

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
ICEBREAKER

HANNAH GRACE

Holiday Ever After

A b l O V E L

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bu Simon & Schuster e-kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz.

Posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap kazanın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen kitaplar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın. Kaydolmak ve şartlar ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydettirebilmemiz ve size okumaktan hoşlandığınız daha fazla içerik gönderebilmemiz için e-posta adresinizi tekrar girin. Gelen kutunuza özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

Holiday Ever After

A N o v e l

HANNAH GRACE

ATRIA PAPERBACK

NEW YORK AMSTERDAM/ANTWERP
TORONTO SYDNEY/MELBOURNE

LONDON
NEW DELHI

*Becs için,
Noel kızım*

Bölüm 1

CLARA

TEKNOLOJİNİN insan hayatının her alanında mucizevi şeyler başardığını inkar edemem.

Yirmi birinci yüzyılda yaşamak bana atalarımın hayal bile edilemeyecek bir avantaj sağladı (ailemin yardımı olmadan emlak piyasasına girememem dışında) ve mütevazı başlangıçları olan akrabalarımın inanması zor bir hayat yaşadığımı kabul ediyorum.

Ancak, güzel West Village dairemde güne başlarken bile, hiç uyanıp on iki farklı kişiden "Bunu gördün mü?!" mesajı ve babamdan dört cevapsız arama almamış olan aile üyelerimin kemiklerine işleyen kıskançlığından kaçamıyorum.

Bu, soğuk bir dalışın bile başaramayacağı bir şok ve Davenport Innovation Creative genel merkezindeki toplantı odasına girerken, gelen kutumda üç farklı sosyal medya platformu bağlantısı gördüğümde içimi kaplayan çarpık bir korku hissi devam ediyor.

Pazartesi, iş krizleri için en sevmediğim gündür, ama görevime döndüğüm ikinci haftamda bir pazartesi krizi mi? Kabus gibi bir şey.

Odanın arka köşesindeki pencereye bakan bir sandalyeye oturdum ve iki kahve fincanından birini önümdeki masaya, diğerini soluma koydum. Tavan lambaları, odanın bir ucundan diğer ucuna uzanan camdan parıldıyordu. Yansımam Empire State Building'in sağında duruyordu, şehrin geri kalanı kasvetli Kasım gökyüzünün altında ışıklarla aydınlanmıştı.

Saat 7:58'de, şüphesiz bu ani toplantı nedeniyle sabah programları mahvolan tüm meslektaşlarım odaya girip yerlerine otururlar ve aralarında fısıldaşırlar.

Aşırı doldurulmuş bir Birkin çantası, ayakkabılarımın yanındaki boş alana düşerken zemin sallanır. Sahara yanımdaki sandalyeye oturur ve ofise gelirken ona aldığım kahveye hemen saldırır. Bir yudum alır ve memnuniyetle iç geçirir. "Seni seviyorum, Clara Davenport."

"Sen kahveyi seviyorsun," diye cevap veriyorum ve şakacı bir şekilde saçımı karıştırmaya çalışan elinden kaçıyorum. Babam sonunda reklamdan sorumlu başkan yardımcısı Roger ile birlikte içeri giriyor ve her zamanki gibi masanın başına oturuyor, bu da neyse ki beni onun görüş alanından uzak tutuyor.

Dünyanın en hızlı brifinginden sonra, Roger boğazını temizler ve dikkatleri arkasındaki tamponlama ekranına çeker. "Herkes günaydın," der, derin sesi odada kolaylıkla yankılanır.

Arkasında, burnunu ve dudaklarını kapatan büyük bir oynatma düğmesi olan yaşlı bir kadının yüzü belirir, bu sabah defalarca gördüğüm bir yüz. Sarı saçları o kadar buz gibi ki neredeyse gümüş rengindedir; geniş, hacimli bir tutam saç yüzünü çerçeveler ve kulağının arkasına düşer, geri kalanı ise Fransız örgüsü şeklinde toplanmış gibi görünür.

Onun yaşını tam olarak tahmin edemiyorum, en azından kesin olarak. Altmışlı yaşlarda olabilir mi? Cildi beyaz ama hafif bronzlaşmış, buradakinden çok daha sıcak bir yerde geçirdiği yabancı bir tatilin izlerini taşıyan bir ışıltı var. Kalın kahverengi kedi gözü gözlüklerinin ardında gözleri parlıyor; şüphe uyandıran pürüzsüz ve kırıksız alnının aksine, gözlerinin kenarlarında zamanın izleri belirginleşiyor.

Oynat düğmesi onun güzelliğinin geri kalanını gizliyor, ama bu sabah onu kaç kez gördüğümden, onun hem ıslıl ıslıl hem de biraz ürkütücü olduğunu biliyorum. Kamera önünde tamamen doğal davranıyor.

Sonuçta, yaşlandığımda onun gibi olmak istiyorum.

"Çoğunuz hafta sonu viral olan bu videoyu zaten biliyorsunuzdur, ancak herkesin aynı sayfada olması için şimdi videoyu oynatacağım. Bunun sosyal ekipler üzerinde zaten bir etkisi olduğunu biliyoruz ve bunun devam edeceğini öngörüyoruz."

Sahara'nın bu sabahki, neredeyse ılık atacak kadar yüksek sesli sesli notunda, genellikle bir sorunun zirveye ulaşıp sonra sakinleşmeye başladığı bir noktada, bu sorunun hala tırmanışta olduğu belirtildi.

O, sosyal medya direktörüdür ve departmanı, Davenport oyuncağının patlamasını gösteren yapay zeka tarafından üretilen bir videonun viral olmasından sonra öfke selinden kurtulmuştur. Herkes hala fazla mesailerden kurtulmaya çalışıyor ve gerçekten buna ihtiyaç duymuyor, bu yüzden ılık atacak kadar sinirli.

Yönetim kurulu odasının ışıkları kapatılır ve video oynatılmaya başlar.

Merhaba. Benim adım Florence Girard ve Davenport Innovation Creative'in bizden çaldığı bu tatil sezonunda küçük kasabamıza destek olmanızı rica ediyorum.

İnanılmaz bir giriş, bunu kabul etmeliyim. Amerikan aksanı, benim For You sayfamdan çok eski bir Hollywood filmine daha uygun olan Avrupa aksanıyla karışmış.

Üç hafta önce Davenport, tatil sezonuna yetiştirmek üzere Evie bebeğini piyasaya süreceğini duyurdu. Onların bebeğı, Fraser Falls'ta üretilen Holly bebeğinin birebir kopyası. Geçen yıl, prestijli Küçük İşletmeler Cumartesi etkinliğimize katılan ünlü bir ziyaretçinin onu paylaşmasıyla popülerlik kazandı ve siparişler ve ziyaretçilerle dolup taştık. Davenport da dahil olmak üzere dahil olmak üzere.

Holly bir topluluk projesidir ve kasabamızdaki birçok bağımsız işletmeyi desteklemektedir. Her parçası geri dönüştürülebilir, toksik olmayan malzemelerden Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmektedir.

katılan herkese geçimini sağlayacak bir ücret ödeniyor ve her bebeğın kendine özgü bir orijinallik sertifikası bulunuyor.

Holly'yi ve bizim kasaba için yaptığı her şeyi seviyorum. Onu mümkün kılan, bir araya gelen topluluğumuzu seviyorum. En önemlisi

nemlisi, piyasadaki düzinelerce diğerk seçenek yerine bizi tercih eden mştrilerimizi seviyorum.

Yüzündeki yumuşak ifade, daha sert bir ifadeye dönüşüyor. Daha bıkkın ve yorgun. Dudakları düzleşirken, ağzının köşelerindeki gülümseme çizgileri kayboluyor.

Davenport seni sevmiyor.

Odadaki birkaç kişi, onun sert ses tonuna tepki gösterir.

Ve Ocak ayında buraya gelip bizi yırtıcı bir anlaşmaya imza attırmaya çalışırken iddia ettikleri gibi Holly'yi sevmiyorlar. küçük işletmelerin büyümesine yardımcı olmayı amaçlayan bir program. Tasarımımızı korumamıza yardımcı olacaklarını söylediler, ancak biz kayıt olmadığımızda bizi kopyaladılar.

Onların kopyası olan Evie bebek, Fraser Falls'ta başarmaya çalıştığımız her şeyin tam tersidir. Holly, Green Light kitapevi ve Fraser Falls Sanat Okulu tarafından hayata geçirilen altı Macera hikayeleriyle birlikte gelir ve bu hikayeler Green Light kitapevi ve Fraser Falls Sanat Okulu tarafından hayata geçirilmiştir. Evie'nin hikayeleri ise yapay zekaya atfedilir.

Holly'nin ahşap oyuncakları, her biri uzun süredir kasabanın vazgeçilmezi olan Harry's'te el yapımıdır. İş yükü, yaz aylarında çırakların istihdam edilebilmesini ve paranın gençlerimizin cebine girmesini sağladı . Evie'nin oyuncakları ise makineyle üretilmiş plastik oyuncaklardır.

Florence Girard, Holly bebeğinin Davenport'un Evie bebeğinden ne kadar üstün olduğunu saymaya devam ediyor. Ben dinliyorum, tüm bunların yaşanmasına içten içe öfkeleniyorum. Konuşmasının sonuna geliyor ve videonun en kötü kısmına geliyor.

Davenport'un, bebeklerinin bizimkilerin yarı fiyatına satılacağını duyurmasından bu yana, siparişlerimizin yarısı iptal edildi ve son üç hafta içinde yeni siparişlerde önemli bir düşüş gördük.

Davenport gibi şirketler her şeyi yapabileceklerini düşünüyorlar. Her şeyden paçayı sıyrabileceklerini düşünüyorlar. Onlara bunun mümkün olmadığını göstermemize yardım etmenizi rica ediyorum.

Fraser Falls'un verecek çok şeyi var ve bu tatil sezonunda sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız, ister Holly bebeği satın alın ister almayın.

Holly bebeği satın alsanız da almasanız da. Yılın bu zamanı, topluluğumuzun en iyi haliyle olduğu zamandır ve bunu size gerçekten göstermek isteriz. Bir dizi tatil etkinliği planladık, bunlar videonun sonunda listelenecektir.

Bu yıl yerel, alışkan işletmeleri destekleyin. Bizim kasabamız olmasa bile, yakınınızda da büyük bir şirket tarafından zorbalığa uğrayan bir kasaba vardır ve onların da desteğinize ihtiyacı vardır.

Zorbalık kelimesi, hoş olmayan bir koku gibi havada asılı kalır. Işıklar yeniden yandığında, odada hala ağır bir hava vardır.

"Davenport'u iptal edin" her platformda trend oluyor," diyor Roger. "Bayan Girard açıkça boykot çağrısı yapmasa da, evrimii... aktivistler, onlara böyle diyelim, bu konuyu kullanarak, mümkün olan her yerde ilgi çekmeye çalışıyorlar. Ne yazık ki bu konuda çok başarılılar. Sahara, biraz daha ayrıntı verebilir misin?"

Sahara başını sallar ve kahve fincanını masaya geri koyar. "Genelde aynı hesaplar tekrar tekrar karşımıza çıkıyor. şirket içinde onlara drama akbabaları diyoruz. Negatif olduğu sürece her şeyi yiyorlar.

"Her şeyden rahatsız olurlar ve bu durum botların faaliyetleriyle daha da artar. Ancak şikayetler ivme kaybettiğinde hemen başka bir konuya geçerler, bu da olayların hızla zirveye ulaşıp hızla azalmasına neden olur. Ne yazık ki, bu durum normal evrimii yankı odasının dışına yayıldı ve normalde bu tür içeriklerle ilgilenmeyen tüketicilere de ulaşıyor."

"Sence bunun nedeni nedir?" diye sorar babam, masanın ötesine doğru eğilerek bize bakar.

"Bu durumu, son büyük sosyal olay olan AI videosuyla karşılaştırsak, çok sayıda izleyici, biz hiçbir şey söylemeden videonun gerçek olmadığını hemen fark etti," diye açıklıyor Sahara sakin bir şekilde. "evrimii mesajlaşmayı hızla harekete geçirdik ve bu, videonun gerçek olmadığını vurgulamakla kalmadı, gelecekte gerçekliği nasıl kontrol edebileceklerine dair tavsiyeler de verdi. Müşterilerimiz, videonun sahte olduğunu belirtmek için paylaşımlarda bulundu, bu da iş yükümüzü azalttı ve mesajın daha hızlı yayılmasına yardımcı oldu."

"Öyleyse neden burada bunu yapamıyoruz?" diye soruyor babam. Sahara hemen cevap vermiyor, muhtemelen gerçeği nasıl söyleyeceğini bulmaya çalışarak zihinsel jimnastik yapıyor.

Babamın beni görebilmesi için öne eğildim. "Çünkü AI tarafından üretilen bir videonun gerçek olmadığını inkar edebiliriz. Tasarımlarını kopyalamadığımızı veya kasabalarını etkilemediğimizi söyleyemeyiz, çünkü yaptık."

Patronun kızı olmanın şaşırtıcı derecede az faydası var, ancak bu tür durumlarda söylenmesi gerekenleri söylemeyi biraz daha kolaylaştırıyor.

"Küçük işletme programı senin inisiyatifin, Clara. Bu sorunu nasıl çözmeyi öneriyorsun?" diye sorar babam.

Birinin, son bir yıldır şirketin tamamen farklı bir bölümünde uzun süreli hastalık iznini kapattığını ve bu karışıklığın benimle hiçbir ilgisi olmadığını belirtmesini bekliyorum, ama kimse bir şey söylemiyor.

Fraser Falls'u işe almaya çalışmadım. İki hafta önce halkla ilişkiler departmanındaki işime döndüğümde altı hesabım bana geri verilene kadar bu konudan haberim bile yoktu. Evie bebeğinin ne kadar çirkin olduğunu söylediğimde biri bundan bahsetti, durumla ilgili bilgim bu kadar.

Küçük işletme programı, kurumsal sosyal sorumluluk çalışma grubunda ortaya çıktı. Yıllık değerlendirme toplantısında, kariyerimde ilerlemek istiyorsam, işletmeye olumlu etkisi olacak bir şey hayata geçirmem gerektiği söylendi.

Amacım, büyüme potansiyeli yüksek bağımsız şirketleri seçerek, tekel konumumuzun imajını daha kabul edilebilir hale getirmektir. Daha rekabetçi bir pazar yaratmak ve itibarımızı artırmak bariz kazançlardı, ancak Davenport'un elli yıl önce küçük bir bağımsız işletme olarak başladığını göz önünde bulundurarak, bunun temel değerlerimize ve tarihimize uygun olduğunu savundum.

Bu öneri hemen kabul edildi ve ben de ABD genelinde altı farklı şirketin işe alınmasına yardımcı oldum. Bu şirketler, eklemeliyim ki, *oldukça başarılı* oldular. Ardından, beklenmedik bir şekilde, terfi almak için deneyim kazanmamı sağlayacak başka bir seçenek olan Dağıtım bölümünde daha üst düzey bir pozisyona atandım.

Fraser Falls'ı nasıl bu kadar berbat ettiklerini bilmiyorum. Babam hala bana, sanki mükemmel cevabı sihirli bir şekilde bulacakmışım gibi bakıyor. *Zamanda geriye gidip, yıldız ürünlerinin gelirine bağımlı olan küçük bir kasabayı dolandırmamaya ne dersiniz?*

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum; parmaklarımın etrafında kızıl kahverengi dalgalar dolanıyor. "Kasabaya anlamlı bir özür borçluyuz. Yatırım ya da tanıtım yoluyla, ya da her ikisiyle birden. Birinin büyükannesini soymuş imajımızı, daha kolay kabul edilebilir bir şeyle değiştirmeliyiz. Özür dileyen bir şirket, çalışkan Amerikalıların cebinden para çalan bir şirketten daha iyi görünür."

"Özür dilemek, yanlış bir şey yapmışız gibi görünmemize neden olur." Sesi, kara tahta üzerinde tırnaklar gibi. Titrememek için tüm gücümü kullanıyorum. Oda dolusu insanları düşünerek, Daryl Littler'a kaşlarını çatmamak için elimden geleni yapıyorum. On iki ay önce onu son gördüğümde olduğu gibi, her yönüyle kendini beğenmiş bir pislik gibi görünüyor. "Bunun doğru karar olduğunu düşünmüyorum."

Farklı bir katta olmak, sevmediğiniz insanlardan kaçınmak için mucizeler yaratır. Sekiz hafta sonra Daryl'in emekli olacağını kendime hatırlatarak kendimi sakinleştiriyorum. İlk başta onun neden pazarlama ve tanıtım krizi toplantısında olduğunu anlamıyorum, ama kısa sürede ekibinin Evie bebeği üzerinde çalıştığını fark ediyorum.

Daryl inovasyon direktörüdür ve departmanı markamıza yenilikçi teknolojiler kazandırmaya odaklanmalıdır. Ana hedef kitleniz hızla değişiyorsa ve genellikle dikkat süresi kısaysa, her zaman bir adım önde olmak hayati önem taşır.

Şimdiye kadar yaptığı tek şey, gerçek insan yaratıcılığını yapay zeka ile değiştirmek ve köşeleri kesmek. Babam, en uygun maliyetli departmanı yönettiği için onun zeki olduğunu düşünüyor, ama gerçekte o, şirketin temsil etmesi gereken her şeyin tam tersi.

Bir insanın olabileceği her şekilde ahlaki açıdan iflas etmiş olmasının yanı sıra, ekibine hiçbir şey için övgüde bulunduğunu hiç duymadım. Küçük kasabalardan çalmadığı fikirler kendi çalışanlarından alınmıştır ve onu şu anda nefret ettiğimden daha fazla nefret etmem imkansızdır.

Yakın gelecekte emekli olacağını bildiğim için, tüm çabamı onun yokluğunda görevi devralmak için yeterli olacak şekilde odakladım.

Herkes onun işini istediğimi biliyor ve benim tutkum için yaratıcı tarafında, şu anda yaptığım gibi bir sorundan diğerine atlamak değil, ama hala babamı Daryl'ın yerine geçmeme izin vermesi için ikna edemedim.

Onun bunu kardeşime vereceğinden eminim, ama bu başka bir gün için endişelenilecek bir konu gibi geliyor. Daryl'e sıkı bir gülümseme atıyorum. "Görüşlerin için teşekkür ederim, ama hiçbir şey olmamış gibi davranmak etkili bir çözüm stratejisi değil. Birisi Bayan Girard'a ulaşır, şikayetini doğrudan onunla konuşmalı ve bu şikayeti ortadan kaldırmak için neler yapabileceğimizi anlatmalı. Bu arada, mağazalarda sorunla karşılaşmaları ihtimaline karşı, fiziksel mağaza ekiplerine onaylanmış bir açıklama metni sağlamalıyız."

Roger konuşurken başını sallıyor, bu da bana biraz rahatlık veriyor. O benim patronumun patronu ve patronum şu anda Cancún'da tatilde, bu yüzden cuma günü geri dönene kadar ekibimin en kıdemli üyesi benim.

"Katılıyorum," diyor Roger. "Clara, Bayan Girard'a ulaşır, istediği ilgiyi gördüğüne göre şu anki düşünce yapısını öğren. Bu sorunu çözecek, ona verebileceğimiz veya onun için yapabileceğimiz bir şey mutlaka vardır. Sahara, sen..."

Roger odadaki insanlara görevleri dağıtırken ben dalıp gidiyorum. Olası basın bülteni seçenekleri, sosyal medya yanıtları, mağaza içi cevaplar. Daryl orijinal bir fikri onaylamak için çok tembel olduğu için, bir oda dolusu insan için bütün bir günün işi.

Onun gitmesini gerçekten sabırsızlıkla bekliyorum.

Bölüm 2

CLARA

"NEPOTİZM HAKKINDA KİMSENİN SÖYLEMEDİĞİ ŞEY, favori çocuk olmadığınızda herkesin kurban olabileceğidir."

"Ben..." Honor, hat kesilmeden önce böyle diyor. Gözlerim, otoyol kenarındaki seyrek yapraklı ağaçlardan telefonumun ekranına kayıyor, aramanın hala açık olup olmadığını kontrol etmek için. *Sanki* bu sorunu çözecekmiş *gibi* telefonu pencereye tutuyorum.

"Hon? Sinyal mi kaybettim?" Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, sonunda Honor'un ruhunun derinliklerinden gelen bir iç çekiş duydum.

"Davenport ailesinin tüm üyeleri eleştirel düşünmeye alerjik mi, yoksa bunu iş yerinde gördüğün babanızdan mı kapıyorsunuz?" Şaşkın bir kahkaha boğazımdan o kadar sert bir şekilde çıkıyor ki, beni aldığından beri tek kelime etmeyen şoförüm, dikiz aynasından beni kontrol ediyor. "Cevap verme, cevabı biliyorum."

Aklı başında ve açık sözlü bir en iyi arkadaşına sahip olmak, mantıksız düşünce ve duygularını haklı çıkarmak istediğin sürece harikadır. "Beni birazcık bile eğlendiremez misin?"

"Hayır," diyor. "Seni daha kötü hale getirmekten sorumlu olmayacağım. Bunu kendi başına yapabilirsin."

"Bugün çok kötüsün. Hak etmediğimi söylemiyorum, ama kesinlikle hoşuma gitmiyor."

Hapşırmaı tutamadığını duyuyorum. Acil serviste bir gece vardiyası daha için hazırlanıyor. "Evet, dün gece biri ayağıma kustu ve bu gece de aynı şeyin olma ihtimali çok yüksek."

"Yani ikimiz de işimizden nefret ediyoruz... ve istifa etmeliyiz, öyle mi?" Bu, iş sahibi olacak yaşa geldiğimizden beri en az ayda bir kez birimizin ortaya attığı bir fikir. *Çoğu* zaman şakayla karışık. Annesi gibi hemşire olmak, Honor'un her zaman hayali olmuştur.

"Sen işinden nefret etmiyorsun, Clara. Babasının, senin için canını dişine takarak elde etmeye çalıştığın pozisyonu muhtemelen kardeşine verecek olmasından nefret ediyorsun. İşinden ayrılmalı ve seni takdir eden biri için çalışmalısın."

Burnumu kırıştırıyorum. "Ah."

Dört ay öncesine kadar, bir yaş küçük kardeşim Max'in Daryl'ın işini benden alacağından endişelenmek aklıma gelmemiştir. İşletme okulunu bitirdikten sonra, Boston dışındaki bir şirkette on sekiz aylık bir sözleşme imzaladı. Bir yıl çabucak geçti ve babam, 4 Temmuz barbeküsünde, Max'in sözleşmesi bittiğinde aile şirketine katılacağına dair ilk kez tesadüfen bir yorumda bulundu. Sözleşmesi önümüzdeki ay bitecek ve bu tarih, Daryl'ın emeklilik tarihi ile tam olarak örtüşüyor.

Max'in sözleşmesinin sona ermesi, yazdan beri metaforik bir yağmur bulutu gibi başımın üzerinde asılı duruyor, ama bunu nasıl gündeme getireceğimi bilemiyorum. Hayatımız boyunca birbirimizle rekabet ettik: ilgi için (genellikle Max kazanırdı), büyükbabamın bizi meşgul etmek için yarattığı yarışmalarda (genellikle ben kazanırdım) ve akademik olarak (Max *her zaman* beni ezip geçirdi).

Ergenlik çağına geldiğimizde, iş yerinde onunla rekabet etmek zorunda kalmamak benim için bir rahatlamaydı. Hafta sonlarını şehirdeki amiral gemisi oyuncak mağazamız Davenport Toy Emporium'da kutuları taşıyarak ve yapışkan çocuklarla uğraşarak geçirirken, Max arkadaşlarıyla sinemada *Star Wars* maratonu izliyordu.

Üniversitedeki yaz tatillerimi Davenport genel merkezinde kahve getirip her departmanın nasıl çalıştığını öğrenerek geçirirdim. Max ise tatillerini Japonya'da Tokyo sokaklarında gerçek hayattaki *Mario Kart*'ı oynayarak veya Kaliforniya'da sörf öğrenerek geçirirdi.

Mezun oldum, CEO'nun kızı olmanın izin verdiği en alt kademeden başladım ve son on yılımı yükselerek geçirdim. O mezun oldu, hemen Silikon Vadisi'ndeki teknoloji şirketlerinde çalışmaya başladı

teknoloji şirketlerinde çalışmaya başladı ve MBA yapmak istediğine karar verene kadar Davenport'a hiç ilgi göstermedi.

Max'in bizimle çalışmaması gerektiğini düşündüğümünden değil; sonuçta bu bizim aile şirketimiz. Sadece benim istediğim işi almasını istemiyorum. Benim için çalıştığım işi.

Alnımı cama dayadım, hızla akan trafik kararan gökyüzünde bulanıklaşıyordu. Honor'un kızı telefonun arka planında anlaşılmaz bir şeyler bağıırıyordu. "Onu almaya geç mi kaldı?" diye sordum.

"Tabii ki geç kaldı. Şu anda yüksek sesle söyleyemeyeceğim birçok şey var." Honor'un sesindeki gerginliği duyuyorum. Kızının babasından bahsederken böyle oluyor. "Konuyu değiştiriyorum. Ne kadar uzaktasın?"

Başımı arabanın ortasına doğru eğiyorum. Konsol ekranında bir harita yanıyor. "Yirmi dakika."

"Gergin misin?"

"Pek sayılmaz. Bu kadının telefonuma cevap vermemesi ve şimdi bizzat gitmek zorunda kalmam canımı sıktı." Florence Girard'a ulaşmak için 24 saat uğraştım ama sonuçta sadece sesli mesaj kutusu, ona geri aramasını isteyen sinir bozucu müşteri hizmetleri sesimle doldu. "Ama kasaba sevimli görünüyor ve bir geceliğine manzara değişikliği eğlenceli olabilir, sanırım."

Honor iç çeker. "Bütün bunlar iki oyuncak bebek için."

Yani, bundan biraz daha fazlası var. Kurumsal açgözlülük, yaratıcı hırsızlık, itibar kaybı vb. ama esasen evet. Bütün bunlar iki oyuncak bebek yüzünden.

Bebekler binlerce yıldır farklı şekillerde var olmuşlardır. Fraser Falls'tan gelen bu özel bebeğin bir özelliği, Amerika'daki ebeveynlerin ve çocukların dikkatini çekmiştir. Çoğu insan gibi, ben de neden diğer ürünler yerine *bu bebeğin* tercih edildiğini tam olarak anlayamıyorum.

İnsanların açıklayamadığı özel bir sihir barındıran bir şey olduğunda sorunlar çoğalıyor gibi görünüyor. İnsanlar, bu sihrin ne olduğunu anlayamasalar bile, bu sihri kendileri için yeniden yaratmak istiyorlar.

Bu, dijital çağda viral olmanın güzelliği ve acısıdır. Her şey o kadar abartılır ki kaçınılmaz hale gelir ve belirli durumlarda

anlaşılmaz, hayat değiştiren düzeyde başarılar getirebilir. Ama kimse bunun nasıl olduğunu bilmezken, kimse bunu nasıl yeniden yaratabilir ki?

Herkes sizi zirveden indirmek için çabalarırken, dikkatin odağı olan kişi olarak bu ilgiye nasıl tutunabilirsiniz? Davenport gibi şirketler daha fazla paraya ve kaynağa sahipken ve muhtemelen daha az utanç duyarken?

Ancak, bunu yeniden yaratmanın bir kılavuzu yoktur, çevrimiçi kurslar satan insanlar size bunun var olduğuna inanmanızı isteseler de. Çoğu zaman, birçok farklı şey aynı anda bir araya gelir ve buna ek olarak, aslında şişelenemeyen bir şey daha eklenir.

Hepimiz bunu biliyoruz. İş yerinde sürekli bunun hakkında konuşuyoruz, ama yine de denemeye karar verdiler ve küçük bir işletmeyi alt etmek kendilerine zarar vermeyeceğini düşündüler. Büyükbabam hala hayatta olsaydı *çok kızardı*.

"Babam, bu durumun uzayıp satışları olumsuz etkileyeceğinden veya Clara partisini gölgede bırakacağından endişeleniyor," diyorum. "Bağış rekorunu kırmaya kararlı, bu yüzden iyi niyet turuna çıktı."

Honor'un yüzünü gözümün önüne getirebiliyorum. Babamı hiç sevmemiştir. "Eğer bu kadar endişeleniyorsa, kendisi gitsin. Ve bu da lanetli bir bebek daha, onu da listeye ekle."

Elimle ağzımı kapatıp gülmemi bastırıyorum. Yirmi yıl önce Davenport, Clara bebeği piyasaya sürdü. 45 cm boyunda, omuzlarına kadar uzanan yumuşak kumral bukleleri ve iki kadife kurdele toka ile arkaya taranmış düzgün bir orta ayırması var.

Gözleri ela rengi, doğru ışıkta kahverengiden çok yeşile yakın ve mükemmel uzunlukta koyu kirpiklerle çerçevelenmiş. Düşünceli bir ifade takınıyor ve Peter Pan yakalı bluzunun üzerine koyu kahverengi bir hırka, altına da yünlü ekose etek giymiş. Ayaklarında kahverengi deri Mary Jane ayakkabılar var.

Her oyuncak bebek, C harfi işlenmiş minyatür bir kanvas çanta ile birlikte gelir; çantanın içinde minik kağıt kitaplar, bir kalem ucu ve bir bozuk para cüzdanı bulunur. O dönemde popüler olan diğer oyuncak bebeklerin aksine, Clara parlak veya gösterişli değildi. Işıltılı kıyafetleri veya süslü aksesuarları yoktu. O iyi bir arkadaş, rol model ve uzun süre boyunca en popüler oyuncağımızdı

popüler oyuncağımızdı. Onun başarısı Davenport'u tanınır hale getirdi ve büyümemizi finanse etti.

Şimdi de, on dört yaşındayken olduğu gibi, bir oyuncakla aynı adı paylaşmak çok eğlenceli. Okulumdaki huysuz gençler bununla dalga geçtiklerinde, Honor bana endişelenmememi söyleyen ilk kişi oldu. Bebek elbette benim adımları almıştı. Babamın tek kızına tatlı bir jest yapmak istediği için değil, on yaşındayken dedemin bana verdiği bir görev sırasında bu bebeği icat ettiğim için.

Babam ona başka bir isim vermek istiyordu, ama dedem benim adımları alması konusunda ısrar etti.

Bu yıl, yıllık hayırseverlik Noel partimiz aynı zamanda Clara'nın yirmi yılını kutlamak için düzenleniyor. Aslında, Daryl'in departmanı Evie bebeğinin üretimine yeşil ışık yakılmasını sağlayan şey, onu Clara'nın yıldönümü için modern kız kardeşi olarak tanıtmış olmalarıydı.

"Gitmem gerek, hayatım. Bu benim işim."

Programımıza kayıt olan işletmeleri ziyaret etmemeyi tercih eder miydim? Elbette.

Bir yıl uzak kaldıktan sonra hala ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyorum. En son yapmak istediğim şey, bir hafta boyunca şirketten şirkete koşuşturan Energizer Tavşanı'nın insan versiyonu olmak. Florence Girard videosunda küçük işletme programından bahsettiği için, kayıt olan her şirketi kontrol etmek için uçmam gerekiyor.

Hepsi videoyu duyduktan sonra sözleşmelerini incelediklerini, ancak şüpheli bir şey bulamadıklarını itiraf ettiler. İkisi meşgul oldukları için beni Ocak ayına kadar erteledi, ancak diğer dördü ücretsiz iş gezisini memnuniyetle kabul etti.

Neyse ki, beni reddeden ikisi Batı Kıyısı'nda. Biri Maine'de, diğeri Pennsylvania'da; diğer ikisi ise Illinois'da birbirlerinden birkaç saatlik sürüş mesafesinde. Her şey planlandığı gibi giderse, cuma günü öğleden sonra geç saatlerde şehre geri döneceğim.

"İşlerden bahsetmişken, o geldi, ben de işime gideceğim." Honor, eski kocası her velayet sırası geldiğinde onu neredeyse her seferinde geç kalmasına neden olmasına rağmen bu kadar sakin kalabilmesi beni hayrete düşürüyor. "Dikkatli ol ve nasıl gittiğini bana haber ver. Onları kazanacaksın, eminim."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Paloma, gel de Cla teyzeye seni seviyorum de, o gitti. Boş ver, o seni seviyor. Hoşça kal."

Telefonumu çantama geri koyup kulaklıklarımı kılıfına koyduğumda harita beş dakika diyor. Bayan Girard'ın işlettiği fırın ve kafeye yürüyerek beş dakikadan az mesafede bulunan şirin bir oda ve kahvaltı tesisinde rezervasyon yaptırdım.

Araştırmam, bebeklerin Bayan Girard'ın işyerinin karşısındaki el yapımı mobilya mağazası Harry's tarafından satıldığını gösteriyor. Yarın Bliss Café'ye gidip gözlem yapabileceğim bir masa bulacağım. Sabah yoğunluğu geçtikten sonra ona yaklaşacağım. Onun nasıl hissettiğini ölçtükten sonra, caddenin karşısına geçip Harry'ye kendimi tanıtacağım.

Umarım bu sorunu hızlı ve kolay bir şekilde çözebilirim ve turumun ikinci durağı olan Maine'e erken varabilirim. Hızlı ve kolay olmazsa da, en azından akşam yemeğinde ıstakoz yiyebileceğim.

Bu geceki planım, yakınlarda iyi yorumlar alan bir barda bir şeyler yiyip erken yatmak. Son beş dakikadır yollar gittikçe daralıyor ve şimdi tarlalarla çevrili sakin bir yolda ilerliyoruz. Yolcu tarafındaki pencereden dışarı bakıyorum; ağaçların arasında sıcaklık saçan turuncu tonlardaki gün batımı, şimdi gecenin koyulaşan mavisine karışmış.

Çimlerin üzerine "Fraser Falls'a Hoş Geldiniz" yazan bir tabela dikilmiş, kalın beyaz harfler çerçevenin altından parlayan iki ışıkla aydınlatılmış, her kelime orman yeşili ahşap üzerinde belirginleşiyor.

"Neredeyse geldik," diyor şoförüm arabanın önünden. "Burası Main Street."

Gördüğüm kadarıyla, kasabayı süsleyen minik ışıklar her yeri altın bir parıltıyla kaplamış. Binalar, ağaçlar ve kaldırımları süsleyen sokak lambaları arasındaki kaldırımın üzerine düzinelerce peri ışığı dizisi asılmış. Küçük, parlayan kar taneleri diziden sarkarak, büyümlü bir etki yaratan süzölme hissi veriyor. Her bir gövde ve direk, kalın kırmızı bir kurdeleye uzanan, eşit aralıklarla yerleştirilmiş minik ampullerden oluşan bir spiral ile sarılmış.

Sanki bir tatil kartından çıkmış gibi.

Işıklar dikkatimi o kadar dağıttı ki, kafeye bakmayı unuttum, ama görebildiğim kadarıyla, çoğu dükkan kapalı ya da kapanmak üzere.

Araba dur işaretine yaklaşırken yavaşlar ve tam önümüzde U şeklinde çim alanın başında güzel bir beyaz çardak belirir. Işıklar çatının ortasından sarkarak dışa doğru yayılır; Main Street'teki diğer ışıklardan daha yumuşak ve narindir. Önündeki geniş giriş merdiven ve rampaya ayrılmıştır; aynı loş ışıklar, koltuk alanına kadar uzanan tırabzanların aralıklarından süzülür.

Oturup bu resim gibi güzel kasabanın her şeyini seyretmek istiyorum.

Fraser Falls, büyürken izlediğim tüm klişe tatil filmlerinin en iyi şekilde birleşimi gibi geliyor bana. Hallmark'ın bekar şehirli kızının neden bu küçük kasabayı seçtiğini anlamamı sağlıyor. Temiz sokakları ve rahat yolları Manhattan'dan, aslında bildiğim çoğu yerden çok uzak.

Maggie's B & B'nin önünde arabadan inerken aklımdan çıkaramadığım tek garip şey, kimseyi görmemiş olmam. Bayan Girard, videosunda insanlara bu tatil sezonunda kasabasını desteklemek için ziyaret etmelerini istemişti ve şimdi bunun nedenini anlıyorum.

Bölüm 3

JACK

"BANDIMIZIN ASLA ünlü olmamasına seviniyorum. Şöhretle başa çıkamazdım."

Tommy'yi izliyorum, sabırla onun konuşmasını genişletip bana ne demek istediğini açıklamasını bekliyorum. En iyi arkadaşşıma karşı alışılmadık veya nadir bir tepki değil. Açıklama gelmiyor. Bir bezle bira musluklarını silmeye devam ediyor.

Dirseklerimi bara dayadım, çenemi elime dayadım. "Ne diyorsun sen? Ne zaman bir grubumuz oldu ki?"

"O yaz Luke doğum günü hediyesi olarak davul seti aldı. Senin bizim kardeşim olduğunu söyleyip yalan söyleyeceğimizi, böylece bir sonraki Hanson olabileceğimizi söylediğimizde."

Kaşlarım çatıldı. "Hanson mu?"

Havluyu omzuna atıp bara yaslanarak, mükemmel şekillendirilmiş kestane rengi saçlarını eliyle taradı. "Tamam, Jonas Brothers'ın rock 'n' roll versiyonu olabilir, hatırlamıyorum. Her gün ahırda prova yapacaktık. Ama sonra... Neyse, boş ver, demek istediğim şu" — aşağıya bakar ve benim göremediğim barın arkasındaki bir şeyle oynar — "Bunu gerçekleştirmediğimize seviniyorum. Ünlü olmak bana göre değil. O haber ekibinden kaçmak beni çok rahatsız ediyor."

Tommy'nin küçük kardeşi Luke'un bir davul seti aldığına dair çok belirsiz anılarım var. On üç yaşında falandım galiba? Yirmi yıl öncesinin karanlık derinliklerinde, bir yerde gitar tuttuğum bulanık görüntüler var.

O yaz konusunu açarak her şeyi mahvettiğini benden önce fark ettiği için bana bakmaktan kaçındığını anlıyorum.

"Ben de ünlü bir insan olabileceğimi sanmıyorum," diyorum, bu garip durumu geçiştirerek. İkimiz de 1,93 metre boyundayız ama o, ayağını kaydırıldığında küçük bir şey var gibi görünüyor. Kafasını kaldırıp bana tekrar bakıyor, koyu mavi gözlerinde sözsüz bir özür var. "Ben de paparazzileri yumruklayan rock yıldızlarından biri olurdum."

"Bunun olabileceğini görebiliyorum," diyor.

Tavernanın kapıları açılır ve ikimiz de hızla dönüp bakarız. Fraser Falls'ta dolaşp Flo'nun hafta sonu yarattığı karışıklık hakkında biriyle konuşmaya çalışan kamera ekibi değil de Melissa ve Winnie olduğunu görünce, aynı anda rahat bir nefes alırız.

Melissa ve Winnie, benim dükkanımın karşısındaki Wilde & Winslet çiçekçisini işletiyorlar. Winnie burada, Fraser Falls'ta büyüdü. Benden ve Tommy'den birkaç yaş küçük, ama babası kasabanın papazı, bu da onu her pazar günü en çok konuşulan ikinci kişi yapıyor. Mel'le okulda tanıştı ve onu buraya taşınmaya ve bir çiçekçi dükkanı açmaya ikna etti.

"İkinizin bizi gördüğünüzde bu kadar mutlu olduğunuzu hiç görmemiştim," diyor Winnie, odanın arkasındaki şöminenin yanındaki koltuklara doğru ilerlerken. Yanımdan geçerken tatlı bir çiçek kokusu geliyor ve kafasının arkasında siyah örgülerini tutan bandın içine sıkıştırılmış kırmızı bir gül fark ediyorum. "İşaretin çok açık. Endişelenmene gerek yok," diyor omzunun üzerinden.

Bu tabela, on saniye, bir kağıt parçası ve bir Sharpie kalemle hazırlandı: "KAMERA YASAKTIR. MUHABİRLERİN HEMEN AYRILMALARI İSTENECEKTİR." Flo, yasak olmasına rağmen bu sabah destekleri için insanlara teşekkür eden ve onları tekrar ziyaret etmeye davet eden bir video yayınladı. Winnie'nin bana söylediğine göre, *Dancing with the Stars* programında yer alan birinin dikkatini çeken bu paylaşım, orijinal videonun tekrar popüler olmasını sağladı.

Flo'yu kendi büyükannem gibi seviyorum, ama internet üzerinden kasabanın işlerini yayınlamaya karar verdiğinde ne yaptığını bilmiyordu. Halkın desteğinin ziyaretçi ve siparişlerle sonuçlanacağını düşünüyordu, ama gerçekte şu ana kadar aldığımız tek ziyaretçiler istenmeyen ziyaretçilerdi.

Sorun şu ki, Holly bebek aslında benim projemdi. Bu da demek oluyor ki, web sitesi şu anda trafik sıkıntısı çekiyor, müşteri hizmetleri e-postaları patlıyor ve yeni siparişlerin hepsi bana düşüyor. Flo bize bir video yayınlayacağını bile söylemedi, birden fazla video yayınlayacağını ise hiç söylemedi. Bu da, birkaç hafta önce mevcut siparişlerimizin yarısı iptal edildiğinde, naif ve unutkan kafamla sipariş sınırını belirlemediğim için, şimdi stokumda olmayan bir sürü siparişim olduğu anlamına geliyor.

Hafifçe söylemek gerekirse, Flo büyük bir baş ağrısına neden oldu, özellikle de benim için.

Ama onu seviyoruz ve o da burayı tanıdığım herkesten daha çok seviyor, bu yüzden yine de onu destekleyeceğiz ve yetişkinler gibi özel olarak bu konuda şikayet edeceğiz.

Mel, sağımdaki barda duruyor ve Tommy'den içki sipariş ediyor. "Hâlâ peşinde mi?" diye soruyorum.

Gözlerini devirir, kısa kahverengi buklelerini eliyle yüzünden uzaklaştırır. "Evet, çoğu zaman kaybettiriyor. Üç farklı influencer, 'tanıtım' için düşünlerini ücretsiz olarak yapıp yapmayacağımızı sormak için mesaj attı." Parmaklarıyla tırnak işaretleri yaparak kelimeyi vurgular. "Yorulдум."

Tommy, iki kadeh şarabı Mel'in önündeki bara koyar. "Benden."

"Teşekkürler, Tommy," der tatlı bir sesle ve Winnie'nin yanına gider.

Onun Mel'in uzaklaşmasını izlemesini izlerim, yüzünde tamamen yersiz görünen hüzünlü bir ifade vardır. Bıramı bitiririm. "Bana hiç bedava içki ikram etmedin. Neden?"

"Çünkü sen bir pisliksin. Sıradaki soru."

Melissa'ya çıkma teklif etmeden önce onu ne kadar süre daha özleyeceğini ya da reddedilme ihtimalinin ne kadar olduğunu sormadan önce, barda yemek siparişi veren bir müşteri onu kurtarır. Mutfağa haber vermek için ortadan kaybolur ve benim için eğlenceli olabilecek bir geceye son verir.

Tabureden kayıp barın diğer tarafına geçiyorum ve hemen Tommy'nin bana bittiğini söylediği bir paket cips görüyorum. Kendime servis yapmak normalde yapacağım bir şey değil, ama o mutfağa her gittiğinde Tanrı bilir ne hakkında uzun uzun konuşmaya başlıyor

bu yüzden onun geri gelmesini ne kadar bekleyeceğimi kim bilir.

Buzdolabından bir zencefilli gazoz ve temiz bir bardak alıyorum. Odanın geri kalanına sırtımı dönmüşken, ağır ahşap kapının tekrar açıldığını duyunca donup kalıyorum. *Lütfen gazeteci olmasın.* İsteksizce dönüp, girişin yanında duran ve gözleri odanın içinde dolaşırken eldivenlerini çıkaran bir kadına bakıyorum.

Gözleri bana takıldığında, güzel bir gülümsemeyle gülümsüyor. Neredeyse arkama bakacağım. Barın yanına doğru yürürken, ceketinin mavi düğmelerini açıyor. Serbest eliyle, yakasının altından kızıl saçlarını çıkarıyor ve parlak dalgalar sırtına dökülene kadar sallıyor.

Ben barın ortasında durmuş, sanki daha önce hiç insan görmemiş gibi ona bakarken, o tabureden üç adım uzaklaşmış. Utançtan ayaklarım yerden kesiliyor. O barın kenarına ulaştığında içkimi koltuğumun önüne koyuyorum.

"Merhaba," dedi yumuşak bir sesle. "Hala yemek servisi yapıyor musunuz?"

Tezgahın altından bir menü alıp ona uzattım. "Evet."

Daha tuhaf olan ne: ona burada çalışmadığımı söylemek mi, yoksa hiçbir şey söylemeden koltuğuma geri dönmek mi?

"Teşekkürler," diyor, menüyü bara bırakıp yanımdaki tabureye tırmanıyor.

"Ne içersiniz?" diye soruyorum. Neden sorduğumu bilmiyorum.

Tommy bunu sorduğum için beni öldürecek.

Gözleri menüden kalkar, soluk yeşil ve parlaktır. "Bir

—

"Ne halt ediyorsun sen? Buraya girmemen gerektiğini biliyorsun!" Tommy bağırarak omzuma dokunup beni uzaklaştırmaya çalışıyor. Ben utanarak tabureme tırmanıp, yakalanan yaramaz bir çocuk gibi hissederken, o hala bana başını sallıyor — son on beş yıldır nefret etmeye başladığım bir his. Dikkatini yanımdaki kadına çeviriyor. "Kusura bakmayın. Gazeteci misiniz?"

"Hayır?"

"Kesinlikle gizli görevde değil misiniz?" En iyi arkadaşıma kaşlarını çatarak bakıyorum. "Kesinlikle," diyor yavaşça.

Zencefilli gazoz kutusunu açtığımda Tommy bana sert bir bakış attı ve kutu yüksek sesle patladı. Dikkatini tekrar ona çevirdi. "İyi. Kusura bakma, tedbirli olmakta fayda var. Ne alırsın?"

O, cheeseburger ve patates kızartması ile limonlu soda sipariş eder. Tommy içkisini hazırlayıp ona verir ve mutfağa geri döner. O, bir yudum alır ve bardağı bardak altlığına nazikçe koyar, yerel lisenin maskotu olan ayı amblemi düz durması için bardağı çevirir. Bar taburesinde hafifçe dönerek bana bakar.

"Ne oluyor? Gerçek barmen ortadan kaybolunca herkes barmenlik mi yapıyor?" diye sorar, ceketini çıkarır ve koltuğun arkasına asar. Kalın krem rengi balıkçı yaka kazak, koyu mavi kot pantolon ve topuklu bot giymektedir. Saçını sağ omzunun üzerine attığında, pahalı görünümlü bir saat ve bir dizi elmas küpe görürüm.

Omuz silkiyorum. "Sadece zanaat birasına karşı sarsılmaz bir tutkunuz varsa ve Mitch the Moose'un her hareketinizi izlemesinden rahatsız olmazsanız." Gözlerimi takip ederek barın üzerine asılı dev plastik geyik kafasına bakar ve kriterleri değerlendiriyormuş gibi yapar.

"Sanırım ben yokum. Bira hayranı değilim, sanat ve el sanatları ya da başka bir şey." Keskin bir kahkaha patlar içimden. Onu şimdi daha yakından inceliyorum, peçete tutucusundan bir peçete çekip, içkisinin buzu üst dudağını ıslattığı yeri nazikçe silerken onu izliyorum. Her bir narin hareketi tüm dikkatimi çekiyor. "Ama barlarda plastik geyikten daha tuhaf şeylerin bakışlarına maruz kaldım."

Bir kahkaha daha. Lanet olsun, bu gece bana ne oluyor? Güzel bir kadının yastık gibi pembe dudakları ve yüksek elmacık kemikleri beni garip davranmaya itiyor. Cep telefonum barda titriyor. İsteksizce gözlerimi ondan ayırıyorum ve Arthur'dan gelen bir mesaj görüyorum. Torununun hokey diskiyle delik açtığı boruyu yarın tamir etmeme yardım edeceğime söz verdiğimi hatırlatıyor. Ekranımı kilitleyip tekrar ona odaklanıyorum. "Sadece geçici olarak mı buradasın?"

Peçeteyi indirip düzgünce katlamaya başlar. Sol elinde yüzük yoktur. "Öyle bir şey. Teknik olarak Maine'e gidiyorum."

"Maine'de ne var?"

Başını eğiyor, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "İstakoz. Yağmur. Kendi işine bakan insanlar."

Ellerimi kaldırarak teslim olurum. "Haklısın. Buralarda kendi işine bakan insanlar bulamazsın."

Şimdi gülme sırası onda. Tommy her an geri dönebilir ve ilginç ve eğlenceli bir konu ile bu sohbeti devralabilir. O, benim asla taklit edemediğim, herkesle her konuda konuşabilen bir barmen cazibesine sahip.

Ben pratik olanım. İnternetiniz çalışmadığında ya da, Flo iseniz, bir seyahat blogcusunu etkilemek için bir ay önceden yüzlerce ışık asmanız gerektiğinde aradığınız kişiyim. Tabii ki Tommy'yi de yardıma çağırırım, ama eğlenmek için gideceğiniz kişi odur.

Bu gece taverna daha sessiz, herkes sokakta haydut haber ekibi tarafından taciz edilmemek için evde kalıyor sanırım. Ateşin çıtırtıları dışında, tavernada şu anda duyulan tek sesler köşede fısıldaşan Winnie ve Mel ile arkada dart oynayanların hafif sesleri.

"Bu arada, ben Clara," diyor yanımdaki kadın, beni dalgınlığımdan uyandırarak.

"Jack." Vücudunu bana dönerek dirseğini bara dayadı. Topukları ayak dayama yerine takılı, uzun, ince bacakları benim açık bacaklarımın arasında duruyordu. "Fraser Falls'a ziyaretin şimdiye kadar keyifli geçti mi, Clara?"

"Bir bakalım, barmen kılığına girmiş biriyle karşılaştım, gerçek barmen tarafından gizli gazeteci olmakla suçlandım ve buraya gelirken biri bana bilinmeyen bir nedenden dolayı başsağlığı diledi."

"Bu mantıklı," diyorum, kıyafetini işaret ederek. "Genellikle kasabaya gündelik kıyafetlerden daha şık giyinmiş olarak gelenler cenazeye gelirler."

Gözleri, birdenbire her şeyin mantıklı geldiği gibi büyüdü. "O zaman sen buralı mısın?"

"Doğdum ve büyüdüm. Hiç ayrılmadım. Gerçi, on yaşındayken bir yaz Rhode Island'da bir yaz kampına gitmiştim. Eğer bu sayılırsa."

O emin bir şekilde başını sallar. "Kesinlikle sayılır. Neredeyse Avrupa yaz tatili gibi."

Yanağımın içini ısıyorum. "Seni Fraser Falls'a getiren nedir? İnsanların kendi işine baktığı Maine'e giderken yolun üstünde."

"Burayla ilgili iyi şeyler duydum. Söylentilere göre burada çok iyi insanlar yaşıyormuş." Bilmiş bir şekilde başımı sallıyorum. "Şu ana kadar aksini söyleyemem, internetten görüldüğü kadar güzel bir yer. Aslında daha da güzel. Işıkları çok beğendim. Bütün yıl boyunca açık tutmalısınız."

"Şanslısın. Genelde bu kadar erken takılmazlar, ama Flo'ya fikir verme. Görünüşleri güzel ama rüzgar yıldızları karıştırıyor ve düzeltmek için beni arıyorlar."

Clara'nın kaşları yukarı kalkar. "Flo mu?"

Onu nasıl tarif etsem? "Main Caddesi'nde bir kafe ve fırın işletiyor. Teknik olarak binanın sahibi. Ruhen kasabanın sahibi. Onu gayri resmi belediye başkanı, kasaba tellalı ve mahalle bekçisi olarak düşünün."

"Aman Tanrım," diyor Clara, ellerini çırparak. "Florence! Bebek videolarını yayınlayan o, değil mi? Çok ciddi fon müziği ve parmakla işaret eden videolar?"

İnlememi bastırıyorum. "Maalesef, evet."

O gülüyor. "Alınma ama Fraser Falls'un sosyal sayfalarından bakıldığında, bu kasaba tüm dramalarıyla... aşırı derecede eski moda görünüyor. İnternet şöhreti ve muhabirler? Bu çok fazla."

"Bu hafif bir ifade." Daha fazla bir şey eklemiyorum. En son konuşmak istediğim şey Dollgate ve Flo'nun son zamanlardaki internet şöhreti. "Konuşabileceğimiz başka pek çok şey var. Daha iyi şeyler."

Clara benim isteksizliğimi hissetti galiba, çünkü konuyu değiştiriyor. "Okulun maskotu gerçekten tulum giyen bir ayı mı?"

Aklımdaki daha iyi konulardan biri değildi, ama tabii. "Evet. Fraser Falls Bears. Tek zaferimiz 98 bölgesel futbol şampiyonluğuydu. Kasaba hala her yıl bunu kutluyor. Bu bizim ay'a inişimizdi, ama bunu açıkça söyleyemeyiz. Ay'a inişin sahte olduğunu düşünen bir adam var ve bu onu çok kızdırıyor."

"Ohhh." Gözleri büyüdü. "Her şeyin bir stüdyoda çekildiğini düşünenlerden biri mi?"

Bu da düşündüğüm en iyi şeylerden biri değildi. "Sayılır. Ayın bir hologram olduğunu düşünüyor."

Clara, yavaşça başını sallayarak, saçlarının uçlarını parmağıyla çeviriyor. "Bugün erken saatlerde birinin drone'u ağla yakalamaya çalıştığını gördüm. Gerçek bir ağla. Sanki kelebek avcısıymış gibi. Acaba aynı adam mıydı?"

"Evet! O, Donald. *Büyük* bir komplo teorisyeni ama bahçenizi düzenletmek isterseniz mükemmel bir peyzajcı. Drone kaçabildiği için şanslı. O ağla çok hızlıdır. Bir keresinde Tommy'yi yakalamıştı." Ateşin başında oturan en iyi arkadaşına doğru başını sallarım. "Flo'yu da CIA ajanı olmakla suçladı ve kıl payı kurtuldu."

Clara gülmekten sodasını boğazına kaçırır. "Burası çılgın bir yer. Agresif bir şekilde eski moda, ama aynı zamanda çılgın."

Ben içeceğimin son yudumunu alırken yemeği geldi. "Daha yarısını bile bilmiyorsun."

Bölüm 4

JACK

Elf'i almak için eve gidip onu tavernaya geri getirirken Clara akşam yemeğini yiyor.

Onu gördüğünde çıkardığı nefes, benim alışık olduğum ve onun sevdiği bir nefes. "Bully mix mi?" diye sorar, eli onun gümüş rengi vücudunun ortasındaki beyaz lekeyi kaşıyarak.

"Ya da öyle bir şey. O bir sokak köpeğiydi, bu yüzden yüzde yüz emin değillerdi."

Beş dakika boyunca dikkatini benden uzaklaştırdıktan sonra, Tommy'yi takip eder ve barın arkasında onun için özel olarak ayrılmış yatağa yerleşir.

Dikkatini tekrar bana veren Clara, Fraser Falls'un renkli efsanelerini anlatmama izin verir. Onu Tommy ile tanıştırır ve Donald'ın ağına yakalanarak yaşadığı travmatik deneyimi anlatmasını sağlarım. Sorularını yanıtladıktan sonra ortadan kaybolur, ki bunu takdir ediyorum.

Wilhelmina resim dersinde çıplak model kullanmak istediğinde kasabadaki bazı insanların sanat okulunun önünde protesto düzenlediklerini anlatırım. Üç pankartlarında "Derslere kış gerekmez" yazıyordu. Clara içkisini neredeyse boğazına kaçırır.

Yemeğini bitirdikten sonra Clara, annesinin burçlara olan takıntısından ve kardeşinin çocukluktan beri en yakın arkadaşına aşık olduğundan bahseder. Babasından bahsetmez ve ben de aynı şeyi yapmaktan memnuniyet duyarım. 2009 yılında kasabanın temellerini sarsan meşhur Fraser Falls aşk üçgenini hatırladığımda, Clara'nın şaşkınlık dolu tepkisi beni çok mutlu eder.

Sohbet o kadar akıcı ki, ona da aynı şeyin olup olmadığını sormak istiyorum. Anında kurulan uyum, aramızda çıkan kıvılcımlar, her şeyi öğrenme arzusu. Çünkü bana aynı şey olmuyor. Sormuyorum; onun yerine, Chucky kılığına girmiş halde Cadılar Bayramı'nda Jennifer Aniston ile asansörde mahsur kaldığı hikayesini anlatırken gülüyor ve ben de ona yaz oyun setini kazara ateşe verdiğim zamanı anlatıyorum.

Clara tüm vücuduyla gülüyor, konuşurken sanki her kelimeyi sadece benim duymamı istediği bir sırmaş gibi öne eğiliyor. Onu sevmemek imkansız. Tommy içeceklerimizi doldururken ona nazik davranıyor ve telefonumun üçüncü kez çaldığı için özür dilerken, anlayışlı bir gülümsemeyle koluma hafifçe dokunuyor.

"Şimdi senin kasabanın uyuşturucu satıcısı olduğunu öğreneceğim kısım mı?" diye sorar, ben telefonu kapattığımda.

Telefonumu bara geri koyup sessize alıyorum. "Hayatım o kadar tehlikeli ya da heyecanlı değil. Ben, birinin bir sorunu olduğunda aranan adamım."

"*Birini şantajlamak için yardıma ihtiyacım var* gibi bir sorun mu?" diye şakacı bir şekilde soruyor.

Ekрана bir mesaj geldiğini görünce gözüm ekranıma kayıyor. "Daha çok, *bahçeme girip sebze bahçemi mahveden bir rakun var, ya da çitimin deliğini tamir edebilir misin? Ya da tuvaletim tıkanıp evimi su basıyor, ne yapmalıyım?*" gibi göz alıcı şeyler.

"Vay canına, bu çok çekici. Doğru çözüm, rakunu evcilleştirip sosyal medyada kariyer yapmak değil mi?"

Telefonumu ona doğru itiyorum. "Bu işte iyisin, bir sonraki aramayı sen alabilirsin."

"Umarım ilginç bir şeydir. Benim parlama zamanımı beklerken bilardo oynamak ister misin?" Benim oturduğum yerden bakınca zaten oldukça parlak görünüyor. Bilardoyu sevmem ama kendimi başımı sallarken buluyorum. "Seni uyarmalıyım, pek iyi değilim."

"Bütün bilardo dolandırıcıları, bir tür dahi olduklarını açıklamadan önce böyle derler."

Clara taburesinden kayar ve ben onu masaya kadar takip ederim. "Sadece eğlence için," der, ben topları dizip, o da ıstakasının ucuna tebeşir sürerken. "Bahis yok."

Cebimden bir bozuk para çıkarıyorum. "Yazı mı tura mı?" Düşünerek dudaklarını sıkıştırıyor. "Tura."

Çeyrek havada dönüyor ve avucumun içine düşüyor. Onu avucumun arkasına bastırıp açıyorum. "Yazı. Ben başlıyorum."

Clara, iki eliyle ıstakanın üst kısmını kavrar ve ona yaslanır. "Gergin olma. Kaybedecek bir şeyin yok, sadece gururun."

"Harika, bu stresimi azaltıyor." İpi geri çekip ileri doğru savuruyorum, mükemmel bir vuruşla beyaz topu üçgenin üzerine gönderiyorum. Toplar çarpışıp yeşil kefenin üzerinde zıt yönlerde yuvarlanırken, rayların kenarlarından sekerek yüksek bir ses çıkarıyorlar. Beni ıskalamamamı sağlayan kozmik güce sessizce teşekkür ediyorum.

İki düz top ve bir çizgili top ceplere yuvarlanır. "Şimdi kim hile yapıyor?" Clara, kalçasını masaya dayayarak der. Ondan uzak duran turuncu çizgili topa odaklanırım ve onu deliğe soktuğumda rahat bir nefes alırım.

"Görünüşe göre çizgili top benim." Bir sonraki atışım cebin köşesinden sekince, artan özgüvenim aniden durur. "Sıra sende, düz toplar."

Masadan bir adım geri çekilip, onun masayı her açıdan incelemesini izliyorum. Topuklu botlarıyla bacakları daha da uzun görünüyor, kalçaları sıkı ve yuvarlak, bir yandan diğer yana sallanıyor. "İnce ucuyla vurdum, değil mi?" diyor, dik dururken saçlarını omzunun arkasına atıyor. "Şaka yapıyorum! Tamamen şaka yapıyorum. Kalın ucuyla vurduğumu biliyorum."

Elimi çeneme sürterim, kendi şakalarına gülmemeye çalışmasını izlerim. Kendini çok ciddiye almaması, onda karşı konulmaz bir şey var. "Atışını yap, Clara."

Hareketi yumuşak ama kırmızı top cepten sekip masanın ortasına doğru çapraz olarak yuvarlanıyor. "Sanırım bu masa eğri," diyor, masaya yan gözle bakarak.

"Öyle olmalı. Senin nişan alman olamaz." Bir sonraki atışımı hazırlarken, yüzüm masadan 15 cm uzaktayken dirsekleri yanıma, başı da benimkiyle aynı hizaya geliyor. "Dikkatimi dağıtmayacaksın."

O eğilir, parfümünün tatlı kokusu beni sarar. Sesini alçaltır. "Benim bu konuda ne kadar iyi olduğumu görmedin."

Clara göz kırpar ve ben de beyaz topu sağa doğru çok fazla kaydırırım ve hedefimi tamamen ıskalarım.

"Gördün mü? Daha denemedim bile."

Turuncu topunu deliğe sokar. Sonra mor topunu. Mavi topuna ise sadece dokunur.

Ben masayı on saniye boyunca değerlendirirken, "Yardım ister misin?" diye sorar.

Topa vurup maroonumu batırıyorum. Ona doğru eğiliyorum, yüzlerimiz sadece birkaç santim uzaklıkta. Lanet olsun, o kadar güzel ki. "Sanırım iyiyim."

Bir sonraki atışıma kaçırıyorum, ama önemli değil. O bana yaptığını aynen yapıyorum. O hizalanırken eğilip fısıldıyorum, "Yardım ister misin?"

"Aslında, evet." O dikleşir ve beni sabırla izlerken, kafamda "*oh*" ve "*lanet olsun*" kelimeleri bir konveyör bandında dolanır.

"Eğil." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Evet, tamamen farklı bir durumda ona bunu söylediğimi hayal edebiliyorum. Yabancılar şehvet duymayı alışkanlık haline getirmiş değilim, ama her gece buraya güzel bir kadın gelip onunla anında kimya tuttuğum da olmuyor. "Ve normalde yaptığın gibi atışını hazırla."

O da dediğimi yapar ve masadan bana umutla bakar. "Şimdi ne yapacağım?"

Sol elini benim elimle düzeltip sağ elini yeniden konumlandırıyorum, sırtından uzanıp istek sopasının alt kısmını tutuyorum. Bana biraz daha yaklaşıyor. "Böyle vücuduna daha yakın tut. Çok sıkı tutma, yumuşak bir vuruş yapmalısın," diyorum sessizce.

"Tekniğin çok iyi." Şu anda izlendiğimiz çok farkındayım, ama Clara ya umursamıyor ya da fark etmemiş.

Onunla birlikte istakayı geri çekiyorum ve beyaz topu maviye vuruyorum. Top cebe girince heyecanla kıpırdanıyor, yumuşak vücut hatları benimkine değişiyor. "İyi bir takımız."

Onu bırakıp bir adım geri çekilip güvenli bir pozisyon alıyorum. Cildimin kızardığını hissettiğim boynumu ovuşturuyorum. Bir bilardo oyunu yüzünden kendimi kaybediyorum. Kendimi kontrol etmeliyim.

Clara her fırsatta dikkatimi dağıtmaya devam ediyor ve ben de ona izin veriyorum, oyundan çok benim dikkatimi çekmek için verdiği sürekli mücadelenin tadını çıkarıyorum.

"Kazanan ne kazanacak?" Clara, bilardo sopasını tekrar tebeşirleyerek sorar. Ellerindeki mavi tozu silkeler ve sopayı ön kolu ile paşı arasına sıkıştırır.

"Sanırım sadece gururdu, değil mi?" Sarı topun kenarını vuruyorum ama top hareket etmiyor. "Bana bunca zamandır bir ödöl olduğunu mu söylüyorsun?"

"Baskının seni ezmesini istemedim." Başını yana eğip dudaklarını büzüyor. "Senin iyiliğini düşündüm."

"Peki... kaybeden bir sonraki içkileri ısmarlar mı?"

Clara'nın gözleri, sanki muhteşem bir şey söylemişim gibi büyüdü. "Bu tamamen yeni ve benzersiz bir fikir, çok beğendim. Öyle yapalım."

Clara derin bir nefes alır ve kırmızısını pota sokmak için sıraya girer. Hafif bir ses çıkarırım ve o beni susturur. Onu pota sokamayacağını zaten biliyorum, açısı tamamen yanlış ve ıstakası çok yüksek. Daha çok ıstakayı masanın kenarından dışarı atacak gibi görünüyor. "Hey, takım olarak çalışabilir miyiz?"

Masadan bana doğru bakar, kışını havaya kaldırmış. "Beni sabote etmeyi mi planlıyorsun?"

Ellerimi ceplerime sokup başımı sallıyorum. "Hayır."

Beni baştan aşağı süzer, gözleri göğsüm ve yüzümde daha uzun süre kalır. "Tamam, ama sadece kulağıma fısıldayan boğuk sesini sevdiğim için, yardımına ihtiyacım olduğunu düşündüğüm için değil."

Elimi başımın üstüne götürüyorum, bir an için ne diyeceğimi bilemiyorum. "Anladım."

"Biraz bu tarafa gel." Elim kalçasına koyarak onu masanın ortasına doğru yönlendiriyorum. Daha önce olduğu gibi tekrar üzerine eğiliyorum; ellerim sabit bir şekilde pozisyonunu düzeltiyorum. Vücudum öncekinden biraz daha yakın. Sol elini yeniden konumlandırırdığım da her şey yerine oturuyor, sanki bilerek kötü davranıyormuş gibi. "Çok iyi gidiyorsun, yardımına gerek yoktu."

"Biliyorum, ama yine o fısıltı var." Kolunu geri çekiyor, gözleri atışa sabitlenmiş, sonra beyaz topu temiz bir vuruşla vuruyor. Tam olması gereken yere kırmızı topu vuruyor ve onu hızla deliğe gönderiyor. "Beni yenmeme yardım etmek mi istiyorsun, yoksa bize içki alırken bardan izlemek mi?"

"Yardım edeceğim. Bu işe dahil olduğumu hissetmek muhtemelen egomu güçlendirecektir."

Clara, sekiz numaralı topu en yakın deliğe soktuğunda sevinç ııııı atar. Ben de ıstakayı bırakıp ona yer açarım. Yani, bana yer a. Elini uzatır ve ben de dikkatlice sıkarım. "İyi oyundu," der. "Bir mojito alayım lütfen."
"Hemen geliyor."

"KASABANIN EN BÜYÜK SKANDALI?"

Clara nc mojitosunun pipetini tutar ve bardaıını çevirir. Mel ve Winnie gittikten sonra, minenin yanındaki ikili koltuıa oturduk ve Clara o zamandan beri bana Fraser Falls hakkında sorular soruyor. Karşı taraftaki boş sandalyeye oturacaıını sanıyordum ama yanımdaki dar alana kaydı.

Birbirimize bakacak şekilde hafifçe dönmüş durumdayız, o kadar yakınız ki eııilmesine gerek kalmıyor. Vücudu benimkine yaslanmış, rahatlamış durumda. Bana sorduıu soruları ona da sormaya çalışıyorum ama o daha çok soru sormakla ilgileniyor.

"En büyük kasaba skandalı..." Düşünürken çenemi kaşıyorum. "Genç hamilelik. Sonuçta, Tommy'nin kardeşı Luke'un vaftiz kızı Sailor doıdı."

"Genç hamilelikleri her yerde olur. Bunun skandal olan yanı ne?"

"Luke, Dove'a evlenme teklif etmek için diz kt ve Dove ona kalkmasını söyledi. ıkmıyorlardı bile, sadece komşı olarak büyümüşler ve bir anlaşıma yapmışlardı. Hâlâ komşı olarak yaşıyorlar. Grdığm en saıılıklı ebeveyn ilişkisi."

Clara içkisini yudumladı. "Bir tür tarikat ya da hepinizin sonsuza kadar saklamaya söz verdiıiniz bir cinayet falan umuyordum."

"Kltlere en yakın şeyimiz kitap kulübü. Hayal kırıklıına uııııııı için zgnm." "En büyük skandalınız nedir?" diye sorar.

Gençlik yıllarımdan itiraf etmek istemediıim çok fazla anım var. Bunlar benim için eıılenceli, gülünç anlar deıil. Onun hoşına gidebilecek bir tane arıyorum. "Spor yaparken komşılarımdan birini yanlışlıkla aradım ve onlar da seks yaparken onları aradııım yönünde bir dedikodu çıkardılar." Clara'nın eli birden uzanıp kolumu tuttu; gözleri fal taşı gibi açılmış, tepkisini gizlemek için dudaklarını sıkıca kapattı. "Bu olay

kasaba toplantısında gündeme geldi ve içim parçalandı. Daha yirmi üç yaşımdaydım."

Bu onu çileden çıkarmaya yeter ve alnını omzuma dayayarak kahkahalarla gülüyor. Sonunda kendine geldiğinde özür diliyor, içtiği mojito'lar ona sevimli bir baş dönmesi yaşıyor.

"Birinin senin yaptığın şeyi öyle sandığına göre, senin antrenmanların nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalışıyorum," diyor, kaşlarını çatarak.

"Sana örnek verecek kadar içki içmedim." "Zamanımız var."

Şöminenin sıcak ışığında saatler bulanıklaşıyor.

Ondan hoşlanıyorum. Yeni tanıştığım birinden hoşlanmam gerekenden daha fazla. Sonunda birkaç soru sormayı başarırım. Yemekleri, özellikle kahvaltılıkları ve İtalyan yemeklerini sevdiğini öğrenirim. Manhattan'da yalnız yaşadığını. En sevdiği filmin *Pretty Woman* olduğunu.

Ama sonra yine bana dönüyor.

Konuşurken bana bakışında bir şey var. Sanki söylediklerimi gerçekten önemsiyormuş gibi. Uzun zamandır kimse bebekten başka bir şey hakkında konuşmamı istememişti. Onun en sevdiğim yanı bu: bir kez bile işten bahsetmedi.

Sonunda, taverna boşalır. Tommy barı silmeye başlar ve ben yardım etmeden çok uzun süre oyalanınca bana her zamanki bakışını atar.

İçkisini bitiren Clara'ya bakıyorum.

"Hadi," diyorum. "B & B benim eve giderken yolumun üzerinde. Seni eve bırakayım."

Tommy ona veda eder, Elf'i bir geceliğine ödünç alacağını söyler ve ben Clara'nın peşinden kapıdan çıkarken göz kırpar. Dışarıda soğuk hava bizi keser. Clara titrer ve paltosunu daha sıkı sarar; ben de aynısını yaparım. Nefesimiz önümüzdeki havayı buğular. Fraser Falls neredeyse sessizdir, sadece ayak seslerimiz ve uzaktan bir köpeğin havlaması duyulur.

"Bu yerin ne kadar rüya gibi olduğunu daha fazla insanın bilmemesine şaşıyorum," diyor, ellerini ceplerine sokarak.

"Geçen yıl geçmişe göre daha fazla ziyaretçimiz vardı. Bu yıl da gelmelerini umuyoruz, ama kim bilir. Flo, Avrupa'da olduğu gibi büyük bir Noel pazarı düzenlemeyi hayal ediyor, ama bunun için düzenli ziyaretçilere ihtiyacımız var."

Bana bakıyor, nefesinin buğusu aramızda görünüyor. "Nedenini anlayabiliyorum."

Ben gelirdim."

B & B'nin ön merdivenlerine ulaşıyoruz. Verandanın ışığı üstümüzde titriyor ve yüzünü yumuşak bir altın rengi ile aydınlatıyor. Hala paltosuna sarılmış halde bana dönüyor. "İlk davetiyeyi gönderirim sana."

Ayaklarına bakar, sonra tekrar bana döner, hala gülümsüyor. "İçkiler için teşekkürler. Ve yürüyüş için. Ve geri davet için."

"Yarın Maine'e gitmen kesin mi? Sana ıstakoz bulabilirim. Yağmur yağacağını garanti edemem, ama muhtemelen bir yağmurlama sistemi falan bulabilirim." Gülümsüyorum, gecenin sona ermesinden duyduğum üzüntüyü belli etmemeye çalışıyorum.

"Yarın Maine'e gitmem gerekiyor," diyor, hayal kırıklığına uğramış gibi. "Keşke kalabilseydim."

"Ben de kalabilmeni isterdim." Çok uzun süren bir sessizlik olur, bu sırada bir şey olabilir, bir şey olmalı. Onu öpmek istiyorum. Onu öpmeliyim ve beni neyin durdurduğunu bilmiyorum. Reddedilme, mükemmel bir geceyi mahveder mi acaba? Bilmiyorum.

"İçeri girmeliyim, hava soğuk. İyi geceler Jack. Beni bu kadar sıcak karşıladığın için teşekkürler."

An geçiyor ve ben fırsatı kaçıyorum.

Başımı sallıyorum. "İyi geceler, Clara. Ciddiyim, istediğin zaman tekrar gel."

Beni inceler, sonra gülümser. Biraz dalgın, sanki o anın da geçtiğini biliyormuş gibi. Sevgiyle kolumu sıkar ve ana kapıdan kaybolur. Ben ise bir süre daha orada dururum, ellerim ceplerimde, soğuk kemiklerime işliyor.

Daha önce söylediğim sözleri geri alıyorum. Her yeni ziyaretçi hoş karşılanmaz değil.

Bölüm 5

CLARA

ALARMIM ÇALDI VE gözlerimi çok yumuşak bir yatakta, çok sessiz bir sokakta, çok şiddetli bir baş ağrısıyla açtım.

Gerçekten, kendimden başka kimseyi suçlayamam. Ve Jack'i de. Çoğunlukla Jack'i. Karnım ağrıyana kadar güldüm ve *yıllardır* ilk kez bilardoda kazandım. O, çekici, yakışıklı ve çok cesaret verici bir içki arkadaşı olma cüretini gösterdi.

175 cm boyunda uzun bir kız olarak, yanımda durduğunda kendimi küçük hissettiren erkeklere bayılırım. Jack kesinlikle bu kriteri karşılıyor. Aslında Jack birçok kriterimi karşılıyor. Güldükçe daha da gevşeyen geniş omuzları. Koyu kahverengi saçları dağınık ve kıvrırcık arasında gidip geliyordu ve sık sık elini saçlarından geçiriyordu, bu yüzden ben de onun kocaman pazılarına bakmaktan başka çarem yoktu. İş hakkında konuşmadık, bu benim tercihimdi ve onun için bir artı puandı, ama o ofiste çalışan birine benzemiyordu. Vücudu sağlam ve kaslıydı. Sanırım inşaatta falan çalışıyor.

Ama onda bir yumuşaklık var, kulağa ne kadar çelişkili gelse de. Cep telefonu her bizi rahatsız ettiğinde özür dileme şekli. Gülümsediğinde çenesinin üzerindeki sakalların altında beliren gamze. Köpeğinin yalnız kalmasını istemediği için onu almak için eve gitmesi.

En son ne zaman birine bu kadar çekildiğimi hatırlamıyorum. En son ne zaman birinin gecenin sonunda beni öpmediğine hayal kırıklığına uğradığımı hatırlamıyorum.

Jack ile ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara iterek yataktan kalkıyorum, on adımlık cilt bakım rutinimden vazgeçiyorum ve saçlarımı, *krizdeki bir kadın* değil, *ciddi bir iş kadını* olduğunu umduğum düzgün bir at kuyruğu şeklinde topluyorum

. Siyah örgü bir elbise, hava şartlarına en uygun topuklu botlarım ve yün paltomu giydim. İş kıyafetleri içinde olabildiğince rahat giyindim ve umarım kıyafetim, *kurumsal kazanç için buradaki büyüleyici yerel topluluk ruhunu yok etmeye geldiğimi göstermez.*

B & B'nin sahibi Maggie, altmışlı yaşlarında tatlı bir kadın ve benim mümkün olan en iyi konaklamayı yaşamamı sağlamak için elinden geleni yapıyor. Flo'yu gizlice gözlemlemek için kapıdan çıkarken, beni yulaf ezmesi ve meyveyle doyurmaya çalışıyor.

Bliss Café'ye adımımı attığımda kapının üzerindeki çanlar çalıyor. Saat daha sabah 8, ama günü başlatmak ve Maine'e doğru yola çıkmak için sabırsızlanıyorum. Bugün her şeyin yolunda gideceğine dair alışılmadık bir güvenim var. Sanırım bunun nedeni, dün geceyi Jack ile geçirdikten sonra kasabanın dinamiklerini daha iyi anlamış olmam.

Bliss Café, bu ciddi şekilde gözden kaçan kasabanın diğer yerleri kadar rüya gibi bir yer. Panelli duvarlar koyu maviye boyanmış. Sonbaharın son günlerinde güneş ışığı buzlu pencerelerden içeri sızıyor. Havada espresso ve pudra şekeri kokusu var. Arkada bir yerdeki hoparlörden Fransız enstrümantal müziği geliyor. Genç bir garson, müze küratörü inceliğiyle yakındaki bir masaya bir tabak kruvasan getiriyor.

Tam olarak dokuz coşkulu yorumda okuduğum gibi, Bliss, Fraser Falls'un Paris bistrolarına cevabıdır ve yanındaki Flo's Fancies ise pastane görevi görür. Champs-Élysées'de değil, Bliss ve Flo's bir dondurma dükkanı ile bir nalbur dükkanı arasında sıkışmış durumda. Kafenin el yazısı ile yazılmış özel menüsü, pain au chocolat, croque monsieur ve otantikliği şüpheli crème brûlée buzlu latte gibi klasiklerle agresif bir temaya sahip. İnanılmaz derecede çekici.

Burası Williamsburg olsaydı, kuyruk bloğun etrafını sarardı.

Yumuşak ışıkların altında gözlerimi kısmamaya çalışarak, kahve yudumlayıp kasaba gazetesi okuyan yerli halkın küçük masaları arasında dolanarak tezgaha doğru ilerliyorum. Cam vitrin, her biri üzerinde el yazısı ile yazılmış zarif kağıt etiketler bulunan altın rengi, yapraklı hamur işleriyle dolu. Tezgahın arkasında, çiçek desenli önlük giymiş, saçları kusursuz bir Fransız topuzu şeklinde toplanmış bir kadın duruyor. Onu videolardan hemen tanıyorum

, ancak gerçekte hayatta daha korkutucu. Julia Child'ın Tony Soprano tarafından yetiştirilmiş hali gibi.

"Günaydın. Siz Bayan Girard olmalısınız," diyorum, en iyi ve en parlak PR gülümsememi takınarak.

Gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor, sanki üzerimdeki şehrin kokusunu alabiliyormuş gibi. "Oui, Florence Girard," diyor abartılı bir Fransız aksanıyla. Sahte Fransız aksanı, açıkçası. "Şoförünüz dün gece şehirden çıkarken bir dur işaretini geçmiştir."

Gülümsemem sönüyor. "Çok üzgünüm, eminim ki o asla böyle bir şey yapmak istememişti..." "Kahve?" Beni keserek, sırtını bana dönüp kahveyi hazırlamaya başlıyor. "Evet, lütfen. Sade."

Makineyi sanki ikinci doğasıymış gibi kullanır, sonra muhtemelen benden daha eski bir porselen fincanda bana uzatır. "İki dolar."

"Aslında sizinle konuşmak istiyordum," diyerek beşlik uzattım. Bu planın bir parçası değildi. Planım, köşede oturup insanlar işe gitene kadar onları gözlemlemek, *sonra da* onunla konuşmaktı. O beni sessizce izlerken, daha önce hissettiğim özgüven yavaş yavaş azalıyordu.

Doğrudan yaklaşımı takdir edecek türden bir kadın gibi görünüyor, ama *hala* bana bakıyor. Lanet plana sadık kalmalıydım. "Bu sabah Harry'nin yerine gideceğim, ama önce sizinle konuşmak istedim..."

"O röportaj yapmayacak." Yine sözümü kesti.

"Bu bir röportaj değil," diye hemen cevap veriyorum. "Bu... başka bir şey. Buraya iş için geldim. Ona bebek hakkında konuşmam gerekiyor, ama viral videolar hakkında sizinle konuşmak istedim."

"Bu üçgen şemalarından biri değil, değil mi?" Flo bana şüpheyle bakar. "İnternette bunlarla ilgili paylaşımlar gördüm. Bunların iyi olmadığını biliyorum. Ayrıca Jack'in iş toplantısına ihtiyacı yok. Güvenilir bir web sitesi barındırma hizmeti bulması ve iyi bir gece uykusu alması gerekiyor."

Jack?

Jack'in bununla ne ilgisi olduğunu sormadan, çanlar tekrar çalmaya başlar. Dönüp, bardağı dudaklarıma götürürüm.

J a c k kapıda duruyor. Flanel gömlekli, sırtkan, yakışıklı Jack. Tezgaha doğru yürürken esniyor,

boynunun arkasını ovuşturuyor, benim onun sakın sabahını bozmak üzere olduğumun farkında değil.

Beni henüz görmedi. Flo ise elbette gördü. Çenesini bana doğru eğip ona fısıldadı: "Her zamanki gibi zamanlaman kusursuz."

Jack gözlerini kırıştırır. Başını çevirir ve yüzündeki uykulu ifade şaşkınlığa dönüşür. "Clara?"

Zayıf bir kadeh kaldırarak selam veririm. "Günaydın, Jack."

"Burada ne yapıyorsun? Maine'e gittiğini sanıyordum." "Toplantıya gitmeden önce kahve alıyorum," derim, sakın görünmeye çalışarak. "Harry ile. Caddenin karşısındaki dükkandan."

Bir an sessizlik olur. Sonra Jack dudaklarını sıkıştırır. Gülmemeye çalışıyor gibi görünür.

"İyi misin?" diye soruyorum, gözlerimi kısarak.

Nefes verir ve burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Harry diye biri yok. Yani, vardı, ama artık burada değil." Gözlerimi kırıştırırım. "Anlamadım?"

"Mağazanın adı Harry's, ama sahibi benim."

Kısa devre yapıyorum. Beynim gerçekten pikselleşiyor. "Sen Harry'sin."

"Hayır. Ben Jack'im," diye yavaşça tekrarlar. Flo o kadar yüksek sesle burun kıvrır ki yankısı duyulur. "Senin... görüşme yapmak için geldiğin kişi benim?"

Bu gerçekten harika.

Uzun zamandır ilk kez bir barda gardımı indirip yakışıklı bir adamla flört ettim ve evren bana kendimi ortaya koyduğum için böyle karşılık verdi. Bugün ikinci kez, içinde bulunduğum durumun suçunu zihinsel olarak Jack'e atıyorum. Her ne kadar bunun muhtemelen benim hatam olduğunu kabul etsem de.

Buraya flört etmeye gelmedim. Bu kabusa son vermek için buradayım. Yani, *The People (of Fraser Falls) vs. Davenport Toys* adlı PR kabusuna. Bu konunun kendi subreddit'i, trend olan hashtag'i ve şimdi de en az yirmi üç tanınmış anne blogcusunun yorum videoları var.

"Holly hakkında konuşmak için burada." Flo sessizliği bozdu, sesi kesinlikle daha az Fransızca geliyordu. "Maggie'nin dolandırıldığı planlardan biri olmadığını söylüyor, hatırladın mı? Ama emin ol ki o...

Sana bir şey satın alman için ikna etmeye çalışmıyorum, Jack. Tanrı biliyor ki bu kasaba daha fazla Tupperware partisine ihtiyaç duymuyor. Dolaplarımı açamıyorum bile, kapaklar çığ gibi üstüme geliyor.

"Teşekkürler, Bayan Flo, eminim Clara beni kendi ekibine katmak için buraya gelmemiştir." Flo ona bir fincan kahve doldurur ve o da bunun karşılığında iki dolarlık banknot verir.

Durumun daha kötüye gidemeyeceğine karar verip cesur davranmaya karar verdim. "Sana kahvaltı ismarlayabilir miyim? Ve konuşabilir miyiz? Lütfen?"

O, odanın arkasındaki bir masayı işaret eder ve ben öncülük ederim.

"Burası çok güzel bir yer. Kendimi Paris'teymiş gibi hissediyorum," diye sessizliği bozmak için otururken söylüyorum.

"O zaman işimi doğru yapmışım," diyor Jack, kahvesini yudumlarken. "Flo yıllarca Paris'te yaşadı. Masa ve sandalyeleri yapmaya geldiğinde, haftalarca bana ve babama bir an bile huzur vermedi. Sonunda duvar panellerini onun zevkine göre yaptıktan sonra, babam dört gün boyunca balık tutmaya gitti, sadece sessizlik içinde tek başına dinlenmek için."

"Bunu sen mi yaptın?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Sandalyeler. Masalar. Bebekler. Işıkları açık tutan her şey."

Sessizce menüyü inceliyoruz; deri ciltli, yüksek kaliteli bir kart ve etkileyici bir kahvaltı seçeneği var. Jack'le bebek hakkında konuşmaya cesaretimi toplamaya çalışırken, Flo masaya geliyor, yaklaşan garsonu kovuyor ve elinden defterle kalemi kapıyor.

"İkinize ne getireyim?" diye neşeyle sorar. Ona tatlı bir gülümsemeyle bakarım, Jack'in yüzündeki şaşkınlık, onun garsonluk yapmasının olağan bir durum olmadığını ve bizim konuşmamızı açıkça dinlemeye çalıştığını doğruluyor.

İkimiz de Fransız tostı ve kahve sipariş ediyoruz, ama Flo yerinden kıpırdamıyor; bunun yerine komşu masadan bir sandalye çekip sohbetin ortasına oturuyor, bu da bir toplantıdan çok, dün gecenin dünyanın en garip devamı gibi geliyor.

"Peki," diyor, ellerini masanın üzerinde düzgünce birleştirerek, "seni bizim mütevazı küçük Fraser Falls kasabamıza getiren şey tam olarak nedir, Clara..."

"Davenport." Flo'nun bıraktığı bariz boşluğu dolduruyorum. Flo'nun gözleri keskinleşiyor.

"Davenport oyuncakları mı?"

"Evet. Bebeğin için buradayım. Ben gazeteci değilim. Ben..."

Flo ellerini çıkarır. "Bir spin doktorunun buraya gelmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum."

Boğazımı temizliyorum ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Dediğim gibi, önce sizinle konuşmak istedim. Sonra Jack'le konuşmak için yanınıza gelmeyi planlıyordum, Harry'yle değil, çünkü bebek web sitesinde dağıtımı sizin yönettiğinizi gördüm." İkisi de bana boş boş bakıyorlar. "Ama tabii ki bu plan şimdi biraz karıştı. Ve ikinizin de bilmesi için söylüyorum, topluma yardım etmek istiyorum. Buraya bir çözüm yolu bulmak ve bunu nasıl başaracağımızı belirlemek için geldim."

Jack kahve fincanına uzanıp uzun bir yudum aldı. "Videoları kaldırmamızı istiyorsun."

"Evet, ama daha da önemlisi, işleri düzeltmek istiyorum," diyorum. Jack, dün gece tanıştığım kaygısız adamdan daha temkinli görünüyor. "Davenport, dikkatimizi çekmek için videoyu kullanmak zorunda kaldığı için üzgün. Sizinle olan ilişkinizin geçmişini hala öğrenme aşamasındayım, geçen bir yıl boyunca farklı bir bölümde çalıştığım için Evie projesinde yer almadım. Profesyonel ilişkimizi düzeltmenin ve işimize olan güveninizi geri kazanmanın bir yolu olduğuna inanıyorum."

"Buraya şirketinizin imajını düzeltmek için geldiğinize inanıyorum," diyor Jack, sesi sakın. "Davenport'un suçluluk duygusundan kaynaklanan tekliflerine ihtiyacımız yok."

Flo'nun gülümsemesi genişler. Oğlundan gurur duyuyor gibi görünüyor. "Biliyorsunuz, kutunun üzerindeki yazı benim el yazım. Doksanlarda kaligrafi kursu almıştım ve bu yeteneğim hiç kaybolmadı."

"Oh," diyorum zayıf bir sesle.

"İlk yüz kadar bebeğin elbiselerini de ben diktim, ama sonra Jack virüs enfeksiyonu kaptı ve..."

"Viral oldu," diye Jack hemen araya girer. "Bebek internette viral oldu. Ben viral enfeksiyon kapmadım."

Flo ona tıslar ve devam eder, "Ellerim dayanamadı. Şimdi gençleri ve dikiş makinelerini denetliyorum. Sanat okulunda küçük bir kulübümüz var."

"Bu... inanılmaz," diyorum ve Flo'dan not defterini isteyip bunu yazmanın kabalık olup olmayacağını merak ediyorum. Kesinlikle kabalık olacağına karar veriyorum.

"Bu bir ortak proje," diye devam ediyor Flo ve videolarında anlattığı aynı bebek tarihini anlatmaya başlıyor. Bu sefer, her şeyin Harry's'in Jack'i tarafından nasıl başladığını açıklıyor. Söz konusu adam karşınızda otururken biraz farklı hissediyorsunuz.

"Bayan Girard, burada yarattığınız şeye benden daha hayran olan kimse yoktur. Davenport da bir zamanlar küçük bir işletmeydi ve ben de bu değerleri göz önünde bulundurarak küçük işletme programını başlattım. Yeni görevime başlamadan önce, bir yıl önce buraya gelmemiş olmaktan dolayı üzgünüm. Projeniz hakkında bilinecek her şeyi öğrenmek isterim."

"Yeterince kopyalamadın mı?" diyor Jack.

Sözler boğazımda düğümlenir. Bunun zor olmayacağını düşünmekle naif davrandım. Bu topluluk incinmiş ve bunun sorumlusu Davenport. Elbette beni kollarını açarak karşılamayacaklardı.

"Yaralandığınızı görebiliyorum ve nedenini anlıyorum. Bu durumu düzeltmek için yapabileceğimiz şeyler hakkında konuşmak isterim. Çok cömert bir yatırım bütçem var ve başardıklarınızı nasıl daha da ileriye taşıyabileceğimiz konusunda birçok fikrim var."

"Bayan Flo," Jack, sanki paradan bahsedilmesi bir tür koruma köpeği modunu tetiklemiş gibi, kararlı bir şekilde diyor, "Bu kadar gecikeceğimi beklemiyordum ve dükkanı henüz açmadım."

Ona sütü bile kesebilecek bir bakış atar ve siparişimizi vermek için uzaklaşır, Fransızca bir şeyler mırıldanır, neredeyse eminim ki Jack hakkındadır ve pek de övgü dolu değildir.

Kadın duyamayacağı bir mesafeye geldiğinde Jack bana döner. "Yaşlı bir kadının umutlarını kırmak acımasızca."

"Dalga mı geçiyorsun?" diyorum. "Daha az hırslı CEO'larla tanıştım. Yaşlı olabilir ama zihnen *kesinlikle* öyle değil." Kaşlarını kaldırıyor. "Söylediğimde ciddiydim Jack. Buraya işleri düzeltmeye geldim. Şimdiye kadar başardıklarından gurur duymalısın. Bu... olayın... sana ve komşularına zarar vermiş olması beni üzdü."

Bana küçük, isteksiz bir gülümseme atıyor. "Sadede gelmelisin, Clara."

"Videolara ilham veren olaydan sonra muhtemelen şirketimizle hiçbir şey yapmak istemediğini biliyorum."

"Hırsızlığı kastediyorsun," diyor Jack kuru bir sesle.

Ben irkilirim. "Burada harika bir şeyin olduğunu biliyorum. Ama ya bu konuda deneyimli, uzman birisi olsaydı, bunu değerlendirmenize, büyütmenize ve yönetmenize yardımcı olsaydı? Bunu daha büyük ve daha iyi hale getirmek için."

"Bir bölümü kaçırdın Clara. Zaten bir iş arkadaşından bu konuşmayı dinledim. Bu bir dolandırıcılıktı."

"Seni dolandırmıyorum. Programıma kayıt olan ve benim denetlediğim altı başka işletme daha var. Onlarla tanışmanı sağlayabilirim." Jack'i programa dahil etmek ziyaretimin amacı *değildi*, ama bu sakın küçük kasaba ve onun beslediği toplulukta beni heyecanlandıran bir şey var.

Belki de Jack'in bana anlattığı ve beni güldüren hikayelerin bulanık ışığı altında olaylara bakıyorum. Ama belki de onu programa dahil etmek işleri düzeltir. Zaten en çok satan bir ürünün topluluk montaj hattından etkilenmeyecek tek bir kişi bile aklıma gelmiyor. Davenport'un küçük işletme programı ile bu çok büyük bir şey olabilir.

Jack, bir dakika boyunca sessizce oturmamı bekledikten sonra, umutsuzca cevabını beklerken sonunda konuşmaya başladı. "Davenport'tan gelen herhangi bir şeye neden güveneyim ki?"

"Çünkü bu Davenport değil, benim. Ben buradayım. Ve senden hiçbir şey almak istemiyorum, sana yardım etmek, kasabaya yardım etmek istiyorum. Oyunağın viral başarısıyla başa çıkmaya yardım etmek istiyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra dedi ki, "Gerçekten çok iyi konuşuyorsun." Gözlerimi kırdım. "Bunun bir iltifat mı değil mi olduğunu anlayamadım."

"Öyle değil," diyor. Sonra ekliyor: "Bu kasabanın insanları iyi, dürüst, çalışkan insanlar ve daha önce incinmişler. Şirketinize olan güvenleri yok ve benim onlara olan güvenlerinin de sarsılmasına izin veremem. Ne kadar çekici olursan ol, Clara Davenport, beni ikinci kez kandırarak dolandırmaya izin veremem."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Onu sarsıp bu durumu düzeltmeme izin vermesi için yalvarmak istesem de, bizimle, benimle hiçbir şey yapmak istemediği için onu suçlayamam.

Daha önce gördüğümüz genç Fransız tostumuzu masaya bırakırken bir an sessizce oturuyoruz. Flo'dan daha hızlı çekiliyor. Jack çatalını eline alıyor ve yemeğiyle oynuyor. "Bu kasabaya gerçekten yardım etmek istiyor musun, Clara?"

"Evet."

Bana uzun bir süre bakar. "O zaman New York'a geri dön ve şık yöneticilerine bebeklerini piyasadan çekmelerini ve bizi rahat bırakmalarını söyle. Sizi burada istemiyoruz, paranızı istemiyoruz ve yardımınızı istemiyoruz."

Sarsıldığımı belli etmemeye çalışarak başımı sallıyorum. "Jack, ben..."

Elini kaldırarak beni susturur. "Dükkânımı açmam lazım, Clara. Maine'de iyi eğlenceler." Ayağa kalkar, masaya birkaç banknot atar ve tabağını ve çatal bıçaklarını alır.

Bana başka bir şey söylemeden, geçerken çaldığı tabakları Flo'ya uzatır ve "Bunları sonra geri getiririm" der.

Flo ona tıslar, sonra başını bana çevirip yine tıslar.

Flo, savaşa hazırlanır gibi önlüğünü yeniden bağlarken tezgahın arkasından gözlerini bana dikti. Ve arkasında bütün kasaba vardı.

Bölüm 6

JACK

SIKI BAĞLARI OLAN BİR TOPLULUKTA ERKEK OLMAK, kasabanın matriarkasına küstahça davranıp, dramatik bir şekilde ayrılırken aldığı tabak ve çatal bıçakları geri getirmeyi unutursan, onun hemen telefonlara sarılıp tüm kasabaya seni ispiyonlayacağı anlamına gelir.

Mağazayı kapattıktan sonra Hungry Fox'a girdiğimde, Maggie'den iki mesaj, Winnie'den bir mesaj ve lise basketbol koçumdan, yaptığım seçimlerden endişelendiğini söyleyen bir sesli mesaj almıştım.

Tommy, doğal olarak, barın arkasında meşgul ve bana büyük harflerle ve on iki soru işareti ve ünlem işareti ile "FLO'DAN ÇALDIN MI?" yazan bir mesaj göndermediğini iddia ediyor.

"Şu anda yerel işletmeleri mi soyuyorsun? Bu ortamda mı?" diye soruyor, ben bar taburesine otururken. "Sırada ne var, postaneyi soymak mı? Kilisede bağış kutusundan çalmak mı?"

Genelde konuşmalarımızı dinlemiyormuş gibi davranmakta çok başarılı olan Papaz Akinola, soda içtiği sırada boğulur ve bana döner. "Küçük hırsızlıklara başladığını duydum Jack. Umarım Bayan Girard'ın tabaklarını geri vermeyi planlıyorsundur. Komşunun tabaklarını imrenmek üzerine yeni bir vaaz hazırlamak zorunda kalmak istemem."

İnlerim. "Bu bir yanlış anlaşılma, Papaz. Bu öğleden sonra geri verecektim. Sadece işlerim vardı."

Gözleri şüpheyle kısıılır. "Neyle? Yemek takımının geri kalanını nasıl geri götüreceğini planlamakla mı?"

Tommy burnunu çeker.

Sözlerim ağızımda dolandır. Gençken otoriteye hiç aldırış etmeyen biri olarak, yetişkinlikte beceriksiz bir karmaşa haline gelmişim. "Siparişlerle..."

"Şaka yapıyorum, evlat," diyor Papaz Akinola nazikçe omzuma dokunarak. "Ama şunu bilmeni isterim ki, Bayan Girard bu haberi kasabada inanılmaz bir hızla yayıyor. Keşke Rabbimizin sözünü de bu kadar coşkuyla yaysa."

O inanılmaz bir kadın.

"Ona mesaj *attım*," diye inliyorum. "Sabah ilk iş olarak cevap verecektir."

Papaz ciddiyetle başını sallar. Sonra göz teması kurmadan Tommy'ye döner. "Bu hafta uslu duruyorsun, değil mi?"

Tüm bu konuşma boyunca kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyen Tommy, aniden utangaç bir ifade takınır. "Ben... elbette, Papaz Akinola, efendim."

"Güzel. Şimdi, Etsy'de tuttuğun cadının adını öğrenmem gerekiyor." Tommy gözlerini kırıştırır. "Uh..."

"Bana yine *Etsy cadısının* bir müzik grubunun adı olduğunu söylemeye kalkma, Thomas. İnternete baktım ve kızımın konuştuğu. Ne yaptığını biliyorum." Tommy, on beş yaşındayken kazara bir koyun sürüsünü serbest bıraktığı zamankinden daha panik görünüyor. "Şimdi, ona vaazımın ana hatlarını gönderebilmem için, sana talimat verdiğin kadının adını öğrenmem gerekiyor."

Tommy durumu kurtarmaya çalışır. "Özür dilerim, Papaz, şaka yapıyordum. Ben..." Bahşış kavanozunda elini karıştırır ve buruşuk bir yirmi dolarlık banknot çıkarır. "Özür olarak bunu size vermek istiyorum, kilisenin çatı fonu için. Ve" — papazın içkisini işaret eder — "soda içkiniz müesseseden."

Papaz Akinola ona ihtiyatla bakar ve sonra başını sallar. "Sağduyu her bahçede yetişen bir çiçek değildir, Thomas Brookdale, ama başışınızla iki çatı kiremitinin masrafını karşılayacağınız için topluluğunuz size minnettar." Ve bununla birlikte, yün paltosunu arkasında sürükleyerek bardan çıkar.

"O beni korkutuyor," diye fısıldadı Tommy, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Bana bunun ne anlama geldiğini söylemek ister misin?" diye sorarım, başımı ellerimin arasına alıp, muhtemelen cevabı beğenmeyeceğimi zaten bilerek.

Barın üzerinden bana bir kutu zencefilli gazoz uzatırken içini çeker. "Sana bir randevu bulması için internette bir cadıya para ödedim. Hızlı sonuç. Yedi ila on gün garanti. Ve papaz, Luke'a bundan bahsettiğimi duymuş olabilir ya da duymamış olabilir ve endişelerini anneme anlatmak için onu aramış olabilir."

"Ne yaptın?"

"Sonra Clara ortaya çıktı ve sen onu geri gönderdin." Sanki bu benim hatamış gibi ellerini havaya kaldırıyor. "Şimdi senin randevun yok, ben elli dolar kaybettim ve annem bana kızgın."

Ona inanamadan bakmaya devam ediyorum. "Bana Clara Davenport'un bir büyüyle gönderildiğini mi söylüyorsun?"

"Evet! İşe yarayacağını beklemiyordum! Ama sonra o güzel paltosuyla, parlak saçlarıyla ve kocaman gülümsemesiyle buraya geldi ve..."

Bugün milyonuncu kez gibi hissettiğim bir inilti çıkarırım. Alnımı bara dayarım. "O Davenport için çalışıyor, Tommy. O bir Davenport. Sen şeytani çağırdın. Belki de Akinola'nın buraya geri gelmesi gerekiyor."

Tommy omuz silkiyor. "Soyadını öğrenene kadar ondan hoşlanıyordun. Şimdi sanki bir bidon benzin ve bir kutu kibritle gelmiş gibi davranıyorsun."

"Hiçbir şey yapmıyorum. Onun getirdiği şey bir gündemdi. Bunun tamamen bir oyun olmadığını bilemeyiz."

Tommy bana bakar ve kendine bir soda doldurur. "Onu gördüğün andan itibaren ondan hoşlandığını biliyorum."

"Onu tanımıyorum bile," diyorum öfkeyle.

"Ondan hoşlandın," diyor, beni görmezden gelerek.

En iyi arkadaşımın yargılayıcı bakışlarına değil, sodamı açıp bardağıma dökmeye odaklanıyorum. Benden başka ne söylememi beklediğini bilmiyorum. "Önemli değil."

Tommy bara yaslanarak birden ciddi bir ifadeyle konuştu. "Flo, Clara'nın işleri düzeltmek istediğini söyledi. Büyük bir yatırım bütçesi falan."

"Öyle dedi... Bekle, Flo ile ne zaman konuştun?"

"Senin evini soyduğunu söylemek için beni aradığında, ama boş ver onu. Büyük bir dram yaşadığını duydum. Clara'ya gitmesini"

ve bir daha dönmemesini söyledin, sonra da gittin ve şimdiye kadar Flo'nun eşyalarını geri vermedin. Neden?"

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

"Panikledim." "Çünkü o Davenport'lu olduğu için mi?"

"Evet. Hayır. Bir nevi. Esas olarak, bunu çok kolaymış gibi gösterdiğinden dolayı. Sanki sihirli pazarlama değneğini sallayarak her şeyi düzeltebilir, bize her şeyi verebilirmiş gibi. Onun gelip bunu düzeltmesini istemiyorum. Bunu kendimiz yapabiliriz."

Tommy bir an sessizce durur. "Bu hafta kaç tane çelenk bağladığımı biliyor musun?"

"Çok mu fazla?"

"Çok fazla. Winnie'nin erken başlayan Noel vizyonu var. Bu yılın gerçekten büyük başarı elde edecekleri yıl olacağını düşünüyor. Sen bebekle, Flo da öfke nöbetiyle viral oldunuz, şimdi sıra ona ve Mel'e geldi. Onlara yardım etmek için burayı açmadan önce çiçekçiye gidiyorum."

Ben gülerek, "Melissa ile vakit geçirmek istediğin için yapıyorsun" diyorum.

"Çünkü onların büyük başarıyı hak ettiklerine inanıyorum. Her ay panik yapmamaları için. Flo bize üç kat daha fazla ışık takmamızı söyledi ve biz de yaptık. Neden? Çünkü onun vizyonuna inanıyorum." Tommy burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Ve sahte kar makineleri sipariş etmekten bahsediyor. Küresel ısınma ile ilgili bir şey. Kar makineleri. İşte."

Kafamı sallıyorum. "Duydum."

"Ve geldiklerinde, onları sürüklemek zorunda kalanlar biz olacağız. Ama yine de yapacağız çünkü o, kasabamızın bir şeyle tanınmasını istiyor."

"Evet, kar fırtınasının ortasında kar makinelerini çalıştıran alay konusu olarak tanınacağız."

"Sen, herkesin hayallerini mümkün kılan bebeği yapan adamsın," diyor Tommy, şimdi daha sessiz bir sesle.

Bardağıma bakıyorum.

"Evet," diye bitirir, "anlıyorum. Başka kimseye ihtiyacın yok, özellikle de bizden çalan insanlara, gelip bizim başardıklarımızın övgüsünü almalarına."

"Mesele övgü değil," diyorum, başımı sallayarak.

"Mesele kontrol."

Hiçbir şey söylemiyorum.

Tommy parmağını bana doğrulttu. "Her şeyi tek başına yapmaya çalışıyorsun. Her şeyin mükemmel olmasını istediğin için kimsenin yardım etmesine izin vermiyorsun, aksi takdirde herkesi hayal kırıklığına uğrattığını hissediyorsun. Bu arada, bu doğru değil. Bu yüzden, kasabayı tatil için hazırlamak için aynı anda milyonlarca yerde olmaya çalışarak kendini yıpratıyorsun, ama o blogcu gelmeyecek bile."

"Kötü hisler ve devam eden bir krizden profesyonel mesafeye ihtiyaç duymak çok boktan bir bahane." Bu, ihtiyacımız olan son şeydi. "*Kriz* demek abartı olur."

"Evet, biliyorum, ama Flo hala yıkılmış durumda."

Onun sözleri canımı yakıyor. Flo'nun tüm tuhafliklarına rağmen, o benim için çok değerli ve onun üzgün ya da hayal kırıklığına uğramış olduğunu düşünmek beni derinden etkiliyor.

"Sorun Clara değildi, Jack," diyor Tommy nazikçe.

"O bir Davenport. Bu kasabanın şu anda en büyük probleminin temsilcisi."

"Aynı zamanda bu kasabada yirmi dört saatten az zaman geçirmiş ve bu süre içinde seni büyülemiş, herkes tarafından şüpheyle karşılanmış ve yine de Flo'ya karşı kurtuluş vaadiyle karşı karşıya gelmiş biri."

"Dediğim gibi, onun da bir amacı vardı." Parmaklarımı şakaklarıma bastırarak günün stresini gidermeye çalışıyorum.

Tommy omuz silkiyor. "Belki. Ama o da yardım etme sözüyle gelmişti."

Dirseklerimi bara dayayıp başımı ellerimin üzerine koyuyorum. "Ya bir hata yaptıysam? Onun aklındaki şeyi tam olarak öğrenmeden konuşmayı bırakarak?"

"Yaptın," diyor Tommy neşeyle. Ona sert bir bakış atıyorum. "Ama şanslısın ki, herkes seni yine de sevecek. Çocuklar için kızak yapıyorsun, insanların ön kapılarını tamir ediyorsun ve üçüncü sınıf öğrencilerinden el yazısı teşekkür notları alıyorsun. Hala bunu düzeltebilirsin."

"Nasıl?"

Omuzlarını silkiyor. "Tabağı geri vererek başla. Ve bıçağı. Ve çatalı." İlerim.

"Ve belki, sadece belki," diye devam eder, "onu tekrar görürsen, ona western filmlerindeki şerif gibi davranıp kasabandan gitmesini söyleme."

Kafamda Clara ile olan konuşmayı tekrar oynatırken içim burkular. "Senden nefret ediyorum."

"Nedenini anlayamıyorum." Gülümser. "Sana bir randevu ayarlamaya çalışan adam benim."

"Davenport'larla çıkamam, Tommy. Cadına daha fazla kural koymalıydın."

O alaycı bir şekilde güldü. "Çıkabilirsin. Flo, taklit bebek üzerinde çalışmadığını söyledi. O sadece videoları kaldırmamız için bize para veren bir aracı. Daha kötülerıyla de çıktın. Tüm kıyafetlerine delik açan kadın var ya? O da pek iyi değildi. Ve Arthur'u arabasıyla ezen kadın! Kesinlikle işini yapan birinden daha kötüydü."

En iyi arkadaşımın bana bir randevu ayarlamak için sihrin müdahalesine ihtiyaç duyduğunu düşünmesinin nedenini anlamaya başlıyorum. Çenemi yumruğuma dayayıp, üst rafın kenarlarında yanıp sönen Noel ışıklarını izliyorum. "Anıları yad ettiğin için teşekkürler."

"Babana çalıştığın zamanlarda babana benzemiyordun. Onun babasına benzediğini kim söyleyebilir ki?"

Tommy başka birine hizmet etmek için uzaklaşmadan önce son darbeyi vurur. Fraser Falls hala en sevdiğim yer, ama sanki onu ışık zincirleri, tarçınlı şeker ve bolca umutla ayakta tutuyoruz gibi geliyor. Flo, bu yılın turizm, çiçekçi, kafe ve hatta taverna için her şeyi değiştireceğine inanıyor. Hala her şeyi başlatan, komşularıma umut veren ama bunu sonuna kadar götüremeyen adam gibi hissediyorum.

Tommy geri dönüyor ve ben de bu fırsatı değerlendirerek konuşmayı Clara ve benim felaketle sonuçlanan flört geçmişimden uzaklaştırıyorum.

"Flo'nun bu yıl yine Illinois'daki o kasaba hakkında konuşmasını dinleyebileceğimi sanmıyorum," diyorum, Flo'nun hazırlayıp kasabanın her yerine dağıttığı "Yaklaşan Tatil Etkinlikleri" broşürüne bakarak. "Bu yıl bir atlıkarınca var. Ve her gün açtıkları yirmi fit yüksekliğindeki Noel takvimi de geri döndü. Bizim ise elimizde sadece Flo'nun öfkesi ve iki saniye gecikmeli bir kilise çanı var."

Tommy burun kıvırıyor. "Yakında sahte karımız da olabileceğini unutma. Ayrıca, o kasaba geçen yıl hile yaptı. Michael Bubl 'nin şarkılarına göre koreografisi yapılmış bir drone gösterisi düzenlediler. Herkesin bayram ruhunu kullanarak duygusal olarak manipüle ettiler."

"Bizim duygusal manipülasyon için paramız yok," diyorum, başımı sallayarak. Duygusal manipülasyon cüzdanını Maine'e gönderdim.

"Ve sen daha fazla duygusal hasara katlanamazsın. O yüzden somurtmayı bırak, barımdan  ık ve eve git köpeğini  p. Yarın yepyeni bir gün," diyor Tommy, bir paket patates cipsi açarak.

Yavaşça gülmeye başlıyorum ve bu kontrol edilemez bir hale geliyor, ta ki ellerimin arkasıyla gözlerimden yaşları silene kadar. " zg n m,  zg n m. Donald'ın ağıyla drone gösterisini durdurmaya çalıştığını ve arka planda Mariah Carey'nin  aldığını hayal ettim."

Bunu yüksek sesle söylemek beni tekrar güldürdü ve kısa süre sonra Tommy de benimle birlikte gülüyordu. "Bu gülmeye ihtiyacım vardı. Tamam, eve gidiyorum. Her şey yoluna girecek."

"Her şey yoluna girecek dostum. Her zaman olduğu gibi."

"Teşekkürler dostum," diyorum ve cüzdanımı cebimden çıkartıyorum. O da elinden cüzdanı alıp atıyor. "Kesinlikle olmaz."

"Bunu sadece herkese senden de  aldığımı söyleyebilmek için söylüyorsun," diye tartışıyorum.

"Sadece Fraser Falls'un kleptomani olarak yeniden markalanmanın senin için eğlenceli olabileceğini düşünüyorum."

"Ben senin büyücülükle uğraştığını söylersen, kimse sana inanmaz."

Eve giderken bugünkü olayları düşünmemeye çalışıyorum, ama elimde değil. Clara'yı göndermekle doğru kararı vermiş miyim, bilmiyorum. D n geceyi birlikte geçirdikten sonra beni hazırlıksız yakaladı. Kendisini Davenport olarak tanıttığı anda, onu güvenilmez biri olarak görmekten başka bir şey yapamadım.

Dün gece ona gülüp flört etmeseydim, bugün onu dinlemeye daha açık olur muydum? Ego yüzünden kasabamı mahvettim mi?

En kötüsü, ondan hoşlanıyordum. Onunla konuşmaktan hoşlanıyordum. Ona bakmaktan hoşlanıyordum.

Ama sevmek, güvenmekle aynı şey değil ve şu anda ona güvenmiyorum.

Bölüm 7

CLARA

MERKEZDE ÇALIŞMAYA İLK BAŞLADIĞIMDA, asansörle babamın ofisine çıkmak beni heyecanlandırıyordu.

Şimdi midemi bulandırıyor. Babam benim diğer çalışanlar gibi davranmamı istiyor, ama benimle kıızıymışım gibi konuşmak istiyor. Bu durumu idare etmek zor, burada on yıl çalıştıktan sonra buna tahammül etmek ise daha da zor.

Metal kapılar parlak beyaz bir koridora açılıyor. Dışarısı çok soğuk olmasına rağmen, gökyüzü bulutsuz ve mavi. Güneş, beyaz mermer zemine vurarak onu parlatıyor. Babamın asistanı masasında değil, bu yüzden kapıya gidip hafifçe çalışıyorum, soğuk metal kolu aşağı bastırıp, babam gir mısın dediğinde kalçamla kapıyı iterek açıyorum.

"Clara," diyor, sesi duygusuz. "Yolculuğun nasıldı?"

Masasının diğer tarafına oturup elbisemi düzeltiyorum. Babama bakmak her zaman aynaya bakmak gibidir. Kızıl saçlarım annemden geliyor ve bir nesil atlayarak ona geçmemiş, ama aynı yüz hatlarına sahibiz. Dar burun, yüksek elmacık kemikleri, yeşil gözler ve her zaman minnettar olduğum keskin çene hattı.

Babamın teni benim soluk, güneşe alerjik sayılabilecek tenimden daha bronz ve eskiden koyu olan saçları artık daha çok tuz ve karabiber renginde. Alnında kaşlarını çatmaktan oluşan çizgiler ve kimsenin bilmediğini sandığı sigaradan dolayı üst dudağında hafif bir çizgi var.

Kardeşim annemin tarafına benziyor, kahverengi saçlı ve mavi gözlü. Max'in yüzü benim kalp şeklindeki yüzüme göre daha kare, ama ikimiz de babam ve dedemden miras kalan aynı uzun boylu ve zayıf Davenport genine sahibiz

ve dedem tarafından paylaşılan aynı uzun ve zayıf Davenport genine sahip. Annem sık sık 1,62 metre boyunda olduğu ve "devler"le çevrili olduğu için şikayet eder.

Biz küçük bir aileyiz, annemle babamın ikisi de tek çocuk ve babamın gibi başka versiyonlarının sokaklarda dolaşmaması iyi bir şey diye düşünmeden edemiyorum.

"Başarılı. Üç şirket yeni yıl sonrasına kadar benimle görüşmek için zaman ayıramadı. Biriyle görüşme planım vardı, ama son anda programlarını değiştirdiler. Görüştüğüm üç şirket, ortaklığımızın gidişatından çok memnun."

"O zaman yarı başarılı bir seyahat olmuş."

Onun gülümsemesine karşılık vermeye çalışıyorum ama yüzüm gerginleşiyor. "İletişim konusunda bazı geri bildirimler aldım, bunları ekibe dağıtacağım, ama genel olarak bir sorun yok," diye ekliyorum. "Rockford'daki aile şirketi ilginç şeyler yapıyor, size daha fazla bilgi vermek isterim. Orada kesinlikle iyi bir haber hikayesi fırsatı var. Onlar..."

"Rockford'u bilmek istemiyorum, Fraser Falls'u bilmek istiyorum. Video hala yayında olduğuna göre, paylaşacak bir başarı yok sanırım."

Yutkunuyorum. Kafamın içinde kaçmamı söyleyen küçük bir alarm çalmaya başlıyor. "Fraser Falls umduğumuz gibi gitmedi. Konuyu nasıl çözeceğimiz konusunda bir anlaşmaya varamadım. Bize güvenmiyorlar, baba. Onların bebeği kasabalarına çok ihtiyaç duydukları ilgiyi çekiyordu ve biz tek bir hamlede bunu yok ettik."

İlgisiz görünüyor. Göğsümde bir tahriş hissediyorum, daha patlayıcı bir şeye dönüşecekmiş gibi. "Daryl'in gelecek ay emekli olacağını hatırlatmama gerek yok herhalde, Clara."

Sanki yıldırım çarpmış gibi. Her sinirim gergin. "Biliyorum," diyorum dikkatlice.

"Onun yerine geçecek kişi hakkında konuşulurken senin adın birden fazla kez geçti. Hedefinin tasarım sektörüne geçmek olduğu sır değil." Akciğerlerim gerçekten çalışmayı durdurmuş olabilir. "Küçük bir iş anlaşmazlığı gibi basit bir sorunu çözemiyorsan, kimsenin senin bu göreve gelmeni savunabileceğini sanmıyorum."

"Diğer adaylarınız da deneyebilir." Omuzlarım çöküyor, göğsüm boşalıyor. Max'in sıska kıcı, Jack'in

"Bu gezinin amacı, Bayan Girard'ın zihniyetini anlamaktı ve bunu başardım. Ayrıca, sorunu çözmek için yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını anlamaktı; ama yok. Bunun tek bir konuşmayla çözülecek bir sorun olduğunu sanmıyorum."

"O zaman neden tek bir konuşmadan sonra vazgeçip eve döndün?" Ağzım altın balık gibi açılıp kapanıyor. "Fraser Falls'taki bu karışıklığı çözebilirsen, terfi senin olacak Clara. Bunun açık olduğunu sanıyordum."

Babam hakkında hiçbir şey açık değildir ve hiç olmamıştır.

"Pazartesiye kadar bir plan hazırlamanı bekliyorum."

Gitmem gerektiğini biliyorum ama cevaplanmayacağını bildiğim çok fazla sorum var. Aniden, gelen kutumda okunmamış halde duran moral verici karaoke daveti çok daha çekici gelmeye başladı.

Cuma gecesini, yaş ortalaması yirmi dört olan iş arkadaşlarımla içki içerek geçirmek, insana inanılmaz bir alçakgönüllülük hissi veriyor.

Kadınların belirli bir yaşta zirveye ulaştıklarına kesinlikle inanmıyorum — ve eğer öyle olsaydı, bu yaş kesinlikle doksanın altında olmazdı — ama bir noktada sadece yatakta olmak istediğim oluyor. Ya da en azından rahat bir çift ayakkabı giymek.

Personel mutfağında insanların yeni açılan bir kulüp veya bar hakkında konuştuklarını duyduğumda, hep şöyle düşünürdüm: *Ben gencim... bu benim olmalı...* ama şimdi bu benim olduğuma göre, yanıldığımı kabul etmekten mutluluk duyuyorum ve eve gitmek istiyorum.

Sahara, Maine'deyken bana mesaj atarak, yorgun ve motivasyonu düşmüş ekibinin ruhunu canlandırmak için ne yapabileceğini sordu. Ben de şeytan çıkarma önerdim. Ama bunun masrafını karşılayamazsın, bu yüzden Whitney Houston şarkılarını yüksek sesle ve detone olarak söylemek en iyi seçenektir.

Bir şişe şarap ve az miktarda yemek, birkaç gece kötü uykuyla birleşince, bu yıl yaptığım en saçma seçimlerden biri oldu. Karaoke barına daha varmadık ama ben yatmaya hazırım. Ceketimi belime sıkıca sarıyorum, taksiler şehri serenat yaparken rüzgardan korunuyorum.

"Lütfen gitme!" diye yalvarıyor Sahara, ama tek duyduğum "*Lütfen beni onlarla bırakma.*" Beynim bir şeyler bulmak için çabalıyor.

motivasyon verici, ama şarap onu sıkıca kucaklamaktan başka bir şey yapmamı zorlaştırıyor.

"Bunu yapabilirsin," diye mırıldanıyorum. İşsiz arkadaşları karaoke barda onunla buluşacaklar, bu yüzden onu bırakmaktan vicdan azabı duymuyorum. Whitney beklemek zorunda kalacak.

Arabam kaldırıma yanaşıyor ve hiç bu kadar güçlü bir ısıtıcıya bu kadar sevinmemiştim. Yavaş ilerleyen trafiğe giriyoruz ve ben uyanık kalmak için mücadele ediyorum.

Parmaklarım cep telefonumun ekranında iş gelen kutuma doğru kayıyor. Toplantı planlayan ve onay bekleyen e-postalar birbirini takip ediyor. Şarapla bulanıklaşmış zihnim "Harry'nin mağazası Fraser Falls"u aratıyor ve iletişim sayfasına gidiyor. İşletmesi için sosyal medya sayfası bile yok.

Ama bir e-posta adresi var.

Onunla ansızın iletişime geçmek iyi bir fikir değil, ama yine de bağlantıya tıklıyorum ve iş e-posta hesabım yerine kişisel e-posta hesabımı seçiyorum.

Gönderen: Davenport, Clara (claradavenport@gmail.com)

Alıcı: inquiries@harrysfraserfalls.com

Konu: Ne?

Yardımlımı kabul edecek misiniz?

E-postamın gönderildiğini belirten ses duyduğumda midem bir anda düğümlendi. Neden böyle bir şey yaptım ki? Beceriksiz parmaklarım geri alma seçeneğini arıyor ama bulamıyorum.

Hasta olabilirim.

Ekranımda bir e-posta başlığı belirir.

Gönderen: Kelly, Jack (jack@harrysfraserfalls.com)

Alıcı: Davenport, Clara (claradavenport@gmail.com)

Konu: Ne?

Çocuk kitaplarını yazmasına izin verdiğin gibi bunu da Al'nın yazmasına izin mi verdin?

Konuşma-metin dönüştürme özelliğine geçiyorum ve yanlışlıkla gönder düğmesine basmadan konu satırını değiştirmek için yoğun bir şekilde konsantre oluyorum.

Gönderen: Davenport, Clara (claradavenport@gmail.com)

Alıcı: Kelly, Jack (jack@harrysfraserfalls.com)

Konu: NE ZAMAN?

Bana yardım etmeme izin verecek misin?

Ukala

Gönderen: Kelly, Jack (jack@harrysfraserfalls.com)

Alıcı: Davenport, Clara (claradavenport@gmail.com)

Konu: NE ZAMAN, ukala?

Bana sarhoşken mi e-posta gönderiyorsun, Clara?

Kahretsin.

Gönderen: Davenport, Clara (claradavenport@gmail.com)

Alıcı: Kelly, Jack (jack@harrysfraserfalls.com)

Konu: NE ZAMAN, ukala?

Tabii ki değil. Sadece sol tarafta kırmızı kapılı ev olduğunu bilmek istiyorum, teşekkürler, neden somurtkan bir bodyguard gibi davranıp anahtarlarımın nerede olduğunu kabul etmiyorsun, yardım et. E-posta göndermek pek hoş bir davranış değil.

Gönderen: Kelly, Jack (jack@harrysfraserfalls.com)

Alıcı: Davenport, Clara (claradavenport@gmail.com)

Konu: NE ZAMAN, somurtkan bodyguard?

Hiç kimse sana harika bir iletişimci olduğunu söyledi mi?

İnsanlara yardım etmek için kontrolü ele geçirip bize para yağdırmak, senin düşündüğün kadar arzu edilen bir şey değil. Aslında bize yardım etmek istemiyorsun. Bunun bitmesini istiyorsun.

Gönderen: Davenport, Clara (claradavenport@gmail.com)

Alıcı: Kelly, Jack (jack@harrysfraserfalls.com)

RE: NE ZAMAN, düşünceli bodyguard?

Fraser Falls'a yardım etmek istiyorum! Ve bunun için para harcamama gerek yok. Ve sen bekçi köpeği gibi davranmayı bırakırsan bunu yapabileceğimi biliyorum.

Gönderen: Kelly, Jack (jack@harrysfraserfalls.com)

Alıcı: Davenport, Clara (claradavenport@gmail.com)

Konu: NE ZAMAN, bekçi köpeği?

O zaman kanıtla.

Gönderen: Davenport, Clara (claradavenport@gmail.com)

Alıcı: Kelly, Jack (jack@harrysfraserfalls.com)

RE: NE ZAMAN, bekçi köpeği?

Tamam. Kanıtlayacağım.

Bir sürü fikrim, deneyimim ve bağlantım var.

Gönderen: Kelly, Jack (jack@harrysfraserfalls.com)

Alıcı: Davenport, Clara (claradavenport@gmail.com)

Konu: NE ZAMAN, bekçi köpeği?

İyi geceler, Clara.

Gönderen: Davenport, Clara (claradavenport@gmail.com)

Alıcı: Kelly, Jack (jack@harrysfraserfalls.com)

RE: NE ZAMAN, bekçi köpeği?

Yarın görüşürüz komşu

Bölüm 8

JACK

HANGOVER PEOPLE'ın güvenilirliği ve ayrıntıları doğru hatırlamasıyla ünlü olmadığını biliyorum, ama yemin ederim az önce bir hayalet gördüm.

Başını çarşafla örten türden ya da B&B'nin koridorunda zincirlerini sürükleyen türden değil. Hayır, bu hayalet ateş gibi parıldayan kızıl saçlı. Ve Ebenezer Scrooge kendini toparladığından beri bir hayaletlerde görülmemiş bir aciliyetle hareket ediyor.

Çardakın diğer tarafında sadece bulanık bir hareket, lacivert bir şıklık, kırmızı bir parıltı, başı eğik, vücudumun tanıdığı aynı zarif adımlarla Maggie'nin evine doğru yürüyor.

Gözlerimi kırıyorum, başımı sallıyorum, tekrar gözlerimi kırıyorum. O gitmiş.

Kendime, onun başından beri orada olmadığını söylüyorum. Tommy'nin aromalı olduğunu iddia ettiği ama daha çok çakmak gazı ve kötü kararlar gibi tadı olan üç shot likör ve bol miktarda bira tadımından sonra hayalet görmelerinin oldukça yaygın olduğunu düşünüyorum.

Sanki kafamın üzerinden bir kamyon geçmiş gibi hissediyorum ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

Ve Tommy. Tommy'yi her zaman suçlayabilirim.

Her yıl bu zamanlar, Hungry Fox adlı barı, birkaç kasaba ötedeki bira fabrikasından tatil sezonu için özel olarak üretilen biralar alır. Her yıl bu biraları tatmak bizim için bir gelenektir.

Ayrıca, derimde hala "BrewDolf the ReinBeer", "Ho Ho Hops" ve "Hoppy Holidays" izleri varken, kasaba liderlerini ve onların klipsli dosyaları önlemek de bizim için bir gelenek.

Bu yüzden, Bliss Café ve Flo's Fancies'den kaçmak da, bugün gibi günlerde, Flo çalışıyor olsun ya da olmasın, zorunludur. Flo'nun küçük

yardımcıları iyi eğitilmiş ve beni kırmızı gözlü, terli ve bira kokan bir halde görürlerse ispiyonlayacaklar.

Flo sayesinde aldığım tüm siparişleri hazırlamak için dükkanda olmam gerekirdi, ama bunun yerine işi Joe'ya, cumartesi günleri çalışan çocuğuma ve Flo'ya geçip beni terk eden eski cumartesi günleri çalışan çocuğum Deena'ya bırakıyorum. Deena, ekstra para kazanmak istediğinde ve benim hafta sonu planlarım olduğunda ara sıra yardım ediyor.

Otuz iki yaşında yaşanan akşamdan kalma hissi, yirmi bir yaşında hissettiğimden farklı bir şekilde ruhumu kemiriyor.

Ayaklarımın kaldırıma basışına odaklanıyorum. Çok alçakta asılı duran bir kar tanesi ışığı kafama çarptığında bir hata yapıyorum. Frozen Spoon Dondurma Salonu'nu geçip kafeden kimse adımı seslenmediğinde, biraz rahat nefes alıyorum. İki dükkân sonra, Wilde & Winslet'in önünden geçerken, fırında yine kızıl saçlı birini gördüğümü sanıyorum.

Zihnim gitmesine izin vermeyeceğim bir yere kayıyor ve ben onu bir kenara itiyorum. Zaten akşamdan kalmayım, bir de onunla kendime eziyet etmeme gerek yok.

Özellikle de dün gece onu rüyamda gördükten sonra. Yine de.

O saçlar. O yürüyüş. Clara Davenport'un hayaleti bütün gün beni rahatsız etti. Gözlerimin arkasına yerleşti, mide boşluğuma kıvrıldı ve onu her düşündüğümde çenemi sıktı.

Flo her zaman öfkeden iyi bir şey çıkmayacağını söyler ve Clara'yı kazara kin dolu bir seansla çağırmış gibi göründüğümünden, haklı olabilir.

"GOOGLE'DAKİ YORUMLAR oturma yerimizin yetersiz olduğundan şikayet edince, Jack'i bu konuyla ilgilenmesi için görevlendirdik ve yeni banklar Küçük İşletmeler Cumartesi'nden önce kurulacak."

Adımın söylenmesiyle başımı kaldırıp baktım. Bu uzun kasaba toplantılarında ortaya çıkan çeşitli sorunlarla şimdiye kadar kafam karışmıştı. Bazıları yeni ve gelen turizmle ilgili, bazıları ise insanların turistlerin ihtiyaçları bahanesiyle yeniden paketledikleri eski sorunlardı.

Arka terasını genişleterek "daha fazla müşteriye oturup içki içme fırsatı sunmak" isteyen Tommy için ne yazık ki, Flo sahte talepleri bir kilometre öteden kokusundan anlayabiliyor.

İlk hatası, altı ay önce, hava çok sıcakken ve insanlar gerçekten dışarıda içki içip beyzbol izlemek isterken, bunu belediye toplantısında gündeme getirmemiş olmasıydı. İkinci hatası ise Kasım ayında açık havada içki içme alanı için mücadele etmekte.

Elf burnunu dizime sürüyor, hemen ardından pençesi ayağıma basıyor. "Ne?" diye ona sesleniyorum. Kuyruğunu sallıyor, sandalyemin ayağına o kadar kuvvetli vuruyor ki, ses odanın her yerine yayılıyor. "Şimdi beni tekrar seviyor musun?"

Kasaba toplantılarından ne kadar nefret etsem de, onları kaçırmam çünkü burada olmazsam, her zaman yapmak istemediğim bir projeye kaydolmuş olurum. Bir keresinde Elf hastaydı ve onu evde yalnız bırakmak istemedim, bu yüzden onu da yanımda getirdim.

Toplantı boyunca diz dize, el ele, ağız ağıza, buradaki herkesten sevgi ve öpücükler aldı. Şimdi onu getirmezsem komşularımdan şikayetler alıyorum ve eve geldiğimde Elf beni görmezden geliyor.

Emin değilim, ama sanırım o da cumartesi gecesini burada geçirmekten pek hoşlanmıyor, ancak Çarşamba günü toplantı haber ekibinin gelmesi nedeniyle iptal edildiği için, bugün herkesin üzerinde anlaşabildiği tek gün buydu. Önerilen Pazartesi tarihi Patriots-Jets maçı ile çakıştığı için hızla reddedildi.

Elf'in odanın sadece yarısını dolaşıp bana geri dönmesi, benim ilgimi daha çok istediğini değil, çışını yapması gerektiğini gösteriyor.

Ayağa kalkıp kapıya doğru döndüğümde, gözümün ucunda kırmızı bir ışık parladı. Gözlerimi sertçe kırptım, ellerimin tersiyle gözlerimi ovuşturdum, sanki bu onu görüş alanımdan çıkaracakmış gibi.

Stresden akşamdan kalmaya kadar her şeyi suçluyorum, ayaklarımın yapışkanlığını giderip toplantının arkasına doğru yavaş adımlarla ilerliyorum. Gözlerim, bugün diğer tüm zamanlarda olduğu gibi, onun gerçekten orada olmadığını kendime ikna etmek için çaresizce her santimini tarıyor.

Ayağı, kucağındaki not defterine öfkeyle bir şeyler karalarken yukarı aşağı sallanıyor, saçları dağınık bir şekilde kıvrılmış ve karpuz şeklinde bir saç tokasıyla yüzünden uzaklaştırılmış. Siyah tişörtünün üzerine, dekoltesi derin, büyük beden, kalın örgü bir hırka giymiş

ve köprücük kemikleri arasında zarif bir elmas kolye takıyor.

Clara Davenport bir hayalet değil ve kasaba toplantısının arkasında oturuyor, sanki burada olması gerekiyormuş gibi görünüyor. Bu, gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Ve Elf, her zamanki gibi hainlik yapıp, kuyruğunu sallayarak benim yanımdan ayrılıp, tüm notlarının üzerine kafasını sokuyor. O, beni ilk gördüğünde bana gülümsediği gibi ona gülümsüyor. Onun ne kadar güzel, ne kadar komik olduğunu ya da o gece onun hakkında öğrendiğim diğer şeyleri fark etmeden önce beni durduran şey buydu.

Onun yanındaki boşluğa durup, göz hizasına yaklaşmak için çömeliyorum. Parfümünün tatlı kokusunu görmezden gelerek yüzüne odaklanıyorum. Yanaklarının kızarması ve Elf'e ne kadar yoğun bir şekilde odaklandığı. "Burada ne yapıyorsun Clara?"

"Meşgulüm," diyor yumuşak bir sesle, bana bakma zahmetine girmeden. "Hemen işini bitir. Konuşmamız lazım. Dışarıda."

Not defterini ve kalemini çantasına koyup, ayağa kalkarken paltosunu alır ve beni ayaklarının dibinde diz çökmüş gibi bırakır. Bu, eve yalnız döndüğüm ilk gece gördüğüm bir görüntüdür ama bu, o görüntüye uymuyor.

Ayağa kalkıp onun üzerinde dikildiğimde, sırtışının bir yutkunmaya dönüşmesi bana garip bir tatmin veriyor. Göğsü benimkinden sadece birkaç santim uzakta, yüzü meydan okurcasına yukarı doğru eğilmiş. "Peki."

Onun önünden çekiliyorum, böylece kıcının kıvrımlarına yapışan kot pantolonuyla kapıdan önümden çıkabiliyor. Elf, kuyruğunu sallayarak hemen arkasında yürüyor. Belediye binasının kapısını açtığı anda, acı soğuk hava yüzümüze çarptığında Elf dışarı çıkmaktan vazgeçiyor ve toplantıya geri koşuyor.

Ellerimi ceketimin ceplerine soktum. O da ceketini giyip aynısını yaptı. "Burada ne işin var Clara?"

"Sen davet ettin," der masumca.

"Seni davet etmedim," diye cevap verdim, sesim düz, ama zihnim hızla çalışmaya başladı.

"Kasabaya yardım etmek istediğimi ve bunu kanıtlayacağımı söyledim. İşte buradayım, sana yardım etmeye hazır olduğumu kanıtlamak için."

O çok kendinden emin görünüyor, ama ben hiç de öyle hissetmiyorum. Dün gece Clara ile gördüğüm rüyanın bulanık anıları aklıma geliyor, ama olanları tam olarak hatırlamaya çalışmak, parmaklarımın arasından kayıp giden duman gibi geliyor. "Öyle bir şey olmadı."

"Beni kandırmaya çalışma, Jack. Kız okuluna gittim, bu yüzden sana güvenle söyleyebilirim ki bu konuda hiç de iyi değilsin. E-postalar elimde."

E-posta kelimesini söyler söylemez, toplantıdan önce ve akşamüstü uykusundan sonra yediğim iki paket hazır ramen geri çıkacak gibi oldu. "Ben... Ben asla öyle bir şey söylemem."

Sesimdeki belirsizlik o kadar bariz ki utanç verici. Dün gece Clara ile konuştuğumu hatırlamıyorum. Uzun zamandır hiç bu kadar sarhoş olmamıştım, bunu yorgunluk ve strese bağladım, ama yaptığım bir şeyi hatırlayamayacak kadar sarhoş muydum? Ergenlik çağımdan beri böyle bir duruma düşmemiştim.

"Görünüşe göre gelen kutunu biraz gözden geçirmen gerekiyor, ben de içeri giriyorum çünkü hava soğuk ve not almam gereken şeyler var."

Kapıya ulaşmak için yanımdan geçmeye çalışıyor ama onu engelliyorum. Kolu koluma baskı yapıyor. Biraz daha dik duruyor, çenesi daha önce olduğu gibi meydan okurcasına yukarı doğru kalkmış. "Bir kasaba toplantısına öylece gelemezsin, biliyorsun. Sen burada yaşamıyorsun. Ve insanların özel işlerini öylece not alamazsın."

"Özel işler... kasaba toplantısında mı? Sorunlarının ne olduğunu bilmezsem insanlara yardım edemem." Clara geri adım atmıyor. "Aslında ben burada yaşıyorum. Bu öğleden sonra taşındım."

Bu, onu B & B'nin yakınında gördüğümü *düşünmemin* nedenini açıklıyor — gerçekten görmüştüm. Bu sabah uyanıp öğleden sonra buraya gelmesi inanılmaz. Ne kadar eşya getirmiş olabilir ki? Ne kadar kalmayı planlıyor?

Kafamda iki Clara var. İlk tanıştığım Clara, bilardo oynayamıyormuş gibi yaparken beni güldüren Clara. Çarpıcı, esprili ve konuşması kolay biriydi. Bir de Davenport'un Clara'sı var, buraya bir amacı için gelen Clara. İlk Clara kadar güzel ve karizmatik ama istediğini alır almaz gidecek olan Clara.

Sadece yardım etmek istediğini söylediğinde ona inanmıyorum ve şimdi onun herkesin iyilik meleği olmaya çalışarak şehirde dolaşmasını izlemek zorundayım.

vaftiz annesi. Bir yanım, komşularıma bunu kendim sunamadığım için biraz kıskançlık duyuyor. Her türlü yardımı kıskanmıyorum, sadece Davenport'a uzanan bağlarla dolu olanları sevmiyorum.

"O zaman büyük planın nedir?" diye soruyorum.

Dudaklarını büzüyor, ayaklarına bakıyor. "Henüz bilmiyorum, çünkü beni toplantıdan çıkarıp burada olduğum için ağlamama neden oldun."

"Ağlamadım." Şüpheyle kaşlarımı kaldırıyorum. "Yani bir planın yok mu? Herkesin yardım etmek istediğine inanmasını istiyorsun ama nasıl yapacağını bilmiyor musun?"

"Plan, sorunların ne olduğunu belirledikten sonra ortaya çıkar, Jack. Eminim ki, sana bozuk olduğunu söylemedikleri bir şeyi tamir etmek için birinin evine gitmemişsindir, değil mi? Ama sen benden bunu bekliyorsun. Zamana ihtiyacım var."

Sorun şu ki, Clara ilk seferinde beni ikna etmek için neredeyse hiç zamana ihtiyaç duymadı; bunu tekrar yapması ne kadar sürecek, bilemiyorum. Davenport tarafından tekrar kandırılıp insanları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

"Seni affettiğimi söylersem, sabah kasabadan gidersin, ne dersin? Seni istasyona bile bırakırım."

O alaycı bir şekilde gülümser. "Sen de benim işimi yapmama izin verip, başkalarıyla iyi geçinmeyi öğrenmeye ne dersin?"

Çenemdeki sakalları kaşıyorum. Onunla oynamak, şu anda aklımın en son ihtiyaç duyduğu şey. "Senin işine güvenmiyorum. Sorun bu. Kimi temsil ettiğini biliyorum."

Bir saniyeden az süren bir acı hissi var. Tommy'nin, babam için çalıştığımda babam gibi olmadığımı ve onun da babası gibi olmadığını söylediği sözleri aklıma geliyor.

"O zaman bunu kendimi temsil ettiğim olarak düşün. Bayan Girard'ı ne kadar önemseydiğini, onun gerçekleştirmek istediği hayalleri ve onu mutlu edecekse ona yardım etmek istediğimi düşün." Flo'yu bu işe karıştırmak alçakça bir hareket. Elleri beline koyuyor ve başını eğiyor. "Ya da bana buraya gelmemi söylediğini düşün. Umurumda değil."

"Sarhoştum. Ne dediğimi bilmiyordum." Berbat bir bahane ama elimdeki tek bahane bu.

O gülümser. "Ve sen, gece geç saatlerde ayıkken erkeklere yazım hatalarıyla dolu e-postalar gönderdiğimi mi düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Seni düşünmüyorum Clara. Boş zamanlarında ne yaptığını bilmiyorum. Umurumda da değil."

"İyi," diyor neşeyle. "Umursamıyorsan, bana ne yapmam gerektiğini söylemeye hakkın yok. Fraser Falls'u daha iyi bir yer haline getirmek istiyorum, o yüzden yoluma çıkma."

"Belli ki daha önce böyle bir yerde yaşamamışsın," diyorum, gülmemeye çalışarak. "Birinin yolundan çekilmek diye bir şey yok."

"O zaman bana bakmaya alışsan iyi olur."

Normal şartlar altında, Clara Davenport'a bakmak hiç de zor olmazdı. "Komşularımı incitmeni istemiyorum. Davenport'a bir kez kapıyı açarak onları zaten hayal kırıklığına uğrattım, bunu bir daha yapmak istemiyorum."

"Ben sadece yardım etmek için buradayım ve bunu sana kanıtlayacağım. Tıpkı senin istediğin gibi."

Bunun üzerine beni itip kapıdan geçerek toplantıya geri döndü ve beni soğukta bırakarak bir daha asla içki içmeyeceğime yemin ettim.

Bölüm 9

CLARA

Sabahları gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şeyin dev bir martı olmasına yavaş yavaş alışıyorum.

Maggie'nin B & B'si, dairemi döşeyen iç mimarın kitsch olarak tanımlayacağı bir şekilde dekore edilmiş ve bunu sevgi dolu veya takdir edici bir anlamda söylemiyor.

Hafta başında burada kaldığımda, evin ana bölümünde müzikal tiyatro temalı bir misafir odasında kalmıştım. Maggie'ye neden tasarım seçimi olarak *The Phantom of the Opera*'yı seçtiğini kibarca sorduğumda, bunun izlediği ilk gösteri olduğunu söyledi. Her oda, onu veya hayatının bir dönemini temsil eden bir şeyle dekore edilmiş, böylece misafirler onu ve evini deneyimleyebiliyorlar.

Ana binanın arka tarafında, esasen bağımsız bir dairede kalıyorum. Bu daire, Maggie'nin annesi tek başına yaşayamadığı için onun için inşa edilmiş bir ek binadır. Arkada kendi girişim var, ancak kahvaltıya gitmek veya resepsiyona ulaşmak için ana binaya açılan bir kapı da var.

Yatak odam deniz temalı, çapalar ve deniz feneri süslemeleri eşit aralıklarla birçok yüzeyi süslüyor. Tabii ki yukarıda bahsettiğim tavandaki martı da var ve hava spreyi de Sea Breeze ya da benzeri bir isimle satılıyordur herhalde.

Aqua mavisi duvarlar ilk geldiğimde beni şaşırttı, ama evimde kullandığım minimalist bej yaklaşımı yerine renkler ve *eşyalarla* çevrili olmak hoş. Çok beğendim.

Maggie, tüm alanın daha önce kasabayı incelemek isteyen bir blog yazarı için rezerve edildiğini, ancak Flo'nun videosu viral olduktan sonra enerjinin artık doğru olmadığını söyleyerek iptal ettiğini söyledi. Şu anda

şu anda burada sadece bir çift daha olduğu için, Maggie için onun iptal etmesi büyük bir hayal kırıklığı olmuştur herhalde.

Pazar günlerimi genellikle Pilates ve brunch rezervasyonu yaparak geçiririm, sonra da Pilates kısmını atlarım. Bugün dolabımın önünde, yapışkan notlarla ve şimdiye kadar yediğim en lezzetli makaronlarla çevrili oturuyorum.

Bir erkeğe hak vermekten ne kadar nefret etsem de, Jack dün gece bana çok önemli bir şeyi fark ettirdi: İnsanların bana güvenip yardım etmeme izin vermesi için beni sevmeleri gerekiyor.

Maggie buraya temizlik yapmaya gelip planımı duvarda asılı bulsa beni sever miydi, bilmiyorum. Bu yüzden, dikkat çekmemek ve tuhaf görünmemek için planımı dolabın içine, giysilerimin arkasına sakladım.

Garip davranmadığın için on üzerinden on puan, Davenport.

Ben görsel bir insanım ve eylemlerimin önümde serili olduğunu görmem gerekiyor. İnsanların desteği olmadan kasabayı değiştirmeye çalışırsam, 1,93 metrelik bir direnç duvarıyla karşılaşmaya devam edeceğimi biliyorum. Tanıştığımız gece, bir şey isteyen insanlardan en az üç telefon alan Jack'in, buraya başka birinin yardım etmesine bu kadar karşı olması komik.

Gerçekten en iyi işimi yapabilmem için, herkesin beni sevmesini sağlamak gibi çok basit bir görevim var. Tamam, beni sevmeleriyle yetineceğim. Pembe bir yapışkan nota *Gain Town'un Güvenini Kazan* yazıyorum ve altına parantez içinde *proaktif ol, yardımcı ol ve görünür ol* ekliyorum. Bu sabah Bliss Café'den kahve ve Flo's Fancies'den makaron satın alıp, yarın akşamki doğum günü partisinde gönüllü olarak çalışmak için kaydolduğumda başladığım bir şey.

Maggie'nin evine yavaşça yürürken kahvemi içtim, bana kim olduğumu merak eden tüm insanlara gülümseyerek günaydın dedim.

İşimin büyük bir kısmı — gerçek işim, bu lanet olası şey değil — gürültü içinde ulaşılabilir hedefler bulmakla ilgili. Dün gece Jack beni kaba bir şekilde soğukta bekletmeden önce, kasaba toplantısında insanların konuşmalarını dinlemek, zaten bildiğim şeyi kanıtladı. Bu topluluk sadece büyümek ve rahat ve huzurlu bir yaşam sürmek için yeterli parayı kazanmak istiyor

huzur içinde yaşamak için yeterli parayı kazanmak istiyor ve kasabalarına olan sevgilerini diğer insanlarla paylaşmak istiyorlar.

Flo'nun çok net bir hayali var: Dün akşam toplantıda anlattığı ve açıkçası benim de dinlemekten büyük keyif aldığım, kasabanın Avrupa'da gördüğü gibi kış pazarları düzenlemesi. Aralık ayında iş seyahati için Köln'e gitmiş olduğumdan, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Belediye binasının önündeki çimlerin, bağımsız işletmelerin bulunduğu kırmızı çatılı tezgahlarla dolu olduğunu hayal edebiliyorum. İnsanlar bu büyülü deneyimi yaşamak için buraya akın edecekler, ancak dışarıdan insanları buraya çekebilmek için, halihazırda burada bulunan işletmelerin iyi durumda olması gerekiyor.

Büyümek ve başarılı olmak için, insanların Fraser Falls'un varlığından haberdar olması gerekiyor. İnsanlar varlığından haberdar olduklarında, buraya gelmeleri gerekiyor. Buraya geldiklerinde veya kasabadaki işletmeleri araştırırken, para harcamaları gerekiyor.

Üç ayrı mavi yapışkan nota "*Tanınırılığı Artır, Ziyaretçi Sayısını Artır ve Para Harca*" yazıp, pembe yapışkan notamın altındaki duvara yan yana yapıştırıyorum.

Kasabanın profilini yükseltmek için medyanın ilgisini çekecek bağlantılarım var, ancak bu doğru türden bir ilgi olmalı. Onları şu anda ararsam, tek ilgilendikleri şey benim burada olmam ve video olacak. Onlara sunmak için "yılın en yoğun döneminde oyuncak şirketi skandalı" olmayan mükemmel bir hikaye bulmam gerekiyor.

Çevre şehirlerden otobüs turları düzenlemeye başlamadıkça, insanları buraya çekmek daha zor olacak. Kendi Greyhound otobüs şirketimi kurduktan sonra, finans departmanının gider raporumu gördüğünde ne kadar kafası karışacağını tahmin edebiliyorum. Kasabanın profilini yükseltmek, ziyaretçi sayısını artırmakla el ele gider. İnsanları buraya çekmek için özel etkinlikler de düzenleyebilirim.

"*Para Harca*" yazan yapışkan notun altında bir soru işareti var.

Mavi kağıdı duvardan çekip altına "*küçük işletmeler cumartesi günü?*" yazıyorum, bunları nasıl birbirine bağlayabileceğimi gerçekten düşünmek için bir hatırlatma olarak. Dün gece toplantıda birkaç kez gündeme geldi ve burada önerebileceğim bir şey olduğundan (bir nevi) eminim.

Flo toplantıda, geçen yıl Holly'nin viral olmasıyla ziyaretçi akışının arttığı dönemde çok sayıda e-posta adresi topladıklarını

adresleri topladıklarını ve yaklaşan etkinlikleri hatırlatmak için toplu e-postalar gönderdiklerini söyledi.

Turuncu yapışkan notları alıp diğerlerinden ayırıyorum ve bu gezinin beni mutlu edecek bir başarıya dönüşmesi için ne yapabileceğimi düşünmeye çalışıyorum.

Flo'nun videoyu silip eve gidip terfi alması, tabii ki. Plan duvarımın önünde asılı duran kıyafetlere bakarken, masamı toplayıp Daryl'in ofisine taşınmanın, burayı toplamaktan daha uzun süreceği hissine kapılıyorum. Tüm ev kıyafetleri ve sweatshirtlerin yanı sıra, Fraser Falls'un Ibiza'dan esinlenerek bir gece kulübü açması durumunda mükemmel olacak bir elbise getirdim. En iyi işim değildi ama zamanım kısıtlıydı.

Demek istediğim, gerçek hayatıma döndüğümde bu kasabayı bulduğumdan daha iyi bir durumda bıraktığımı hissetmek istiyorum. Bebekle ilgilenen insanların Davenport'tan daha fazlasını istediğini hissediyorum. Benden daha fazlasını.

Her birinin adını turuncu yapışkan notlara yazıp diğer notlarımın altına sıralıyorum: Wilde & Winslet'ten Winnie ve Melissa, Green Light kitapçısından Bayan Celia, sanat okulundan Wilhelmina, hayvan barınağından Dove ve Jack.

Miss Celia'nın altına Matilda Brown? yazdım, arkadaşımın onun yazarlarından biriyle olası bir kitap etkinliği hakkında konuşmam gerektiğini hatırlatmak için, ama geri kalanlar şu anda soru işaretleri. Bütün bunları birbirine bağlamanın bir yolu mutlaka vardır, ama şu anda göremiyorum.

Belki de ip almalıydım.

Henüz askıya asmadığım mor sweatshirt'ün altında telefonumun sert kılıfını bulana kadar etrafımdaki zemini okşuyorum. Honor'un adına kaydırarak FaceTime'a gidiyorum ve ekranımı doldurduğunda gülümsüyorum.

"İnsanların beni sevmesini nasıl sağlayabilirim?" diye soruyorum, yatağımın kenarına yaslanarak.

Kaşları birbirine yaklaşır, kalın çerçeveli gözlüklerinin altına iner. Gözleri kontakt lens takamayacak kadar yorgun olduğunda takar bu gözlükleri, çünkü Billy Poston sekizinci sınıfta ona *Scooby-Doo'daki* Velma Dinkley'e benzediğini söylemişti. İkinci filmdeki Hot Velma'yı ona defalarca göstermiş olsam da fikrini değiştiremedim.

Paloma bebekken, Cadılar Bayramı'nda Daphne kılığına girip Velma ve Scooby-Doo kostümleri giydim. Bunun on yıl önce olan bir olayı unutmasına yardımcı olacağını düşünmüştüm, ama Honor kapıyı yüzüme kapattı.

Kendini utangaç hissetmesi için hiçbir neden yok. Akıllı ve eğlenceli olmasının yanı sıra arkadaş seçiminde (ama erkeklerde değil) mükemmel bir zevki var, ayrıca inanılmaz derecede seksi. Uzun boylu her kızın kısa boylu bir en iyi arkadaşı olması yazılı olmayan bir kural gibi ve biz de istisna değiliz. Benden yarım metre daha kısa ve anne olması her yönden vücuduna (dürüst olmak gerekirse, benim için ölümcül olan) kıvrımlar ekledi.

Koyu kahverengi saçları siyahın birkaç tonu kadar açık ve şu anda olduğu gibi, uzamış kakülleri sarkık haldeyken bile, hiç çaba harcamadan muhteşem görünüyor.

Honor krem peynirli bir bagelden bir ısırık alır ve omzuyla kapıyı kapatır. "Onlara göğüslerini göster."

Jack'in şok olmuş yüzü bir anlığına zihnimde belirir ama onu uzaklaştırırım. Ona kaşlarımı çatarak bakarım. "Sabıkamla buradan ayrılmak istemiyorum, Hon. En iyi özelliklerimin neler olduğunu bulmam lazım ki onları kullanabileyim, ama hiç özelliğim olup olmadığından emin değilim."

"Kıçına sopa sokmuş gibi bakmayı bırak. Düşünüyorum." Honor oturur ve arka planda şampuanını ve ördek yumurtası mavisi banyo fayanslarını görürüm.

Burnum buruşuyor. "Öğle yemeğini tuvalette mi yiyorsun? Bu iğrenç."

O, hiç aldırmadan bir ısırık daha alır ve elinin tersiyle üst dudağındaki krem peyniri siler. "Kızım, kes sesini. Çocuğumdan saklanıyorum, yoksa öğle yemeğimi ve bu konuşmayı onunla paylaşmak zorunda kalacağım. Bu hafta sonu yüz yüze konuştuğum ilk yetişkin sensin. Neden insanların seni sevmesini sağlamak için ne yapman gerektiğini bilmek istiyorsun?"

"Fraser Falls'taki karışıklığı düzeltmek ve terfi almak için yaptığım tüm planların özü bu."

"Neden normal sorunların olamıyor? Cidden. Mesela bir pazar günü beni arayıp hamilelik korkusu ya da patlak lastik gibi bir şeyden şikayet etmeni çok isterdim."

"Üç hafta önce seni aradım ve soğuk algınlığından ölmek üzere olduğumu söyledim, sen de bana büyümeni söyledin! Ayrıca, benim arabam yok ve eğer

, ilk olarak kiliseyi arayıp mucizeyi bildirirdim, seni değil."

"Sana büyümeni söyledim ama sana öğle yemeği hazırladım. Beni kötü adam yapma, drama kraliçesi. Her neyse, senin hakkında seviyecek tonlarca şey var. Her şeye her zaman evet dersin. *Ben seni* hamilelik korkusuyla aradığımda olduğu gibi, büyük bir olay olsa bile nadiren paniğe kapılırsın."

"Korku değildi. Hamileydin."

"Devam edelim... Akli başında ve pratik olmak bir arkadaşta olması harika bir özellik. Belki yaptığın bazı şeyleri bunun dışında tutabiliriz, ama çoğu zaman akli başındasın."

Ağzım açık kalır. "Pardon, tam olarak neleri hariç tutuyoruz?" Honor kaşlarını çatır. "Kardeşinle olan tuhaf rekabetin."

Öfkelenmeli ve biraz utanmalıyım. Ama tamamen haklı. "Tamam, haklısın. Devam et."

"Sen nazıksın. Zamanını ve parayı cömertçe harcarsın. İnsanları tüm kalbiyle cesaretlendirirsin. Komiksin... çoğu zaman. O insanların seni sevmesini sağlayacak düzinelerce şey var, o yüzden muhtemelen sadece kendin olmalısın."

Göğsümde hafif bir zonklama hissediyorum. "Bu çok tuhaf."

Honor iç geçirir ve dizlerine yaslanır. "Çok garip. Sana nazik davranmaktan nefret ediyorum."

"Sanırım ben de sana nazik davranmandan nefret ediyorum." Bu, dostluğun en gerçek işareti gibi geliyor. Çocukken yaz kampında tanıştıktan sonra yirmi yıldan fazla bir sürede kurulan bir dostluk. Honor benden bir yaş küçük, Max ile aynı yaşta. Eve dönme zamanı geldiğinde, şehirde buluşabilmek için ailelerimizi bilgi alışverişinde bulunmaya zorladık. Benim iyi ve kötü özelliklerimi bilen biri varsa, o da odur.

Yapışkan notlarımın köşeleri duvardan kıvrılmaya başladı. İç çekiyorum. "Herkes rüşvet versem bu iş çok daha kolay olurdu."

"Kesinlikle bastırman gereken Davenport cazibesi var. Başarabilirsin. Babanın ne yapacağını düşün, sonra tam tersini yap."

"Sen motivasyon konuşmacısı olmalısın."

Honor, bagelinin son ısırığını alıp parmaklarını yaladıktan sonra nihayet banyodan çıkar. Arka planda Paloma'nın sinir bozucu YouTuber'larının sesleri televizyondan geliyor. Birisi olarak

oyuncak endüstrisi, Ben güzel sıcak ne çocuklar gibi,
ama Ben *asla*

slime ile bu kadar çok insanın nasıl zengin olduğunu anlayamayacağım.

"Sadece kendin ol, Clara. Sana aşık olacaklar."

Honor kahvaltı barında oturuyor ve telefonunu meyve standının en üst rafına koyuyor. Sanki ben de onunla birlikte oradaymışım gibi hissediyorum, beni orada istemeyen insanlarla çevrili, evimden kilometrelerce uzakta değil. Hayatının her yönüyle ilgili beni bilgilendirmeyi bitirdiğinde, isteksizce görüşmeyi sonlandırıyorum.

Kollarımı bacaklarımın etrafına doluyorum ve çenemi dizlerime dayıyorum. Planım aşırı hevesli bir çocuğun işi gibi görünüyor, ama bence işe yarayacak.

Sanırım kendim olmaya çalışmam gerekecek.

Bölüm 10

CLARA

ASLA BEKLEMEDİĞİM bir yerde, Noel ağacı çiftliğinde bir ren geyiği ile tesadüfen karşı karşıya kaldım.

Maggie kahvaltıda yorgun ve rahatsız görünüyordu, fibromiyalji ağrılarının azaldığını söyledi, ben de ona yardım edebileceğim bir şey olursa bana haber vermesini söyledim. Kızının genellikle ona yardım etmek için yanında olduğunu, ancak birkaç ay önce bir bebek sahibi olduğunu ve Maggie'nin onu rahatsız etmek istemediğini açıkladı.

Onun hayatını daha kolay ve rahat hale getirecek her şeyle ilgilenmek için burada olduğumu çok net bir şekilde belirttim. Kahvaltı masasından bir alışveriş listesi ve küçük bir miktar nakit para ile ayrıldım.

Odama geri döndüğümde dolabı açtım, kıyafetlerimi kenara iterek zar zor ayakta duran planımı ortaya çıkardım ve diğerlerinin yanına *Maggie'nin* adını ekledim. Elbette, Holly bebek projesinde doğrudan yer almıyor, ama blog yazarı rezervasyonunu iptal ettiğinde bu yüzden iş kaybetti. Adının altına "*hayatını kolaylaştır*" yazdım. Diğerlerinin soru işaretleri zihnimde biraz daha büyüdü.

Markete gitmek bana yanlış bir başarı hissi verdi. Bu yüzden Maggie, B & B'nin *birden fazla* Noel ağacını seçmeyi planladığını söylediğinde, daha önce hiç ağaç çiftliğine gitmemiş ve kendi ağacımı bile süslemiş olmamama rağmen, kendimi bu görev için gönüllü olarak teklif ettim. Annem hayatım boyunca dekoratörler tuttu.

Üniversitenin ikinci yılında kendi daireme taşınmanın, tüm Noel filmlerini yeniden canlandırmamın başlangıcı olacağını düşünmüştüm. Altın ışıklarla,

tarçın ve şekerli kurabiye kokusu, sıcak çikolata ve uyumsuz süslemelerle uğraşırken.

Gerçekte, seminerden eve döndüğümde, annem dekoratörleri içeri almış ve ağacım bir mağaza vitrinine koyulacak kadar güzeldi. Sanırım New York'ta oturma odasında "Santa Claus Is Comin' to Town" şarkısını çalan bir model trenin döndüğü tek üniversite öğrencisi bendim.

Bir Noel ağacı çiftliği ne kadar korkutucu olabilir ki? Şimdi, benim burada olmamdan diğer herkes gibi pek etkilenmemiş görünen dev bir canavarla göz teması kurmaktan kaçınıyorum, cevabın *oldukça korkutucu* olduğunu doğrulayabilirim.

"Mikayla! Sen burada yaşamıyorsun, kızım!"

Kendi adım olmayan bir ses duyunca başım endişe verici bir hızla dönüyor. Etrafımda başka bir insan olduğu için minnettarım. 1,5 metre boyunda, pembe saçlı, soluk tenli ve çok kalın göz kalemi sürmüş bir kadın, Mikayla adındaki ren geyiğine ve bana doğru hızla geliyor.

"Üzgünüm, o biraz diva gibidir," diyor kadın, toynaklı davetsiz misafiri bir sonraki tarlaya açılan kapıya doğru yönlendirirken. "İnsanlarla etkileşime girmeye zorlanmaktan kurtarılması gerekiyordu, ama burada durmuş sana dik dik bakıyor."

Kafamın üzerinde bir ampul yanıyor. "Sen Dove'sun, değil mi? Hayvan barınağından?"

Maggie'ye yardım etmek ve görünür olmak beni listemdeki birine götürdüğü için heyecanlanmamaya çalışıyorum. Uzun bir gün boyunca dolabımı seyredip en mükemmel ve uygulaması kolay fikrin aklıma gelmesini umduktan sonra, ilham almak için kasabadaki insanları araştırmaya karar verdim.

Dove & Friends, eğlence amaçlı kullanılmaktan veya kesime gönderilmekten kurtarılan hayvanları kurtarıyor. Yarım kuyruklu Custard adlı bir ineğin hikayesine ağladıktan sonra, web sitesinden kurtarma ve veterinerlik fonuna isimsiz bir bağış yaptım.

"Ve sen Clara'sın. Bebek çalan şirketten." Oh, olamaz. Kalbim yerinden çıkıyor. "Sadece dalga geçiyorum. Jack'in külotunu çalan sensin. Seninle konuşmamam gerekiyor ama erkeklerin isteklerini dinlememeyi ilke edindim, o yüzden buradayım."

am. Sandığım kadar kötü görünmüyorsun. Boynuzların falan yok. Biraz hayal kırıklığına uğradım.

Jack'in insanlara benimle konuşmamalarını söylemesi hem sinir bozucu hem de eğlenceli. "Teşekkürler... sanırım. Kimseyi kızdırmak istemedim. Cidden, burada olanları herkesle aynı anda öğrendim. Sadece durumu çabucak düzeltmeye çalıştığımı bilin, söz veriyorum."

Ellerini paltosunun ceplerine sokar. Ceplerinde kalpler olan limon sarısı bir mont. "Yani, ben uzman değilim ama adını paylaştığın açgözlü şirketin Holly'nin taklidini satmayı bırakmasını sağlayabilirsin. Eğer proaktif davranmak istiyorlarsa, kimsenin gerçekten ihtiyaç duymadığı ve gezegenimizi mahveden milyonlarca dolarlık plastiği satmayı da bırakabilirler, ama belki önce küçük şeylerle başlayabilirler."

Dove bana, isteğini biraz yumuşatan parlak bir gülümseme atar, ama göğsümün ortasında rahatsız edici bir his belirir.

"Üzerinde çalışıyorum," diyorum uysal bir gülümsemeyle. "Ve bir süre burada kalacağım dediğimde ciddiydim, bu yüzden ren geyiği bakımı dışında yardıma ihtiyacın olan bir şey varsa, ben buradayım."

Dove'un gözleri büyür. "Oyuncak kampanyasına yardım etmek ister misin?" "Evet! Oyuncak kampanyası nedir?"

"Temelde dinozorların var olduğu zamandan beri, kasaba her yıl tatil dönemlerinde oyuncak ve bağış topluyor. Bağışları, genellikle dışlanan büyük çocuklar için ekstra hediyeler satın almak için kullanıyoruz ve her şeyi hastanelere, aile barınaklarına, düşük gelirli ailelere dağıtım yapan hayır kurumlarına vb. bağışlıyoruz," diye açıklıyor Dove. "Annem bu işten sorumluydu ama vefat etti, şimdi bu işi ben yapmak zorundayım. Asmam gereken bir yığın el ilanı ve geçmişte yardım etmiş işletmelere e-posta göndermem gereken bir liste var."

Yavaşça göz kırpmıyorum. "Kaybınız için üzgünüm. Eğer yardımcı olarsa, işyerimdeki depodan büyük miktarda oyuncak bağışı ayarlayabilirim. Ayrıca, cömert olmaları için suçluluk duygusuna kapılmaları çok kolay olan birçok zengin insan ve işletme tanıyorum. Herkese e-posta gönderebilirim!"

Dove heyecanla ellerini çırpır. "Normalde Davenport'tan herhangi bir şey kabul etmeye karşı olurdum, *ama* çocukların iyiliği için kişisel inançlarımı ve ahlakımı bir kenara bırakacağım. Ve e-posta göndermeyi sevmediğim için, evet, yardımınızı kabul edeceğim."

Kibirli görünmekten korkuyorum, ama bunun biraz fazla kolay olmaya başladığını itiraf etmeyecek kadar da korkmuyorum. Her yıl tatil döneminde hasta çocuklara ve düşük gelirli ailelere hediyeler vermek için bir araya gelen küçük bir kasaba mı? Bu, iyi hissettiren haberler için bir altın madeni. Sadece doğru zamanı bekleyip kasabaya maksimum ilgiyi çekmem gerekiyor. Fraser Falls'un varlığını insanların öğrenmesine bir adım daha yaklaştım.

"Maggie için Noel ağacı seçmeye geldim, o yüzden B&B'ye dönmeden önce broşürleri ve listeyi alacağım."

Yüz metre uzaklıktaki devasa kırmızı ahıra doğru başını salladı. "Luke, Maggie'nin hangilerini seçeceğini zaten biliyor, gidip onunla konuşun. Ona ilk seçimi yapma sözü verdi, ama soğuk havanın onu üzdüğünü bildiği için genellikle hazırlıklıdır."

Sanırım ağaç seçme deneyimim bir gün daha ertelendi. "Onunla konuşurum, teşekkürler."

Mikayla'nın geçtiği kapıya doğru yürümeye başlar ama durur ve parlak yağmur botlarının topuklarını döndürür. "Kapıdan geçerken Simon'a dikkat et. O çok tatlıdır ama bir eşek olduğunu bilmiyor. Luke'u birden fazla kez itti."

Aynı şeyin metroda da olma ihtimali muhtemelen aynıdır. Bu yüzden artık metroya nadiren biniyorum. "Uyardığın için teşekkürler."

Ağaç çiftliğinin keskin toprak kokusu, herhangi bir mum veya araba kokusundan çok daha iyidir. Şehri ne kadar sevsem de, pazartesi günümü insanlar yerine dalların arasında dolaşarak geçirmek çok güzel. Ta ki geniş dalları olan kocaman bir ağacın etrafından dönüp, beni yere düşüren sert bir şeye çarpmadan önce.

İlk aklıma gelen tabii ki eşek Simon oldu. Ama düşerken tutunacak bir şey aradım ve "sert bir şey"i de benimle birlikte aşağı çektim. Saçımı çekip bana küfredebilecek bir şey.

"Siktir, Clara." Jack'in kolları başımın iki yanını kavıyor ve göğsü benimkinden kalkıyor, ama hala onun hızlı nefes alıp verişini hissedebiliyorum. Burnu bir santim uzaklıkta ve kahverengi gözlerindeki kehribar rengi benekleri ilk kez fark ediyorum. Bacaklarımı onun altından çekiyorum

altından çekiyorum, kalçaları bacaklarımın arasına gömüldüğünde keskin nefesini görmezden geliyorum. "İyi misin?"

O anda, elinin başımın arkasını kavradığını ve sert zeminden koruduğunu fark ettim. Sessizce başımı salladım, saçlarım parmaklarına değiyordu. "Bacaklarımın arasına girmek için daha kolay yollar var, Jack. Beni herkesin içinde yere devirmene gerek yok. Akşam yemeği ve birkaç çiçek iş görür."

Onun yakın mesafeden gülmemeye çalışmasını izlemek çok özel bir şey. "Yürüderken önünü görmüyor musun?" diyor, sesi benim hissettiğim kadar nefes nefese.

"Senin bir eşek olduğunu sanmıştım." Onu yana doğru itmeye çalışıyorum ama yeterince güçlü değilim. "Burada sana ne yediriyorlar? Neden bu kadar sertsin?"

"Gerçekten lafınla insanı etkileyebiliyorsun." Saçlarımın arkasından kendini kurtarır ve elleriyle kendini yukarı iter. Onun ağırlığı gittiği için hemen daha rahat nefes alabilirim ama içimde boş bir acı hissi vardır. Ayağa kalkar ve bana elini uzatır. Şüpheyile ona bakarım. "Sadece bir kez teklif edeceğim."

İsteksizce kabul ediyorum. Avucunun içi pürüzlü ama sıcak. "Teşekkür ederim. Aslında benim düşmemin sebebi senin hatandı."

Jack başının üstündeki saçlarını yumrukluyor. Bana geçen hafta olduğu gibi aynı öfkeli bakışı atıyor. "Bana çarptın ve sonra beni de seninle birlikte aşağı çektin."

Elimi umursamazca sallıyorum. "Detaylar. Ayrıca, sen istemeseydin seni aşağı çekmem imkansızdı. Sarılmak isteseydin, istemen yeterdi."

Başparmağı ve işaret parmağıyla burnunun köprüsünü sıkıştırır. Jack'in sinirini bozmanın planıma nasıl uyduğunu bilmiyorum; bunun için yeni bir yapışkan not almam gerekebilir. "Burada ne işin var ki?"

"Burası bir Noel ağacı çiftliği. Noel ağacı seçiyorum..."

"Ama sen Noel için burada değilsin." Onun sözlerinde neredeyse bir soru var. Kendini sakinleştirme ile hafif panik arasında bir yerde duruyor. Kendime karşı nazik olursam, belki biraz da merak var.

Onun bariz korkusunu kullanmak cazip geliyor, ama adının altındaki soru işaretini ve bugün onunla zaten eğlendiğimi hatırlıyorum

, bu yüzden bunu yapmamaya karar veriyorum. "Maggie'ye yardım ediyorum. Bugün kendini pek iyi hissetmiyor."

Yüzündeki ifade anında gerçek bir endişeye dönüşüyor. "Neden beni aramadı? Neye ihtiyacı var?"

Tanıştığımız gece, Jack sürekli bir şeyler için yardım istendi. Telefon her çaldığında iç çekse de, hiç kimsenin aramasını engellemedi. Kasaba toplantısı, Jack'in düzelttiği şeylerle ilgili güncellemelerle doluydu. Bu topluluktaki rolü, çok açık bir şekilde sorun çözücü.

"Onun için yapamayacağım bir şey olursa, eminim seni arayacaktır," diyerek konuyu saptırıyorum. "Eğer sana ihtiyacı olursa, senin buralarda olduğunu söylerim."

Jack bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açar ama hemen kapatır. Dilinin ucunda *"teşekkür ederim"* kelimesi vardı sanki, ama belki de ben fazla iyimserim. "Tamam."

Ona bir planım olduğunu, onunla şakalaşırken bile kafamda bir şeyler düzeltmek olduğunu söylemek istiyorum, ama söylemiyorum. Jack ne yapabileceğimi görecektir.

Bölüm 11

CLARA

"BAYAN CELIA?"

Klasikler bölümünü düzenleyen yaşlı bir kadın, adını seslenerek bana doğru dönüyor. Deri ciltli *Savaş ve Barış* kitabını rafa bırakıp bana bakıyor. "Seni ne zaman göreceğimi merak ediyordum, Clara."

Yalan söylemeyeceğim, bu biraz ürkütücü bir tanışma oldu. Açıkçası, onun söyleyeceği son şey buydu. Benim tahminim, "*Çık dışarı*" ya da buna benzer hoş olmayan bir şey olacaktı.

Bayan Celia'yı tarif edebileceğim tek yol, onun Gri Gandalf'ın kadınsı bir versiyonu gibi görüldüğünü söylemek, ama bunu yüksek sesle söylemeyeceğim. Kül rengi gümüş saçları uzundur ve hafif dalgalıdır, yüzünün iki yanından göğsüne kadar uzanır. Uzun boylu ve ince silüetlidir. Alabaster tenindeki derin çizgiler zamanın geçişini gösteriyor, ama Flo'yu ilk gördüğümde hissettiğim gibi, ona bir yaş biçemiyorum.

Bu kasabanın suyuna birinin bakması gerekiyor, yemin ederim. "Bu çok güzel," diyorum. Başka ne diyebilirim ki? "Beş dakikan var mı? size bir fikrimi anlatmam için izin verir misiniz?"

Kibarlık olsun diye soruyorum ama Green Light kitapçısı ikimizden başka boş. "Tabii ki. Kasabayı umutsuzluktan kurtarmak için bir görevde olduğunuzu duydum. Ziyaretinizi sabırsızlıkla bekliyordum."

Bu sarkazmdan çok şakacı bir sohbet gibi geliyor. Belki de ona şüpheyle yaklaşmıyorum çünkü gerçekten çok hoş bir büyükanneye - ya da büyücüye - benziyor ve kasabanın liderlerinden biri olan Arthur da dün bana neredeyse aynı şeyi söyledi. Bunun Flo'dan kaynaklanan bir mesaj olduğunu varsayıyorum, ama kim bilir.

Tüm sözlerim boğazımda düğümleniyor, *yıllardır* bir sunum sırasında başıma gelmemiş bir şey. Burun ucuna oturtulmuş çerçevesiz gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "Kasabanın umutsuz durumda olduğunu düşünmüyorum. Fraser Falls'a olumlu ilgi çekerek ziyaretçi sayısını ve harcamaları artırmanın yollarını arıyorum. Matilda Brown'ı tanıyor musun? Yazar olan?"

Bayan Celia işitme cihazına dokunuyor. Umarım beni kapatmıyordur. "Evet. Kitap kulübümüzde çok popülerdir."

"Onun kitaplarını da çok seviyorum. Onun basın danışmanıyla arkadaşız, üniversiteyi birlikte okuduk. Matilda'nın yeni bir kitabı çıkacak, eminim bunu zaten biliyordur. Kitabın çıkış gününde ABD turuna başlayacak, ama New York'ta kaldıktan sonra üç günlüğüne ara verecek. Basın danışmanına, bağımsız bir kitapçıyı desteklemek için programına son dakika ekleme yapmayı kabul edip etmeyeceğini sordum."

Bayan Celia'nın ifadesi değişmedi, ama kitaplığa yaslandı. "Ne dedi?"

"Kitap turlarında son dakika değişiklikleri, basın danışmanlarını terlemeye sokan türden şeylerdir, ama Matilda geçici olarak evet dedi. Sana önceden danışmadan sorduğumu açıkça söyledim, yani hayır dersin alınmam, ama yarın bir cevap vermesi gerekiyor."

Bayan Celia gözlüklerini burnuna itip ellerini elbisesine silkeledi. "Siz tam bir burnunu sokan adamsınız Bayan Davenport."

Daha kötüsü de söylendi bana. "Kuzeydoğu'daki biletler hemen tükendi ve Philadelphia veya Boston'da bir tane daha yapmayı düşünüyorlardı, ama insanların Matilda için her yere seyahat edeceğini bildiğimden, burada yapmaya ikna ettim. Ayrıca, insanlar bağımsızları desteklemeyi seviyor ve sizin sevdiğinizi bildiğimden, bu insanların sizi tanıması için harika bir yol."

Yüzüme değil, ayaklarına bakıyor. Bir düğmeyle oynuyor, sonra tekrar başını kaldırıyor. "Stoklarımı satın alacağınızı ya da finansal açıdan anlamsız bir şey yapacağınızı düşünmüştüm. Ancak, bu konuda oldukça fazla düşündüğünüzü görebiliyorum."

Kalbim çarpıyor. Bu yerin her duvarını kaplayan düzinelerce stoklu rafa bakıyorum. "Stoklarınızı kesinlikle satın alabilirim, Bayan Celia. Size hemen adresimi ve kredi kartımı vereceğim, ancak mağazanızı tanıtmanın size uzun vadede fayda sağlayacağını düşündüm. Ama açıkçası, ikisini de yapmaktan memnuniyet duyarım."

Bayan Celia gülümsüyor ve başını sallayarak beni uğurluyor. "Halkla ilişkiler uzmanı arkadaşınızın benimle iletişime geçip ayrıntıları konuşmasından memnuniyet duyarım. Satın almanıza gerek yok."

Hungry Fox Tavern'a gidip bir şeyler yemek ve Wi-Fi'larını kullanmak için yürürken, sanki havada yürüyor gibi hissediyorum.

Bu kasaba beni bir klişeye dönüştürüyor ama buna kızmak için kendimi zorluyorum.

Ceketimin fermuarını biraz daha yukarı çekip, kulaklıklarımı kulaklık olarak kullanarak soğuk rüzgara karşı koyuyorum. Otuz saniye sonra, midemde garip bir his uyandırıyor, sanki yalnız değilmişim gibi. Kulaklıklarımın birini kaldırıp yumuşak bir çınlama duyuyorum. Arkamı dönüp kulaklıklarımı boynuma indirince, dizlerimin önünde tüylü bir yüz görüyorum.

"Merhaba dostum." Elf'i okşamak için çömeliyorum. Sahibine bakıyorum. "Biliyor musun, köpeğini tek başına gezdirmek istemiyorsan, benimle birlikte gezmek istediğini söyleyebilirsin. Seri katil gibi on adım arkamda yürümek zorunda değilsin."

Jack, tasmayı tutmayan eliyle başının arkasını ovuşturarak, fok benzeri bir köpeğin bana saldırmasını engelliyor. "Ben tavernaya yürüyorum. Seni takip etmiyorum."

"Ben de oraya gidiyorum." Onu bir seri katille karşılaştırdıktan sonra, ya benimle birlikte yürümesi ya da arkamda yürümeye devam etmesi gerektiğini fark ettiğini görüyorum.

Seçeneklerini değerlendiriyor gibi görünüyor. Birkaç dakika kibar bir sohbet mi, yoksa kapıdan içeri girdiğim anda Tommy'ye beni takip ettiğini söylemem mi? Jack yenilgiyi kabul eden bir nefes alır ve cevabımı alırım. "Tamam."

Bir haftanın ne kadar büyük bir fark yaratabileceği şaşırtıcı. Geçen Salı, Jack yüzünde bir gülümsemeyle beni B & B'ye kadar geçirdi. Hatta beni öpecek sandım. Şimdi ise iki kötülükten daha az kötüsü benim. Hayat gerçekten çok hızlı akıyor. "Elf'in tasmağını tutabilir miyim?"

Jack benimle köpek arasında bakışlarını gezdiriyor. "O çok güçlü ve bir sincap görürse seni yere düşürür. Ya da ilginç bir yaprak. Ya da başka bir insan."

"Sahibi gibi o zaman." O benim gülümsememe karşılık vermiyor. "Ona dikkat edeceğim, söz veriyorum."

Jack elimi tuttu. Bilekliğinden halkayı çıkarıp benim bileğime takarken, sert nasırları parmak eklemlerime sürtündü. Kumaşın dikildiği yeri parmağıyla hafifçe vurdu. "Burayı sıkıca tut. Bir şey görene kadar yanında yürüyecek."

Jack'ten birkaç adım uzaklaşıyorum ve Elf iyi bir çocuk gibi yanımda yürüyor. Jack de iyi bir çocuk gibi peşimden geliyor.

"Çocukken bir köpek istemiştin," diye açıklıyorum. "İstediğim ama asla alamadığım tek şeydi. Bir de on üç yaşındayken göbek piercingi istemiştin."

Jack ellerini pantolonunun ceplerine sokar. "Neden alamadın?"

"Annem evde köpek tüyü istemiyordu. Sonra evcil hayvanlara izin vermeyen binalarda yaşadım. Şimdi kendi dairem var ve..." Durup, nedenini bulmaya çalışıyorum. Jack bana bakıyor, cevap bekliyor. "Nedenini bilmiyorum. Sanırım köpekler benim için her zaman bir aile meselesi gibi geldi ve ben yalnız yaşıyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Elf'i evlat edinmeyi planlamamıştım, bu da hazırlıklı olmak ve köpek almayı gerçekten düşünmekle ilgili söyledikleri her şeye aykırı bir şey." Elf'in buradaki diğer çimlerden farksız görünen bir çim parçasını yoğun bir şekilde koklayabilmesi için yavaşlıyoruz. "Luke'a bir barınağa ağaç teslimatı konusunda yardım ediyordum. Oraya vardığımda, Elf'in en uzun süredir orada yaşayan sakini olduğunu belirten bir tabela gördüm ve onu orada bırakamadım."

"Bu çok üzücü. O çok tatlı bir köpek." Elf'e bakıyorum; gri kulakları rüzgarda dalgalanıyor.

"Evet, onu eve getirdiğimde çok utangaçtı. Hiç kimseyle yaşamamıştı, bu yüzden alışması biraz zaman aldı, ama şimdi en büyük diva o. Yağmurda yürüyüşe çıkmak istemediğinde, eskiden dışarıda yaşadığını hatırlatmam gerekiyor."

Gülümserim ve yüzümü paltomun yakasına gömerim. "Onun standartları var."

"Görünüşe göre," diyor. "Clara, dikkat et..."

Jack'in eli belimi sararken, diğer eli önümden geçip, Elf aceleyle uzaklaşırken elimle tuttuğum tasmayı kavrar. Jack onu tutarken vücudum donar.

başımın üst kısmı onun çenesinin hemen altında ama yargılanmaktan korktuğum için yukarı bakmıyorum. "Üzgünüm. Ne gördüğünü bile bilmiyorum."

Tasmayı bileğimden çıkararak Jack'in geri almasına izin veriyorum. Yavaşça belimden elini çekip boğazını temizliyor. Sağımızdaki ağacı işaret ediyor. "Endişelenme. Dalda bir kedi var."

Elf'in ağacın yönüne doğru çekmesine neredeyse hiç direnmiyor. "Sıkışmış mı?"

"Hayır. Orada oturup çevreyi gözetlemeyi ve geçen köpekleri kızdırmayı seviyor." Hungry Fox'un dışındaki tabela, biz yaklaşırken yanıp sönmeye başlar. Jack'ten birkaç adım önde, caddeyi geçmeden önce iki tarafa da bakarım. "Adı Prudence."

Başımı geriye çevirip omzumun üzerinden ona bakarım. "Adı Prudence mı?"

"Donald, bir gün bahçesine gelip durmaya başlayınca onu beslemeye başladı. Adını koymadan önce kontrol etme zahmetine girmedim."

Bir kahkaha patlar içimden. "Kelebek ağı adamı Donald mı?"

Jack tavernanın kapısını açar ve önce benim girmeme izin verir. "Onun adını hatırladığına inanamıyorum."

Kapıdan geçince arkama dönüyorum, o ve Elf peşimden içeri girerken coşkuyla başımı sallıyorum. "Beni çok etkilemişti! Hiç o kadar büyüğünü görmemiştim!"

Ağzımı açtığım anda tüm oda sessizliğe büründü sanki. Jack kısa bir süre gözlerini kapattı; ben de odadaki diğer insanlara döndüm. Jack'e şaka yapmak için tekrar ona döndüm ama o Elf'in peşinden bara doğru yürüdü ve beni yalnız bıraktı.

Günde beş dakika, benim için onun maksimum tolerans sınırı olduğu açık. Acıyı umursamadan, odanın köşesindeki en sevdiğim koltuğa doğru yöneliyorum. Ateşe yeterince yakın, ısınmak için ideal ama ısıdan dolayı kaşınmamak için de yeterince uzak.

B & B'deki internet bağlantısı şimdiye kadar gördüğüm en kötüsü olduğu için buraya dizüstü bilgisayarımı çalışmaya gelmeye başladım. Tommy sessiz ve tatlı biridir. Ben geldiğimde siparişimi alana kadar kibarca sohbet eder, sonra beni çalışmamla baş başa bırakır.

İsteksizce masaya bilgisayarımı kurup menüyü alıyorum. Jack'in barda Tommy ile gülüşmesine aldırış etmiyorum.

"Öneri isterseniz, burgerleri çok lezzetlidir." Şöminenin yanındaki koltuğa, Melissa Wilde'ın oturduğu yere bakıyorum. Winslet Akinola da onun yanındaki koltukta oturuyor. Onların kasabanın çiçekçisini işlettiklerini ve Mel ve Winnie olarak bilindiklerini bilmiyormuş gibi davranmam gerekiyor, çünkü tüm bunları "hakkında" sayfasında okudum.

"Teşekkürler! Lazanya almayı düşünüyordum."

"Harika seçim," diyor Mel, Winnie de yanında başını sallıyor.

Jack ve Tommy bize doğru yürürken ben menüyü incelemeye devam ediyorum. Jack, Mel'in yanındaki şöminenin önündeki boş koltuğa oturur ve Elf ayaklarının dibine uzanır. Tommy masamın önünde durur ve karşımdaki sandalyenin arkasına yaslanır. Dizüstü bilgisayarına doğru başını sallar. "Hiç çalışmayı bırakmaz mısın? Bu gece seni ne motive edecek?"

"Lazanya ve bir şişe maden suyu lütfen. Oyuncak bağıışı için tanıdığım herkesi taciz ediyorum. Çok fazla insan tanıyorum." Şaka yapmıyorum. Dove'un listesindeki herkese e-posta göndermek on beş dakikamı aldı, kendi listemi yapmak ise yirmi dakikamı. Kimse güvende değil ve hayır cevabını kabul etmeyeceğim.

"Evdeki tavan arasını karıştıramaz mısın? Eminim orada herkesten daha fazla oyuncağın vardır." Sadece gülüyorum, çünkü annem biz onlarla oynamayı bıraktığımız anda o eşyaları attığını nasıl açıklayabilirim ki? Max eşyalarını sırayla oynadığı için hiçbir şey annemin dikkatini çekmedi.

"Sanırım annem ve babam hala garajlarında Clara bebeğimi saklıyorlar," diyor Melissa gülerek. "Doğum günümde onu aldığımda, okulun en havalı çocuğuydum."

"Çok istiyordum," diyor Winnie, dudaklarını büzerek. Onun adının yazdığı yapışkan notun üzerine bunu yazmam gerektiğini sanmıyorum. "Babam bana bunların hep tükendiğini söylerdi, ama şimdi onun muhtemelen yalan söylediğini anlıyorum. Kız kardeşinin var mıydı?"

Jack içkisini hızlıca yudumlarken, başını salladığını neredeyse kaçıırıyordum.

"Adına bir oyuncak bebek olması çok havalı. Sürpriz miydi yoksa biliyor muydun? Küçük bir kız olmalısın, değil mi?" diye soruyor Mel. Gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor ama Fraser Falls'taki Davenport hakkında konuşmak, hem de Jack'in önünde yapmak, neredeyse yasa dışı gibi geliyor.

"Onun adı Clara çünkü onu ben tasarladım. Büyükbabam, babam miras aldığı işi büyültmeye çalışırken, çocukluğumuzda bana ve kardeşime çok iyi baktı.

. Büyükbabam, Max ve bana oyuncaklar tasarlamamızı ve bunları sunmamızı sağladı. Clara'yı tasarladım ve babam onu beğendi, böylece onu ürettiler. Bu, yaptığımız ilk popüler oyuncaktı."

Jack aniden sandalyesinde biraz daha dik oturdu. "Bunu nasıl bilmiyor olabilirim?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yirmi yıl önceki bebeklere özel bir ilgin mi var?"

Gözlerini devirdi. "Holly'nin prototipini üzerinde çalışırken son elli yılın tüm popüler bebeklerini araştırdım. O bebekle ilgili *her şeyi* okudum ve hiçbir yerde Clara Davenport tarafından tasarlandığı yazmıyordu."

Göğsümün ortasında savunmacı bir his hissediyorum. "On yaşındaydım, Jack."

"Hiçbir yerde adın geçmiyor."

"On yaşındaydım," diye tekrar ediyorum. "Neredeyse hiç hatırlamıyorum. Muhtemelen boya kalemiyle çizdim."

Tam olarak doğru değil, ama Jack'in ani ve acil ilgisi beni şaşırtıyor. Bütün hafta boyunca tasarım paketim üzerinde çalıştığımı hatırlıyorum. Her şeyin mümkün olduğunca düzgün olması için doğum günümde aldığım özel kalemleri kullandım.

Annem, dedemin çocuk bakımı tekniklerinin bana çekici olmayan bir rekabetçilik kazandırdığını düşünüyordu, ama dedem bunu seviyordu. Bunun bana ihtiyacım olan tüm yaşam becerilerini kazandıracağını söylüyordu. Şu anda hangisinin yararlı olacağına emin değilim ama.

Jack hâlâ bana bakıyor, kahverengi gözleri başka bir yerde kaybolmuş gibi. Yavaşça gözlerini kırıyor. "Sen onların ilk kurbanısın."

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Anlamadım?"

"Senin tasarımını çaldılar ve sana hak ettiğini vermediler, Clara. Sen de bizim kadar onların kurbanısın. Elbette bize bunu yapıp paçayı sıyrabileceklerini biliyorlardı. Yirmi yıldır bunu yapıyorlar."

Vücudumdaki tüm kan yanaklarıma hücum etti. Yüzüm yanıyormuş gibi hissettim. Göğsümdeki deri kaşınmaya başladı. Mel, Winnie ve Tommy donakaldılar. "Çok yanıyorsun."

"Dostum," diyor Tommy, dik durarak. En iyi arkadaşına inanamayan bir bakış atıyor. "Hadi ama."

"Bu gerçek," diyor Jack.

"Jack," diyor Winnie sessizce, ayaklarına bakarak.

Aniden kendimi evimden çok uzak hissediyorum. "Sanırım lazanya siparişini erteleyeceğim." Elim yanlışlıkla bilgisayar sertçe kapatınca bilgisayarım çatırdar. "Yarın öğle yemeğinde belki," diye mırıldanarak eşyalarımı çantama geri koyarım.

"Yarın," diyor Tommy, sesi nazik. "Görüşürüz, Clara."

Kapıya doğru yürürken arkamdan nazikçe "*hoşça kal*" sesleri geliyor. Arkamda Tommy'nin "Otur" dediğini duyuyorum, ama dönüp bakmıyorum.

Bölüm 12

JACK

"SOLA. DAHA SOLA. Sol dedim beyler! Amerika Birleşik Devletleri benim bilgim dışında bir yön değişikliği bildirisi yayınlamadıysa, hepinizin sağa gittiğini söylediğimde haklıyım!"

Tommy ve Luke, bankın kendi taraflarına düşerken inleyerek nefes almak için eğildiler. Onların kırılgan durumlarında onlara emirler yağdırmaya devam etmekte hiçbir sakınca görmeyen Flo'ya göre, onlar sadece uygun değiller. Benim gibi, onlar da o kadar akşamdan kalma ki, karaciğerleri kum torbası gibi hissediyorlar.

Bir haftada iki kez akşamdan kalma olmak benim için normal bir şey değil ve bunu alışkanlık haline getirmeyi de düşünmüyorum. Biraz stres atmam gerekiyordu. İşlerim çok geride kaldı ve Clara Davenport o gülümsemesi, tavırları ve kararlılığıyla sürekli gözümün önünde gibi. Ayrıca, dün gece herkesi kızdırmayı başardım, bu da sodadan soda viskisine geçme kararımı etkiledi.

Tommy ve Luke, harika arkadaşlar oldukları için, yalnız içmeme izin vermediler. Flo, bizim hassas hissetmemizi umursamıyor.

İşte buradayım, gelip gelmeyeceği belli olmayan ziyaretçiler için zamanında oturma sorununu çözmek için el işçiliği yapıyorum, oysa Elf ile kanepede oturup suçluluk duyduğum zevkim olan *The Traitors* dizisini izlemeli ve bu sabah Flo's Fancies'den aldığım pastaları yemeliydim.

Bu sabah Flo'nun dükkanına girmiş olmam, bana ve dolayısıyla Tommy ve Luke'a bu görevi yükledi. Kendi hatam olduğunu kabul ediyorum, çünkü bugün açıkça çok boş ve emir almaya çok istekli görünüyordum. Üç haftadır tezgahları hazırlamış olmasaydım bu kadar sinirlenmezdim

ve denetlemek için zaman bulamayan Flo'ydu.

Bütün kasaba Flo'nun Avrupa Noel rüyasına kapıldı, bu da hayır demek gibi bir seçeneğin olmadığı anlamına geliyor. Kasabanın, Şükran Günü'nden hemen sonra, Küçük İşletmeler Cumartesi'nde daha da hareketlenmeye başlayacağını bekliyoruz. Herkes kasabayı iyileştirmek için çaba sarf etti; Arthur'un bu yıl Noel şarkıları söylemeye başlayacaklarını söylediğini bile duydum.

"Durmamızın bir nedeni var mı beyler?" Flo, beş metre uzaktan bağıyor.

"Çünkü kusacağım," diye mırıldanır Luke.

"Ne dedin?" Flo bağırırmaya devam eder. Bağırmak, akşamdan kalma durumuna gerçekten yardımcı oldu.

Tam odaklanmamı geri kazandığım sırada, karartılmış bir SUV çardak önünden dönüp Maggie'nin evinin önünde durur. Motor kapanır ama kimse dışarı çıkmaz.

"Kim o?" diye merak eder Tommy, park etmiş arabaya doğru başını sallayarak. "Ben nereden bileyim?" derim, ama içten içe biliyorum. Bu kadınla olan bağlantım için Tommy'nin cadısını suçluyorum.

Flo sabırsızlıkla ellerini çırpıyor. "Tanrı aşkına, muhtemelen Clara Davenport'tur. Şimdi üçünüz yavaş çekimde hareket etmeyi bırakıp işinize dönebilir misiniz?"

"O araba kimin?" diye soruyorum, daha iyi görememekteyim.

"Öğleden sonra onu alan genç beyefendinin arabası olduğunu sanıyorum. Vazgeçip gideceğini düşünmüştüm, ama Maggie geri döneceğini söyledi ve işte burada."

Dün gece onu o kadar üzdüm ki, onu başka bir erkeğe teselli için mi gönderdim?

Bu düşünce neden beni bu kadar rahatsız ediyor? Belki de dün gece onu gerçekten üzme istemediğim halde, onu üzdüğümü bildiğim içindir. Sadece onun tepkisi yüzünden değil, aynı zamanda o gittikten sonra tüm arkadaşlarıma bana bunu söylemesi yüzünden. Tekrar tekrar.

Tanrım, kafamda çok fazla şey var, tek bir kadın hakkında bu kadar zaman harcamamalıyım. Tek bir kişinin günümün bu kadar büyük bir kısmını kaplaması sinir bozucu.

"Keşke vazgeçip gitsen," diye mırıldanıyorum. "Onu her yerde görmekten bıktım."

Flo bana yüksek sesle homurdanır. "Ben genç ve o kadar güzel olsaydım, burada değil, Monte Carlo veya Marakeş'te olurum. Ama o burada ve kendini bizim küçük topluluğumuza bağlamaya kararlı görünüyor. Aslında çok yardımcı oluyor. Bazı insanlardan daha fazla yardımcı oluyor," der ve şu anda bankta oturan Luke ve Tommy'ye bakar.

"Bizim kendi işlerimiz var, Bayan Flo," diyor Tommy. Bu, bir gerçeklik ifadesi olmaktan çok, merhamet dileme çığılı gibi geliyor.

Flo elini hafifçe sallıyor. Eldivenlerimi düzeltiyorum ve yolun dışına çıkıp Main Street'e doğru ilerleyen SUV'ye gizlice bir bakış atıyorum, sonra tekrar Flo'ya bakıyorum. Clara'nın Fraser Falls sınırları dışında ne tür erkeklerden hoşlandığını merak ettiğimi itiraf etmeliyim.

"Neden onun burada olmasına aldırmıyorsun? Davenport'un yozlaşmış olduğunu söyledin. Onlar hakkında video çeken sensin."

"Ah, Jack. O şirkete karşı intikamını destekliyorum, ama o kadına karşı intikamını destekleyemem. Kendi iç monologunun ötesinde bir şey dinleseydin, Clara'nın oyuncak bebek meselesiyle hiçbir ilgisi olmadığını bilirdin. O başka bir departmanda deneyim kazanıyordu." Flo kollarını göğsünde kavuşturur ve başını eğirir. "Kurumsal açgözlülüğü, tasarımcı ayakkabılarından çok takım elbise ve kravat giyenlerde bulma olasılığın daha yüksek. Yardım etmek için buraya gelen insanları üzüyorsan bunu unutma."

"Ona karşı intikam duygusu beslemiyorum." Bana kaşlarını kaldırır. "Yani kadın olduğu için yozlaşmış olamayacağını mı söylüyorsun? Bu onu güvenilir yapmaz."

Tommy ve Luke oldukça sessizler. Flo yine bana tıslıyor, muhtemelen hayatımda milyonuncu kez.

"Sen gülünç derecede inatçı bir adamsın, bunu sana söylemiş miydim? Kadınlar her şeyi yapabilir. Bir kadın bir şeye kafasını takarsa, erkeklerden daha iyi olabilir, yolsuzluk da dahil." Parmaklarımı başımın üstünde birbirine kenetleyip, bir şey söylediğime pişman oluyorum. "Şimdi, genç Bayan Davenport'un süper kötü adam olmaya kafasını taktığını sanmıyorum, ya sen? Joker'in oyuncak kampanyaları düzenlediğini ve doğum sahnesi setleri boyadığını hiç görmedim, sen gördün mü?"

Ona gözlerimi devirmek istiyorum. Asla yapmam, ama göz kapaklarımın arkasında bu dürtü zonkluyor. "Genç Bayan Davenport'u, onun gerçek niyetinin ne olabileceği konusunda konuşacak kadar iyi tanımadığımı düşünüyorum."

"Eğer sizin düşündüğünüz gibi şirket için bir tehdit olsaydı, sizin homurdanmalarınızı dinlemek için defalarca buraya gelir miydi? Davenport kamuoyunda zor durumda olabilir, ama bankada zor durumda olmaları pek olası değil. Onların umurunda olan da bu. O kadının burada olması pek olası değil, bence aslında buraya gelmeyi kendisi seçti, kasabayla barışmak için."

"Senin affını kazanmak için sana ne yalan söyledi?"

Flo'nun ifadesinin kimsenin görmek istemeyeceği bir şeye dönüştüğünü görüyorum. "Benim zekamı o kadar küçümsüyor musun ki, güzel bir yüz ve çok güzel saçlarla beni kandırabileceğini mi düşünüyorsun, Jack Kelly? Birçok deneyimli iş adamıyla sohbet etmiş ve dünyanın her yerinde yaşamış olmam senin için o kadar önemsiz mi ki, beni karmaşık bir manipülasyonun kurbanı olacak bir hedef olarak görüyorsun?"

Flo, gençlik yıllarında Boston'da uçuş görevlisiydi ve sonunda bir Fransız opera sanatçısıyla tanışıp evlendi. Fraser Falls'tan ayrılıp yıllarca Paris'te, sonra İngiltere'de yaşadı ve muhtemelen bu kasabadaki herkesin toplamından daha fazla dünyayı gördü. Her Aralık ayında buraya geri dönüyordu, aksanı ve konuşma tarzı bir önceki yıldan farklıydı ve dinleyen herkese Avrupa'daki hayatını anlatıyordu.

Bu tartışmayı kazanamayacağımı biliyorum. Çünkü deneyimli iş adamlarıyla tanıştığını veya dünyanın dört bir yanında yaşadığını söylediğinde haklı olduğu için değil, bu kadın tanıdığım en inatçı kişi olduğu için. Bahsi geçen opera sanatçısından on beş yıl önce boşanmış olmasına rağmen, eski kocasının yeni karısını kızdırmaktan zevk aldığı için Girard soyadını değiştirmeyi reddediyor.

Yetmişli yıllarda genç bir kızken, kasabanın Aralık ayında başlayan yıllık Noel Baba koşusunda kadınları dışlamasına protesto etmek için iki ay boyunca her gün Noel Baba sakalı taktı. Noel Baba şapkası da ekleyince, kasaba meclisi sonunda

ve kadınların erkeklerle birlikte koşmasına izin verdi. Bliss'te, Boston Maratonu'nun onun eylemlerinden esinlenmiş olabileceğini ima eden bir plaket var.

Temelde, onun fikrini değiştirmeyeceğim ve bugün Flo'nun nutkunu dinleyecek halim yok. "Tabii ki sizin hakkınızda öyle düşünmüyorum, Bayan Flo."

Ellerini beline koydu. "O zaman söyle bana, neden öfkenizin hedefi o? Sana ne kadar kötü bir şey yaptı?"

"Belki de geri dönmeliyiz..." Luke dikkatlice konuşuyor, ama Flo elini kaldırarak onu durduruyor.

"Onu bu durumdan kurtarmaya çalışma, Luke Brookdale, yoksa anneni arayıp, resmi bir kasaba işine bira fabrikası gibi kokarak geldiğini haber vereceğim."

Ağız altın balık gibi açılıp kapanıyor. Luke yirmi altı yaşında, bir baba ve başarılı bir iş sahibi, ama bu onu susturuyor.

Dikkatini tekrar bana çevirir ve ben ona yüksek sesle paylaşmak isteyeceğim bir cevap veremem. Gerçek şu ki, geçen yıl Davenport'un teklifi, küçük projemizi kasabamız için daha büyük ve daha iyi bir şeye dönüştürebileceğimiz umudunu uyandırdı. Topluluğuma büyük bir katkı sağlayabilecek kişi olabileceğimi. Sonunda berbat bir genç olduğum ve babamın dengesiz davranışları için sürekli özür dilediğim için duyduğum suçluluk duygusunu geride bırakabileceğimi.

Sonra yasal belgeler geldi ve Davenport'un bizi kazıklamaya çalıştığını anladık ve bu beni çok üzdü. Onların bizi tekrar kazıklamaya çalıştıkları ve bunu yapmak için Clara'yı kullandıkları hissini bir türlü atamıyorum. Dün gece öğrendiklerimize bakılırsa, onu kullanmakta hiçbir sakınca görmüyorlar. "Ona güvenmiyorum. Yaşanan onca şeyden sonra ona güvenmemek benim hakkım. Davenport'un bize yaptıklarından sonra."

"Ama Clara'nın şu anda bizim için yaptığı her şeye bir bak. Oyuncak kampanyası için fon sağladı. Celia da gelecek ay düzinelerce insanı buraya getirecek bir kitap etkinliği düzenliyor." Flo'nun yüzündeki ifade yumuşar. Acıma duygusuna yakın bir şey. "Ona karşı temkinli olman normal ve büyükbabanın şüphecililiğini miras aldığın için güvensizliğe sarılman beni şaşırtmıyor. Tanımadığın birine tamamen güvenmek aptallık olur. Ama belki de onu tanımaya çalışmalı

tanımalı ve o zaman ona güvenmeye değer olup olmadığına karar vermelisin. Kaybedecek neyin var ki?"

"Aklım." Kaba davrandığım için özür dilemek istiyorum ama bunu görmezden geliyorum.

Flo iç geçirip yanıma yaklaşarak kolumu sevgiyle okşuyor. "Sen akıllı bir adamsın Jack. Bir yolunu bulursun."

"Onun burada olmasına gerçekten kızgın değil misin?" diye soruyorum, cevabı bilmeme rağmen.

"İş onun olana kadar, babasının ve muhtemelen birçok başka insanın kararlarına uymak zorunda kalacak. Tıpkı senin yaptığın gibi. Davenport'a hala kızgınlım ama bizim için yapmak istediği onca şeye bak. Ona bir şans vererek ne kaybederim ki?"

Flo'ya bakıyorum. "Aklını."

Koluma hafifçe vurup gülümser. "O çoktan gitti."

Bölüm 13

JACK

Hayatımı gereğinden fazla zorlaştıran üç kadın var ve isimleri Florence, Holly ve Clara.

Flo'nun hayatımı neden zorlaştırdığını uzun uzun açıklamaya gerek yok sanırım, ama diğer ikisi beni çok yoruyor.

Davenport videoları viral olduğundan beri siparişlerim bir anda arttı ve o kadar geride kaldım ki midem bulanıyor. Diğer herkes kendi işini yapıyor. Kıyafetler hazır, kutular doldurulmayı bekliyor, kitaplar basıldı ve yaz aylarında yaptığımız haftalarca süren hazırlık çalışmaları sayesinde oyuncakların neredeyse tamamını hazırladım.

Ama gönderimlerde çok geride kaldığım için, sipariş almayı geçici olarak durdurmak zorunda kaldım, bu da komşularımın gelirini kısıtladığım anlamına geliyor. Yani ben büyük bir pisliğim.

Buna odaklanmam gerek. Pazar sabahı atölyemin köşesindeki istiflenmiş kutulara bakarken, kahvemi içip kendimi motive etmeye çalışarak biraz ilerleme kaydetmeye çalışıyorum.

Bunun yerine, dükkanın kapısının diğer tarafındaki kahkahalara dikkatim çekiliyor. Bu da beni işimi zorlaştıran son kadına götürüyor: Clara.

Şehirden kaybolup her zamanki gibi tavernaya çalışmaya gelmemesine rağmen, dün sabah Clara Davenport dükkanımın dışındaki merdivende, Main Street'i süsleyen rüzgârın karıştırdığı ışıkları tamir etmeye yardım ediyordu. Bu da nedense benim paltomu giyip, elinde klipboarduyla Arthur'u bulmam ve sonunda kendi merdivenimde ışıkları tamir etmeye yardım etmem anlamına geliyordu.

Joe ve Elf mağaza vitrininden beni izliyorlardı, muhtemelen benim gibi ne halt ettiğimi merak ediyorlardı.

Geri döndüğümde, neden böyle bir şey yaptığımı anlamadan, Joe bana, kasaba işlerini halletmek için onu sürekli sorumlu bıraktığım için, artık mağaza müdürü olduğunu insanlara söyleyip söyleyemeyeceğini sordu. Kesinlikle hayır dedim.

Tüm zamanımı Clara şovunu izleyerek geçiriyormuşum gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Onun hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşündüğüm zamanları daha çok seviyordum. Onun güzel gülüşü ve parlak saçlarının, hayatım boyunca tanıdığım insanları büyülemesine bu kadar dikkatimi vermem için vaktim yok.

Kurban olayı için ona hala bir özür borçlu olduğumu biliyorum, ama onunla konuşabileceğim kadar uzun süre bir yerde durmuyor. Aynı anda her yerde ve hiçbir yerde ve ben aklımı kaçırmak üzereyim.

Onu tek başına yakalamak istiyorum. Bu noktada, bana çarpmasını bile kabul ederdim. Beni yine üstüne çekmek isteseydi, sanırım bununla da başa çıkabilirdim. Bazen, aramızdaki bu garip enerjiyi çözebilecek tek şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Flo, Clara'ya bir şans vermem gerektiğini düşünüyor. Flo, onun hiç durmadan hareket ettiğini açıkça göz önünde bulundurmamış.

Hafif bir melodinin sesini takip ederek mağazanın içine girerim ve onu bulurum. Joe'ya tam olarak ne dediğini duymuyorum ama yemin ederim ki "*fındıkkıran*" kelimesini söyledi. Joe'nun yüzündeki geniş gülümsemenin yerini paniğe bıraktığını ve ona bir şeyler mırıldandığını görüyorum. Ayaklarım biraz daha hızlı hareket ediyor.

O, odayı geçerken beni fark eder ve teslim olarak ellerini kaldırır. "Bağırma. Benimle aynı odada olmanın stresinden saçların dökülmeye başlamadan önce buradan gideceğim."

"Bağırmayacaktım," diyorum, o da topuklarını dönüp dükkandan çıkıyor. Elim saç çizgime gidiyor. Joe gülmek için yumruğuyla boğazını temizliyor. Küçük pislik. "Ne istiyordu?"

"O, orman hakkında soru soruyordu, patron," Joe utangaç bir şekilde söylüyor. "Orman mı?" diye tekrar ediyorum.

"Evet."

"Orman ne olmuş?"

"Yürüyüş yapmak için en iyi yerin neresi olduğunu sordu."

Bana yalan söylediğini biliyorum ama ne hakkında olduğunu anlayamıyorum. "Tamam. İşime dönüyorum."

Joe başını sallar ve tüm bu diyalogda çok şüpheli bir şeyler vardır. Clara'yı aklımın bir köşesine atıp, şu anki başımın belası olan ve onunla ilgili tüm hikayeler ve aksesuarlara odaklanırım.

PAZAR ÖĞLEDEN SONRALARI SESSİZ GEÇER, bu yüzden Joe'nun ödevlerini yapmak için eve gidebilmesi için dükkânı erken kapatmasına izin veriyorum.

Yarın Vermont'a gönderilmesi gereken bir dizi sandalyeye son rötuşları yapmak için arkada kalıyorum. Her tasarım özenle ve sevgiyle, tüm konsantrasyonumla oyulmuş. Bu, hiçbir şeyin birbirinin aynısı olmadığı anlamına geliyor; her şeyin kendine özgü bir farkı var, eğitimsiz bir gözle ayırt etmek neredeyse imkansız.

Bu, öğrenmek istediğim bir beceri bile değildi, ama babam beni görebildiği sürece başımı belaya sokamayacağımı düşündüğü için yıllarca bu odada kalmak zorunda kaldığımdan, zaman geçirmek için bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Şimdi burada gönüllü olarak saatlerimi geçiriyorum, ancak sipariş listemin hala ne kadar uzun olduğu bakıldığında bunu anlamak mümkün değil. Clara'dan bir adım önde olmak için şehirde koşturmak yerine çalışmaya daha fazla zaman ayırmam gerektiğini biliyorum, ama o an bunu unutuyorum.

Daha önce iki kez aldığım şehir bültenine göre yarın kar fırtınası olacak. İki kez aldım çünkü bültenleri gönderen kimse bülten web sitesini doğru şekilde kullanmayı bilmiyor. Burada yalnızken işlerimi halletmek için mükemmel bir fırsat.

Yarından itibaren, e-posta gelir gelmez üç kişi beni arayarak hazırlık için çeşitli konularda yardım etmemi istedi. İlki, üç haftadır tamir edeceğime söz verdiğim kırık pencere çerçevesi olan Tommy'ydi. Savunmam gerekirse, onu sabitlediğim koli bandı, dokunmadığınız veya çok dikkatli bakmadığınız sürece gayet iyi dayanıyor.

Tommy, bedava iş yaptığım için bana yemek vereceğine söz verdi, bu yüzden önce oraya gidip sonra diğerlerini halledeceğim. Kimse zor bir şey istemiyor; her şeyden çok zaman alıyor.

Tavernaya doğru sola dönerken, Clara Maggie'nin ön kapısından çıkıyor ve ikimiz de aynı anda B & B'nin dışındaki kaldırıma ulaşana kadar merdivenlerden yavaşça iniyor. En son gördüğümde giydiği aynı eşofmanı giyiyor. Lacivert ve bol. Normalde giydiği şık paltosunun yerine, cebinde kalpler olan gök mavisi bir palto giymiş. Dove'unkine benziyor. Dudaklarını büküyor. "Elf nerede?"

"Radyatörün yanında uyumakla meşgul."

"O benimle yaşamalı," diyor. "Onu asla terk etmem."

"Zaten bebeğimi çaldın. Köpeğimi de alamazsın."

Bu, hava koşullarının yapabileceğinden daha fazla aramızdaki havayı donduruyor. "Seninle konuşmak her zaman bir zevk," diyor ve uzaklaşıyor.

Flo, Clara'ya bir şans vermeyi düşündüğümü görseydi, eyalet sınırlarının ötesine kadar duyulacak şekilde tıslardı. Onunla konuşmanın ne kadar kolay olduğunu hatırlıyor musun? O geceki davranışımı taklit etmeliyim. Onu tanımam gerekiyor. Güvenmeye değer mi diye anlamaya çalışmalıyım.

"Clara, bekle," diyorum panik içinde. "Dove'da o ceket var," diyebileceğim tek şey bu. Durur ve bana döner. "Sarı olan."

O, şişme oyuncağa baktı, sonra da sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. "Biliyorum. Oyuncak bağış kampanyasının envanterini inceledikten sonra biraz zamanımız vardı, o da beni onu satın aldığı mağazaya götürdü."

"Oh." Neden birdenbire konuşmakta bu kadar kötü oldum? Yine uzaklaşıyor. "Karanlıkta nereye gidiyorsun? Fırtına geliyor, biliyorsun, değil mi?"

Bu sefer yürümeyi bırakmıyor, sadece omzunun üzerinden bana sesleniyor, "Evet, haber bültenini iki kez aldım. Arthur beni dağıtım listesine ekledi."

Fraser Falls, olabildiğince güvenli bir yer ama bu, karanlıkta kaybolma ihtimali olan insanları hesaba katmıyor. Clara hiçbir şey eklemiyor, sadece yoluna devam ediyor ve şimdi ben de onu takip ediyorum. Bana yine seri katil diyecek, bunu biliyorum. "Maggie nereye gittiğini biliyor mu?"

"Maggie kitap kulübü için bir şeyler pişirmekle meşgul," diye cevap veriyor, yolun karşısına geçerken hala durmadan.

Yine iki dakika bile durmadan yürüyor. Üzerine düşmek, onu bir yerde tutmak için yaptığım en yakın şey

O kadar kararlı görünüyor ki, bunun ne anlama geldiğini merak etmeden duramıyorum. O, bir şeyi kanıtlamak için tehlikeli bir şey yapabilecek türden bir kadın.

"Clara, bekle! Bir şey için ormana mı gidiyorsun? Joe ile daha önce konuştuğun şey bu muydu?"

Bana doğru dönüyor. Kızıl saçları yün şapkanın altına gizlenmiş. Şapkanın kenarından sarkan birkaç saç telini parmağıyla iterek şapkanın altına sokuyor. "Ormana girmem neden umurunda?"

"Çünkü zarar görmeni istemiyorum." Bu dürüst bir cevap, öyleyse neden bunu söylemek beni bu kadar savunmasız hissettiriyor? Çenemi garip bir şekilde ovuşturuyorum. "Ayrıca tatil öncesinde kasabanın imajına zarar verir ve işimde yapmam gereken çok şey var, sen kaybolduğunda arama ekibine katılmak için zamanım olmaz."

Gülümsedi. "Arama ekibinde olmazsın. Onların bir numaralı şüphelisi olursun."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Onunla tekrar gülmek biraz iyi geliyor. Hissettiğim hayal kırıklığı hafifliyor. Gözleri şaşkınlıkla açılıyor, belki de? Göğsümde bir şeyler kıpırdanıyor.

Aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatıyorum, ta ki ayak parmaklarımız birbirine değene kadar. "Ormana tek başına girmemelisin. Güvenli değil. Özellikle bu havada. Özellikle karanlıkta," diye nazıkçe açıklıyorum. "Orada ne yapmak istiyorsun ki? Bir ceset gömmek mi?"

Onun gülümsemesinde büyüleyici bir şey var. Onunla ilk tanıştığımda fark ettim. Sanki her şey *sadece* benimle paylaşmak istediği bir sırılmış gibi bana doğru eğilirdi. Bana gülümsediğinde de aynı hissi yaşıyorum, sanki tek odaklandığı şey benimmişim gibi. Son zamanlarda bana pek gülümsemiyor. "Belki. Önümüzdeki altmış saniye boyunca ne kadar kötü olacağına bağlı."

"Sana asla kötü davranmam," diyorum, sözler ağzımdan çıkarken buna inanıp inanmadığımı bilmeden. "Kasıtlı olarak değil."

"Hayır, sanırım açıkça kötü değilsin," diye kabul ediyor. Elini kaldırıp parmaklarıyla benim her bir hatamı sayıyor. "Sadece soğuk, affetmez, yardımsever olmayan ve huysuz."

Elini nazıkçe avucumun içine alıp dört parmağını yavaşça aşağı doğru katıyorum. Eli benimkine göre küçük ama sıcak ve yumuşak.

Çekilmiyor ve ben de bırakmıyorum. "B & B'ye girip, pişirmeyi kesip, Maggie'ye ispiyonlamadan önce son bir kez. Ne yapıyorsun?"

Yenilgiyi kabul ederek içini çekip elini benimkinden çekiyor. "Kayıp fındıkkıranı bulmak istiyorum. Wilhelmina, ben doğum sahnesinde gönüllü olarak çalışırken onu bulmamı istedi. Dove, lise öğrencilerinin onu çalıp ormana sakladığını söyledi. Joe bana, o çocuğa daha iyi yalan söylemeyi öğretmek gerektiğini, onun yaşlıların takılıp içki içtiği yerde olabileceğini söyledi. Ama o, sadece ödevlerini ve işini yaptığı için bu konuda hiçbir şey bilmediğini söyledi."

Yine o lanet fındıkkıran. "Onu aramana gerek yok. 1 Aralık'ta geri getirirler çünkü ay bittiğinde onlar kazanır. Bu her yıl yapılan bir şaka. Wilhelmina'nın hiçbir fikri yok, sadece ortaya çıkacağını düşünüyor."

"*Senin* başlattığın bir şaka," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Umurumda değil. Ona bulacağımı söyledim ve sözümü tutmak istiyorum."

Onun kararlılığı onu bu kadar çekici kılan şey ama lanet olsun, bu sinir bozucu olabiliyor. "Wilhelmina'ya yardım etmek senin için gerçekten bu kadar önemli mi?"

O başını sallar, yeşil gözleri sokak lambasının altında parlar ve ben ona içtenlikle inanırım. "Yardım etmek için buradayım Jack. Söz verdiğim gibi yardım ediyorum."

"Ormanın kenarına yürüyerek yirmi dakika var ve çocukların nerede takıldıklarını bilmiyorsun. Bu, yaprakların arasında donup kalacağın bir durum."

"O zaman sonsuza kadar senin kasabanda kalırım... seni rahatsız ederim." Kendi şakasına güler, ama ben ona zaten her gün beni rahatsız ettiğini söylemek isterim. Şapkasını kulaklarından geri çeker, böylece beyaz kulaklıklarını görebilirim. "Dinlemediğim podcast'lerim var ve bol bol vaktim var. Joe, yolun biraz uzağında olduğunu *düşünüyor*. Açıkçası, sen git yapman gereken şeyi, ben iyiyim."

Clara dönüp uzaklaşırken kafamda birçok düşünce dolaşıyor. Birincisi, o bir yetişkin ve benim sorumluluğumda değil. İkincisi, benim önemsiz dediğim bir şey yüzünden kendini kaybetmeye bu kadar kararlıysa, ona izin vermeliyim. Son olarak, en güçlü olan düşünce ise, ona bir şey olursa kendimi asla affedemeyeceğim.

"Clara, bekle," diyorum, ilk seferkinden daha yenilmiş bir halde. Yavaşça dönüyor ve benim hissettiğim kadar sinirli görünmeye başlıyor. "Joe'nun bahsettiği yol otoparktan başlıyor. Yürümek için çok uzak ve karanlıkta zemin çok engebeli. Seni götürürüm, sadece kamyonetimin anahtarlarını alayım."

Sessiz. Çok sessiz. Sonunda, konuşurken aramızdaki kısa mesafeyi kapatarak bana doğru yürüyor. "Radyo istasyonunu ben seçebilir miyim?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hayır. *Bana yardım ettiğin için teşekkürler, Jack?*"

"Hey, kendin davet ettin kendini. Ama davetler için teşekkür ediyorsak, beni şehre davet ettiğin için teşekkür ederim, Jack."

"Ben..."

"Burayı gerçekten çok sevdim," diye sözünü kesiyor. Gerçekten içten söylediği anlaşılıyor.

"Hadi," dedim, geldiğim yöne doğru başımı sallayarak. "Ben anahtarlarımı alırken Elf'i sevebilirsin. Ama heyecandan seni yere düşürürse, sana yardım etmem. Beni sevdiğinden daha çok seni sevmesi hoşuma gitmiyor."

Gülümsedi ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı. "Senin bahsettiğin, bana kötü davranmama meselesi."

Bölüm 14

CLARA

"BUNU NEDEN YAPTIĞIMIZI BANA TEKRAR HATIRLATIR MISIN?" Jack'in üstün dayanıklılığına ayak uydurmaya çalışmaktan nefes nefese kalarak sesleniyorum.

Sözlerim aramızdaki havada sis gibi dağılıyor. Jack, bunu yüzlerce kez yapmış bir adamın kendinden emin adımlarıyla birkaç adım önde. Bu arada ben, yaprakların üzerinde sürünerek, yarı açıkta kalan köklerin üzerine basmamaya ve engebeli patikada bileğimi burkmamaya çalışıyorum.

Arkasını dönüp bakıyor, soğuktan kızarmış yanaklarıyla. "Bunun iyi bir fikir olmadığını söylemeye çalıştım, ama her zamanki gibi beni dinlemedin."

Çarpık bir kökün üzerinden atlıyorum ve hemen tökezliyorum. Yüzümü çamurla kaplı bir alana çarpmadan önce, tam zamanında bir ağaç gövdesine tutunmayı başarıyorum. "Yardımseverlik kimseyi beklemez," diye mırıldanıyorum, ellerimdeki yosunları silkelerken.

"Burada ciddi bir şekilde yaralanırsan, kimseye ne kadar yardımcı olabileceğini bilmiyorum," diye cevaplar Jack, el fenerini ayaklarımın önündeki yere tutarak. "Ve ışığı kafama tutmayı bırak. Düşmediğini kontrol ederken görebilmek istiyorum."

"Bu bir güvenlik önlemi, düşersem üstüme düşmemen için," diye alay ediyorum.

"Öyle olmayı dilersin," diye homurdanır.

Göbek deliğimin altında sıcak bir şey kıvılcımlanır. "Bilmek istemez misin?"

Orman, onun çıkardığı sessiz iniltiyi yutuyor. Ağaçlar üzerimizde bir gölgelik oluşturuyor, bu kadar karanlık ve ürkütücü olmasaydı çok güzel olurdu. Orman, botlarımın her birkaç adımda kayma sesinden

Bu ses, dik durmaya konsantre olmam gerektiğini ve yatay pozisyonda olmanın nasıl bir şey olabileceğini düşünmemem gerektiğini hatırlatıyor.

"Neden fındıkkıranın ormanın *bu* bölümünde olduğuna bu kadar emin olduğunu bir daha söyler misin?" diye soruyorum, alnımdaki teri silerek. Bu havada terlemek mümkün olmamalı.

"Böyle bir kasabada asi bir genç olmak için pek fazla yer yok, bu da bir şeyleri saklayacak pek fazla yer olmadığı anlamına geliyor. Fındıkkıranı çalmak, Fraser Falls Lisesi'nin sevilen bir geleneğidir. Senin mahvettiğin bir gelenek, belirtmeliyim."

"Mirasını mahvettiğim için üzgünüm, ama ben kendiminkini daha çok önemsiyorum. Onu bularak Wilhelmina'yı mutlu etmek istiyorum."

"Çalınan bir aksesuarın mirasım olmasını istemiyorum, Clara. Gençtim ve isyan ediyordum ve bu kazara bir gelenek haline geldi. Sadece, kasabada yürürken kızgın gençler tarafından kar topuyla vurulursan şaşırma diyorum."

"Sadece inkar edeceğim. Onlara senin yaptığını söyleyeceğim." Hemen bir ağaç köküne takılıp düşmeseydim, kendimi oldukça kendini beğenmiş hissederdim. Jack dirseğimi yakalayıp beni ayakta tuttu, adımını bile neredeyse bozmadı. Seni aktif olarak korumak isteyen biriyle dışarıda olmakta seksi bir şey var, fark ettim. Sessizce teşekkür ettim ve ona değil, ayaklarıma odaklandım.

"Tembelleşmişler. Onu her zaman ormanda saklamazdık. Bir yıl onu su kulesine bağladık ve kimse fark etmedi. Flo o kış burada değildi, yoksa bu işten paçayı kurtaramazdık."

"Bunu görmek isterdim."

Jack ellerini ceplerine sokar. "On dört yaşındayken bu harika bir şeydi. Şimdi o kuleye tırmanmaya çalışsam muhtemelen altıma sıçardım. Gençken tehlike eğlenceli gelir, sanırım."

Onu başarıyla takip ediyorum ama orman beni alçaltmaya karar verirse diye bunu söylemeye korkuyorum. "Sana bir soru sorabilir miyim?" diyorum.

"Zaten soracağını tahmin ediyorum."

"Fraser Falls'tan ayrılmayı hiç düşündün mü? Yeni bir yerde başlamak istediğini hiç düşündün mü, merak ediyorum."

Sevilecek çok şey var ve ben bir yabancı olarak burayı pembe gözlüklerle mi görüyorum diye anlamaya çalışıyorum."

Hemen cevap vermiyor ve bir an için belki de cevap vermeyecek diye düşünüyorum. Belki de fazla meraklı davranıyorum. Sonra yavaşça ve bilinçli bir şekilde nefes veriyor. "Belki gençken bir veya iki kez. Bazen evden başka her yer daha iyi gelir ve eminim ki kendimi Chicago'da veya başka havalı bir yerde hayal ederdim. Ama içten içe oraya asla gidemeyeceğimi biliyordum."

"New York değil mi?" El fenerim, yüzündeki acı ifadesini yakalamak için doğru açıda. "Oof, New York *değil*."

Yolda devrilmiş bir ağaca ulaşıyoruz ve Jack sol elini uzatarak kolayca bir ayağını ağacın üzerinden geçiriyor. Elini tutuyorum ve diğer eli sırtımın altına yerleşiyor, ben bir ayağımı gövdeye koyup üzerinden atlarken dengemi sağlıyor. Jack diğer bacağını da üzerinden atarken hala beni tutuyor, ancak tekrar yürümeye hazır olduğumuzda bırakıyor.

"Komşularımın kim olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Neyi sevdiklerini.

Neyi savunduklarını." "Hey!" diye itiraz ediyorum. "Komşularımın kim olduğunu biliyorum. Bay Seksenler Perm sağımda oturuyor. Gece geç saatlerde Phil Collins dinlemeyi seviyor ve benden daha fazla paket servis siparişi veriyor. Bir ara üst kattaki bayanın öldüğünü sandım, çünkü çok yaşlı ve haftalardır onu görmemiştim, ama meğer Netflix'e çok düşkünmüş. Boşanmada daireyi kazanan bayan ise solumda oturuyor. Beni hiç selamlamıyor ama sanırım piramit şeması işletiyor, bu yüzden belki de böylesi daha iyi. Ben kolay etkilenirim."

Jack burun kıvrıldı. "Elbette öylesin. Harika komşular gibi görünüyorlar."

"Dave'den bahsetmedim bile! Adı bu mu bilmiyorum ama Honor ve ben ona öyle diyoruz. Dave benim karşımda oturuyor ve giysi giymiyor, perdelerini kapatmıyor."

"Çıplak komşular istiyorsam, bunu burada, bu kasabada bulabilirim," diyor. "O kadar uzağa taşınmama bile gerek kalmaz."

Neredeyse düşüyordum. "*Kim?!*"

"Sana söyleyemem. Kasabanın gizli sırları." Ona yalancı demek istiyorum ama gülümsememeye çalışmasından, doğruyu söylüyor olabileceğini *düşünüyorum*.

"Arthur, değil mi?" Kısıtlı ışıkla karanlıkta yol bulmak zor ama yemin ederim ki başını salladı. "Çıplak komşu uzmanı olarak, Arthur

bana bir his veriyor."

"Asla bilemezsin. Tabii onun pencerelerini gören bir eve taşınmadıkça. Donald'ın komşusu. Üçünüz harika bir üçlü olabilirsiniz."

"Şimdi bana Donald'ın çıplak Arthur'u ağında yakaladığını mı anlatacaksın?" Bu konuşmayı dinleyecek kimse olmadığı için çok mutluyum. En azından, etrafta kimse olmadığını umuyorum. İçimdeki gerçek suç podcast dinleyicisi böyle.

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Dediğim gibi, bunlar kasabanın gizli sırları."

"Oh hayır," diye inledim. Hemen durdu, kolumu tuttu ve el fenerini üzerime tuttu. "Hey, ne yapıyorsun?"

"Oh hayır" dedin, yaralandın mı?

Elini, ışığı doğrudan gözlerime tuttuğu yerden indiriyorum. "Çünkü Donald'ın çıplak Arthur'u ağına yakaladığı bir görüntü gözümün önüne geldi! Kendimi incittiğim için değil."

"Oh."

"İnsanları çok önemsiyorsun, değil mi?" diye soruyorum, hala kolumu tutan elini benim elimle sıkarak. Elini bırakıyor ama geri çekilmiyor.

"Alay mı ediyorsun?"

"Hayır." Kollarımı ormanı göstermek istercesine açtım. "İki kelime söylediğim için bana el feneriyle röntgen çekiyorsun. Nerede olduğumuza bak, bu gece ne yaptığına bak, çünkü başımın belaya gireceğinden endişelendin."

"Öyle yapardın," diye mırıldanır.

"Ve tanıştığımız ilk gece, sadece senin fikrini, yardımını veya güvenini isteyen insanlardan telefonlar alıyordun. İnsanlar gece geç saatlerde umursamadıkları kişileri aramazlar. Bu bir gözlemdi, Jack. Senin insanlara değer verdiğini gözlemliyorum. Bu, bir insan için çok cömert bir davranış."

Düşünceli bir şekilde, sessizliği bozmadan yürümeye devam ediyor. Yüzüne gizlice bir bakış atıyorum ve o da beni fark edene kadar yanağının içini çiğniyor. "Sanırım," diye sonuca varıyor. "Ben öyle düşünmüyorum."

"Her zaman bu kadar özverili miydin?"

Jack o kadar yüksek sesle güldü ki, irkildim ve bir şey dalları salladı. "Ben özverili değilim Clara. Tam tersine. Bu

Kasaba beni büyüttü, hak etmediğim halde beni affetti ve kararlı olduğumda işleri batırmamı engelledi. Onların sorularını yanıtlamak ve kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamak benim görevim, çünkü bazen tamircilerin gelmesi saatler sürebiliyor. Ben halledebilecekken onların paralarını boşa harcamalarını istemem. Bizim buralarda böyle yaşamayız.

"Peki sana kim bakıyor?" "Kim demiş bakılmam gerektiğini?"

"Herkesin bakıma ihtiyacı vardır Jack," diyorum.

O içini çeker, benim yanımda sık sık yaptığı bir şey. "Çok soru soruyorsun."

Ona gülümserim ama o bana bakmıyor. "Sıkılmanı istemem."

"Bunu istemeyiz," diye mırıldanır ve ben içine dalmadan önce beni belimden tutarak su birikintisinden uzaklaştırır. Elleri orada asılı kalır, onun dokunuşunu hissetmek isteyen cildim, paltomun yastıklamasıyla korunur. O da bunu fark eder ve ellerini ceplerine sokar.

"Holly, tasarladığın ilk oyuncak mı?" diye soruyorum, belki iş hakkında konuşmak onun kişiliğine daha uygun olur diye düşünüyorum.

"Hayır dersem, diğerlerini çalacak mısınız?"

Tamam, iş hakkında konuşmanın onun kişiliğine daha uygun olduğunu düşünmek *naiflikti*.

"Onları viral hale getirebilirseniz tabii." Şaka yapmaya çalışıyorum, ama bu gece yarısı gezintisi sırasında yüzüme düşecek kadar düz bir şaka oluyor. Özellikle de beni ayakta tutan adamı kızdırdığım için. "Kötü bir şakaydı, özür dilerim. Sadece sizi mobilyadan çocuk oyuncaklarına yönlendiren şeyin ne olduğunu merak ettim."

Bir iç çekiş daha. Saymaya başlamalıyım. "Vaftiz kızım Sailor'a bir hediye idi. Dove plastik oyuncakları sevmez ve bu beni düşündürdü. Tutkuyla başladığım bir proje, daha büyük bir şeye dönüştü."

"En iyi türden bir proje."

"Bebeğimi bitirdiğimde, Sailor'ın babası Luke'a bundan bahsediyordum ve insanlar onu nasıl daha iyi hale getirebileceğimi söylemeye başladılar. Bir de baktım ki, bu bir grup projesi haline gelmiş. Sonra komşular çocukları ve torunları için satın almak istediler. Ben de küçük bir parti stok aldım

ve kalanları dükkânımda satabileceğimi düşündüm. Sonra bir anda viral oldu."

"Sonra viral oldu" harika bir yolculuğun çok komik bir sonu oldu, diyorum, dudaklarımı ona yaklaştırmak istemeyen bir adama fazla yalakalık yapmamaya çalışarak. "Daha fazlasını yayınlayacak mısın?"

Omuzlarını silkiyor. "Zaten çok fazla. Özellikle Flo'nun videoları bizi gündeme getirdikten sonra. Bazen gözlerimi kamaştırıyor gibi geliyor. Ama onun şehirde şöhret ve başarıya ulaşmak ve sürekli çalışan bir espresso makinesi gibi büyük hayalleri var. Kim bilir, belki de ayak uydurmak için devam etmem gerekir. Özellikle de bu kadar acımasız bir rekabet varken."

"Üzgünüm." Bunu içtenlikle söylüyorum ama bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum. "Özür dileme. Davenport'u suçladığım kadar kendimi de suçluyorum,"

diye itiraf ediyor. Jack'in beklenmedik bir şekilde gösterdiği bu kırılganlık beni tamamen hazırlıksız yakalıyor.

"Ne?" diye ciyaklarım, sesim yüksek ve sessizliğe aykırıdır. "Neden kendini suçluyorsun?"

"Bizi korumak için daha fazlasını yapmalıydım. Ticari marka, telif hakkı, patent. Hangisinin doğru olduğunu ya da bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum ama araştırırsaydım yapardım. Çok meşguldüm ve sonunda herkesi hayal kırıklığına uğrattım."

"Bu bir topluluk çabası, Jack. *Herkes* bu konuları araştırabilirdi. Bu senin suçun değil." Durup onu sarsmak istiyorum. Bu onun suçu değil. Bu, Evie bebeğini piyasaya süren Daryl ve Davenport'taki sayısız insan.

"Davenport bize yaklaştığında herkesin umutlarını yeşerten bendim. Adam bize hukuki konularda yardımcı olacaklarını söyledi, 'yükünüzü hafifleteceğiz' dedi ve ben aptalca ona inandım. Ona sürecimizin her adımını gösterdim. Ona tüm prototiplerimi gösterdim. Ona bedava bir oyuncak bebek verip eve gönderdim." Gülüyor ama gülünç değil. "Büyük ikramiyeyi kazandığını düşünmüş olmalı."

Yarattığım programın bizim temsil ettiğimiz şey olmadığını savunmak istiyorum, ama savaşlarımı seçmeye çalışıyorum ve Jack'in şu anda duyması gereken şeyin kendi projemizi savunmak için savaşmam olduğunu düşünmüyorum. Dürtüsel olarak kolunu tutup onu durduruyorum. "Beni dinle. Bu senin suçun değil. Harika bir şey yaptın. Yapacaksın da."

daha şaşırtıcı şeyler. Eğer benim söylediğim diğer hiçbir şeye inanmıyorsan, lütfen buna inan, çünkü ben gerçekten ciddiylim."

Dudakları açılır ve yüzünde farklı duyguların birbirini takip ettiğini gerçek zamanlı olarak izlerim. Sanki rulet çarkı gibi, hangisinde duracak belli olmaz; beklentiyle nefesimi tutarım. Onu ve omuzlarında taşıdığı sorumluluğu gördüğümü bilmesini isterim. Sonunda ağzını kapatır ve alt dudağını emerek içine çeker. Yavaşça başını sallar. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

Birkaç adım daha sessizce yürüdük ve ben sessizliğin uzamasını sağlayarak ona alan verdim. Arkamızdaki ağaçlarda bir şey kırıldı. Yüksek sesli ve ani. Keskin. Donakaldım, kalbim deli gibi atıyordu ve düşünmeden Jack'in elini tuttum.

Bana sakın ve hafifçe eğlenerek bakar, elimi sıkar ve başparmağıyla parmak eklemlerimin arkasını okşar. "Hey, bir şeyin yok. O bir ayı değil. Muhtemelen bir sincap."

Onu biraz daha sıkı tutuyorum, bana verdiği güvenlik hissine, adamdan çok, tutunuyorum. En azından kendime böyle söylüyorum. "Sincaplar katil gibi ses çıkarır mı?"

Başparmağı, sakın ve güven verici bir şekilde derimde spiraller çiziyor. "Sadece çok hırslı olanlar."

"Üzgünüm." Hâlâ onun elini tuttuğumu fark ettim, sıcak ve sabit. Birden utanarak bıraktım. "Hayal kırıklığına uğradım. Fraser Falls'un ünlü kot tulum giyen ayılarından birini görmek için büyük bir fırsat olduğunu düşünmüştüm."

Bir kahkaha daha. Jack'in soğuk dış görünüşünü kırmanın kazanmak gibi hissettirmesi utanç verici. Bir süre konuşmuyoruz, ta ki Jack patikadan sapıp bir açıklığı işaret edene kadar. "Bunu genellikle buraya saklarız, ama sanırım artık tüm kasaba fındıkkıranın tatilini nerede geçirdiğini bildiği için, onu patikadan biraz daha uzağa saklamaya başlamışlar. Sen burada kal, ben gidip bakayım."

"Bekle," diyorum, iki ağaç arasındaki bir şeye gözlerimi kısarak bakarken. "O..." Öyle. Hafifçe yana doğru eğilmiş, iki ağaç gövdesi arasına sıkışmış,

yapraklarla yarısı örtülmüş, gerçek boyutta, hafifçe aşınmış tahta bir fındıkkıran duruyor. Ağzı gülümsemeden çok, yüzünü buruşturmuş gibi.

Gözleri hafif bir endişeyle genişlemiş. Eski, solmuş ve ev yapımı gibi görünüyor. Mükemmel.

"Başardım," diye fısıldıyorum.

Jack alaycı bir şekilde gülüyor ve yanımdan geçip fındıkkıranın koluna uzanarak onu kurtarıyor. "Sen hiçbir şey yapmadın. Aslında, düşüp bileğini burkacağından korktuğum için beni yavaşlattın."

Onun homurdanmasına aldırmayacak kadar heyecanlıyım. "Gerçekten buldum!" Düşünmeden kendimi ileri atıp kollarımı Jack'in boynuna doluyorum. Beni kolayca yakalıyor ve burnum yanlışlıkla boynunun yanına değene kadar beni havada tutuyor ve ikimiz de ne olduğunu anlıyoruz.

Beni yavaşça indiriyor, elleri kalçalarımı sıkıca kavriyor, paltosu onun sıkı tutuşunu gizleyemiyor. Bir saniye orada duruyoruz, ormanın soğuk sessizliğinde, vücutlarımız birbirine yapışmış, ellerim onun boynunu kavrarken nefes alıyoruz.

Jack'in gözleri dudaklarıma kayıyor ama harekete geçmiyor. Sonunda birlikte ulaştığımızı hissettiğimiz dostane ilişkiyi mahvedebileceğini bildiğim için korkuyorum.

Kalçaları geriye doğru kayıyor, yüzünde bir anlık utanç beliriyor ve o anda neler olduğunu anlıyorum. Birdenbire vücudumun farkına varıyorum ve bir adım geri atıyorum. "Aman Tanrım. Özür dilerim. Özür dilerim."

Elini yüzüne götürüyor. "Beni şaşırtmaya devam edeceksin, değil mi?"

Belki de gidip o iki ağacın arasına saklanmalı ve Flo'nun benim kendimi utandırdığımı duyup bana acıyarak videoları silip beni buradan göndermesini ummalıyım. Yanaklarım kızarmış olsa da, onun üzerinde bir etki yaratmanın hala güçlü bir yanı var. "İnan bana, ikimizi de şaşırtıyorum."

Jack, bizim üçüncü tekerleğimizi geri getirirken, ona biraz yalnız kalması için zaman verdim.

Jack başını sallıyor. "Hala bunu yaptıklarına inanamıyorum."

"Gelenek," diyorum. "Sen kendin söyledin. Belki bir gün, bu yıl onu çalan çocuklar, gece yarısı onu bulmaya çalışırken, yeni arkadaşlarıyla birlikte bu anıyı sevgiyle anarlar."

Bana uzun, okunaksız bir bakış atar, sonra gülümser. "Arkadaş olduğumuzu kim söyledi?"

JACK'İN kamyonetine dönüş yolculuğu, ormana ilk girdiğimizden daha da yavaş geçiyor.

Fındıkkıranı bulmak, bu gecenin etkinliklerinin en kolay kısmıydı, bunu çabucak anlıyorum. Onu arabaya sürüklemek daha zor oluyor, çünkü her dal ve ağaç köküne takılmakta ısrar ediyor.

Onu, hiç işbirliği yapmayan üçüncü bir grup üyesi gibi aramızda taşıyoruz. Benden kesinlikle daha formda olan Jack bile, otoparka vardığımızda biraz nefes nefese kalmış durumda.

"Hey, Jack?" diye fısıldıyorum, fındık kıracağına kamyonetinin kasasına yüklerken.

"Evet?"

"Beni buraya getirdiğin için teşekkürler."

O başını sallar. "Hiçbir kemiğini kırmadığın için teşekkürler."

Sessizce şehre geri dönüyoruz, fındıkkıran ritmik bir şekilde kamyonetin kenarlarına çarpıyor. Jack, Main Street'te yavaşça sürüyor, böylece şenlikli arkadaşımız kendisine ayrılan koltukta kalıyor ve yanlışıyla Wilde & Winslet'in vitrinine fırlamıyor.

Başımı yolcu penceresine yaslayıp kasabanın manzarasını izliyorum. Fraser Falls parlak ya da şık bir yer değil. Büyüklüğüyle ya da görkemiyle etkileyici olmaya çalışmıyor. Ama özel, çok katmanlı bir yer. Kökleri derinlere uzanıyor ve buraya geldiğimden beri ilk kez değil, neden kimsenin burayı terk etmek isteyeceğini merak ediyorum.

Yanımda Jack parmaklarını direksiyona hafifçe vuruyor. Bir süredir hiçbir şey söylemedi, ama Maggie'nin arka tarafına giden sokağa sola dönerken bakışları bana kayıyor.

"Söylediğimde ciddiye aldım," diye mırıldanıyorum, o dururken. Kamyonetten inip yolcu tarafındaki kapının yanında duruyorum. "Daha da harika şeyler yapacaksın. Bu tek şeyin seni daha fazlasını yaratmaktan alıkoymasına izin verme."

Jack gülümser, bu akşamki son zaferim. "İyi geceler, Clara."

Bölüm 15

CLARA

"BEKAR OLMAKTAN BIKTIM. Bu kadar seksi olup da en uzun süreli sağlıklı romantik ilişkimizin vibratörümle olması haksızlık."

İki elimle ağzıma götürdüğüm hindi sandviçim birdenbire çok fallik gelmeye başladı. Honor'un iş önlüğüyle mutfak tezgahına yaslanmış olduğu ekranıma kaşlarımı çattım. "Bekâr olmaktan bıktın mı? Ne zamandan beri?"

"Sen kaçtığından beri ve *sıkıldığımdan!*" diyor, çenesini kavuşturduğu kollarının üzerine dayayarak.

"Eğer daha az eğlenceli olan Davenport ile çıkmak istersen, kardeşim hala sana deli gibi aşık. Geçen hafta onunla akşam yemeği yedim. Bütün akşam *Jurassic Park* hakkında konuştuk. Tam bir salak ama seni aldatmaz."

Honor burun kıvırdı. "*Jurassic Park* mı?"

"Özellikle, tüm filmleri izledikten sonra bile, babam *Jurassic Park*'ı açabilir miydi diye." İşle ilgili bir konuşma değildi, bu yüzden konuya girmedim. Jack, pek tanımadığım insanların önünde bana kurban dediği için kendimi berbat hissediyordum. Max'e ne düşündüğünü sormak istedim, ama bunun benim terfimle ilgili bir konuşmaya dönüşmesinden korktum. Ya da terfi alamamış olmamla ilgili bir konuşmaya.

"Baban, bundan para kazanabilecek olsaydı *kesinlikle* açardı. Buna şüphe yok. Ama kardeşinle çıkamam Clara. Ya her şey ters giderse? Arkadaşlığımızı garip hale getirmek istemiyorum."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Büyü artık, Max'le çıkman umurumda olmazdı. Senin için üzülürdüm. O kadar sinir bozucu biriyle çıkıp, benim ailemi kayınvalide ve kayınpederin olarak kabul etmeyi düşünsene, benim sempatimi hak ederdin."

"Kimseyle çıkmak istemiyorum bile. Paloma'nın yeni biriyle tanışması çok tuhaf olur, ayrıca Kyle bu konuda çok pislik davranır. Sadece akşam yemeğine çıkarılmak ve sonra babasının evindeyken onu becermek istiyorum. Bu çok mu fazla bir istek?"

"Kesinlikle değil. Kardeşimle *bunu* yapma ihtimalini konuşmayı reddediyorum, ama Paloma'nın Max'i tanıdığını belirtmeliyim. Bir ilan asmayı düşündün mü? Eminim çok çabuk birini bulursun," diye alay ediyorum.

Honor bana parmak hareketi yapıyor. "Artık herkese yardım ettiğin için bana daha az yardım ediyorsun. Bencil olmayı bırak ve eve gelip bana ilgi göster, yoksa sonunda nefret etmeye başlayacağım biriyle seks yapacağım. Ya da daha kötüsü, senin ailenle evleneceğim."

"Bunu durduramam. Bu kanonik bir olay. Dün gece en ufak bir dostça dokunuşta bile heyecanlandığımı bilmek yardımcı olur mu? Seks yapmayalı o kadar uzun zaman oldu." Jack'in Noel ağacı çiftliğinde üstüme düştüğünü Honor'a anlatmıştım, bu onu beş dakika kadar güldürmüştü.

Eski, solmuş bir fındıkkıran bulmanın beni ona saldırmaya ittiğini açıklamaya cesaret edemedim. Utancımı bir kenara bırakınca bunun komik tarafını görebiliyorum. Odama tek başıma döndüğümde bu konuyu fazla düşünmeye başladım. Başka bir hedefe ulaşmanın heyecanı ve gururu hala içimde dolaşıyordu, ama sessizlikle karşılaştığım anda bu duygu bir anda yok oldu. Bu durum, günümün nasıl geçtiğini anlatacak kimsenin olmadığı boş evime her girdiğimde hissettiğim duyguyu hatırlattı. Başarılarımı paylaşacak kimsenin olmadığı duyguyu.

Bu çok yalnızlık hissettirebilir. Kabul etmek istediğimden daha fazla yalnızlık. Bu yüzden dün gece yanımda biri olması, o anı paylaşacak biri olması çok iyi geldi, her ne kadar o kişi sadece benim koordinasyon eksikliğimden kurtarmak için orada olsa da.

"Marangozla bir tur atmalısın. Ben..." Dizüstü bilgisayarım donunca Honor'un yüzü ve sesi bozuldu.

"Hayatım?"

Ekranımın üst kısmındaki banner, internet bağlantımın zayıf olduğunu söylüyor ve ardından ekran tamamen kayboluyor. Çığlık atmak istiyorum. İnternet şirketi, bu sabah Maggie'nin adına

Yönlendiriciyi değiştirdiler ve son birkaç saattir her şey çok daha iyi. Honor'a bir mesaj göndererek internetimin kesik olduğunu, bunun muhtemelen fırtına yüzünden ya da en kötü internet sağlayıcısı yüzünden olabileceğini bildiriyorum ve mümkün olan en kısa sürede onu arayacağıma söz veriyorum.

Bu öğleden sonra işyerimle kontrol görüşmesi yapmam gerekiyor. Fırtına yüzünden internetin kesildiğini söylersem, kesinlikle yalan söylediğimi düşünecekler. Eminim ofisin yarısı benim ücretli tatilde olduğumu düşünüyor.

Wi-Fi simgesini dikkatle izleyerek işimi bitiriyorum, küçük beyaz eğrilerin belirip tekrar çevrimiçi olduğumu göstermesini bekliyorum. Hiçbir şey olmuyor ve sonra ışıklar sönüyor. Mümkün olduğunca fazla doğal ışık girmesi için tüm panjurları açıyorum, ancak bu iklimde çok fazla ışık girmiyor.

"Harika," diye mırıldanıyorum.

Fırtına henüz tam olarak başlamadı bile ama şimdiden başımın belası oldu. Maggie'ye ne olduğunu sorarak kendimi rahatsız etmek yerine, ısınmak için yatağa girmeye karar veriyorum, bu yüzden evin iç kapısı çalındığında içten içe rahatlıyorum.

Kapının diğer tarafında Maggie'nin endişeli yüzü var. "Çok üzgünüm Clara, ama elektrikler kesildi. Muhtemelen bir ağaç elektrik hattının üzerine düşmüştür, bu bölgede çok sık olur. Yedek jeneratör devreye girdi, ama devre dışı kaldı ve çalıştıramıyorum. Bu daha önce hiç olmamıştı."

Maggie'nin üzülmesini görmekten *nefret ediyorum*. "Hiç sorun değil! Yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Birini aramamı ister misin? Cep telefonum tamamen şarjlı ve düşün yanında hareketsiz durursam üç çubuk sinyal alabiliyorum."

"Çok tatlısın, ama mühendisle zaten konuştum. İki gün boyunca bize gelemeyecek. Maalesef bu, burada kalamayacağın anlamına geliyor, ama bir acil durum planımız var ve çok cömert komşularım misafirleri kabul etmeyi kabul ettiler."

Şükran Günü'ne sadece birkaç gün kaldı, bu yüzden teorik olarak erken eve dönebilirim, ancak henüz şehirden ayrılmaya hazır hissetmiyorum ve yollar çok tehlikeli olabilir. *Gerçekten bir yerlere vardığımı* hissediyorum. O kadar görünürüm ki, insanlar beni gördüklerinde artık şaşırıyorlar

ve o kadar proaktif bir şekilde yardımcı oluyorum ki, bana giderek daha fazla görev emanet ediliyor.

İnsanlar oyuncak kampanyası için gönderdiğim e-postaları her gün yanıtlıyor, Bayan Celia Matilda'nın ekibiyle etkinliğini planlıyor, Wilhelmina için fındıkkıran buldum ve bir doğum ahırını resmini boyadım. Şükran Günü için erken ayrılmak, insanlara beni unutma şansı veriyormuşum gibi geliyor.

"Beni misafir eden biri olursa çok sevinirim," diyorum ona.

"Mümkün olduğunca çabuk sana bir yatak bulup geri döneceğim. Anlayışın için teşekkürler Clara. Başka kimsenin bu kadar nazik olmasını beklemiyorum," diyor gergin bir şekilde. İki gece önce üç çift giriş yaptı. Bu, B&B'nin en yoğun olduğu dönem. Onların swingers olduklarından şüpheleniyorum, ki bu beni hiç rahatsız etmezdi, tabii ben ve Honor hariç herkesin seks hayatı olması konusunda bu kadar acımasız olmasaydım. Maggie bana sarılır, ama bu benim bedenimde ya da beynimde hiçbir tepki uyandırmaz. Sadece Jack var o zaman. "Bu daha önce hiç olmamıştı. Soğuk aylarda hazırlıklara çok dikkat ederim."

"Sana inanıyorum, Maggie. Hey, neden onları bana bırakmıyorsun? Bağırılmaya çok dayanıklıyım ve sen kimin nereye gitmesi gerektiğini organize ederken ben ortamı yumuşatabilirim. Bliss'te ücretsiz kahvaltı ve kahve ve pasta için kupon verebiliriz, ne dersin? Özür olarak."

Beni reddedecek gibi görünüyor, ama sonra şaşırtıcı bir şekilde başını sallıyor. "Kahvaltı ve kuponlar harika bir fikir. Onlarla benim adıma konuşursan çok yardımcı olursun! İşte oda numaraları." Bana bir yapışkan not uzatıyor. "Şu anda sensiz ne yapardım bilmiyorum, Clara. Teşekkürler."

Göğsümün ortasında parlak bir his yerleşiyor. On beş dakika sonra resepsiyona vardığımda, Maggie küçük alanda, kulağında canavar çıkartmalarıyla süslenmiş bir cep telefonu ile volta atıyor. Ona bir parmağımı kaldırıyorum ve o da eliyle telefonun mikrofonunu kapatıp kulağından uzaklaştırıyor. "Sadece ben yeniden yerleştirileceğim. Üç çift şehir dışında yeni bir yer bulacak."

Maggie *teşekkür eder* ve elini mikrofondan çeker.

"Flo'nun ailesi bu hafta ziyarete geliyor... Mm-hmm, Dove'a sorabilirim,

onu alıp almayacağını sorabilirim... Evet, onu... Evet... Hayır, Arthur Donald'ı evine almak zorunda kaldı çünkü evinin önünde bir ağaç devrilmiş... Biliyorum, ama o hükümetin havayı kontrol ettiğini düşünüyor... Tamam, daha sonra gelir."

Sohbetin sadece bir tarafını duymakla diğer tarafını tahmin edebilmek ne kadar komik. Cevabını neredeyse bildiğim bir soru sormak da komik. Sıkı bir gülümsemeyle Maggie'nin telefonu kapatmasını izlerim. "Kiminle kalacağım?"

"Jack senin onunla kalabileceğini söyledi."

İçimde, burada güçsüz bir şekilde hayatta kalabileceğimi düşünen büyük bir kısım var. Onunla birkaç gün boyunca aynı ortamı paylaşmazsam, kendimi ona atamam. Burada kalıp buz parçasına dönüşmek, bunu yapmayacağımı yüzde 100 garanti edebileceğim tek yol gibi geliyor. Maggie'den yayılan stresi hissedebiliyorum, bu yüzden gülümsemeye devam ediyorum. "Harika. Çantamı hazırlayıp daha sonra oraya geleceğim."

THE HUNGRY FOX TAVERN, her zaman yanan ateşi, iyi yemekleri ve mükemmel Wi-Fi'siyle benim günlük sığınağım haline geldi.

Tommy, ortam sessiz olduğunda çoğunlukla oturup Kindle'ını okur. Jack'in evine gitmeyi ertelerken tanıdığım herkese utanmadan e-posta göndermek için mükemmel bir yer.

Tembelce bademli nane çikolatalı kabuklu çikolatadan bir parça koparıp ağzıma atıyorum. Tommy on dakika önce tabağı bilgisayarımın sağına koydu. Mutfak Noel için farklı ikram seçenekleri deniyor ve bana tadımcı rolü verildi. Çoğunlukla burada herkesten daha fazla bulunduğum için, ama şikayet etmiyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Tommy masama yaklaşarak sorar.

"Badem işe yaramıyor. İsa'nın doğum günü ayında isteyeceği gibi, ezilmiş şeker kamışı gerekiyor." O iç geçirir. Tommy yanlışlıkla normal badem siparişinin on katını vermiş ve şimdi bunları bitirmeye çalışıyor. "Biraz şeker ve tarçın karıştırıp şekerlemeli badem yap. Onları küçük kavanozlara koyabilirsin."

"İyi fikir." Benden öteye, pencereye bakıyor; kar gerçekten yağmaya başlamış. "Dışarıda hava oldukça kötüleşiyor. Kimse gelmeyeceği için erken kapatacağım. Sonuçlarına hazır mısın?"

Ona bir bakış attım, sonra gözlerimi devirdim. Tommy, ihtiyacım olduğunda beni kimin kabul edeceğini söylediğimde gülmekten eğildi. Gülmeyi bıraktıktan sonra, Jack'i uykusunda boğmak istersem, burada şöminenin önündeki koltukta uyuyabileceğimi söyledi. Görünüşe göre, orada uyuyakalan ilk kişi ben olmayacağım. "Hazırım."

"Seni bırakırım. Kaçma isteği çok güçlü olabilir ve Flo seni bulmak için Jack'i arayacaktır. Sonra arama ekibine yardım etmem için beni arayacaktır ve bu akşam kitap kulübüm var."

"İptal edilmedi mi?"

"Bayan Celia'yı yeniden düzenlemeye ikna edecek bir şey aklıma gelmiyor. Zombi kıyameti olabilir, ama bunun yeterli olacağından emin değilim."

Bilgisayarımı kapatıp kollarımı üstüne kavuşturuyorum. "Kitap kulübüne karışamam. Kaçmayacağıma söz veriyorum."

"Teşekkürler." Çantamın askısını omzuna asar ve anahtarlarını işaret parmağında döndürür. "Bayan Celia'nın orada olmadığım için adıma bir işaret koymasını istemiyorum."

Dışarı çıktığımız anda, yolcu koltuğuna oturana kadar saçlarım yüzüme tekrar tekrar çarparak beni rahatsız ediyor. Tommy ısıtıcıyı sonuna kadar açıyor ve radyonun sesini kısıyor.

Ona okuduğu kitabı soruyorum ve henüz bitirmediğini itiraf ediyor. Bu da Bayan Celia'dan puan kazanmasını sağlayacak bir başka şey. Yolculuk sadece birkaç dakika sürüyor. Ön cama çarpan kar tuhaf bir şekilde hipnotik ama kar yağarken yürümek zorunda olmadığım için mutluyum.

Tommy, Harry'nin evinin arkasına park ediyor. Büyük bir teslimat kapısının yanında kırmızı bir ön kapı var. Motoru kapatıp arabadan iniyor ve arka koltuktan çantamı alıyor. Çantamı ondan almaya çalıştığımda "Seni içeri çıkarayım" diyor. Kaçarak Bayan Celia'nın başına bela açmamamı sağlıyor.

Tommy'yi merdivenlerden yukarı takip ediyorum, sağda Jack'in atölyesine giden başka bir kapı olduğunu fark ediyorum. Tommy merdivenlerin başına ulaştığında kapıyı çalmadan içeri giriyor ve ben onu takip ederken kendimi garip hissediyorum. Bu da beni en üst basamakta beceriksizce beklemekte bırakıyor.

En üst basamakta beceriksizce duruyorum. Tommy bana dönüp, kaşlarını çatarak şaşkınlıkla bakıyor.

Gerçekten de ormana yaptığım tek bir dostça gezinti yüzünden böyle mi davranıyorum? Evet, görünüşe göre öyle. Sanki seni henüz yeni yeni kabullenmeye başlayan birine vücudunu dayamamalısın gibi.

Eşiği geçmeye cesaret eder etmez, Elf'in kıvrılan vücudu bana saldırıyor. "Merhaba dostum," diye mırıldanarak onu kucaklamak için çömeliyorum. Sonuç olarak çenesi alnıma değiyor ama buna değer. "Günün iyi geçti mi? Bol bol uyudun mu? Kar yağışını izledin mi?"

Her soruya kulağıma, alnıma veya elime ıslak bir dil ile cevap veriyor. Umurumda değil. Onu seviyorum.

"O sana cevap vermeyecek, biliyorsun." Mutfağa baktığımda, geçici olarak unuttuğum Jack salata karıştırıyor. Bu garip ve evcil bir görüntü ve beni biraz şüphelendiriyor. "Ama güzel bir gün geçirdi. Bol bol uyudu ve kar yağışını izledi."

"Bunu bilmek güzel."

Jack, *National Geographic*'teymişiz gibi bizim etkileşimimizi izleyen Tommy'ye bakıyor. Çantamı kanepenin arkasına koyuyor. "Akşam yemeğine kalacak mısın?"

"Olmaz. Kitabımı bitirmem lazım."

"O, Bayan Celia'nın izini istemiyor," diye ekliyorum, Elf'in üzerime tırmanmasından kurtuluyorum.

Odayı yavaşça gözden geçiriyorum. L şeklinde kahverengi bir kanep ve Elf için olduğunu tahmin ettiğim eski görünümlü siyah deri bir kanep var. Kahverengi kanepenin uçlarına daha açık renkli yastıklar yerleştirilmiş ve arkasına krem rengi bir battaniye özenle serilmiş. Deri kanep ise daha eski, daha koyu renkli battaniyelerle kaplı.

Ortada, *Architectural Digest* dergisine aitmiş gibi görünen şık ve temiz hatlı bir sehpa var. Ortada tasarım kitapları yığılmış, yanlarında büyük bir üç fitilli mum duruyor. Televizyonun altındaki hoparlörden caz müziği çalıyor. Ve o yemek pişiriyor. Mutfak tezgahının sebze kabuklarıyla kaplı olmasına bakılırsa, sıfırdan başlıyor.

Yüzüm hiçbir yerde dart tahtasında yok, bu yüzden gelmeden önce onu kaldırdığını varsayabilirim. Tommy veda ediyor ve ben ona moral desteği için kalmasını isteyip istemediğimi tartışıyorum.

Jack'i iş kıyafetleri dışında gördüğüm ilk sefer olabilir. Gri eşofman altı ve siyah Henley tişört giymiş. Gri beyzbol şapkası ters takılmış, saçlarını düzleştiriyor. Rahat ve konforlu görünüyor. Ben ise kendimi çok yabancı hissediyorum.

"Bana bakmaya devam edersen, kendimi rahatsız hissetmeye başlayacağım," diyor, eliyle rendelediği peynirden başını kaldırarak.

Yanına gidip mutfak tezgahının boş tarafına yaslanıyorum. "Üzgünüm, seni doğal ortamında görmek bana garip geliyor."

Gülümsüyor, gözlerini peynirden ayırmıyor. "Seni benim doğal ortamımda görmek benim için garip. Bizim için spagetti Bolognese yaptım. Umarım sorun olmaz."

"Spagetti Bolognese'yi çok severim, teşekkürler."

"Biliyorum." Hafızamda belirsiz bir anı canlanıyor. İlk tanıştığımızda yemekten bahsediyorduk, ben onun en sevdiğim yemek olduğunu söylüyordum. O ise bana bunun en sıkıcı İtalyan yemeği olduğunu söylüyordu. "Birkaç dakika içinde hazır olur."

Gözlerimi kısıyorum. "Neden bu kadar nazıksın? Kalacak yeri olmayan, yardıma muhtaç bir kız olduğum için mi?"

"Kızmışım da neyim. İkimiz de yemek yemeliyiz."

Yanaklarında hafif bir kızarıklık var, bu da yalan söylediğini gösteriyor. "Yemeği zehirledin mi?"

Gözlerini devirdi ve ağzına bir tutam peynir attı. "Hayır."

"Bardak?"

"Lanet spagetti'yi istiyorsun, istemiyor musun?" İki eliyle tezgahın kenarını kavrar; elleri sıkışırken pazıları gerilir. Tek kelimelik bir cevap gerektiren basit bir soru. Ama gözlerim kollarından yukarı, sert göğsüne doğru kayar. Sonunda yüzüne ulaşır ve kendini beğenmiş eğlencesi, geçici olarak kaybettiğim itidalimi geri kazanmam için yeterlidir.

"Evet, lütfen. Nerede yıkanabilirim?" Odanın diğer tarafındaki bir kapıyı işaret eder. "Çabuk olurum."

Ceketimi kapının yanına asmak için acele ederken ve ellerimi yıkamak için banyoya koşarken onun iç çekişini duyuyorum. Birinin banyosunda olmak, özellikle de o kişi Jack olduğunda, inanılmaz derecede kişisel bir şey.

Onun alanına, hayatına, her zamankinden daha fazla bir davetsiz misafir gibi hissediyorum.

Ellerimi havluyla kurularken, aynaya son bir kez bakıyorum ve ne kadar canım isterse istesin, yemek savaşı başlatmayacağıma söz veriyorum.

Bölüm 16

CLARA

"BU GERÇEKTEN ÇOK, ÇOK İYİ, Jack."

Utangaç bir şekilde teşekkür eder ve çatalıyla spagettiye çevirmeye devam eder. En utangaç insanlarla bile sohbet edebildiğim için kendimle gurur duymuşumdur. Jack'in utangaç olduğunu düşünmüyorum, sadece akşam yemeğinde sohbet edecek birine alışkın olmadığını düşünüyorum.

"Hiç İtalya'ya gittin mi?" diye soruyorum, kendimi utandırmayı bırakmam gerektiğini söyleyen içimdeki garip hissi görmezden gelerek. "Dur, cevap verme. Gitmediğini biliyorum."

"Hafızan iyi," diyor. "Belki bir gün gitmek isterim."

"Burası çok güzel ve yemekler harika. New York pizzasını severim ama Napoli bambaşka bir seviyede." Kibarca başını sallayarak yemeğine odaklanıyor. Kaba davranmıyor ama sanki konuşmayı zorla sürdürüyormuşum gibi hissediyorum. Tabii ki susup yemeğimi yiyebilirim ama kim bunu ister ki? "Bence Yankees, Red Sox'tan daha iyi."

Çatalı elinden düşüp tabağına çarptığında sert bir ses çıkar. Bana tiksintiyle bakarken gözlerinden ateşli lazerler fışkırır. Çenesi o kadar sıkıdır ki kırılabilir. Söyleyemediği sözleri neredeyse duyabiliyorum. Dilinin ucunda dans ettiklerini biliyorum.

Gerçek şu ki, izlediğim tek Yankees maçı, *Sex and the City* dizisinde Carrie'nin gittiği maç. Beyzbol hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama bu pratik yapmamış adam benimle sohbet ederse, takımın en büyük taraftarı olacağım.

Bana bir dizi istatistik ve hakaret yağdırmak yerine, birasını alır ve uzun bir yudum alır. Adem elmasının hareketini izlerim. Parmaklarım, beklentiyle çatal bıçağımı sıkıca kavrar.

. Hiçbir şey elde edemiyorum. Yüksek sesle iç çekiyorum. "Bununla seni kandıracağımı sanmıştım."

"Bir misafire küfür edersem acil durum listesinden çıkarılırım." Jack birasını bardak altlığına geri koyar. "Sıkıcı oluyorum, değil mi?"

Evet. "Hayır. Sessizlik içinde yaşarsak, gerçekten çok mutsuz bir zaman geçireceğiz."

"Bunun eğlenceli olacağını mı sanıyordun?" diye şakacı bir şekilde soruyor. "Şaka yapıyorum... Ve özür dilerim. Sanırım pratik yapmadığım için beceremiyorum. On sekiz yaşımdan beri yalnız yaşıyorum ve birinin akşam yemeğine geldiği günleri iki elin parmaklarıyla sayabilirim."

"Daha sık misafir ağırlamalısın. Çok iyi bir aşçısın," diyorum ona içtenlikle.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun, Clara?" Sandalyesine yaslanıp şapkasını çıkarır, saçlarını düzeltir ve tekrar takar. Hayatımda belki de ilk kez, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Kaşlarını kaldırır. "Sessizlik. O kafanın içinde uzun bir soru listesi olmadığını mı söylüyorsun?"

Dışarıdaki kar fırtınası giderek şiddetlenirken pencere gıcırıyor. Bu, benim hiçbir şey söylemediğimi daha da belirgin hale getiriyor. "Seçim yapmakta zorlanıyorum." Yanağımın içini ısıırıyorum. Gerçekten bilmek istediğim şeyi düşünüyorum. "On sekiz yaşında tek başına yaşamak için biraz genç değil misin?"

Hemen, homurtusunu gerçek kelimelere dönüştürdüğü için pişman olmuş gibi görünüyor. "Üniversite için evden ayrılmadın mı?"

"Evet, ama o üniversiteydi, farklıydı. Özgürlük sadece görünüşteydi." Yaşam alanına tekrar bakıyorum. "Burası gerçek bir yetişkin evi. Neden bu kadar acele taşındın?"

Neredeyse boşalmış bardağımı alıp ellerimin arasında tutuyorum. Böylece masaya sinirli bir şekilde vurmam engelleniyor.

"Ailemle yaşamak sinir bozucuydu. Aslında, babamla yaşamak sinir bozucuydu demek daha doğru olur. Sürekli aşırı taahhütlerde bulunup, bekleneni verememesinden bıktım. Bunu eve taşınmasından bıktım. Birbirimizin yanında olmadığımızda daha iyi anlaşıyoruz, bu yüzden taşındım."

"Ailen bu civarda mı yaşıyor?"

Kafasını salladı. "Florida'ya taşındılar."

Jack buraya bu kadar bağlıyken onların orada olduğunu düşünmek çok garip geliyor. "Her zaman aile işini devralmak mı istedin?"

"Kız kardeşim bunu yapmak istemiyordu."

"Kız kardeşin bu kasabada mı yaşıyor?" diye soruyorum. "Onunla henüz tanışmadım galiba."

"Hayır, Oklahoma'da. Küçük bir toplulukta yaşamaktan nefret ettiği için Boston'a taşındı ve bir arkadaşının düğününde kasabadaki bir çiftçiye aşık oldu," diyor alaycı bir şekilde.

"Yani Kelly ailesinin son üyesi sensin. İşini seviyor musun?" Kaşlarını kaldırır. "İş görüşmesindeymişim gibi hissediyorum."

Yanaklarını kızardı. "Üzgünüm, sen çok ilginç birisin. Seni tanımak hoşuma gidiyor."

"Evet, işimi seviyorum." Başka bir şey sormuyorum, aramızda sessizlik hakim oluyor. Sanırım ne yaptığımı anlıyor, çünkü yenilgiyi kabul edercesine iç çekiyor. "Başka ne yapabileceğimi hiç düşünmedim, çünkü hayatım boyunca bunun için eğitim aldım. Kendi patronum olmayı seviyorum. Bir şeyler yaratmayı, ellerimle çalışmayı seviyorum. Genelde çok az drama var... tabii tasarımların çalınmazsa."

Her şey çok iyi gidiyordu. "En azından sen ikinci kurbandsın. Ben ilk kurban unvanıyla yaşamak zorundayım."

Jack'in yüzündeki neşenin yavaşça kaybolduğunu izliyorum. Filin ortaya çıkmasını sağladın, Clara. Onun söylediklerini konuşmadık ve gözlerindeki pişmanlık izi, bu konuyu açtığım için mutlu olmamı sağlıyor. O anda bu sözler bıçak gibi gelmişti, bu yüzden rahatsızlık duyuyorsa, iyi.

"Clara," diyor yavaşça, adımı milyonlarca kez söylemiş gibi dilinden dökülüyor.

Kalbim sanki onun elinde sıkışmış gibi hissediyorum. "Ne var, Jack?"

"O gece tavernada seni üzdüğüm için özür dilerim. Söylediklerimin arkasındayım."

Çünkü sen daha iyisini hak ediyorsun. Yaptığın işin karşılığını almayı hak ediyorsun. Sadece bir çocuk olduğun bahanesini siktir et. Ellerini masanın üzerine düz bir şekilde koyar, parmaklarını genişçe açar ve kendini sakinleştirmeye çalışır gibi nefes alır. Ama bunu insanların önünde söylememeliydim. Seni saldırıya uğramış hissettirecek şekilde söylememeliydim.

Gerçekten üzgünüm. Seni kasten incitmek için yapmadım, kızgındım. senin *için*. Sana kızdığım için özür dilerim."

İçten içe, Jack'ten bir özür beklemiyordum. Beni sadece iş hayatındaki halimle gördüğünü ve iş hayatındaki halimin de nefret ettiği bir şirkete sıkı sıkıya bağlı olduğunu açıkça belirtmişti. Sonunda beni olduğum gibi görmeye başladığını hissediyorum ve bu özür büyük bir adım gibi geliyor.

"Seni affediyorum." Sonunda duygusal destek bardağımı indirdim. Omuzlarımı geriye doğru çevirerek omuzlarımda biriken gerginliği gevşettim. "Şimdilik."

"Teşekkür ederim. Şimdi sana işin ve ailen hakkında sorular sorardım ama umarım şirket hakkında gerçekten bir şey duymak istemediğimi anlayabilirsin." Buraya geldiğimden beri ondan duyduğum en nazik sözlerdi. "Ve son konuşmamızda seni üzdüm, bu yüzden belki de bunun tekrar olmaması için bir sınır belirleyelim."

Eğilip Elf'in kafasını okşuyorum. Masaya oturduğumdan beri sabırla yere bir şey düşürür müyüm diye bekliyordu. "Önemli değil, söyleyecek pek bir şey yok. Babam herhalde her şeyi kardeşime devredecek ve bu spagetti yerken konuşmak için çok iç karartıcı bir konu. Sana soru sormayı tercih ederim."

Yüzünde hafif bir gülümseme belirir. "Çünkü onlara cevap vermekte çok iyi olduğum için mi?"

"Denediğinde iyisin. Harry nasıldı? Her gün kahve almak için onun adının yazılı olduğu dükkânının önünden geçiyorum ve merak etmeden duramıyorum. Kafamda onu senin yaşlı halin gibi hayal ediyorum."

Jack eşofmanının cebine elini sokup cep telefonunu çıkarır. Ekrana dokunup kaydırır ve sonra telefonu bana uzatır. Fotoğrafın içindeki bir fotoğraf. Genç Jack, yüzünün yarısı güvenlik gözlükleriyle kaplı halde gururla bir testere tutmaktadır. Yanında, tahmin ettiğim gibi, karşımda oturan adamın yaşlı haliyle tıpatıp benzeyen bir adam vardır. "O harika bir adamdı. Nazik, sabırlı, herkes için her şeyi yapardı. Hiçbir şey onun için zor değildi, söz verdiği zaman her zaman oradaydı. Hayal edebileceğiniz her şeyi tamir edebilirdi, hiç sorun yoktu. Çocukken bu beni çok şaşırtırdı."

"Tanıdığım birine benziyor," diyorum ona, hafif bir gülümsemeye.

"Keşke öyle olsaydı. Onun için bu çok kolaydı, nefes almak kadar basit. Hiçbir şey onu alt edemezdi. Ama ben on üç yaşındayken öldü. Yaz mevsimiydi ve Arthur'un kliması bozulmuştu. Büyükbabam yeni parçayı almaya giderken yolda kalp krizi geçirdi. Bütün yaz boyunca hastalandı, hastaneye gidip geldi. Okul başlamadan hemen önce vefat etti." Neredeyse yirmi yıl sonra bile Jack'in bu konuyu konuşması kolaylaşmış gibi görünmüyor. "Bunu pek iyi karşılamadım."

"Benim dedem de ben on üç yaşındayken öldü. Üzgünüm Jack. Zamanın her şeyin ilacı olduğunu söyleyenler büyük yalancılar. Hiçbir şey kolaylaşmıyor."

"Haklısın, öyle değil. Ama gençken olduğumdan çok daha iyi başa çıkabiliyorum." Jack buzdolabına doğru yürür ve su sürahisini alır. Bardaklarımızı doldurur ve masanın üzerine koyar.

Bir yudum alırım. "Mutfak makasıyla saçımı kısa kestirdim ve burnuma piercing yaptırđım, sen ne yaptın?"

"Arabamı çardaklara çarptım," der düz bir sesle.

Neredeyse suyum her yere sıçratıyordum. "On üç yaşında mı?"

"Hayır, öfkem zamanla daha da arttı. Bu davranışlarım *yıllarca* sürdü. Ama çardaklara kasten çarpmadım; buzda kontrolümü kaybettim, ehliyetimi aldığım ilk kıştı. Bunun bir kaza olduğunu söylediğimde kimse bana inanmadı. Flo, kendimi toparlamazsam beni askeri okula göndereceğini söyledi."

Gülmemem gerek ama kafamda bu ses yankılanıyor. Bu düşünceyi kafamdan silip, yüzüme yayılmak üzere olan gülümsemeyi bastırıyorum. "Ebeveynin veya vasin olmayan biri seni askeri okula gönderebilir mi?"

Neyse ki Jack gülmeye başlar. "Ordunun ona hayır diyeceğini sanmıyordum. Zemin donmuşken mümkün olduğunca güvenli ve çirkin görünmeyecek şekilde düzenledik, sonra bahar gelir gelmez bana neden olduğum tüm hasarı onarmamı ve tekerlekli sandalyeler ve bebek arabaları için bir rampa koymamı söyledi."

"Ne heyecan verici bir bahar tatili."

"Cidden," diyor gülerek. "Donald ve Papaz Akinola bana yardım etti. İkisi de tadilat konusunda biraz tecrübeliydi. Papaz, kilisenin sınırlı bütçesi nedeniyle onarımları kendisi yaptı. Donald ise hükümetin onu dinleyememesi için evini ses geçirmez hale getirdi."

Dudaklarımı sıkıştırıp, kafamda soruyu düşünürüm. "Baban sana yardım etmedi mi?"

"Yapacağını söyledi ama kız kardeşim için bir şey yapmakla meşgul oldu. Flo, ertesi Pazartesi onu gördüğünde onu paramparça etti. Ondan sonra benim gölgem oldu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım hiçbir şeyden kurtulamadım. Ben de uğraşmayı bıraktım. Atölyede daha fazla zaman geçirmeye başladım ve sevdiğim Noel hazinelerini ormanda saklamak için daha az zaman harcadım. Yetişkin oldum."

"Bir aşamayı atladığını hissediyorum. Yirmili yaşlarının başında çılgın partiler veren Jack'in hikayeleri yok mu?"

Dişlerini alt dudağına geçirdi, başını yana eğdi ve omuz silkti. "Hayır. Fraser Falls çılgın partiler yapılan bir yer değil. Ayrıca ailem aniden Florida'ya emekli olmaya karar verdi, bu yüzden başka yerlerde denemek için fazla vaktim olmadı. Peki ya sen? Anlatacak hikayelerin var mı?"

"*Bir sürü.* Ama seninle paylaşmayacağım. Senin hakkımda edindiğin melek gibi izlenimi bozmak istemem."

"Melek gibi," diye tekrarlar, sanki bu kelime ona yabancı bir dildeymiş gibi. "Tabii, Clara. Ben de senin öyle olduğunu düşünüyorum."

Bulaşık makinesini doldurmak ve mutfaktaki akşam yemeği artıkları temizlemek otuz dakikamızı aldı.

Küçük mutfak alanında birbirimizin etrafında yavaş ve dikkatli bir şekilde dans ediyoruz. Bir kez ona çarpıyorum. O da iki kez kolunu benimkine sürtüyor. O çöpü dışarı çıkarırken ben tezgahları siliyorum. Bu, kapımın önünden paket servisi almam ve aşırı miktarda ambalajı karmaşık geri dönüşüm sistemime sığdırmak için uğraşmamdan çok uzak bir dünya.

Jack geri döndüğünde, baharatları dolaba geri koyuyorum, omuzlarındaki kolları silkeliyor. Elleri koyu kırmızı renkte; kalçasıyla kapıyı kapatırken ellerini birbirine sürtüyor.

"Buraya gel," diyorum nazikçe, ellerimi ona doğru uzatarak. Şaşırtıcı bir şekilde, geliyor. Jack'in soğuk ellerini sıcak ellerimin arasına alıyorum. Bunun ona hiçbir faydası olmadığını hemen anlıyorum, ama o

yine de önümde duruyor ve denememe izin veriyor. "Sana fırın eldivenlerini giydirmeliydim."

Gözleri yüzümden ellerimize doğru kayıyor. "Bunu tercih ederim."

Ellerini tutup yavaşça boynuma getiriyorum. Kulaklarımın altına, saç çizgime doğru bastırıyorum. Soğuk teninin sıcak boynumla oluşturduğu kontrast ilk başta acı veriyor, omurgamdan aşağı bir ürperti geçiyor. Ellerimi onun ellerinin üzerine bastırıyorum ve gözlerinin kısa bir süre dudaklarıma kaymasını izliyorum.

Sanki tekrar ormana dönmüşüz gibi hissediyorum, ikimiz de ilk adımı atacak kişi değiliz, ortalığı karıştırmaktan korkuyoruz. "Bu yardımcı oluyor mu?"

"Evet." Parmakları boynuma bastırıyor, ben de ellerimi çekiyorum. Ellerini yavaşça çekip, eşofmanının ceplerine sokuyor. "Geç oluyor. Ben yatmaya gidiyorum. Sen kalıp televizyon falan izleyebilirsin. Her şeyin yerini göstereceğim."

Sessizce başımı sallayıp onu takip ettim. Sarılmak kötüydü ama Jack'in boynuma dokunması çok daha kötüydü.

Bölüm 17

JACK

DUŞTA MASTÜRBASYON YAPIP KİMSENİN İNİLMEMİ DUYMAMASINI DİLEMEMİN ÜZERİ EPEY ZAMAN GEÇTİ.

Mastürbasyondan utanacak kadar yaşlı değilim ama bu sabah sikimi indiremediğim için utanacak kadar yaşlıyım. Clara'nın ellerimin altındaki kremsi teni düşünceleri bütün gece beni eziyet etti. Nabzı avucumun içinde atıyordu. Kızaran pembe dudakları ve yeşil gözleri bana bakıyordu.

Neredeyse pes ediyordum. Neredeyse "siktir et" deyip, onu tanıdığım geceden beri yapmak istediğim şeyi yapacaktım. Ormanda fırsatım vardı, ama çok uzun süre tereddüt ettim. Vücudum ne istediğimi biliyordu ve kalçalarımı çekip, onun beni ne kadar tahrik ettiğini saklamaya çalıştığımda, bu onu olabilecek her şeyden uzaklaştırdı.

Görünüşe göre, fırsatım varken onu öpmek çok kolay. Bunun yerine, bir elim duş duvarına sertçe bastırırken, diğer elimle onu kavrayarak, pazıma onun adını inleyerek haykırdım. O pembe dudakların arasına kayarken ellerimin saçlarında olduğunu hayal ettim. Son zamanlarda tek odaklanabildiğim şeyin bu olduğunu hissediyorum.

Orgazm beni sarstığında uyluklarım gerilir. Karnım kasılır, kalbim çarpar ve ne yaptığım ile ilgili kafa karışıklığı hemen ardından gelir. Belki de seks yapmayalı çok uzun zaman oldu ve net düşünemiyorum. Belki de burada biriyle vakit geçirmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, bunun ne anlama geldiği konusunda hayaller kuruyorum. Belki de ben sadece bir erkeğim ve o sadece güzel bir kadın.

Banyodan çıkar çıkmaz onu duyuyorum. Ne söylediğini anlayamadığım bir şey söylüyor. Sesini yükseltmiyor ama yalnız yaşamak

korkutucu derecede iyi bir işitme yeteneği kazandırdı. Kalçalarındaki havluyu sıkıca sarıp yatak odamın kapısından, onu mutfakta görebilecek kadar uzaklaşıyorum.

Clara'nın Whitney Houston şarkı söylediğini ve krep yaptığını hemen fark ediyorum. Ona seslenip burada olduğumu söylemeliyim ama onun bu kadar kaygısız halini biraz daha izlemek istiyorum. Vücudu şarkının ritmiyle tamamen uyumsuz hareket ediyor ve aynı anda krepleri çevirmeye çalışıyor. Kırmızı ipek pijama şortu kalçalarının üstünde duruyor; uyumlu kaşkorse sırtında aşağıya doğru sarkıyor.

Bir spatula ile krep alıyor ve ben ne kadar ürkütücü davrandığımı fark ediyorum. Kapıyı ittiğimde gıcırıyor; o da bana bakıyor ve kısa bir çığlık atıyor. Hemen toparlanıyor ama krep spatuladan yere düşüyor. Elf üzerine atlıyor ama o farkında değil gibi, ağzı hafifçe açık bir şekilde bana bakmakla meşgul. "Üzgünüm!" diye bağırarak odamın güvenliğine çekiliyorum.

Hızlıca eşofmanımı giyip ıslak saçlarımı havluyla kuruluyorum, içimden kendime küfrediyorum. Acil konaklama listesinden çıkarılacağım. Yatak odamdan çıktığımda Clara sadece müziğe eşlik ederek mırıldanıyor.

"Günaydın."

"Günaydın," diyor, ben mutfağa yaklaşırken gözlerini ocaktan ayırmadan.

Boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Az önce olanlar için özür dilerim, ne söylediğini anlamaya çalışıyordum."

Yanakları pembe pembe. "Önemli değil. Çıplak bir erkeğin neye benzediğini unutmuştum, sen de beni irkiltmiş oldun."

"Çıplak değildim," diye itiraz ediyorum. "Havlum vardı."

"Küçük bir havlu. Uyluklarına yapışmış, küçük bir havlu." Ağzına bir yaban mersini atıyor. "Neredeyse çıplak sayılırdı. Neredeyse Donald'ı arayıp ağını getirtmek zorunda kalacaktım."

"Sadece giyinik erkekleri görme alışkanlığını bozduğum için üzgünüm." Ciddi değilim. Clara'nın son zamanlarda çıplak erkek görmediğini söylemesini duymaktan hoşlanan testosteron ve zorla yakınlaşmaya bağlı garip bir tiksinti duyuyorum. "Geçen hafta seni dışarı çıkaran adam duştan sonra hiç dolaşmaz mı?"

Aptal. Neden böyle bir şey söyledim ki? Cevabını bilmek istemiyorum.

Clara'nın kaşları çatıldı. "Guy? Ne yapıyorsun... İğrenç, Jack. O benim küçük kardeşimdi."

Kocaman, kocaman bir pislik. "Oh. Flo onun başka biri olduğunu söyledi." Yalan söylüyorum ve aynı zamanda Clara'nın ona bu konuyu asla açmamasını diliyorum.

Clara bu bilgiye çok heyecanlanmış görünüyor. "Kıskandın mı?" Ah, lanet olsun. "Hayır."

O şakacı bir şekilde dudaklarını büküyor, sonra tekrar ocağa dönüyor. "Yazık.

Eğlenceli olabilirdi."

Eğlenceli olurdu, ama şu anda o benim dairemde yaşarken bunu düşünemem. Mutfak tezgahının karşısından onun tüm çabalarını izliyorum. Gözlerimi kısarak, soğumaya başlayan tavada duran krepe bakıyorum. "Bu... bu ben miyim?"

Etek gibi bir alt kısmı ve gözleri olan iki çikolata parçacığı olan birbirine bağlı bir dizi leke. Başka bir yaban mersini alır. "Belki."

"Vay canına." Spatulayı alıp, hamurdan yapılmış bacaklarımdan biri olduğunu düşündüğüm şeyin altına sokuyorum.

"Hey," Clara hafifçe elimi iterek itiraz ediyor. "O benim." Tezgâhın üzerindeki krep yığınına işaret ediyor. "Sana kardan adamlar yaptım."

Açıkçası, kardan adamların topakları ile benim uzuvlarımdan topakları arasında pek bir fark yok. "Hiç kardan adam gördün mü?"

"Paslandım, tamam mı?" diyor utangaç bir şekilde. "Normalde kahvaltımı ofise giderken yaparım. Sadece kendim için yapmanın bir anlamı yok gibi geliyor."

"Harika görünüyor. En son ne zaman biri bana kahvaltı hazırladı hatırlamıyorum." Ya da sabah 8'den önce beni neredeyse çıplak gördü. "Teşekkürler. Otur, şurubu getireyim, üst rafta."

"Bugün çalışıyor musun?" Clara, birkaç seçenekle oturduğumda sorar.

"Evet. Çalışmam gerek. Holly'nin siparişleri ve normal işlerim çok geride kaldı. Flo videoyu yayınlayacağını bize söylemedi ve ben de web sitesinde maksimum sipariş sınırını ayarlamamıştım. Farkına varmadan yeni siparişler yağdı ve stokta kalmadı."

Clara, dolabın arkasından çıkardığını bildiğim ren geyiği desenli kupa içine kahveyi döker ve önüme iter, sonra aynı şeyi kendi eşleşen kupasına da yapar. "Stokun var mı?"

"Çoğunlukla. Davenport bebeği ve fiyatı açıklandığında siparişlerimin yaklaşık yarısı iptal edildi." Çatalıyla benim pancake versiyonumu dürtüyor. "Aralık ayında biraz daha stokum gelecek. Bugün planın ne?"

"Pencerenin kenarında oturup karı izlemek. Belki Noel filmleri listemden birkaçını izlemek. Wi-Fi'n iyi çalışırsa, belki daha büyük bir iyilik için bazı planlar yaparım."

"Kasım ayında Noel filmleri izlemek yasaktır, Clara. En erken Aralık başında izlemeye başlayabilirsin," diyorum ciddi bir şekilde.

"O zaman bir kelepçe bulmalısın, çünkü üç gün önce *The Muppet Christmas Carol*'ı izledim. Hiç pişman değilim." Bugün çalışmamı engelleyecek Clara'nın kelepçeli görüntüsüne ihtiyacım yok. "Dürüst olmak gerekirse, Eylül ayında *Love Actually*'yi izledim."

"Bunu dinleyemem," diye alay ediyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa aşağıda olacağım. Kasım ayına uygun film önerileri de dahil."

E-POSTA KUTUM, Harry's veya Holly's ile ilgili olup olmadığına bağlı olarak farklı düzeylerde düşmanlık içeren sipariş güncelleme talepleriyle dolu.

Babam bunun iş yapmanın doğru yolu olmadığını söylerdi, ama bu sabah ben burada karda sıkışıp kalmışken bana güneşli Florida'nın bir fotoğrafını gönderdi, bu yüzden şu anda işimi nasıl yürüteceğimi bana dikte edemez. Kötü bir şekilde yürütüyorum, ama bu benim seçimim.

Isıtıcı sonuna kadar açık olsa bile atölyem çok soğuk ve motivasyonumu kaybetmemek için uğraşıyorum, ama merdivenlerde patiler ve ayak sesleri duyduğumda kendimi meşgul göstermeye çalışıyorum.

Kapı açılmadan önce hafif bir vuruş duyuluyor. "Tanrım, burası çok soğuk."

"Hadi canım."

Clara arkasındaki kapıyı kapatmak için dönüyor. Spor taytı uzun bacaklarına yapışıyor, siyah kumaş kıçının kıvrımlarının üzerinde buruşuyor. Bu, konsantre olmama yardımcı olmuyor ve kahvaltıda giydiği kıyafetten daha mı iyi yoksa daha mı kötü olduğuna karar veremiyorum.

Onu aklımdan çıkaramamamın sebebinin, benim alanımda olması olduğunu söylüyorum kendime, benim zavallı ve azgın olmam ve onu tanıdığımdan beri bir şekilde bu kadını düşünmekten vazgeçememem değil.

"Öğle yemeğimizi hazırladım. Aşağıya getirecektim ama sonra belki burada yemek yemeye izin vermezsin diye düşündüm. Ayrıca, burada buz tutarsan insanlar seni dışarıda kilitlediğimi falan düşünecekler diye endişeleniyorum. Isıtıcın yok mu?"

Basit bir öğle yemeği teklifinin beni yavaşça göz kırpmaya zorlaması şaşırtıcı. Bir alanda bir arada yaşama fikrini sevmeye başlıyorum; en son ne zaman birinin bana bakıyor gibi hissettiğimi hatırlamıyorum, tam tersi bir durumdu. "Isıtıcı açık. Ama işe yaramıyor. Bana öğle yemeği hazırlamana gerek yoktu."

"İstemiştim. Beklentilerini düşük tut, sadece domates çorbası ve kızarmış peynir." Onu ve Elfi önüme geçirmeme izin verirken, kapıdan dışarı çıkıp onun yerine merdivenlere bakıyorum. "İşlerin nasıl gittiğini sorabilir miyim?"

Dilimin ucunda "*hayır*" kelimesi var. "Sadece şikayetlerimi dinlemek istiyorsan."

Masaya oturduk. Clara, dün gece ve bu sabah olduğu gibi karşımda değil, hemen sağımda oturdu. Buhar çıkan çorba kasesi ile ellerimi ısıttım. "O kadar mı kötü?" diye sordu.

"Hayır. İşin idari kısmından nefret ediyorum ve gelen kutum yönetilemez hale geldi. Bununla başa çıkamıyorum, bu yüzden her gün daha da kötüye gidiyor."

Masumca gülümserken yüzü adeta melek gibi görünüyor.

"Neden bir şeyler planlıyormuş gibi görünüyorsun?"

"Komplo değil, sadece fikirler. Hemen reddetmeden önce beni dinle, tamam mı?"

Şüphelerim hiç olmadığı kadar yüksek. "Deneyeceğim."

"Gelen kutunu temizleyeyim. Dur, dur, dur!" Elini kaldırarak beni durduruyor. "Liseden beri müşteri hizmetleri sorunlarıyla uğraşıyorum. Çoğu soru aynı olduğu için bir senaryo üzerinde anlaşabiliriz. Aşağıda çalışacağım ve senaryonun dışında kalan cevapları sana soracağım. Çok hızlı olacağım Jack. Böylece sen de endişelenmene gerek kalmaz."

"Kendi işin yok mu?"

Clara omuz silkiyor. "Fraser Falls'taki sorunları çözmek şu anda benim işim. Bu bir sorun ve ben sana kolayca yardım edebilirim. Sonra cevapları ihtiyacın olduğunda kullanabilirsin. Lütfen sana yardım etmeme izin ver."

Boş bir gelen kutusu, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettirir, ama içimden bir ses, iş laptopumu Clara'ya vermek istemiyor.

"Sağlık ve güvenlik nedeniyle makineleri çalıştırırken atölyemde olamazsın. Daha sonra birlikte yapabilir miyiz?"

Yüzü birden aydınlanır. "Tabii ki yapabiliriz."

"Çünkü ben senin e-postalarının alıcısıyım ve müşterilerime sunacağın profesyonellik konusunda bazı endişelerim var."

Bana doğru atılan kağıt havluyu kaçıyorum. "Seni aşağıda donarak bırakmalıydım. Çorbasız."

"Artık çok geç."

E-posta sorunumun yakında çözüleceğini bildiğim için öğleden sonra şaşırtıcı derecede hızlı geçiyor. Çalışırken onun ve Elf'in üstümde dolaştıklarını duyduğumda kendimi gülümserken buluyorum. Sonunda temizliği bitirip yukarı çıktığımda, Clara on dakika önce fırına koyduğu pizzaların yanında salata hazırlıyor.

"Annemin ev hanımı olmakla ilgili bir şeyleri vardı sence de öyle değil mi? Neden babama kendimi kanıtlamaya çalışıyorum ki, bir koca bulup bütün gün köpeklerle oynayabilirim."

"Başkasının sorunlarıyla uğraşmasan sıkılırsın." "Biliyorum," diye itiraf ediyor. "Ama bir süreliğine öyleymiş gibi davranmak hoş."

Katılıyorum, öyleymiş gibi davranmak hoş.

Akşam yemeği, Clara'nın bana kendim hakkında konuşmamı sağladığı bir başka öğündür. İlkokulda aşık olduğum kızlar hakkında yeterince bilgi aldığını düşündüğünde, daha tartışmalı bir konuya geçeriz.

"Bu olay *Noel arifesinde* gerçekleşiyor!" derim, kolumla neredeyse soda kutusunu deviriyordum. "Noel partisinde, Tanrı aşkına! Bir ara 'Ho, ho, ho' diyor. Bundan daha Noel'e uygun ne olabilir ki?"

"Ama filmin ana teması şiddet ve terörizm, tatil ruhu değil! Üzgünüm Jack, ama *Die Hard* bir Noel filmi değil.

Bruce'un kendisi öyle olmadığını söyledi."

Hemen cep telefonuma uzanıp, Tommy'nin Clara ile birbirimizi öldürüp öldürmediğimizi soran mesajlarını sildim. Bruce Willis'in bunu söylediğini öğrenmek için öfkeyle telefonuma yazarken, Clara'nın yüzünde gördüğüm en kendini beğenmiş gülümseme vardı. Hızlıca bir YouTube videosu buldum. "Bu yapay zeka," dedim, telefonumu kilitleyip yüzüstü koydum.

"Milyon yıl önceki video yapay zeka mı? Bu mu senin argümanın?"

"Dinle, dondurucunun arkasında gömülü bir kutu Ben & Jerry's bulup, bu konuyu bir daha asla konuşmamaya karar versek nasıl olur?" Clara elini uzatıp tokalaşmak istiyor. Elleri benimkilere göre her zaman çok yumuşak ve sıcak. "Seninle iş yapmak harikaydı."

Sözümü tutuyorum ve hindi dinozorları paketinin arkasında açılmamış bir kutu buluyorum. Clara, ben kanepeye oturduğumda çoktan battaniyeye sarılmış ve Elfi sadakatle yanına almış durumda. Endişe verici derecede heyecanlı görünüyor. "Profesyonel saçmalık bingo dünyasına girmeye hazır mısın?"

Dizüstü bilgisayar Clara'nın çapraz bacaklarının üzerinde duruyor. Ayağı benim uyluğuma yaslanmış, ön kolu benimkine deşiyor. Beni de battaniyeye sarıyor ve eğilip battaniyeyi bacağımın altına sokuyor. Clara daha önce, ev sıcak olsa da kar görünce üşüdüğünü söylemişti. Bütün gün bir şekilde battaniyeye sarılmıştı.

Bu şaşırtıcı derecede rahat bir düzen ve ormanda birlikte mücadele ettiğimizden beri bu rahat dokunuşlar giderek daha normal gelmeye başladı. Sanki tanıştığımız ilk gece gibi, yakın zamana kadar uzak ve ulaşılmaz bir anı gibi. Bir yerlerde, kafamda Clara'yı ayırdığım iki versiyon birleşti.

"Saçmalık ne?"

"Şikayetleri daha eğlenceli hale getirmek için iş yerinde başladığımız çok ciddi bir oyun." Clara yeni bir ekran açar: her karesinde farklı ifadelerin bulunduğu dörtlü bir tablo. "Bak, bu ilk e-posta siparişlerinin henüz gelmediğinden şikayet ediyor, ancak ilettikleri onay e-postasındaki tahmini teslim tarihine bakarsan, teslimatın iki hafta sonra olması gerekiyor."

Bingo tahtasındaki kalem aracını tıklıyor ve *teslimat yapılmadığını, ancak teslimat tarihinin henüz gelmediğini* belirten kutuya bir X işareti koyuyor.

"Bu, iyi müşteri hizmetinin tam tersi gibi geliyor." Uzun parmaklarının klavyeye hızla basışını izliyorum. Özür diliyor ve samimi davranıyor, onay e-postasında belirtilen teslimat tarihine kadar ürünün ulaşacağını vaat ediyor ve Holly'nin Müşteri Hizmetleri Ekibi adına imzalıyor.

Clara yazdıklarını seçip kopyalar ve hızlıca boş bir Word belgesine yapıştırır. "Son tarih geçene kadar cevap vermemekten daha nazik bir davranış. Çalışırken eğlenmek yasadışı değil, huysuz. Bu şekilde memnun musun?" Ben başımı sallayınca, e-postayı gönderir. "Tamam! Sıradaki."

Gelen kutusundaki küçük "okunmamış" sayısı her azaldığında, biraz daha rahat nefes alıyorum. Çoğu henüz süresi dolmamış şeyler için, bu da beni rahatlatıyor. Clara, topladığı küçük cevap listesini kullanarak doğru cevabı oluştururken, ben de öncelik sırasına göre sipariş numaralarını not alıyorum.

"Bu işte çok iyisin," diyorum ona içtenlikle. Bunu ertelememin sebebi, "*Hazır olduğunda hazır olur*" diye cevap verme dürtüsüyle ne kadar uzun süre mücadele etmek zorunda kaldığımdır.

"Lise yıllarında amiral mağazamızda çalışıyordum. Noel arifesinde üç yıl üst üste yüzüne karşı bağırıldıktan sonra, e-postalara cevap vermek çok kolay geliyor. Bir e-posta beni depoda hiç ağlatmadı."

"Anlayamıyorum. İş e-postaları beni daha önce ağlatmıştı."

Clara'nın başı hızla dönüyor. Saçları arkasında dalgalanıyor; şampuanının kokusu aramızdaki boşluğu dolduruyor. Hindistan cevizi ve tatlı bir şey. "Aman Tanrım. Ne oldu?"

Dizüstü bilgisayarını kapatıp bana tüm dikkatini vermek için dönüyor; dizi kalçama değiyor, baldırı uyluğuma baskı yapıyor. Gözleri büyük ve yeşil, endişeli ve tamamen bana odaklanmış durumda.

Boynumun arkasını ovuşturuyorum. Ona sıkı bir gülümseme atıyorum. "Arkadaşlarımla kendi işime bakıyordum, bir şeyler içiyorduk, haftanın yorgunluğunu atmaya çalışıyorduk. İşle ilgili bir e-posta geldiğini gördüm ve normalde kontrol etmezdim ama işlerim geride kaldığı için çok dikkatliydim. Bu yüzden kontrol ettim ve dürüst olmak gerekirse, inanmadım."

neden memnun olmadığını anlamaya çalıştım ama sonra bana hakaret etmeye başladı."

Clara'nın çenesi düşer; pembe dudakları mükemmel bir O şekli oluşturur. "Bu çok çılgınca. Ne dedi?"

Elimi yüzümden aşağı doğru çekiyorum, ağzımı kapatıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda Clara hala bana ceylan gözleriyle bakıyor. Gülemiyorum. "Bana ukala ve düşünceli bodyguard dedi. *Düşünceli bodyguard* ne demek ki? Ben..."

Clara parmaklarını kaburgalarıma batırarak beni boğazlar. Nefesini verip tekrar eski pozisyonuna döner, bu sefer ayakları yerde, uylukları yine benim uyluklarıma yaslanmış. Omuzları benimkinden biraz daha aşağıdadır. "Senden nefret ediyorum. Bir sonraki e-postayı sen yazacaksın."

Bölüm 18

JACK

"HEY! TEKRAR SUÇLU!"

Ekranımdaki e-postayı işaret ederken bu heyecanın nereden geldiğini bilmiyorum. Clara'nın kahkahası onu sarsıyor, vücudunu benimkine değen tüm sıcak noktalarda titretiyor.

"İyi gözlem, Kelly. Onlara *'Bu e-postayı, alım teyidi olarak kabul edin. Sorunuzun cevabı için lütfen orijinal e-postanıza verdiğimiz yanıtı inceleyin.* Tamam mı?' diye yazacağım."

"Tabii." Clara'nın yardım etmesine izin verme konusundaki endişemi açıkça belli etmişim, çünkü o, bir şey göndermeden önce benim mutlu olup olmadığımı kontrol ediyor. E-postayı gönderiyor ve tahtadan *tekrar suçluyu* siliyor.

"Full house yapmak için ortaokulda seçtiğim bir e-posta adresinden bir e-posta göndermem gerekiyor. Sadece on e-posta kaldı, sence başarabilir miyiz?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Nefret ettiğim bir görevi oyunlaştırmanın benim için işe yarayan bir yanı var. Clara ile birlikte yapmamın da yardımı olabilir.

"Aman Tanrım," diye bağırır Clara. "Bu bayan sana çıkma teklif ediyor. Mağazaya geldiğinde seninle tanıştığını ve bekar olup olmadığını öğrenmek istediğini söyledi. Kırk iki yaşında, yakında boşanacak ve sekiz yaşında ikiz kızları olan bir anne. Neden bingo tahtasında *bir randevu yok?*"

"Çok komik."

Clara dizüstü bilgisayarını yüzüme doğru tuttuğunda, şaka yapmadığını anladım.

"Şu anda kimsenin üvey babası olmak istemiyorum."

"Tanrım, çocukların annesiyle çıkmak için onları evlat edinmen gerekmez." Kendine yüzünü buruşturur. "Son zamanlarda tavernada sarhoş erkeklerin konuşmalarını dinleyerek çok fazla zaman geçirdim. Demek istediğim, istersen onunla çıkabilirsin."

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "İstemiyorum, silebilirsin. Sıradaki."

Clara başka bir şey söylemeden çöp kutusu simgesine tıklıyor ve devam ediyor. Hayal kırıklığı yaratan normal bir e-posta adresi ve ekrana yuh alıyor. Son bingo kutumuzu işaretleme şansı vermeden iki e-postaya daha cevap veriliyor.

"Herkes ne zaman birdenbire bu kadar profesyonel oldu? 'Seksi kızlar' nereye kayboldu?" Clara, bir sonraki e-postayı tıklayarak soruyor. Yine bir fıyasko. "Artık bireysellik kalmadı."

Clara sondan bir önceki e-postayı yanıtlarken, ben de bacağımanın altından cep telefonumu çıkarıyorum. Ekranımı görmediğinden emin olduktan sonra gelen kutumu açıyorum. Dizüstü bilgisayarımın çıkardığı sesin bir saniye önce bir hışırtı duyuluyor.

Bana bakar. Adımı tıklayıp e-postayı açtığında eli ağzına gider. "Hotmail dot com'daki en havalı sıfır-beş-bir-sıfır Jack" bana taze bir içecek isteyip istemediğimi soruyor. Geri e-posta gönderip hayır, teşekkürler demeliyim.

Şakaklarımı ovuşturarak hafif utangaçlığımı bastırıyorum. "Sanırım bunu görmezden gelebilirsin. Spam gibi görünüyor. Meydanı geçebilir miyim?"

Clara bana dizüstü bilgisayarı uzatır. "Bunu hak ettin. Bebek Jack'in e-posta adresi inanılmaz, inanılmaz bir yaratıcılık örneği."

Son bingo karemizi çizip dizüstü bilgisayarı ona geri veriyorum. "Full house."

"Ve son gerçek e-posta. Hadi ama Jacqueline Stewart, pislik olma... Aman Tanrım."

"Ne?" Clara kahkahaya boğulurken gözlerim ekrana kayıyor.

"Cutie-pie Jacky zero-seven, iki hafta önce sizden sipariş ettiği masanın tasarımını değiştirmek mümkün mü diye soruyor."

"Yani bana, bir e-posta daha bekleseydim, 'Jack en havalı' yazısını kendime saklayabileceğimi mi söylüyorsun?"

"Ama o ortaya çıktıktan sonra kendini daha özgür hissetmiyor musun?"

Clara beni rahatlatmak için omuzlarımın arkasını ovuşturuyor. Eli bir an durup ona en yakın omzuma konuyor, sonra tekrar dizüstü bilgisayara dönüyor. Her dokunuş istediğimden daha çabuk bitiyor. "Ona cevap verme. Yarın onu arayıp konuşurum. Bitti mi?"

"Bitti. O kadar da kötü değildi, değil mi?" Bana dizüstü bilgisayarı uzatır ve kanepeden kalkar.

"Sen sayesinde o kadar da kötü olmadı. Sen burada yardım etmeseydin kötü olurdu," diyorum ona dürüstçe. "Muhtemelen hayal kırıklığından vazgeçerdim."

Clara kollarını ve bacaklarını gerer. Her bir dizini karnına doğru çekip omuzlarını döndürürken inler. "Bana verecek başka görevin var mı?"

"Meşe masası yapmayı biliyor musun?"

Aniden çok fazla enerjiye sahipmiş gibi hareket etmeye devam etmesini izliyorum. Elf, ne olduğunu anlamadan kanepeden atlayıp onun ayaklarının yanına oturur. "Ben, her şeyi yapabileceğine inanan sinir bozucu insanlardan biriyim. Yani teknik olarak cevap hayır olsa da, önce birkaç YouTube videosu izleyeyim."

"Saçmalıyorsun," diyorum ona, gülümsemesini saklamak için başını eğdiğinde gülümsüyorum. "İyi misin? Koşmaya hazırlanıyormuşsun gibi görünüyorsun."

Pencerenin dış pervazında biriken karı izliyor. "Ben iyiyim. Sadece çok uzun süre aynı yerde oturdum ve sana yardım edebildiğim için mutlu olduğumdan birdenbire enerji doldu. Ahlaki olarak koşmaya karşıyım."

"Yani Santa koşusunda seninle yarışamayacak mıyım?"

Bu sefer bana dönük olarak, bacak bacak üstüne atarak yanıma oturur. Battaniyenin onu yeterince örttüğünden emin olurum. Elf, yanına oturacak yer bulamaz, bu yüzden radyatörün yanındaki yatağına uzanır.

Çenesini eline dayar, dizini destek olarak kullanır. "Kararsızım. Neden Noel Baba koşusu yapıyorsunuz ki?"

Gözlerine düşen bir saç telini kulağının arkasına koyuyorum. "Oyuncak kampanyası için para toplamak için."

Clara, sanki şok tabancasıyla vurulmuş gibi birdenbire ayağa fırlar. "Yeter. Yeter! Yeter! Oh, dizüstü bilgisayarımı almam lazım!"

"Ne oldu böyle?" Clara oturma odamdan koşarak yatak odasına girerken kendi kendime mırıldanıyorum. "Koşmaya ahlaki olarak karşı olmaya ne oldu?" diye bağıyorum.

"İyi bir amaç için!" diye bağıırır.

Dizüstü bilgisayarını elinde ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle geri gelir. "Burada kaçırdığım şeyi bana anlatacak mısın?"

Kanepe, o yastığın ucuna atladığında gıcırıyor. "İşim nedeniyle basınla bağlantılarım var, değil mi? Ve bir haber kanalının oyuncak kampanyası hakkında bir bölüm veya haber yapmasını sağlamaya çalışıyorum. Herkes sadece Flo'nun videosu hakkında konuşmak istiyor, ama bir arkadaşımın arkadaşının arkadaşı, daha iyi bir ilgi çekici konu bulursam belki bir şeyler yapabileceklerini söyledi."

"Ve daha iyi bir ilgi çekici konu buldun mu?" diye soruyorum, hiçbir fikrim yok.

"Para toplamak için düzenlenen Noel Baba koşusu, oyuncak kampanyasıyla başardığın her şeyi tanıtmak için mükemmel bir fırsat. Çocukların Noel'de açacakları hediyeler olması için soğukta koşmaya hazır, kostüm giymiş insanlar? Mükemmel." Clara heyecandan neredeyse mırıldanıyor.

"Bunu gerçekten iyi düşünmüşsün, değil mi?"

Dürüst olmak gerekirse, buraya geldiğinden beri tam bir kasırga gibi olduğunu söylemek çok da zor değil. Onu sürekli görmekten duyduğum hayal kırıklığı azaldı ve onun geldiğinden beri hepimiz için çok çaba gösterdiğini fark ettim.

"Seni haberlere çıkarabilirsem, insanlar Fraser Falls'u tanıyacaklar. Buranın ne kadar harika olduğunu öğrenirlerse, burayı ziyaret edecekler. İnsanlar burayı ziyaret ettiklerinde burada para harcayacaklar ve para dünyayı döndüren şeydir." Düşünce sürecini açıklarken bana bakmıyor. Yazmaya konsantre olurken dişlerini alt dudağına geçiriyor. "Neredeyse bitti."

"Acele etme," diyorum nazikçe.

Sonunda dizüstü bilgisayarını kapattığında bana gülümsüyor. "Koşmanın beni bu kadar mutlu edeceğini kim bilebilirdi?"

"Gerçekten önemsiyorsun, değil mi?"

"Koşmayı mı? Hayır."

Gözlerimi deviriyorum. "Fraser Falls'u önemsiyorsun, Clara."

"Tabii ki önemsiyorum." Kollarını bacaklarının etrafına doluyor, çenesini dizlerine dayıyor. "Sana bir kez bile yalan söylemedim, Jack."

Tereddüt ediyorum. "Yani, bebekle veya sözleşmeyle hiçbir ilgin olmadığını söylediğinde, ciddi miydin?"

"Öyle demek istedim. Küçük işletme programına başladım çünkü kariyerimde yükselebilmek için özgeçmişimi doldurmam gerekiyordu. Büyükbabam buna bayılırdı. O da küçük, bağımsız bir işletmeyle başlamıştı ve köklerimizi hatırlamak onun için önemliydi. Bu, resepsiyon alanımızın duvarında yazılıdır.

Sonra, farklı bir bölümde benden daha üst düzeyde, uzun süreli hastalık izninde olan birinin yerine geçme fırsatı çıktı, ben de deneyim kazanmak için bu fırsatı değerlendirdim. Flo'nun videosundan birkaç hafta önce geri dönene kadar Evie bebeğinden haberim yoktu. Sözleşmeyi bile görmedim Jack."

"Görmek ister misin?" diye soruyorum.

Yüzündeki çelişkili ifade, ona sarılmak istememe neden oluyor. "Evet."

Ben yılın başından itibaren sözleşmeyi içeren e-postaları ararken, o başparmağının köşesini ısıırıyor. "Holly, bir reality TV yıldızı onu mağazanın bağlantısıyla paylaştığında viral oldu. O andan itibaren her şey patladı ve kasaba hiç görmediğimiz kadar kalabalıklaştı. Flo elbette çok heyecanlanmıştı."

"Tabii ki," diye ekliyor Clara.

"Yeni yılın ilk haftalarında, Davenport'tan bir adam gelip, deneyimli bir destekçinin yardımıyla işimi büyütmek isteyip istemediğimi sordu. Küçük işletme programını anlattı ve programa katılan diğer bazı şirketlerin isimlerini verdi. Onları araştırmam için beni cesaretlendirdi."

"Onlar, ayrılmadan önce işe aldığım kişiler."

"Kulağa harika geliyordu. Diğerleri heyecanlanmıştı, ben de ilgilendiğimi söyledim, sonra bana evrakları gönderdiler." Dizüstü bilgisayarını Clara'ya veriyorum. Clara dizüstü bilgisayarını dizlerinin üzerine koyup ekranı geriye doğru eğiyor. Gözleri hızla soldan sağa hareket ediyor ama nefes alışları yavaşlıyor.

Çocukken, ailem bana kız kardeşime bisiklet sürmeyi öğretme görevini verdi. Ben bisiklet sürmeyi ondan çok daha çabuk öğrenmiştim ve ailem, kız kardeşimin onların ilgisini çok sevdiği için denemeye cesaret edemediğini düşünüyordu. Bir pazar günü, ona nasıl yapılacağını saatlerce gösterdim ve tam da bisiklet sürmeyi öğrenmeye başlamışken, annem ve babam izlemeye geldiler.

Onların tezahüratları o kadar dikkatini dağıttı ki, önüne bakmayı bıraktı ve doğruca bir ağaca doğru ilerlemeye başladı. Onların gurur dolu tezahüratları, ona fren yapması için bağırmaya dönüştü. Kendini inciteceğini biliyordum ama bunu engellemek için hiçbir şey yapamadım. Ona durmasını söylemem gerekirken, içim parçalandı ve sesim boğazımda düğümlendi.

Şu anda Clara'nın, savunduğu her şeyin tam tersi olan sözleşmeyi okumasını izlerken de aynı şeyi hissediyorum.

Son sayfaya geldiğinde, odadaki tüm oksijeni emiyormuş gibi titreyen bir nefes aldı. Hıçkırıklar arasında alınan nefes gibi. O kadar açık bir ses ki, nasıl hissettiğini açıklamasına gerek yok.

Göğsümün ortasında hissediyorum, birinin acı çektiğini bilmek ve bu konuda hiçbir şey yapamamak. Davenport'un olması gerektiğine inandığı şeye bu kadar sadıkken, onun moralinin bozulmasını görmekten nefret ediyorum. Bu, onları daha da nefret etmeme neden oluyor.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım," diyor, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Çok üzgünüm."

Clara, ateşli ve kararlı bir şekilde sorunu çözmek için geldiğinde, sözleşmeyi okumadığını söyledi. Orada ona sözleşmeyi göstermiş olsaydım ve o da böyle tepki verseydi, onun niyetinden şüphelenmezdim.

Bu tür bir yıkımı taklit edemezsin.

"Hey," diyorum nazikçe, dikkatini çekerek. Alt dudağı titriyor. Onu göğsüme çekiyorum, ağlama isteğiyle mücadele ederken başının arkasını okşuyorum. Ben çenemi saçlarına dayarken, o kollarını gövdemin etrafına doluyor, büyük, dengesiz nefesler alırken vücudu benimkine eriyor. "Sen iyisin. Beni hayal kırıklığına uğratmadın. Onlar ikimizi de hayal kırıklığına uğrattı."

"Böyle olmamalıydı. Bizim böyle olmamız gerekmezdi. kind of business. I promise you, the program is about a

ortaklık. Ben bunu istemedim. Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum." Vücudunu benden kaldırıp, hala ekranda duran sözleşmeyi parmağıyla işaret etti. "Bizim yaptığımız şey bu değil. Senin dikkat çekmek için yalan söylediğini ve abarttığını düşünmeme izin verdiler."

Nasıl oldu bilmiyorum, ama kendimi ondan özür dilemek isterken buluyorum. Birkaç hafta önce, haklı olduğumu kanıtlamaktan büyük zevk alırdım, ama birinin bildiği tek şeyin temelini sarsmaktan hiçbir keyif almıyorum.

"Davenport'un yapması gereken bu değil," diyor sessizce, muhtemelen kendine.

Yüzünün yanından büyük bir gözyaşı akıyor. Başparmağımla onu yakalıyorum; yüzü avucuma dönüyor ve kısa bir süreliğine yanağını avucumun içinde tutuyorum. "Bu sana acı verdiğim için üzgünüm. Aile işinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Clara'nın ağlamasını görmek mideme yumruk gibi geliyor, hayır, daha da kötüsü. Üzgün olduğunda çok savunmasız görünüyor, onu tanıdığım tüm hallerinden çok farklı. Ona göstermiş olmaktan pişmanlık duymakla, sonunda öğrendiği için rahatlamak arasında kalıyorum. O daha iyisini hak ediyor ve bunun farkına varmasını istiyorum.

Clara, yumuşak hıçkırıkları gömleğimi ıslatırken ona sarılmama izin veriyor. Sessiz kalıyorum, sırtını okşayıp saçlarını okşayarak onu sakinleştirmeye çalışıyorum, ta ki o benden uzaklaşıp elinin tersiyle gözlerini silene kadar. "Bu... sindirmesi zor bir şey. Sanırım yatacağım. Sorun olur mu?"

"Tabii ki. İyi geceler, Clara."

"İyi geceler, Jack."

Bölüm 19

CLARA

JACK, oturma odasındaki televizyonda *DIE HARD*'ı izliyor ve ben, onun Kasım ayında Noel filmi olarak gördüğü bir filmi izlediği için ona ikiyeüzlü diyebileceğimi bilerek, karanlıkta tuhaf bir şekilde gülümsüyorum.

Belki sırayla birbirimizi kelepçeleylebiliriz.

Oda, hiçbir battaniyenin beni kurtaramayacağı bir dondurucu gibi ama bu fikir beni biraz ısıtıyor. "Yatmaya" gittiğim ilk yirmi dakikayı, FaceTime'da Honor'a ağlayarak tuvalette geçirdim. Jack beni duyabiliyorsa, duymamış gibi davranacak kadar kibardı. Sonunda çıktığımda, o Elf'in tuvaleti kullanmasına izin vermek için aşağıdaydı.

Güvendiğin insanların yalancı olduğunu ve hayatını adadığın şirketin aslında kötü olabileceğini fark etmenin getirdiği mutsuz duyguyu uyuyarak atlatmayı planladım.

Ne yazık ki benim için, burnum soğuktan uyuşurken beynim kapanmak istemiyor. Yanımda sadece beni sıcak tutmayan ipek pijamalarımın olması da işleri kolaylaştırmıyor. Sonunda yenilgiyi kabul edip karanlıkta kapıya doğru ilerliyorum. Jack ve Elf, televizyonun ışığıyla aydınlatılan kanepede oturuyorlar. Jack'in ayakları sehpaye uzanmış. Elf ise yıpranmış kanepede uzanmış.

"Hey," diyor Jack ihtiyatla. "Orada nasılsın?"

"Sizinle takılabilir miyim? Kasım ayında Noel filmi izlediğiniz için sizi polise şikayet etmek istemiyorum, o yüzden suç ortağı olsam da olur." Jack hemen ağzını açar ama ben elimi kaldırarak onu durdururum. "Devam edersen

ya bunun Noel filmi olmadığını ya da Kasım ayında Noel filmi izlemenin yasadışı olmadığını kabul etmek zorunda kalacaksın."

"Otur." Yanındaki boş yere hafifçe vurur. Ona yaklaştıkça kaşları çatılır. "İyi misin? Burnun kıpkırmızı."

"Sanırım odamdaki ısıtma bozulmuş." Ellerimi uzatıp parmaklarımın ne kadar soğuk olduğunu hissetmesini sağlıyorum.

Onlar nazikçe sıkıyor ve dehşete kapılmış gibi görünüyor. Jack, bunun önemli bir şey olmadığını söylemeden ayağa kalkıyor. Bir de bakıyorum ki, kanepeye itiliyorum ve üzerime kocaman bir örgü battaniye sarılıyor, daha kabarık bir battaniye de kucağıma atılıyor. "Teşekkür ederim," diyorum, ama o çoktan odama doğru koşmaya başlamış bile.

Filmi duraklatıp, onun radyatörü işe yaramaz ve diğer aşağılayıcı isimlerle çağırmasını dinliyorum. Elf yüksek sesle horluyor. Jack sonunda ortaya çıkıyor ve arkasından kapıyı kapatıyor. "Üşüdüğünü bana söylemeliydin."

"Seni rahatsız etmek istemedim," diye itiraf ediyorum.

"Beni rahatsız etmeyi seviyorsun," diyor şakacı bir şekilde. Kanepede oturduğum yerin önüne çömeliyor, ellerini birleştiriyor ve yüzünde endişeli bir ifade beliriyor. Elimi çenesine koyup ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum, ama sanırım benim üzülmem onu da üzüyor. Ayrıca, bu gece onun göğsünde ağlayarak kendimi kaybetmişken, kişisel temas hakkımı çoktan kullanmış olabilirim.

Gülümsemeye çalışıyorum. "Doğru. Sinirlendiğinde ve somurtduğunda hoşuma gidiyor."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Yalan söylediğini biliyorum; somurtmayı bile bilmiyorum. Sıcak kakao yapmamı ister misin?"

Başımı sallıyorum. "Bu çok hoş olur."

"Krem şanti de ister misin?" Tekrar başımı sallıyorum. "Tamamdır."

Kanepenin ucuna kayıyorum ve kollarımı kol dayama yerine koyuyorum. Fırtına dinmeye başlamış, çılgın kar fırtınası yumuşak beyaz bir perdeye dönüşmüş. Böylesine huzurlu bir manzarayı izlemek çok rahatlatıcı. Jack, krem şanti ile dolu bir kupa ile yanıma geldiğinde, "Kendimi kar küresi içindeymiş gibi hissediyorum," diyorum.

"Ayağa kalk," diyor ve içecekleri pencere kenarına koyuyor.

O kahve masasını sürükleyip kanepeyi Main Street'e bakan pencerenin önüne yerleştirirken ben yolundan çekiliyorum. Üzerimdeki battaniyeleri bir şekilde tutmaya çalışıyorum ama Elf üstüne uzandığında bir tanesini kaybediyorum. "İşte oldu."

Jack filmini Noel Caz çalma listesine geçirir. "Have Yourself a Merry Little Christmas" adlı caz enstrümantal parçası odayı doldurur. Rahat ve huzurlu bir atmosfer vardır. "Hey, bu gece cep telefonunun çaldığını duymadım galiba. Kar, Fraser Falls'taki tüm sorunları sihirli bir şekilde çözdü mü?"

Pencere pervazından içecekleri kaldırıp otururken başını sallar. "Birkaç mesaj aldım ama acil bir şey yoktu. Acil olmasaydı, bu havada beni dışarı çıkarmazlardı. Diğer hava koşullarında ise sorun yok."

"Ya da baz istasyonu çökmüştür,"
diyorum. "Ya da öyle."

Dikkatlice yanına oturuyorum, ayaklarımı uyluklarımın altına sokuyorum ve içimi alıyorum. Bir yudum almama izin veriyor, sonra tekrar battaniyeyle örtüyor. "Cildim seni rahatsız mı ediyor? Neden beni fazladan battaniyeyle boğmaya çalışıyorsun?"

Jack tedirgin bir kahkaha attı. "Cildin beni rahatsız etmiyor, hayır. Ama az önce nezaketen neredeyse donuyordun ve neredeyse hiçbir şey giymiyorsun, bu yüzden müdahale ediyorum."

"*Neredeyse hiçbir şey giymiyorum* da ne demek! Bu pijamalar Paris'teki bir butikten."

"Teksas pijamaların umurumda değil, Clara. Senin ısınmanı ve hastalanmamanı istiyorum. Sıcaklığı yükseltelim mi?"

Birkaç nedenden dolayı kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni pişirmeye çalışmıyorsan, hayır. Her şey yolunda, Jack. Al, paylaş da kendimi insan battaniye sepeti gibi hissetmeyeyim."

Kabarık olanı ikimizin bacaklarına serip, daha ağır olan örgü olanı da onun omuzlarına sermeye çalışıyorum. Bunları yaparken içimi üzerine dökmeden. "Şimdi mutlu musun?" diye soruyor, sesinde hafif bir eğlence var.

"Evet."

"Gerçekten mi? Az önce seni üzmemek istemedim Clara. Gerçekten istemedim."

"Oh, o mu? Hayır, o hala çok kötü. Ama seninle bu sahte kar küresinde mutluyum."

Jack bana sempatik bir bakış attı, bu bakış beni tekrar ağlatmak istedi. "Bir kucak daha ister misin?"

Başparmağımı ve işaret parmağımı birbirine yaklaştırıyorum. "Biraz."

O kadar yakın oturuyoruz ki, zaten sarılmış olduğumuzu iddia edebilir ve ben buna karşı pek bir savunmam olmaz. Ama yine de kolunu kaldırıyor ve kolunun altına kıvrılmama izin veriyor. Parmakları kolumu tembelce okşuyor, ara sıra omzuma kadar çıkıp kalbimi hoplatıyor, sonra tekrar aşağı iniyor. Çenesi başımın üstüne yaslanıyor ve ben onun her kalp atışını dinlemek için elimden geleni yapıyorum. "Daha iyi mi?" diye fısıldıyor nazikçe.

"Evet, sorunları çözmede oldukça iyisin. Kimse bunu sana söylemiş mi bilmiyorum... tabii yatak odasındaki radyatörler hariç," diye mırıldanıyorum, parmakları belimi gıdıklarken kıvranıyorum.

"Kabul ediyorum, ısıtma konusunda daha iyi olmam lazım, ama bu karmaşık bir konu. Daha kötüsü de olabilirdi. Tommy'nin evinde olabilirdin; o klima tüm yıl boyunca açık tutuyor. Adam adeta İnsan Meşale gibi."

"Sen de tam olarak Buz Adam sayılmazsın."

"Hey, berbat havada kamp yaparsak minnettar olursun."

Ben burun kıvrırım. "Tamam, Jacob Black. Aslında daha önce hiç kamp yapmadım."

"Şaka yapıyorsun." Jack yüzümü daha iyi görebilmek için dönüyor. Belki de kamp hakkında ona karmaşık bir şaka yapmaya çalıştığımı anlamak için... "Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Senin için kamp yapmak kadar kutsal bir şey hakkında neden şaka yapayım ki? Sana açık hava seven bir kız gibi mi görünüyorum?" Jack'in ani hareketi battaniyemizi bozduğu için daha da komik oldu, böylece bu havada giymek için ipek şort ve kaşkorse seçtiğimi hatırladı. Gözleri, şortumun tembelce oturduğu uyluklarımın üzerinden kayıyor; yutkunup ensesini ovuşturmasını izliyorum. "Geceyi hayatta kalamazdım."

"Bence sen kafana koyduğun her şeyi yapabilirsin Clara. İçeride, dışarıda, baş aşağı. Kentucky pijamalarıyla bile." Ona hafifçe vurmaya çalışıyorum ama o elimi yakalayıp kolunun altına çekiyor.

Koluna çok kolay sığarım ve çok çabuk yerleşirim. "Ve bana şiddetin Noel'in teması olmadığını söylemeye çalıştın. Kar küresini izleyelim ve kavga etmeyi bırakalım."

Ona gülmek istemiyorum ama kendimi tutamıyorum. "Paris, ABD hakkındaki bilgin beni etkiledi."

O da gülerek yüzünü saçlarıma gömüyor. "Teşekkür ederim."

Televizyondan yumuşak, yatıştırıcı caz müziği çalmaya devam ederken, biz karın yağışını izliyor ve sıcak kakaolarımızı içiyoruz. Ne zaman teselliye ihtiyacım kalmadı ve Jack'le kucak kucağa oturmak istemeye başladım, emin değilim.

"Bu gece benim yatağımı alabilirsin," diyor sessizce. "Ben kanepede yatacağım."

"Bir gece soğuk odada uyuyabilirim Jack. Bir erkek için alışılmadık derecede çok battaniyen var. Onları üstüme örtebilirsin."

"Radyatörü bir kez daha kontrol edeyim." Kendimizi dönüştürdüğümüz kozadan nazikçe kurtuluyor. Onun sıcaklığını hemen özlüyorum. "Belki yapabileceğim bir şey vardır."

Onu odama kadar takip edip kapının eşiğinde duruyorum, başım ve omuzlarım beyaz ahşap çerçeveye yaslanmış. Bu oda ile diğer odalar arasında keskin bir kontrast var. "Yorganımı küvete koy. Orada uyuyacağım."

"Hayatta olmaz. Yastıklarını al," diyor ve yorganı yataktan çekip kollarında tutuyor.

"Hey! Onunla nereye gidiyorsun?" diye protesto ediyorum, o beni itip geçmeye çalışırken. Bunun yerine bir adım daha yaklaşıp onu odaya geri itiyorum.

"Sen benim odamda, ısıtmanın olduğu yerde uyuyacaksın. Ben de kanepede uyuyacağım... orada da ısıtma var. Sen orada uyuyamazsın."

"Ama sorun yok. Uyumak zorunda değilsin..." "Çık dışarı, Clara," diyor kararlı bir sesle. "Hemen."

"Yoksa ne? Beni omzuna atıp dışarı mı taşıyacaksın?" diye soruyorum. Gülümser. "Tabii. Bu seninle tartışmaktan kesinlikle daha kolay."

Bana doğru kararlı bir adım atıyor ve ben savunma amaçlı ellerimi kaldırıyorum. Gözlerinde alışık olmadığım bir şakacılık var ve

Kaybolduğunda özleyeceğimden korkuyorum. "Tamam, pes ediyorum, mağara adamı." "Daha da kolay oldu."

"Ama *ben* kanepede yatacağım. Senin yatağını senden alamam ve... Jack!" O beni kollarının üzerine serdiği yorganın üzerine kaldırırken ben boynuna sarılırim. İsteğim dışında taşınırken hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. "Sen bir hilebazsın."

Gülümsemesini yok etmek için parmağımı yanağına batırıyorum. Kendinden çok memnun görünüyor. Beni kapıdan geçirmek için ayaklarım önde dikkatli bir şekilde hareket ediyor.

Bir masadan daha mı kolay taşınırım, yoksa daha mı zor?

Jack beni yatağın üzerine bırakır; yatağın yayları gıcırdayarak, altındaki yorgan düşüşümü yumuşatır. O, benim dikkatimin dağıldığı anı fırsat bilip yastıklarını alır ve onları oturma odasına götürür. Ben oraya vardığımda, kanepeyi pencereden uzaklaştırıp normal yerine geri koymuştur bile.

Kaşlarını çatarak bana bakar. "Senin sorunun ne? İçeri gir ve uyu."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bir erkeğin bana yatağına yatmamı söylemesini dinleyeceğim tek bir durum var, Jack. Yalnız uyumak o durumlardan biri değil. Kanepede yatacağım."

Odayı geçip bana doğru gelir ve sadece birkaç santim uzaklıkta durur. Jack'in o durumu öğrenmesi fikri içimde sıcak bir heyecan uyandırır. Bakışları beni delip geçer; gözlerim onun dudaklarına kayar. Ellerimi bırakıp sarkıtınca odada birdenbire oksijen yetmez hale gelir.

Jack parmaklarıyla nazikçe çenemi okşayarak kulağıma ulaşır ve saçlarımı geriye atar. Tüylerim diken diken olur ve yutkundüğunda boğazının hareketini izlerim. "Sen tam bir baş belasısın. Biliyorsun, değil mi?"

Yavaşça başımı sallarım. "Sen mi söylüyorsun bunu?"

Parmakları boynumdan omzuma doğru iner ve parmaklarının bütün gece dolaştığı cildi bulur. "Ben kanepede yatacağım, Clara."

O beni geçip yatak odasına geri dönerken ben hiçbir şey söylemedim. Tavana bakarak, tam olarak hangi anı bulmaya çalıştım.

Jack Kelly yüzünden kendimi kaybediyordum. Yorganını alıp yanımdan geçerek yastıklarıyla birlikte kanepeye attı.

Ben zarifçe (yani, gürültüyle) yatak odasına doğru yürürken, "İyi geceler" diye bağırdı. Yatağa özenle yerleştirdiği yastıkları ve yorganı aldım ve kollarımın arasına sıkıştırdım.

Odadan çıktığımda Jack mutfakta lavabonun yanında duruyor. Hızla Elf'in kanepesine uzanıp başımın altına bir yastık koyuyorum. Kanepenin ucunda durup iç geçiriyor.

Bu, biraz bağımlısı olabileceğim bir zafer hissi. Ama o diğer kanepede yorganının altına girince bu his kısa sürüyor.

Dirseklerimin üzerine yaslanıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Sana söyledim, kanepede uyuyacağım."

"Ama odan boş," diyorum, açık kapıyı ve yatağı işaret ederek.

"Bunun farkındayım," diyor sakın bir şekilde. "Birlikte yatıya kalacak mıyız?"

"Hayır."

"Kale yapabilir miyiz?"

"Hayır."

Ben sessizleşince bana bakmak için doğrulur. Abartılı bir şekilde dudaklarımı büzüyorum. "Kale yaptığımızı insanlara söyleyebilir miyim?"

Kafasını sallar. "Hayır. Uyuyun."

"Pijama partilerinin nasıl yapıldığını bilmiyorsun galiba, Jack."

O uzanır, ben de sırt üstü yatarım. "Bir kadının beni bütün gece uyanık tutmasına izin vereceğim tek bir durum var, Clara. Kale yapmak o durumlardan biri değil. İyi geceler."

Kelebekler içimde uçarken iç çekiyorum. "İyi geceler."

Bölüm 20

CLARA

JACK UYURKEN KONUŞUYOR ve ben bunun komik mi yoksa tuhaf mı olduğunu karar vermeye çalışıyorum.

Bunu kaydetmenin tuhaf olduğunu biliyorum, ona bundan bahsetmeyeceğim, ama aksi halde ne yapmak mantıklı olur? Savunmam olarak, o ya *Clara* ya da *karma* diyordu, ikisi de benim için pek iyi değil.

Kahve yapmak için mutfakta parmak uçlarında yürürken olabildiğince sessiz davranıyorum. Jack'i uyandırmak istemiyorum. Uykusunda yüzündeki keskin hatlar yumuşuyor; keskin çenesi, benim oldukça hoşuma giden hafif sakalların altında kayboluyor.

Maggie'nin bana tamircinin bugün geleceğini ve B&B'ye geri dönebileceğimi söyleyen mesajını görmezden geliyorum. Bu akşam bir araba servisi beni alıp yarın Şükran Günü için eve götürecektir, ama onlara zahmet etmemelerini söylemek için can atıyorum.

Fraser Falls'tan ayrılıp kırk sekiz saat boyunca ailemle evde kapalı kalma düşüncesi, vücudumda cildimin gerginleşmesine neden oluyor. Jack'in dün gece bana gösterdiği sözleşmeyi okuduktan sonra babamın karşısında nasıl oturabilirim, bilmiyorum.

Onu karar alma sürecinden dışlayıp Davenport'un onsuz bu seriyi geliştirmesine izin verecek olan kişi. Tıpkı bana yaptıkları gibi, ona hiçbir kredi vermeden çalışmalarını üretmelerine izin verecek olan kişi. Kendimi özellikle mantıksız bir insan olarak tanımlamam, ama bu durum beni olay çıkarmak istememe neden oluyor. Annem hayatım boyunca özellikle yapmamamı istediği bir şey.

Babamla öğrendiklerimi konuşmak için endişeli değilim, endişeliyim çünkü onun bildiğini ve umursamadığını biliyorum. Buraya gelmeme izin verdi

buraya gelmeme izin verdi, bu insanlarla daha iyi bir ilişki kurmam için, onların bizim hakkında inandıkları her şey olduğumuzu bilerek.

Bir yanımda, babamın benim başarılı olmamı istediğini bile merak ediyor. Başarısızlığımı görmek, bana terfi vermemek için makul bir neden verecektir.

Diğer bir yanımda ise, babamla yeniden bağlantı kurmak ve ona son gelişmeleri anlatmak için eve gitmenin endişelerimi yatıştıracağını merak ediyor. *Endişeler*, "Max hakkındaki paranoya"yı kibarca ifade etmenin bir yolu sanırım.

Evdeki rahatlığı hissedebileceğim bir seyahat benim için iyi olur mu? Uber Eats'i özlüyor muyum? Evet. Honor ve Paloma gibi önemli şeyleri de özleyorum. Sahara ile dedikodu yapmayı. Evimin yakınındaki bodegayı. Maggie'nin her an elektrikli süpürgeyle odama dalacağından korkmadan mastürbasyon yapmayı. Önemli şeylerin tamamını.

Odayı dolduran kahve kokusu ya da Jack'in eski kahve makinesinin yüksek sesli gıcirtısı onu uyandırır ve Davenport ile ilgili düşüncelerimden dikkatimi dağıtır. Kanepeden bana gözlerini kısarak bakar. Elini saçlarına, sonra gözlerine sürer. Beni gördüğünde önce şaşkın görünür, sonra gülümser.

Buna zorla yakınlaşmanın sonucu deyin, olgunlaşma deyin, umurumda değil, ama geldiğimiz noktayı seviyorum. Şüpheyle muamele görmemekle yetinebilirdim, ama kim olduğumu öğrendikten sonra beni teselli edip cesaretlendirmesi, beklediğimden çok daha fazlasıydı.

Elbette, bana her dokunduğunda cildim ısınır ve ağzıma baktığını her fark ettiğimde aramızdaki mesafeyi kapatmak isterim, ama Jack gibi bir erkek söz konusu olduğunda bunun normal bir tepki olduğunu düşünüyorum. Bu tür şeylere göre hareket etmek çıkar çatışması yaratır, ki bu komik bir durum çünkü ahlaki bütünlüğü sıfır olan bir şirkette çalıştığımı öğrendim. Ama onu da incitmiş olsalar da beni sakinleştiren oydu. Her şeyi göz önünde bulundurduğumda, bu onun oldukça istisnai bir insan olduğunu gösteriyor. B & B'ye geri döndüğümde, onunla aynı ortamı paylaşmayı özleyeceğim bir insan.

"Çılgılık atan makineydi, ben değildim," diye açıklığa kavuşturmak için ekledim.

"Bunu bilmek iyi oldu." Sesi boğuk ve derindir. "Günaydın."

"Noel Baba'dan yeni bir kahve makinesi istemelisin." Sonunda dolumu biter ve sanki pes etmiş gibi bir ses çıkarır. "Bu makine artık acı çekmekten kurtulmak istiyor."

"Listeme ekleyeceğim." İki fincan doldurup yanına gidiyorum, o bana yer açmak için yanına dönünce kanepenin kenarına oturuyorum. "Sabahın bu saatinde neden bu kadar dalgın görünüyorsun?"

Omuz silkiyorum ve o sabırla bir cevap bekliyor. "Daha sonra eve gitmek istemediğimi düşünüyorum."

Kupasından bir yudum alır, sonra kahve masasına koyar. "Maggie'nin evine mi, yoksa kendi evine mi?"

İkisi de. "Kendi evime. Şu anda ailemle vakit geçirmek istediğimi sanmıyorum. Annemi arayıp burada kalma fikrine nasıl tepki vereceğini görebilirim. Sen Şükran Günü'nde ne yapacaksın?"

"Bence seni mutlu eden şeyi yapmalısın. Gerçi benim fikrimi sormadın." Sıkı bir gülümsemeyle, "Çoğunlukla bunu yapacağım. Tek başıma futbol izleyip vişneli turta yiyeceğim. Öyle abartılı bir şey değil."

"Ailenle görüşmeyecek misin?" Başını sallar, kendini oturur pozisyona getirir. Kenardan daha uzağa kayarım. "Neden?"

"Kız kardeşim kayınvalidesinde ve annemle babam uçmaya gelmekten vazgeçtiler. Fırtınayı duyunca Florida'da kalmaya karar verdiler."

"Yani seni yalnız mı bırakıyorlar? Peki ya Tommy? Ya da Flo? Maggie?" Fraser Falls'ta yalnız kalmayı düşünmeme rağmen, Jack'in kimsesiz kalması fikri hiç hoşuma gitmiyor. "Yalnız kalamazsın."

O garip bir şekilde gülümser, uzayan sakallarını kaşır. "Yapabilirim. Sadece bir gün. Tommy ve Luke, Sailor'ı Portland'daki büyükbabalarının evine götürüyorlar. Daha önce gitmiştim ama artık yaşlandılar ve rahatsız etmek istemiyorum. Flo ve Maggie'nin ikisinin de kendi aileleri var. Elf ile burada takılmak benim için sorun değil."

"Maggie bana oraya geri dönebileceğimi söyleyen bir mesaj attı." Yüzündeki tepkiyi yakından izliyorum. İçimden bir parça, mesajı okuduğumda hissettiğim hayal kırıklığını görmek istiyor.

"Bu iyi haber," diyor, *hiçbir* şey belli etmeden.

"Öyle." Kendim bile buna inanmıyorum, vay canına. "Duşa girip eşyalarımı toplamaya başlayacağım."

Hâlâ hiçbir tepki yok. "Kahvaltı hazırlayayım."

Jack baştan aşağı beni dik dik bakınca, büyük bir banyo havlusunun nasıl bir peçete gibi hissettirmeye başladığı inanılmaz. Odama girip kapıyı arkamdan kapatırken tüm vücudumun kızardığından eminim.

Oda hala buz gibi ama bu gece ne yapacağımı düşünmekle o kadar meşguldüm ki, kıyafetlerimi banyoya götürmeyi unuttum. Bunun bedelini, taş gibi sertleşmiş meme uçları ve donmaması gereken yerlerin donma riskiyle ödüyorum.

Rahat ve bol bir şey giymeye karar veriyorum.

Tarçın ve vanilya kokusunu takip ederek mutfığa gidiyorum ve dirseklerimi tezgaha dayıyorum. "Fransız tost mu yapıyorsun?"

Jack, kalın bir dilim ekmeği tavada çeviriyor. "Evet."

"Fransız tostunu çok *severim*."

Sağındaki karıştırma kabına bir dilim daha batırıyor. Bundan sonra evime kahvaltı sipariş etmek asla yeterince iyi gelmeyecek. "Biliyorum."

Kaşları birbiriyle yaklaşır. "Sürekli bir şeyleri bildiğini iddia ediyorsun. Nasıl?"

"Tanıştığımız gece bana söylemiştin," diyor basitçe, hatırladığını onaylayarak. "Zihnini okumayı öğrendiğimden mi endişeleniyordun?"

Tezgahın üzerindeki kaseden doğranmış bir çilek çaldım. "Eğer zihnimi okuyabilseydin, yemek tercihlerimi öğrenmek en son endişeleneceğim şey olurdu."

Jack sonunda tavadan gözlerini ayırır, gözleri fal taşı gibi açılır. "Peki ne öğrenirdim?"

"Her türlü kötülük ve ahlaksızlık. Bununla başa çıkabileceğinden emin değilim." Gerçekçi olarak, benim bununla başa çıkabileceğimden emin değilim.

"Bence denemelisin," diyor soğukkanlılıkla.

Parmak uçlarımda yükselip omzuna yaslanarak, kulağı ağzımla aynı hizaya gelene kadar onu aşağı çekiyorum. Sesimi fısıldayacak kadar alçaltıyorum

"Sanırım kahvaltı için masada oturmalıyım, sen de hayal gücünü kullanmalısın."

Topuklarımın üzerine çöküp masaya doğru yürürken, tüm güvenimi topluyorum. Oturduğumda Jack hala başını sallıyor.

Bundan hemen sonra, odanın dengesini ve sıcaklığını yeniden ayarlayan bir sessizlik olur. Jack, önüme Fransız tostı ve çileklerle dolu bir tabak koyar. "Bon app  tit, pijamalarının evinde dedikleri gibi."

"Arkansas mı?" diye sorarım. Jack tabağını doldururken kahkahayı patlatır. "Daha sonra doğum g  n   provasına gidecek misin? Wilhelmina'nın fındıkkıranını bulduktan sonra beni şahsen davet etti."

"Onun fındıkkıranını mı buldun? Onun fındıkkıranını *biz* bulmadık mı? Evet, sonra gideceğim. Ben Joseph'im."

"Benim anlattığım versiyonda değil." S  ylediği diğer Şeyleri d  Ő n  rken, neredeyse  atal bı aklarımı masadan d  Ő r  yorum. "Pardon, az önce Noel oyununda Joseph rol  n   oynayacağını mı s  yledin?"

"Bu sakalı eğlence için mi bırakıyorum sanıyorsun?" diye soruyor, elini çenesine s  rterek. Ben bu sakalın uzamasını d  Ő nmemeye çalışıyordum. Sadece onun sert oduncu g  r  n  m   elde etmek istediğini d  Ő nm  Ő t  m.

"Oyunculuğa bu kadar meraklı olduğunu bilmiyordum."

Bana etkilenmemiş bir bakışla bakıyor. "Bu bir piyango   nk   kimse bunu yapmak istemiyor. Adım Őapkadan  ekildi. Son    yıldır Tommy rol  n   oynuyor ve sanırım adımı bir d  zine kez ekledi, ama bunu kanıtlayamam. Yani, ben Joseph'im."

"Hayran kaldım. Bir s  r   sorum var. Her zaman bir marangozun hikayesine ilgi duymuş muydun?"

"Tostunu ye, Clara." Jack ayaklarını s  r  yerek, yerde olmayan bir Şeyi d  rt  yor. Boğazını temizliyor. " zlemeye gelecek misin? On yedisinde."

B  y  k soru. "Bilmiyorum."

Tepkisini beklerim. H  l   bir Şey yok.

Annemin FaceTime isteğimi kabul etmesini beklerken, geçen yılki Davenport yardım galasında çekilmiş annemle benim fotoğrafımız g  r  Ő menin arka planını oluşturuyor.

Sonunda cevap veriyor ve kulağının içini görebiliyorum. "Anne, FaceTime."

"Pardon, pardon." Kamerayı çenesinin altına getirir. Evde hızla hareket ediyor gibi görünüyor ama Saks'ta da olabilir. "Bugün felaket bir gün geçiriyorum Clara. Sen iyi misin canım?"

"İyiym. Ne oluyor?" Annem için felaket, çok çeşitli olasılıklar anlamına gelir. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Derin bir nefes alır. "Sanmıyorum. Aralık ayı boyunca tamamen dolu olmayan bir çiçek tasarımcısı tanıımıyorsan tabii. Rose Garden, Noel Arifesi bağış etkinliği için DAR ile çakışan bir rezervasyon yaptı. Bu çok saçma bir durum. Kendimi sakinleştirmek için alışverişe çıkacağım."

"Çiçek tasarımcısı, çiçekçinin süslü bir adı değil mi?" Kamerasını yeniden konumlandırıyor, böylece bana kaşlarını çattığını görebiliyorum. "Cevabın evet ise, sana yardımcı olabilecek bir yer biliyorum, ama orayı beğenirsen tüm arkadaşlarına anlatman gerekecek."

"Hayır, Clara, zaten bu yüzden bu karmaşaya düştüm! Betsy Hannigan, Rose Garden'ın faturasını gördü ve o zamandan beri savaş halindeyim. Bir daha aynı şeyi yaşamak istemiyorum."

"Bu küçük bir kasabada küçük bir işletme, anne. İşleri çok güzel, sana birkaç fotoğraf göndereceğim, beğenirsen onlarla iletişime geçebilirsin. Onları tanıtmak onlara çok yardımcı olur. Eminim seni ilk müşterileri olarak öncelikli olarak ele alırlar."

Sadece bu noktada onu ikna edeceğini düşündüğüm şeyi söylüyorum. Etkinlik düzenlemek annemin gurur ve mutluluk kaynağı ve bu konuda çok başarılı. Kuzeydoğu'nun her yerinden Mel ve Winnie'yi tüm yıl meşgul edecek insanları tanıyor.

Telefon görüşmesi biter bitmez dolap planımı güncellemem gerekiyor.

"Onları buraya gönder, canım. Çalışmalarına bir bakayım. Peki, neden aradın?" Yanağımın içini ısırarak, ne söylemek istediğimi nasıl ifade edeceğimi düşünüyorum. "Oh, baban ve kardeşin geldi. Clara'ya merhaba de!"

Annem kamerasını çevirip, ön kapıdan gülerek içeri giren babam ve Max'i gösterir. İkisi de tenis raketi tutmaktadır; babamın kolu Max'in omzuna dolanmıştır. İkisi de kameraya el sallar ve ben de isteksizce onlara el sallarım. Annem kamerayı

ona geri çevirir. "Babam neden işte değil?" Babamın *hiç* izin aldığını görmedim.

"Kardeşinin kuponu vardı."

Kupon. "Ciddi misin?"

O başını sallar. "Yedinci oyunu bedava alabileceğin damga kitabı teşviklerinden biri. Max buna oldukça düşkün. Garip, çünkü çocukken ona yaptırmaya çalıştığımız her sporu nefret ederdi."

"Çok garip." Babam ve kardeşimin kol kola yürüdükleri görüntüsüne alışmam gerektiğini düşünmemiştim. Eve gitmek istemiyor olabilirim, ama gitmek zorunda olduğumu hissediyorum. Aslında davet edilmediğim halde onlara ayak uydurmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum. En önemlisi, terfim parmaklarımın arasından kayıp gidiyor gibi hissediyorum. "Sadece kontrol ediyordum. Acil bir şey yok. Alışverişin tadını çıkar, anne."

"Yarın görüşürüz, canım. Seni seviyorum."

Bölüm 21

CLARA

Elf sahnede eşek gibi giyinmiş ve ben bu duruma nasıl normal tepki vereceğimi bilemediğim için KOCAMAN bir kağıt kesiği aldım.

Bu tamamen benim hatam, ama Jack onu dışarı çıkardığında, gri süveterin altında kıvrılan küçük tombul vücudu - Elf'in, Jack'in değil - tamamen aklımı kaçırdım ve broşürün keskin kenarını işaret parmağıma batırdım.

Bu, Dove'un kağıda kan bulaştırmamak için yüksek sesle çığlık atmasına neden oldu, haklı olarak, ve ben de değerli şeylerden uzak köşedeki masaya gönderildim ve ilk yardım çantasını bekledim.

Masanın ortasına oturup, herkesin birbirleriyle çalışırken aynı zamanda birbirleriyle işbirliği içinde çalıştıklarını izliyorum. Bu, açıkça bunu birçok kez birlikte yapmış olan insanların büyüleyici bir sistemi.

"Sorun mu çıkarıyorsun Davenport?" Jack, bandajla yaklaşırken derin sesiyle esprili bir şekilde sordu.

"Bana yardım etmeni mi istiyorlar? Karın doğum yapmak üzereyken mi?"

Gülümserken bileğimi tutup elimi kaldırarak parmağımı inceliyor. "Zamanım var. Şimdiye kadar sadece bir han sahibi beni geri çevirdi. Mel repliklerini sürekli karıştırıyor, bu yüzden Flo ona repliklerini ezberletirken ben boşum."

Flo sahnenin kenarında Mel ile çalışırken, Mel kaçmak üzere gibi görünüyor. Bu bir genel prova olmadığı halde neden sahte hamilelik karnı taktığını kimse bana açıklayamıyor. En az üç kişiye sordum.

"Eşegin beni o kadar heyecanlandırdı ki, kağıtla parmağımı kestim."

"Anlaşılabilir." Jack, uylukları dizlerime değene kadar yaklaşıyor. Düzeltmiş parmağımın üzerine eğiliyor ve arka cebinden dezenfektan mendil çıkarıyor. "Bu biraz acıtabilir."

O kanı silerken, yaralanmamış elimle bir dizi küfür mırıldandım. "Kağıt kesiği nasıl bıçak yarası gibi hissettirebilir?"

"Üzgünüm. Bitti sayılır," diyor nazikçe.

Yara bandının üzerinde dinazorlar var ve açıkçası, bu durumun tek iyi yanı bu. "Teşekkürler. Bu becerilerini doğum sırasında kullanmak harika olacak."

"Program standına geri döneceğine güvenebilir miyim, yoksa Flo'ya sana yer tutucu koyun rolünü vermesi için söylemeli miyim?"

"Ben gerçekten çok kötü bir oyuncuyum. Ortaokuldayken *Annie*'yi sahneledik ve ben isimsiz yetim rolünün baskısıyla bile başa çıkamadım. Sanatçı olmaktan çok, yargılayıcı bir seyirciyim. Performansınla ilgili yorumumu aldığında göreceksin."

Jack geri adım atar ve ellerini bana uzatır, masadan inmeme yardım etmek için ellerimi tutar. "Derinlemesine düşüncelerini duymak için sabırsızlanıyorum."

"Hiçbir erkek bana hiçbir şey hakkında böyle bir şey söylemedi," diyorum alaycı bir şekilde. "Elf'e çok olumlu bir eleştiri yazacağım, bilgin olsun."

"Elbette."

"Bugün beni özledi mi? Ayaklarımı yalayacak kimse olmaması garipti."

"Bence bu sorunu çözmene yardımcı olacak uygulamalar var, Clara." Kaburgalarına yapılan dürtmeyi atlatıyor. "Evet, bugün seni özledi. Şimdi ev çok sessiz ve boş geliyor. Luke odandaki radyatörü tamir eder etmez Elf gidip yatağında uykuya daldı."

Yemin ederim kalbim parçalanıyor. "Ağlayacağım. Beni program masasına geri gönderemezsin, gözyaşlarımla masayı sular altında bırakacağım."

Jack kolunu omuzlarıma doladı ve beni yavaşça çalışmam gereken yere doğru yönlendirdi. "Mutlu şeyler düşün."

O, tıraş losyonu ve sabun gibi, odunsu ve baharatlı bir koku yayıyor. Bu koku, her yönden dikkatimi tamamen dağıtır. "Mutlu şeyler düşünemiyorum. Yakında beni alıp ailemin evine götürecekler."

"Onu senin için iyileştirdim," diyor Jack Dove'a ve benim için sandalyemi çekerek oturmamı sağlıyor.

"Vay, ne kahramansın sen," diyor Dove şakacı bir şekilde. "Teknik olarak onu Flo için iyileştirdin, çünkü ben kimseyi böyle sıkıcı bir göreve maruz bırakacak kadar acımasız değilim."

"Çocuklar, Flo'dan bahsetmişken," diyorum temkinli bir şekilde, "ona danışmak istediğim bir fikrim var, ama korkuyorum. Ona hem hayranlık duyuyorum hem de ondan korkuyorum."

İkisi de, tarif ettiğim korkunun tam olarak ne olduğunu biliyorlarmış gibi başlarını sallıyorlar. Flo, söylediği her şeyden o kadar emin ki, kendime olan güvenim sarsılmaya başlıyor. Onun hazırlıklı olmadığım bir soru sorduğu anda, onun onayını o kadar çok istediğim için baskı altında eziliyorum. Başlangıçta bunun nedeni, terfimde belirleyici faktörün o olmasıydı. Şimdi ise buradaki herkesin ona çok saygı duyması ve onun *beni* sevmesini istemem.

"Söyle bakalım," diyor Dove heyecanla. Sailor masanın diğer tarafındaki kitabından başını kaldırmıyor.

"Small Business Saturday'de insanları mümkün olduğunca çok para harcamaya teşvik etmek için ne yapabiliriz diye düşünüyordum. Pasaport nasıl olur? Her mağaza temsil edilir ve birisi o mağazadan alışveriş yaptığında damga basılır veya işaretleir, ya da onun gibi bir şey. Her mağazadan alışveriş yapanlara ödöl verilir."

Jack ve Dove dikkatle dinliyorlar. "Ödöl ne olacak?" diye soruyor Jack.

Harika bir soru. "Uh, bilmiyorum. Basit ve ucuz bir şey. İnsanlar bedava bir şeyler kazanmayı severler. Kardeşimin son zamanlarda tenise olan ilgisi bana bu fikri verdi."

"Sana çok geç olduğunu söyleyecek," diyor Dove. "Haftalar öncesinden haber vermezsen, ilgilenmez."

Bu fikri ona nasıl sunacağımı düşünürken bunu göz önünde bulundurdum. "Baskı için bir şeyler hazırlamak otuz dakikamı alır. Cuma günü kalın, yüksek kaliteli kağıt alıp her şeyi tamamlayabilirim. Şehirden dönmeden önce Cuma günü pul bulabileceğime eminim."

"Damgaları ben yapabilirim," diyor Jack. "Sails, benimle damga yapmak ister misin?"

Sailor başını kaldırmıyor. "Hayır, teşekkürler."

"Harika, ama bu doğru cevap değildi," diye mırıldanır. "Hoşuma gitti, Clara. Bence bu iyi bir fikir. Flo'yu çağırayım."

Flo'nun hala Mel'e rehberlik ettiği sahneye doğru ilerlerken ona beklemesini söylemek istiyorum. İyi düşünülmüş bir sunum hazırlamak için daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu hissediyorum, ama gerçekte arabam yakında burada olacak. Flo, tanıdığım en korkutucu kadın ve evet, onunla ilgili her şeye biraz takıntılıyım.

"Sanırım bana bir teklifin var, Clara," diyor Flo masamıza yaklaşırken.

Dove ve Jack'e anlattığımdan biraz daha coşkulu ve profesyonel bir şekilde fikrimi ona aktarıyorum. Beklendiği gibi, yeterli zaman olmadığını söylüyor.

"Bence bu gerçekten iyi bir fikir, Bayan Flo," diyor Jack. "Ben de öyle düşünüyorum," diye ekliyor Dove. "Bir ödül bulacağım."

Flo, Jack'in benim tarafımı tutmasına benim kadar şaşırmış görünüyor. "Tamam, Arthur'a söyleyeceğim. Cuma günü bana son durumu bildirir misin, Jack?"

"Tamam."

Kutlama yapacak vaktim bile yok çünkü cep telefonum masada titremeye başlıyor ve arabamın geldiğini haber veriyor. "Gitmem gerek," diyorum, kelimeler ağızımdan zorlukla çıkıyor. "Ama geri döneceğim."

"Sonunda kasabada benim yerime geçtin mi?" diyor, başını eğerek. "Her zaman senin her şeyi yapabileceğini söylediğimi biliyorum, ama bir boruyu açabileceğinden emin değilim."

Gülümserim, ellerimle sıkıca tuttuğum telefonuma bakarım. "Şimdilik rolün güvende. Araç servisi, şoförün dışarıda olduğunu haber vermek için aradı."

Jack başını sallar, ellerini ceplerine sokar. "Eve sağ salim var."

Ona veda etmek için sarılmanın uygun olup olmadığını düşünürüm ve hayır, burada olmaz diye karar veririm.

Odanın arkasından çantalarımı alıp arabaya doğru yürürken zaman daha yavaş akıyor gibi geliyor. Araba Fraser Falls'tan uzaklaştıkça tanımadığım bir özlem duyuyorum. Telefonum Jack'ten gelen bir mesajla aydınlanıyor. Mesajı açtığımda Elf'in eşek kostümü içindeki bir fotoğrafını görüyorum.

Henüz on mil bile uzaklaşmadım ama şimdiden geri dönmek için can atıyorum. Evim olarak gördüğüm bu yerin sadeliğini ve topluluğunu, babamın kardeşimle yaptığı her iş konuşmasını aşırı analiz etmekle takas ettiğimi bilmek en kötüsü. Jack günü yalnız geçirecek ve ben de günü mutsuz geçireceğim. Neden bunu yaptığımı bilmiyorum.

"Affedersiniz, özür dilerim, lütfen arkanızı döner misiniz?"

Bölüm 22

CLARA

Şükran Günü sabahı saat 11'de olmayı hiç beklemediğim son yer, Jack Kelly'nin kapısının önünde ucuz bir şarap şişesine sarılmış halde durmaktı.

Bir dakika önce kapı zilini çaldım, eski moda bir şeydi ve kapının diğer tarafında sürgü kaymaya başlayana kadar çalışmadığından neredeyse emindim. O bana bakarken, ağzı açık kalmış, sözlerim boğazımda takıldı.

Üzerinde sadece basketbol şortu var. Boynumdan yukarı doğru bir sıcaklık yayılıyor ve buraya gelirken zihnimde hazırladığım konuşma bir anda uçup gidiyor. Tek odaklanabildiğim şey, vücudunun sert hatları, yaz bronzluğunun soluk izleri, göğsünü ve göbek deliğinin altını kaplayan koyu renkli tüyler.

Onu odanın diğer ucundan görmek, ona haksızlık oluyordu.

Şarabı uzatırken normal bir insan gibi davranmaya çalışıyorum. "Pasta bulamadım, o yüzden şarap getirdim."

O benim teklifimi kabul ediyor, ama bana gerçek olup olmadığımı sorguluyormuş gibi bakıyor. Kaşları çatılmış, dudakları sıkı sıkı kapalı. Tam olarak umduğum gülümseme bu değil. "Sen New York'ta olman gerekirdi."

Biliyorum. Annemin son dört mesajında da aynen böyle yazıyor. Ama dün gece araba geri döndüğü anda, göğsümdeki ağrı hafiflemeye başladı. "Şükran Günü'nü birlikte yalnız geçirmek ister misin?" Rüzgarda uçuşan saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp, beni reddetmemesi için dua ediyorum. "Giriş kriteri buysa, muhtemelen bir turta yapabilirim."

Kafa karışıklığının geçtiği anı tam olarak belirleyebiliyorum sanki. Birkaç kez gözlerini kırıştırdı, kenara çekildi ve kapıyı açık tuttu.

"Pastamı seninle paylaşacağım, Clara." O kapıyı kapatırken yanından geçip merdivenlerin ilk basamağına basıyorum. "Burada olduğuna inanamıyorum."

"Ben de," diye mırıldanıyorum.

Elf beni gördüğüne o kadar sevinir ki sandalyeyi devirir. Jack'e dönüp şakayla karışık sıra onda olduğunu söylerim ama o kapüşonlu sweatshirtünü giymekle meşguldür, bu da bugün şükredecek bir şeyim azalır.

Ceketimi ön kapının yanındaki kancaya asıyorum ve botlarımı çıkarıyorum. Jack şarap şişesini buzdolabına koyuyor. Sadece yirmi dört saat geçmiş olmasına rağmen, burada olmak bana alışkın olmadığım bir şey gibi geliyor. Dirseklerimi mutfak tezgahına dayıyorum, ama kendimi garip ve yerimde değilmişim gibi hissediyorum. Diğer tarafa geçip sırtımı tezgaha dayıyorum, bir ayağımdan diğerine geçiyorum.

Jack farkında değil gibi görünüyor. En azından bana dönüp baktığında hiçbir şey söylemiyor. "Peki, kalmanı sağlayan ne oldu?"

"Birkaç nedeni var. Gününü yalnız geçireceğini düşünmek hoşuma gitmedi." Herkes için her şeyi yapan birinin, şükran günü yalnız kalması bana doğru gelmiyor. "Senin sorun olmadığını söylediğini bilsem de, bana sorunlu geldi." Hassasiyet benim için doğal bir şey değil, ama ona karşı dürüst olmak için rahatsızlığımı bir kenara itiyorum.

Kaşları yarım santim yükseldi, gözleri biraz daha açıldı. "Bu, şey, benim için çok anlamlı."

"Mm-hmm." Gri karo zeminde duran krem rengi çoraplarıma bakıyorum. Birkaç adım atıp önümde duruyor. Jack saçlarımı omuzlarımin arkasına itiyor ve derin kahverengi gözleri benimkilerle buluşana kadar çenemi nazikçe yukarı kaldırıyor.

"Ciddiyim, Clara." Parmaklarıyla çenemin kıvrımını takip eder, elini boynumun yanına koyar. Başparmağı nabzımı okşarken yutkunurum. Beni o kadar dikkatle izliyor ki, gözlerimi kaçırmak istiyorum. Sanki içime girmiş gibi hissediyorum. "Bugünü seninle geçirebildiğim için çok mutluyum."

Jack'in eli ensemin saçlarına kayıyor. "Burada olduğum için ne kadar mutlu olduğunu göster bana," diye fısıldıyorum.

Başı yavaşça eğilir; burnumu burnuna dokundururken ağzımı ona doğru eğiyorum. Beni kızdırıyor, zamanını alıyor ve ne kadar sabırlı olabileceğimi test ediyor. Ellerim kapüşonlu sweatshirtinin ön kısmına

ve vücudunu bana yaklaştırıyor. "Seninle tanıştığımndan beri bunu yapmak istiyordum," diye fısıldıyor.

Sabrı kalmamış, yakıcı bir öpücükle beni eritiyor. Daha yakın olmak için parmak uçlarımda yükseliyorum; beni kalçalarımndan kaldırıp tezgahın üzerine oturtuyor, ayrılmış dizlerimin arasına giriyor.

Ayaklarımı belinin etrafına doluyorum, kalçalarımı sıkıp beni kenara doğru çekince ağzına inliyorum. Bacaklarımın arasında hissettiğim baskısı. Ağzımdaki ağzı. Saçlarımı tutan elleri. Bu hem çok fazla hem de yetersiz.

"Seni tekrar üstümde hissetmek istiyorum," diye mırıldanıyorum, ağzı benimkinden ayrılıp boğazımı öpmeye başladığında. Jack hiç vakit kaybetmeden beni kaldırıp kanepeye doğru yürüyor. Elleri kalçalarımı kavlıyor, ağzı tekrar benimkine dönüyor. Beni yavaşça indiriyor, başımın arkasına bir yastık koyup açık bacaklarımın arasına yerleşiyor.

Böyle daha yoğun. Öpüşme daha ateşli. Baskı daha iyi. Elimi Jack'in kıyafetlerinin altına sokup parmağımı omurgasında gezdiriyorum. Kalçaları benimkilere sürtünüyor, ereksiyonu kalın ve ağır.

"Şu anda olanlar hakkında konuşalım mı?" diye soruyor nazikçe, alnını alnıma dayayarak.

Elimle yüzünü eğip ağzını tekrar buluyorum; sakallarının pürüzlülüğü çenemi çiziyor. Hızlı öpücükler arasında başımı sallıyorum. "Hayır."

Beni görmezden geliyor, kendini yukarı itip bacaklarımın arasına oturuyor. Uyluklarım onun uyluklarının üzerinde, ayaklarım arkasında kanepede düz duruyor. Kendimi ön kollarımın üzerine itip saçlarımı sallıyorum.

Bugün bir erkeği baştan çıkaracağımı bilseydim, eşofman altı dışında başka bir şey giyerdim. Üzerimde Halloween temalı yarasa desenli külot var. Jack muhtemelen, sertleşmesini gizleyemeyen basketbol şortu dışında başka bir şey giymiş olmayı dilemektedir. Gözlerimi takip eder ve kapüşonlu sweatshirt'ünün önünü aşağı çeker.

"Bu akıllıca değil," diyor. Sesindeki belirsizlik neredeyse komik. "Öyle mi?" Şakaklarını ovuşturuyor, gözleri yavaşça üzerimde dolaşıyor. Keşke seksi bir şey giyseymdim. Başını geriye eğiyor, sanki tavan ona bir cevap verecekmiş gibi tavana bakıyor.

"Bir şeyin iyi olması için akıllıca olması mı gerekir?"

"Sen gideceksin." Sanki bana değil, kendine hatırlatıyormuş gibi geliyor.
"Bir gün. Yakında bir gün."

"Evet, gideceğim."

"Ama bir şey var" — parmağıyla hepimizi tek tek işaret ediyor
— "Bu şey. Değil mi? Aramızda? Bir enerji. Hayal etmiyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Hayal etmiyorsun."

Bu zavallı adam, bugün tek başına pasta yemenin tadını çıkarması gerekirken işkence çekiyor gibi görünüyor. "Belki şimdi bir kez öpüştükten sonra, bilmiyorum, enerji azalır. Sonra normale dönebiliriz."

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum, ayağımı onun uyluğuna doğru kaydırıyorum. "Bu mantığın işe yaramadığı bir durum bilmiyorum."

"Ben krizdeyim ve sen şaka yapıyorsun." Jack gülüyor, başparmağı ve işaret parmağıyla gözlerini ovuşturuyor. Ayağımı bacağından çekip bana doğru eğiliyor ve ayağımı sırtının altına koyuyor. Diğer bacağımlı kaldırıp ayaklarımın parmaklarını tekrar birbirine doluyorum. Vücudunun ağırlığı, azalmaya başlayan ağrıyı yeniden alevlendiriyor. Alnını tekrar alnıma bastırıyor. "Seninle sevişemem Clara. Sonrasında aynı olmayacağımı biliyorum."

Jack'in kalçaları benimkilere sürtünür ve ben inlerim. Şimdi kim işkence görüyor? "O zaman sadece öp beni. Öpüşmekten hiç kötü bir şey olmadı ki."

Dişleri kulağımı ısıyor. Uyluklarım belini sıkıca sarıyor. Alt karnımda çaresiz bir ateş yanıyor. "Gösterdiğim itidal için madalya hak ediyorum," diye mırıldanıyor, kendine kızgınmış gibi.

"Evet," diyorum ona, kapüşonlu sweatshirt'ünü vücudundan çıkarıp başının üzerinden geçirmesine yardım ederek. "Benden madalya almayacaksın. Ben kısıtlama karşıtım."

Parmaklarımın altında cildi sıcak ve pürüzsüz; her santimetresi kalın, sağlam kaslarla kaplı. O beni nazikçe öperken, ben de parmaklarımı omuzlarında gezdirerek onu keşfetmeme izin veriyorum.

Daha önce olduğundan daha yavaş ve daha tatlı. Acele etmiyor, sanki bir daha olmayacağını bildiği için tadını çıkarıyormuş gibi. Beni üstüne çıkararak, ellerini vücudumun her santimetresinde gezdiriyor.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, ellerim Jack'in göğsüne uzanıyor, ereksiyonu şortunun içinde, uyluklarımın tepesinde gizli. O nazıkçe boğazını temizliyor. "Biraz turta ister misin?"

Sonunda beklediğim şeyi elde ettikten sonra yemek yemenin bir özelliği var ki, bu kirazlı turta inanılmaz lezzetli geliyor.

Ailem henüz aperatiflerini yemeye bile başlamadı, bu yüzden doğrudan tatlıya geçmeme izin verilmesi beni çok şımartıyor. Maç öncesi yorumcular istatistikleri inceliyorlar ama Jack parmakları arasında saçımı çevirmekle meşgul olduğu için dikkatini veremiyor.

"Gerçekten burada oturup bunu tek başıma yememe izin verecek misin?" Ona kiraz dolgulu bir çatal uzattım ama o başını salladı.

"Yüzüne bulaştırmamaya çalışmanı izlemek çok eğlenceli." Gözlerimi deviriyorum ve o da şakağıma öpücük konduruyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, "bir kez" aramızdaki enerjiyi daha yönetilebilir hale getirmedi. Bu konuyu fazla düşünmemeye ve bugünü olduğu gibi keyfini çıkarmaya karar verdim.

Bana ailesinin gönderdiği fotoğrafları gösterir ve *Fraser Falls Şükran Günü Bülteni*ni yüksek sesle okur. Ailem hakkında konuşmanın normal olacağı doğal bir boşluk vardır, ama bu Jack'in koyduğu bir sınır ve ben buna saygı duymak istiyorum.

Sanırım o da bunu hissediyor. "Honor ve Paloma bugün ne yapıyorlar?" diye soruyor.

Gülümserim ve eğilip sakalının bittiği yerin hemen üstündeki yanağına hafifçe öperim. Bugün bittiğinde, bu sevgi de bitecek. Bu tek seferlik bir şey. En fazla bir günlük bir şey. "Paloma babasının evinde. Adı Kyle. Onu sevmiyoruz."

Jack çok ciddi bir şekilde başını sallar. "Bunu bilmek iyi oldu, teşekkürler."

"O, sadece nafaka ödemelerini azaltmak için velayet davası açtı ve sürekli Honor'a sataşüyor. Onu aldattı ve genel olarak pisliğin teki. Honor işte. Brooklyn'deki bir hastanede hemşire."

Nasıl tanıştığımızı, arkadaşlığımızın en güzel anlarını ve Paloma'nın hayatının bir parçası olmaktan ne kadar mutlu olduğumu anlatmaya başlıyorum. Jack dikkatle dinliyor, düşünceli sorular soruyor ve günün geri kalanını kanepede geçirdik. Acıktığımızda Jack

fırına birkaç donmuş pizza atıyor ve biraz sirke kokan ucuz şarabımı açıyor. Ve yatma vakti geldiğinde, kanepede konusunda tartışma çıkmıyor. Eski bir Red Sox tişörtünü başıma geçiriyor ve beni yanına, göğsüne çekiyor.

Bir günün ne kadar sürebileceğini merak ederek uykuya dalıyorum.

Bölüm 23

JACK

Elimde bıçak varken yoğun bir şekilde bakılmak gerçekten dikkatimi dağıtıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" Tommy, Luke ve Dove, ne dediğimi anlamamış gibi kahve fincanlarının üzerinden bana bakıyorlar. "Bana bakmayı kesin."

"Ne yaptın?" Tommy kaşlarını çatarak sorar.

"Kesinlikle bir şey yaptı," diye ekliyor Luke, tezgahın üzerine yaslanarak.

Sailor'la iyi bir amca gibi vakit geçirmenin en kötü yanı, genellikle beni bütün gün rahatsız etmeye kararlı olan bu üç pislikle birlikte gelmesi. "Clara bugün nerede?" Dove şarkı söyler gibi bir sesle sorar.

"Kızardı! Kızarıyor," diye bağırır Tommy, masanın karşısından bana dramatik bir şekilde işaret eder. Sailor onu susturur ve o da hemen ondan özür diler. "Burada konsantre olmaya çalışıyorum," der ciddi bir şekilde. Small Business Saturday için pulları oyuyoruz, ama oturduğumuzdan beri onun yardımcı olmayan ebeveynleri ve amcası sürekli dikkatimizi dağıtıyor. Sailor, yetişkin gibi davranan tek kişi.

"Bir saat uzaklıktaki bir matbaada, damga kitapları için acil siparişini almaya gitti. En azından Flo bana öyle söyledi."

Yalan söylüyorum. Bugün Flo'yu görmedim. Ama Clara'yı gördüm. Bu sabah gözlerimi ilk açtığımda. Kızıl saçları yastığımın üzerinde ateş gibi yayılmıştı. Tişörtüm onun beline dolanmıştı. O huzur içinde uyurken, kremi yumuşak teni benimkine değişirdi.

O çok güzel ve dün ona bunu söylemediğim için pişmanım.

"Flo'nun bu sabah kız kardeşini ziyaret ettiğini sanıyordum," diyor Dove, kahve fincanını dudaklarına götürürken.

Ah, lanet olsun. "Kapıdan çıkarken yakaladım." Bir yalan daha.

Tommy, pencere pervazından pasta çalmış mıyım diye soracakmış gibi gözlerini kısarak bana baktı.

"Flo'yu yine soymadın, değil mi?" diye soruyor, bana bakarak.

"Herkesin o tek hatalı kararını unutmasını istiyorum," diye mırıldanıyorum.

Sailor gururla damgasını gösterir. "Bak! Bu bir şeker kamışı. Sweet Caroline's için."

Eğilip onu inceliyorum. "Harika olmuş, ufaklık."

Dişleri, gamzeleri ve her şeyi ile gülümsüyor. Bu kasabanın benim için ne kadar önemli olduğunu bir kez daha anlıyorum. Bu insanların ne kadar önemli olduğunu. Can sıkıcı olsalar bile.

"İşe dönsen iyi olacak," diyor Luke, geçerken Sailor'ın saçlarını okşayarak.

Sailor, Luke'un elini itip bir sonraki lastik bloğunu kaldırır. "Miss Celia'nın dükkanı için de bir tane yapıyorum. Bu bir kitap!"

"O daha bebek," diyor Dove, dirseğiyle Luke'u dürterek. "Ve şimdiden Tommy'den daha üretken."

"Buna kızdım," diye mırıldanır Tommy, yine de Dove'un keklerinden birini çalar.

"Bana bebek denilmesinden hoşlanmıyorum," diyor Sailor en yetişkin ses tonuyla.

"Üzgünüm, tatlı kız," diyor Dove nazikçe, sadece Sailor'a özel bir ses tonuyla. "Hey, sana yardım edeyim. Şunu bana ver."

"O Flo's Fancies için," diyorum.

Gülümser ve pembe saçlarını at kuyruğu yapar. "Oh, biliyorum."

Küçük İşletmeler Cumartesi'si, Fraser Falls'ta her zaman kağıt üzerinde pratikte olduğundan daha başarılı olmuştur, ancak bu yıl gerçekten işe yarayabilir. Çünkü Clara geldi ve bunu mantıklı hale getirdi. Küçük illüstrasyonlar ve mağaza haritaları içeren damga kartları tasarladı. Sosyal medya paylaşımları planladı. Ve ben, elimizde

Flo'nun istediği broşür sayısı için bütçe yoktu, o da benim kanepemde otururken yanımdaki koltukta broşürleri kendisi yaptı.

Dün olanlar hakkında konuşmadık. *Yaptıklarım* hakkında. Nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Kaybetmeye hazır olmadığım bir şeyi açığa vurmaktan konuşmam.

Çünkü o gidecek. Sonunda New York'a, Davenport'a ve geldiği şık cam ofisine geri dönecek. Ben burada kalacağım, komşularımın telefonlarına cevap vereceğim, asla hayata geçiremeyeceğim yeni oyuncak fikirleri çizeceğim ve her şeyin ters gitmesinden sadece bir adım uzakta olduğum gerçeğini düşünmemeye çalışacağım.

Ön kapı gıcırıyor ve sonra çarpıyor.

"Jack?" Flo'nun sesi Dove'un evinin koridorunda yankılanır. "Sana bir paket geldi. Görünüşe göre posta işçiliği de özgeçmişime ekleyebileceğim bir şey."

Ayağa kalkıp ellerimi bir mutfak havlusuyla siliyorum. "Oyma işine dikkat et," diyorum Sailor'a. O da bana ciddi bir şekilde selam verdikten sonra çömelerek damga ile göz hizasına geliyor.

"Clara bunu bıraktı. Noel ağacı hakkında Luke ile konuşmam gerektiği için getiririm dedim," diyor Flo ve bana düz bir karton kutu uzatıyor.

Başımı sallıyorum. "Teşekkürler."

Flo gözlerini kısarak bana bakar. "Uykusuz görünüyorsun."

"Biraz uyudum," diye yalan söylerim.

"Peki, bu gece mutlaka uyu. Yarın müşterilerine kaba davranmanın bahanesi olarak uykusuzluğu kabul etmem. Yorumları kontrol edeceğim," diyor, omzuma hafifçe vurup geldiği yoldan süzülerek uzaklaşıyor.

Kutuyu yemek odasına götürüp açıyorum. İçinde basılı damga kartları var. Her biri mükemmel bir şekilde hizalanmış, kalın kağıttan yapılmış ve kapağında Clara'nın altın rengi kabartmalı Fraser Falls logosu var. İçinde Main Street'in bir haritası, her işletme için bir alan ve "baristaya iltifat et" ve "Fraser Falls'un bir fotoğrafını paylaş ve hashtag ekle" gibi bayramla ilgili görevlerin bir listesi var.

Her şeyi düşünmüştü. Flo yıllarca bunu konuşacak. Ben mahvoldum.

Masaya döndüğümüzde, Tommy Dove'un kulağına bir şeyler fısıldıyor, ama ben bunu duymak istemediğimi şimdiden biliyorum.

"Yapma," diyorum, onu işaret ederek.

"Ne?" Tommy sırtıyor. "Sadece artık aşka inandığımı söylüyordum. Ya da belki büyüçülüğe. Anlamak zor."

"Sen tam bir..." Gözlerim masanın diğer ucunda sıkı çalışan Sailor'a kayıyor. "Aptal."

Dove başını eğiyor. "Sence Clara sana ne yaptığının farkında mı?"

Elimi yüzümden aşağıya doğru çekip sandalyeme geri çöküyorum. "Bana hiçbir şey *yapmıyor*."

İkisi aynı anda "Hmm" diyor ve ben çığlık atmak istiyorum.

Arkadaşlarımı görmezden gelip, önümdeki işe odaklanıyorum. "Merhaba masası için ortasında S-B-S yazan bir kalp uygun olur mu sence?"

"Evet," diyor Sailor. Yetişkinlerle dolu bir masada yardımcı olan tek kişi çocuktur. "Ama kalbin içine *Clara* yazma, Jack amca."

Sözümü geri alıyorum.

SAILOR SON LASTİK damga bloğunu mürekkebe bastırır ve kağıdında dener.

Cebimden otuz dolar çıkarıp masanın önüne koyuyorum. Çalışan çocukların ücretlerinin ne kadar olduğunu bilmiyorum ama istediği elli dolardan aşağı indirdiğim için mutluyum.

Yirmi dolarda anlaştık ama o ayağa kalkıp elimi sıktı (gerçek bir müzakereci gibi anlaşmamızı onaylamak için) ve ona tulumuyla Fraser Falls ayı maskotuna benzediğini söyledim. O öfkeyle uzaklaştı ve Dove bana genç kızların özgüveniyle ilgili bir ders verdi. Onu yatak odasından çıkarmak ve oyma yapmaya başlaması için on dolar daha vermek zorunda kaldım.

"Aferin, evlat. Bugün beni gururlandırdın." Gerçekten de öyle.

"Tüm pulları toplayan insanlar ne kazanıyor?" diye sorar, parasını tulumunun cebine koyarken.

"Bir taç," diyor Dove. "Ve Tommy Amca'nın barında bedava bir içki."

"Nakit para yok mu?" diyor, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

Dove kaşlarını kaldırır. "Yaramazlık yapmaya başlamadan önce gidip keçileri kontrol et, lütfen."

Kız odadan çıkarken kendi kendine şarkı mırıldanıyor. "İyi bir çocuk," diyorum Dove'a.

"Öyle, ve sen ona çok iyi davranıyorsun. Kesinlikle iyi bir kadınla evlenip kendi çocuğunu yapmalısın."

"Kendi sesinden hiç bıkmıyor musun?" diye soruyorum ona, o başını sallayınca ona oyulmuş bir lastik parçası atıyorum.

"Clara'yı seviyorum. İşte, söyledim," diyor Dove, sanki bu bilgiyi ondan zorla almışım gibi. "Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum, çünkü ailesinin işi benim karşı olduğum şeylerin sonsuz bir listesi, ama elimde değil. O nazik, tatlı ve çok çabalıyor. Ben hiçbir şey için bu kadar çabalamadım."

"Öyle olduğunu biliyorum." Kauçuk parçalarını küçük parçalara ayırıyorum. "Ama onu burada tutmayacağım."

Dove, ona attığım parçayı alır ve önümdeki yığının üzerine atar. "Hayır, ama öyleymiş gibi davranmak hoş."

Tommy geri gelir ve konu iş, aile ve Dove'un inanılmaz bir hızla edildiği kasaba dedikodularına geçer. Dinlerim, gülerim ve katkıda bulunurum, ama içten içe Clara'ya daha ne kadar rol yapmam gerekeceğini sorgularım.

Bölüm 24

CLARA

KÜÇÜK İŞLETMELER CUMARTESİ, insanların maraton için antrenman yaptığı gibi benim de antrenman yapmam gereken türden bir etkinlik.

Main Street'te yürürken bu haftaki fırtınanın izleri neredeyse hiç yok. Her ışık tam olması gerektiği yerde parılıyor, kaldırımlar kardan temizlenmiş ve ağaçlardan dalların kırıldığına dair hiçbir iz yok. Sert bir rüzgar esiyor ama enerji yüksek, tüm dükkanlar açık ve hazır.

Fraser Falls, bugün buraya gelmesi beklenen ziyaretçiler için mükemmel görünüyor.

Arthur, damga defterimi almak için karşılama standına uğradığımda keyifliydi. Fraser Falls SBS tişörtü aldığımda bana ilk damgamı verdi. Ortasında SBS yazan küçük kırmızı bir kalp. Belediye binasının otoparkının ziyaretçilerle dolu olduğunu söyledi.

İlk durağım, annem için teslimat siparişi vermek üzere Flo's Fancies. Buraya geldiğim ilk hafta ona Flo'nun makaronlarından bahsetmiştim ve Flo'nun yılda bir kez yaptığı teslimat gününü sabırla bekleyerek iki düzine sipariş verebilmek için sabırla bekledim. Flo, özel bir matbaaya gidip profesyonelce bastırttığım kitapçıkların harika görüldüğünden bahsetmiyor. Bu da beni elbette bir tür övgü almaya daha da çaresiz hale getiriyor.

Uzatılan elimden kitabı alıp damgaladıktan sonra geri verdi. Kuruyan kahverengi mürekkebi gözlerimi kısarak baktım. Flo's Fancies damgası neden sosis gibi görünüyor?

Flo iç geçiriyor. "Jack bana bunun çikolatalı ekler olduğunu söyledi." "Tabii ki, aynen öyle görünüyor."

Kaşları da alını da hareket etmiyor ama yine de bana kaşlarını çatıldığını anlayabiliyorum. "Yalan söylemek çekici bir özellik değildir, Clara. Sosis gibi görünür. Hadi, git artık, sıramı bekletiyorsun."

Haklı, öyle yapıyorum ve bu çok iyi hissettiriyor. Normalde sabahları Bliss'e kahve almaya gittiğimde ya da o fırında olduğunda, en azından birkaç dakika boyunca onunla aşırı kibar bir sohbet yapmam için bir neden bulurum. Bugün arkamda, elinde damga defterleri ile bekleyen bir sıra insan var. "İyi günler, Bayan Flo," diyorum ve Bliss'e doğru yola çıkıyorum.

Küçük İşletmeler Cumartesi'si her zaman Kara Cuma'nın ertesi günüdür. Büyük perakendecilerin teklifleri ve indirimleriyle bombardımana tutulan insanları yerel işletmelerden alışveriş yapmaya teşvik etmek amacıyla başlatılmıştır. Bir yıl, pazarlama kampanyasının yanlış güne planlandığı ve Davenport'un dikkatleri üzerine çekmeye çalışıldığı için internette cehenneme sürüklendiği günü asla unutmayacağım.

Bugün tüm Noel alışverişimi şehirde yapmayı planlıyorum çünkü tüm pullarımı toplarsam, Hungry Fox'ta istediğim bir içkiyi ve bir taç kazanacağım.

Az önce öğrendiğim iki şey benim için çok önemli. Rekabetçi olduğumu biliyordum, ama bunun pul kitapçıkları için de geçerli olduğunu fark etmemiştim.

Belki de tenis oynamaya başlamalıyım.

Bliss'ten kahve tepsisiyle çıkarken kaldırımda bu kadar çok insan görmek biraz garip olsa da hoş bir manzara. Caddeyi geçmeden önce her iki tarafa da bakmam gerekiyor, ki bu normalde araba trafiğinin çok az olması nedeniyle gerekmeyen bir şey.

Harry's insanlarla dolu ve Jack'in bu durumdan hem mutlu hem de kızgın olduğunu hayal edebiliyorum. O da herkes kadar Fraser Falls'un gelişmesini istiyor, ama aynı zamanda bir işletme sahibi olmanın müşteri hizmetleri tarafını da hiç sevmiyor.

Joe, Jack'in hafta sonu çalışanı ve fındıkkıran hırsızı, ben kapıdan içeri girerken kasada duruyor. Yüzü biraz daha soluyor. Her zaman havalı yetişkinlerden biri olacağımı düşünmüştüm ama görünüşe göre öyle değilmişim. Ben bir muhbirim. Nancy, Jack'in hafta içi çalışanı, mumlukların yanında bir müşteriyle konuşuyor.

"Sana ve Nancy'ye kahve aldım," diyorum olabildiğince havalı bir yetişkin gibi, tepsiden iki fincan kaldırıp önündeki tezgahın üzerine koyuyorum.

Bana ve içeceğe bakıyor. "Uh, teşekkürler. Ama annem kahve içmeme izin vermiyor. Kahvenin beni hiperaktif yaptığını ve başının belası olduğumu söylüyor."

"Anladım, üzgünüm. Jack buralarda mı?" Kafasıyla atölyenin kapısını işaret ediyor. "Müşterilerden saklanıyor mu?"

"Evet. Yoğun olduğunda hep öyle yapar."

İçeceklerin dengede kalması için tepsideki ellerimin pozisyonunu değiştirip atölyenin kapısını çalışıyorum. Hiçbir makinenin çalıştığını duyamıyorum. Kapıyı açıyorum ve Jack masada bacak bacak üstüne atmış, havaya tenis topu atıyor.

"Hiç çalışmıyor musun?" diye şakacı bir şekilde soruyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Ona kahvesini uzattım ve eğilip onu öpmek için duyduğum dürtüye direndim. "Çok çalıştığım için dinleniyorum. Bu kadar üretken olmam korkutucu."

"Seninle gurur duyuyorum. Şüpheliyim ama gurur duyuyorum."

"Damgayı almaya mı geldin?" diye soruyor, ayaklarını yere indirerek. Önündeki masaya yaslanıyorum, ayaklarım onun ayaklarının arasındaki boşluğu dolduruyor. Öne eğiliyor, elleri sanki uyluklarımın arkasını kavrayacakmış gibi dışa doğru açılıyor. Kavramıyor; aniden duruyor, ellerini saçlarında gezdiriyor ve geriye yaslanıyor.

Sadece ben değilmişim, iyi bilmek.

"Hayır, seni en sona saklıyorum. Sadece sana kahve getirmek istedim." Cebimden pul defterimi çıkarıp Flo's Fancies pulunu gösteriyorum. "Bu sosisin ne olduğunu açıklayabilir misin?"

Jack kahvesini neredeyse boğazına kaçırıyor. "Dove yaptı. Sanırım Flo'yu kızdırmak için bilerek yaptı."

Bu açıklama benim için yeterli. Tepsiden kendi kahvemi alıp defterimi cebime geri koyuyorum. "Görevime geri dönüyorum. Müşterilerinden kaçmayı bırak."

Yakalandım. Elini ağzına götürerek sırtışını gizler. "Sen daha sonra geri geldiğinde onları kaçınmayı bırakacağım."

Joe, mağazadan geçip Main Street'e çıkan çıkışa doğru yürürken, zorla bastırdığım gülümsememden dolayı kafası karışmış görünüyor. Dışarı çıktığımda,

genellikle uğramadığım işletmeleri araştırdım. Damga kitabını tasarlayan kişi olarak, bir rota hazırlamış olmam gerekirdi.

Wilde & Winslet benim bir sonraki hedefim ve annem Çarşamba günü onları aradıktan sonra Mel ve Winnie'yi ilk kez şahsen görüyorum. Onların portföyünün bağlantısını gönderdikten sonra, annem yanlışlıkla bana güneş gözlüklü bir emoji ve ardından bir başparmak yukarı emojisi gönderdi.

Winnie beni ilk gören kişi oldu ve bana sıkıca sarıldı. "Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler."

Sanırım ve umarım Melissa olan biri arkamdan gelip bana sarılır. "Bana çok teşekkür etme, henüz annemle çalışmadın. Sosyal statüsü onun gurur ve mutluluk kaynağıdır. Etkinlik çiçekçisini birkaç hafta kala kaybetmek, onu yirmi yıldır gördüğüm en stresli hale getirdi. Yüzünün hala bu kadar ifade dolu olabileceğini bilmiyordum."

"Annen harika!" diyor Winnie ve beni bırakıyor. Melissa hemen bırakmıyor, ki bu iyi oluyor çünkü Winnie'nin az önce söylediği şeyin şoku beni neredeyse yere düşürüyor.

Annemi seviyorum, ama onu olduğu gibi kabul ediyorum ve başkalarının umutsuzluk bulabileceği tuhafliklarında mizah buluyorum. Özellikle başkalarının onu nasıl algılayacağına dair konularda, onu memnun etmek çok zor olabilir. Ne olursa olsun koşulsuz destek ve inanç sunan, ama arkadaşlarının önünde çirkin bir etek giydiğin için seni reddetmeye hazır bir anneye sahip olmak her zaman komik bir tezat oluşturmuştur.

"Dün şimdiye kadar gördüğüm en ayrıntılı taslağı gönderdi. Onu yazdırdık. Aslında kısa bir hikaye gibi. Özellikle bu kadar kısa sürede, bizim için daha kolay hale getiremezdi," diyor Winnie.

"Sadece birkaç hafta kala tedarikçilerimizden bazı şeyleri temin etmekte zorlandığımızı dürüstçe söyledik ve o da hemen uygun alternatifleri içeren bir e-posta gönderdi. Annen harika, Clara," diyor Mel, yavaşça benden uzaklaşırken.

"Sanırım beyin kanaması geçiriyorum. Bir keresinde bir catering şirketi onu West Village'ın Kötü Cadısı olarak adlandırmıştı. Her neyse, sizin için her şeyin yolunda gitmesine çok sevindim!

Sizin için her şey yolunda gittiğine çok sevindim! Tanıdığım herkese mum olarak zaferinizi kutlayacağım."

Winnie gülüyor. "Damga kitabını aldın mı?"

Kızlar kendi mumlarını kendileri yapıyorlar ve Maggie'nin evinde geçici olarak kaldığım odada birkaç tane var. Neyse ki Honor mumları *seviyor*, bu da onu hediye almak için en kolay kişi yapıyor. Bugün yeni çıkan Noel serisinden birkaç tane ve buket koleksiyonundan birkaç tane seçiyorum. Damga, altında *W & W* yazan ve pembe mürekkepli basit bir çiçek.

Dove ve ben, kuaförleri damga defterine almama kararı aldık, bu yüzden Wilde & Winslet'e giderken kuaförün ve dondurmacının önünden geçip gittim. Frozen Spoon bugün sıcak çikolataya odaklanmış ve benim planım Jack'e dönerken oraya uğramak.

Green Light kitapçı, kitabı ilk tamamlayan kişi olma yarışımında bir sonraki durağım. Kapıdan içeri girdiğimde Bayan Celia, "İyi günler Clara" diyor.

"Merhaba Bayan Celia. Bugün nasılsınız?" Kulaklık takmış ve birbirine uyan siyah mont giymiş ziyaretçiler bilim kurgu bölümünü inceliyorlar. Bayan Celia onların yakınında, ama çok da yakın olmayan bir basamaklı tabureye oturmuş.

"Şikayet edemem. Etkinliğimiz için hazırlıklarla meşguldüm." Benim tek yaptığım onu doğru insanlarla tanıştırmakken, onun bunu "etkinliğimiz" olarak adlandırması hoşuma gidiyor. Bu, kendimi bir şeyin parçası gibi hissettiriyor. Buraya ait hissetmek, her geçen gün daha da artan bir arzu. "Alışveriş mi yapmaya geldin, sohbet etmeye mi?"

"Alışveriş yapıyorum Noel alışveriş Alış sen var beş beş yaşındaki çocuklar için kitap öneriniz var mı? Ve dinozorlarla ilgili kitaplar da olabilir." Bayan Celia dik durur, örgüsünü arkasına atar ve bir görevi olan kadın gibi hızla uzaklaşır. Ben de onun arkasından

köpek yavrusu gibi peşinden giderim. "Dinozor kitabı da beş yaşındaki çocuk için mi?"

"Beş yaşındaki bir çocuk kadar olgun, ama hayır, neredeyse otuz yaşında."

Bayan Celia'nın raflardaki neredeyse tüm kitapları bana tanıtabilmesi inanılmaz. Müşterilerine yüzde 100 tavsiye edebileceği kitapları satın aldığını ve bu sayede kitapları kolayca hatırlayabildiğini açıkladı.

Paloma için bir yığın kitap, Max için iki dinozor kitabı ve babam için bir iş zihniyeti kitabı satın aldıktan sonra, bir sonraki damgamı alıyorum. Yeşil bir kitap.

Bayan Celia, bir düzine genç kız özel baskıları aramak için içeri girene kadar bana Matilda Brown hakkında her şeyi anlatıyor.

Bebek arabalarını, köpekleri ve arabaları atlatarak, hiç gitmediğim Main Street'in o kısmına güvenli bir şekilde ulaştım. Sonunda, bir kadının ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla çikolata ve şekerleme satın aldım, ayrıca Honor için takı, Sahara için stres topu, Honor'un babası için tığ işi şapka ve atkı ve Paloma için tığ işi çilekli sırt çantası aldım. Ve bunlar sadece hatırladıklarım.

Şu anda sahip olduğum poşet ve pulların sayısı, çok daha fazlasını satın aldığımı gösteriyor.

Maggie'nin evine dönüp çantalarımı bırakmak için çardaklara yaklaşıırken, havada kızarmış yemek kokusu var. Bu kasabayı daha fazla sevemeyeceğimi düşünmüştüm; yanılmışım. Çardakların diğer tarafındaki taco standı adeta beni çağırıyor.

"Clara!"

Yiyeceklerin bana seslendiğini hayal mi ediyorum diye bir saniye düşünürüm, ama hemen Flo olduğunu anlarım. "Her şey harika görünüyor, Bayan Flo. Çok yoğun!"

O beni daha önce kendi sırasından kovduktan sonra, bu konuşmaya bir iltifatla başlamak doğru olur gibi geldi. "Clara, bak, sence yeterince oturma yeri var mı?"

Çardak çevresini gözden geçiriyorum; birçok kişi banklarda yemek kamyonlarından yemek yiyor ve hala boş yerler var. Büyük çöp kutuları, oturma yerlerinin bir adım arkasına, erişilebilir olacak kadar yakın ama rahatsız edici olmayacak kadar uzak bir mesafeye yerleştirilmiş. Bu kadar detaylara dikkat edilmeyen şirket barbekülerine katılmışım.

"Bence yeterince var. Neden sordun?"

Flo'nun gerçekten stresli olduğunu ilk kez görüyorum. "Tekrar şikayet alırsak, insanlar geri bildirimleri dinlemediğimizi düşünecek."

Haklı bir noktaya değindi. "Tavernanın terasındaki piknik masalarını alsan nasıl olur? Bu havada insanlar muhtemelen dışarıda içki içmek istemeyeceklerdir, ama oturup bir iki taco yerler. Bence sorun olmaz. İnsanlar genellikle ayakta sokak yemeği yemeyi umursamazlar."

"New York'ta olabilir, ama biz ziyaretçilerimize konfor sunmayı seviyoruz." Bu beni yerime oturtuyor. "Ama piknik masaları iyi bir fikirdi. Teşekkürler, Clara."

Ben "*Rica ederim*" diyemeden o gitmiş. Haritayı inceliyorum ve Harry'nin dükkanı dışında listemde sadece antika dükkanı ve Frozen Spoon kalmış.

B & B bu hafta sonu bu yıl ilk kez doldu. Maggie herkesin ihtiyaçlarının karşılanması için aşırı dikkatli davranıyor, bu yüzden koridorda rahatsız edilmemek için kişisel girişime daha uzun yoldan yürüyorum.

Antika dükkanı, kasabada normalde güvende hissettiğim bölgenin biraz dışında; tavernayı geçip Noel ağacı çiftliğine giden yol üzerinde. Beş damga önce kime ne aldığımı unuttum, ama kararlıyım ve aynı zamanda mali açıdan sorumsuzum.

Çantaları B & B'de bırakmak, yürüyüşe başlarken kendimi daha hafif hissetmemi sağlıyor. Kitaplar ve tacolar arasında bir yerden aldığım kulaklıkların altına kulaklıklarımı takıyorum ve sokakları dolduran ziyaretçilerin arasından geçerek başımı eğik tutuyorum.

Noel ağacı aydınlatma töreni bu akşam saat 8 civarında yapılacak. Oraya vardığımda önceden düşünerek töreni gerçekleştirecek küçük bir ünlü bulmayı teklif etmediğim için kendime çok kızdım, ama kaçınılmaz olarak yardım etmekle oldukça meşguldüm.

Kısa bir süre sonra antika dükkanının kapısına vardığımda hava kararmaya başlamıştı. İçeri girdiğim anda annemin çok seveceği eski bir kelebek broş gördüm. Bu dükkan şu anda Fraser Falls'ta muhtemelen en kalabalık yer ve kasaya ulaşmak için mücadele etmek zorunda kaldım.

Oda, çok fazla insanın kokusu ve eski eşyaların kokusuyla doludur. Oradan çıktığım için rahatlamışım. Damgama gözlerimi kısarak bakıyorum, sonra telefonumun ışığını üzerine tutarak daha net görebiliyorum. Ne olduğunu hiç anlamıyorum. Siyah bir leke dışında hiçbir şeye benzemiyor. Daha sonra Jack'e bunu sormayı aklımın bir köşesine yazıyorum.

Marshmallow ve krema ile dolu sıcak çikolata için otuz dakika sırada bekledikten sonra, defterime sarı bir dondurma damgası basılıyor.

Sırada önümde, eldivenli elleriyle damga kitabını sıkıca tutan küçük bir kız vardı ki, korkunç bir şey oldu: Kitabın yaratıcısı olarak taç almamın haksızlık olacağını fark ettim.

Bunu şimdiye kadar fark etmemem için pul bazlı adrenalinle kafam güzel olmalı. Ödülün bir taç olduğunu bilmem bile içeriden aldığım bilgiye dayanıyor. Bu da, her şeyin çok kısa sürede ayarlandığı için sınırlı sayıda olduğunu da bildiğim anlamına geliyor.

Filmin sonunda farkına varan ve kalbi büyümeye başlayan Grinch gibi hissediyorum. Sevimli, minik eldivenli bir çocuktan taç alamam. Tanrım, bazen vicdan sahibi olmaktan nefret ediyorum.

Sokağın karşısındaki Harry's'e doğru hızla yürürken, kapının yanında Holly bebeği alıp almamayı tartışan iki kadına içkimi dökmek için dikkat ediyorum. "Almalısınız," diyorum yanlarından geçerken. "Parasına değer."

Jack, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yine atölyesinde, bu sefer ayaklarını masanın üzerine uzatmak yerine, büyük bir yemek masasının üzerine eğilmiş bir şeyi inceliyor.

Yüksek sesle iç çekiyorum. Keşke o ben olsaydım.

Atölyenin kapısı arkamdan kapandığında "Sinirliyim" diyorum.

"O şeyi kilitlemeye başlamam gerek," diyor, dik durarak. "Seni bu kadar sinirlendiren ne?"

"Tacı alamıyorum," diyorum, muhtemelen dramatik bir şekilde.

Alt dudağı biraz dışarı çıkıyor. Gördün mü, dudaklarını bükebileceğini biliyordum. Benimle dalga geçtiğini biliyorum. "Neden, prenses?"

Prenses diye çağrılmaktan *hiç de* kızmadığım için kendimden nefret ediyorum. "Bu etik değil. Ben de bu sürece dahil oldum. Başkasından almamalıyım."

"Ama tüm bunları sen aldın," diyor, tam da duymak istediğim şeyi söyleyerek. "Senin bu işe karışmış olmanın bir önemi olmamalı."

Katılmak istiyorum ama beni engelleyen bir şey var. Ahlak ya da saçma sapan bir şey. Bu kesinlikle Davenport ailesinin bir özelliği değil. Bunu okulda, yaz kampında ya da başka bir yerde öğrendim. "Yapamam. Üzgünüm."

"Seni üzölmemek için ne yapabilirim?" Birçok şey var. Bunların çoğı, hala kapının yanında, Jack'ten uzakta durmamın nedeni. "Ağıaç aydınlatma törenine gitmek ister misin? Sana taco alırım. Bu seni üzölmemek için yeterli olur mu?"

Başımı sallıyorum. "Saat yedi kırk beşte Maggie'nin önündeki kaldırımda buluşur muyuz? Belediye binasına gidip Dove'a, insanların gün boyu bıraktığı oyuncak bağışlarını toplamasına yardım edeceğim."

"Tabii ki. Maggie'nin dükkanının önünde buluşuruz. Damgayı almayı unutma. Ödölü alamasan bile kitabını yarım bırakamazsın."

Bölüm 25

CLARA

JACK GELDİĞİNDE, daha önce Harry'den aldığım şamdanlarla ona vuracağım.

Saat 7:57 ve o geç kaldı.

Fraser Falls'ta her şey birbirine çok yakın olduğu için, Maggie'nin dükkanının önünde durduğum yerden Noel ağacını görebiliyorum. Belediye binasının önüne dikilmiş ve tahmin ettiğimden çok daha büyük. Nasıl fark etmeden yanından geçip gelmişim, bilmiyorum. Yanlış anlamayın, Rockefeller ağacı gibi değil, ama hangisi öyle ki?

Dove, hafta başında fırtınadan o kadar endişelendiklerini ve zamanında hazırlayamayacaklarını düşündüklerini söyledi. Arthur hologram ağaç önermiş ama ekipmanı nereden bulacağını bilememiş. "Clara'ya sor, o bilir" demiş ve Dove bana bunu söylediğinde sevinçten neredeyse yanacaktım.

Sonra bana "hayatını yaşa" dedi. Tamamen haklı olsa da, bu sadece gizli planım doğrultusunda insanların güvenini kazanmaya başladığımı gösterdi. Her seferinde oradan bir şey çıkardığımda üzerine yapışkan bir not yapıştırılmış olsa bile.

Telefonumdan saati tekrar kontrol ettikten sonra, Jack'e nerede olduğunu soran diğer mesajlarımın yanına beş tane soru işareti daha ekleyerek gönderiyorum. Mesaj, onun tarafında görünür ama hemen kaybolur. Sonra onu, hafif bir koşu ile kalabalığın arasından geçerek fark ederim.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, etkilenmemiş bir şekilde. Belediye binasının yakınındaki mikrofondan Arthur'un boğuk sesini duyuyorum, ardından ağacın yakınında toplanan kalabalık bir grup, yüksek sesle ve senkronize bir şekilde ondan geriye doğru saymaya başlıyor.

Jack bana ulaştığında hepsi birlikte *üç* diye bağırlar. "Geç kaldın Kelly!"

"Biliyorum, üzgünüm. Bir şey almam gerekiyordu." *İki*.

"On beş dakika bekleyemeyecek neydi?" *Bir*.

"Bu." Jack küçük plastik tacı kafama takarken, alkış sesleri eşliğinde ağaç kırmızı ve altın rengi ışıklarla aydınlanıyor.

"Küçük İşletmeler Cumartesi damga kitabını tamamladığın için tebrikler," diyor gururla. Elleri tacımdan omuzlarıma iniyor ve sıkıca sarıyor. Ellerimle onun ellerini kapıyorum, parmaklarım bir anlığına birbirine dolanıyor, sonra tacımı yeniden düzeltiyorum, bu hissi seviyorum.

"Ama ödülü alamam. Bu etik değil."

"Değil. Sanat okulunun bodrumunda buldum. Tüm emeklerin için bir ödülü hak ediyorsun, Clara." Sözlerim boğazımda düğümleniyor. Doğu hazırlıkları sırasında yeni bir fırça aramak için sanat okulunun bodrumuna indiğimde, oranın ne kadar berbat bir yer olduğunu gördüğüm için, Jack'in benim için bunu yapmasının ne kadar zor olduğunu biliyorum. Elleri kollarımı okşarken, göğsümün ortasında sıcak ve rahatlatıcı bir his yayılıyor. "Ve sana tavernada o içkiyi ısmarlayacağım."

Ziyaretçiler ve sakinler her yerde ve bunun bir daha olmayacağını söylemiştik, ama Jack'in ceketinin önünü tutup ağzını ağızıma çekme isteği her zamankinden daha şiddetli. "Bu, kleptoman olarak ününe pek yardımcı olmayacak," diyorum yavaşça. Jack'in kahkahası trafik ve insanların gürültüsüne karşı yankılanıyor. "Teşekkürler. Bu, şimdiye kadar benim için yapılan en tatlı şey."

Kollarımı beline doluyorum ve yanağımı göğsüne yaslıyorum. Bir kolu omzumu sarıyor, diğeri ise başımın arkasını tutuyor. O aşağıya bakarken ben yukarıya bakıyorum, dudaklarımız birbirine birkaç santim uzaklıkta. Çok kolay olurdu... ama yapmayacağımıza söz vermiştik. Bir adım geri çekilip kendimi ondan kurtarıyorum. "Sanırım geç kaldığın için seni affedebilirim."

Jack, uzayan sakallarını eliyle okşarken gözleri bir şey düşünerek dalgınlaşır. "Geç kaldığım için üzgünüm. Aşağısı çok karışık." Jack ağacı kontrol eder. "Daha yakından bakmak ister misin?"

"Mm-hmm."

"Hadi," diyor nazikçe, kolunu omuzlarıma atarak.

Jack, müşterilerden kaçınarak geçirdiği verimli gününü anlatıyor. Ben de ona yemek kamyonu ile ilgili düşüncelerimi özetliyorum. Sıradan bir sohbet ama içim içim parlıyor sanki. Ağaca otuz metre kala adımı duyuyorum.

Flo, elinde bir dosya ile bize doğru hızlıca yürüyor. Jack sessizce homurdanıyor ama ben hemen heyecanlanıyorum. Sanırım onun tepkisi, cumartesi gecesi görevlendirilme ihtimaline karşı normal bir tepki. Flo'dan bir görev almak isterim.

"Merhaba Bayan Flo," diye neşeyle selamlıyorum onu.

Gözleri hemen Jack'in omzumdaki koluna kayıyor. Ben hafifçe kolunu çekince o da kolunu indiriyor. Boğazını temizliyor. "Clara." Adımı sanki hayatımın en kötü haberini verecekmiş gibi söylüyor. Bu biraz endişe verici. "Sadece sana söylemek istedim." *Birinin öldüğünü mü?* "Pul defteri fikrin mükemmeldi. Herkes rekor düzeyde satışlar bildirdi. Sonuç olarak, bu büyük bir başarı. Bu yüzden teşekkür ederim."

Ağzımın açık kalmasını engellemek için gerçekten çaba sarf etmem gerekiyor. Sözlerim ikinci kez boğazımda düğümleniyor. "Evet, harika bir gün geçirdim," diyor Jack, bana biraz zaman kazandırmak için.

"Hmm, bütün gün ortalarda görünmediğini bilmediğimi sanma, Jack Kelly," diyor Flo sertçe.

"Teşekkürler, Bayan Flo," diye zar zor çıkardım. "Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana."

"İyi akşamlar."

Sersemlemiş bir halde onun uzaklaşmasını izliyorum. Hayatımın geri kalanında bu heyecanı kovalayacağım. Jack aşık olmuş yüzüme bir bakış atıyor ve yine kahkahaya boğuluyor. Bu beni, Flo'nun sağ kolu olduğum ve bu kasabayı birlikte yağlanmış bir makine gibi yönettiğimiz hayali dünyamdan çıkarıyor.

"Onu köpek yavrusu gibi kovalamaya başlamadan önce seni tavernaya götürelim," diyor Jack yumuşak bir sesle, beni Flo ile ilgili küçük transımdan çıkararak.

JACK, taverna insanlarla dolu olmasına rağmen tacımı çıkarmama izin vermiyor.

O kadar yoğun ki, sonunda Tommy'ye barın arkasında yardım etmeye başlıyor, tıpkı Tommy ilk açıldığında ve başka birine para ödeyecek parası olmadığında yaptığı gibi. Jack'in gününü kendi müşterilerinden kaçarak geçirmesi ve sonunda başkasının müşterileriyle uğraşması ironik bir durum, bunu ben de fark ettim. O da fark etti, gecenin sonunda bunu doğruladı.

Saat geç olduğu için sokaklar artık çok daha sessiz. "Kar yağacak," diyor Jack, yüzünü gökyüzüne doğru çevirerek.

"Aman Tanrım, sen kar yağacağını *koklayabilen* insanlardan mısın? Bu çok havalı." Telefonunu uzatır; hava durumu uygulamasının bildirimi en üstte görünür. "Bana yalan söyleyebilirdin. Sana inanırdım."

"Bunu aklımda tutacağım. Peki, tacını beğendin mi? Kredi kartının limitini aşmaya değer miydi?"

Başımı sallarken gülümsemeden edemiyorum, başımdan düşmemesine dikkat ederek. "Evet. Üniversiteden beri taç takmamıştım."

"Üniversitede mi?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde. "Üniversitede ne yapıyordun da taç takmışsın?"

"Bahar tatilinde Miami'de ıslak tişört yarışmasını kazandım."

"Harika." Şakaklarını ovuşturup başını salladı. "Tebrikler. İyileştin mi?"

"Islak tişört yarışmasından mı?"

"Flo'dan, Clara."

"Oh. Hayır. O bana teşekkür etti," diyorum. Kapıma yaklaşıyoruz, gece sona eriyor ve ben *hala* şoktayım. "Benim fikrim yardımcı oldu. Gerçekten yardımcı olacak bir şey yaptım."

"Neden kendini küçümsüyorsun? Buraya geldiğinden beri yardım ediyorsun."

Kapımın önünde yavaşça durduk. "Sana teşekkür borçluyum. Flo'ya desteğini dile getirdiğin, pulları bitirmek için canını dişine taktığın, bu fikre inandığın için. Teşekkürler Jack."

"Sana zaten söyledim Clara. Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin. Seni her zaman desteklerim."

Göğümdeki o parlak his biraz daha parlaklaşıyor. "Sanırım bu gece bu kadar."

"Sanırım öyle." Aramızdaki hava ağırlaşır. Parmaklarımı esnetirim, kendimi kapıya doğru yönlendirmek isterim, ama hareket edemem. Jack'in gözleri benimkilere o kadar yoğun bir şekilde bakıyor ki nefes almam zorlaşır. Sanki bizi birbirimizden uzak tutan ipler sessizce koparken çıkardıkları sesi duyabiliyorum.

Jack'in ağzı benimkine çarpar, dudakları sıcak ve acıtır. Sırtım kapının yanındaki duvara çarpar ve vücudu bana bastırır. Ellerim saçlarını çeker, onu bir şekilde daha yakınlaştırmaya çalışır. Kalçalarımı sıkıca kavrar. Bunun tekrar olmaması gerekiyordu, ama umursamıyorum. Ya da durduramıyorum.

Dili ağızma giriyor ve tutamadığım inilti onu kendinden geçiriyor gibi. Duruyor, nefesimizi toparlamaya çalışırken alnını alnıma dayıyor.

"Bu bizim için tek seferlik bir şey değil," diye fısıldıyorum sessizce, etrafta başka kimse olmamasına rağmen.

"Biliyorum. Muhtemelen kendi evime ve kendi yatağıma dönmeliyim." Burnu nazikçe benim burnuma dokunur. "Sen olmadan aynı değil."

"Kesinlikle içeri girmemelisin." Şişmiş dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Bu iyi olmaz."

"Kesinlikle olmaz."

"Tabii," diyorum, o çenemi öperken nefesim kesiliyor.

"Tabii," diye tekrarlıyor.

"Fazla düşünmezsek. Bir kerelik bir şeyin tam anlamıyla bir kerelik olması gerekmez, değil mi? Bir dizi sefer için genel bir terim olabilir." Jack kulağımın altını emdi ve bacaklarım titredi. "Bir tanesi Fraser Falls'a yaptığım tek ziyaret için olabilir. Rahat. Çok rahat ve bağlanmadan."

"Bu akıllıca bir fikir mi?" diye sorar boynuma, umursamadığını belli etmeden. Eli süveterimin altına kayar, soğuk eli omurgamda yukarı doğru ilerlerken vücudumda tüylerim diken diken olur. Dik durmaya çalışırken ellerim onun kaslı omuzlarına yapışır.

Serbest eliyle kalçamı sıkar ve uyluklarımın arkasına doğru iner. "İyi olmak için akıllıca olması gerekmez."

Şaşırtıcı bir şekilde, Jack kendini kurtarır ve dikkatli bir adım geri atar. Gözleri beni baştan aşağı süzer, ama hiçbir şey söylemez. Onun mantıklı bir şey söylemesini beklerim. Bana bir kez söylediğimiz gibi, ayrılacağımızı hatırlatmasını, mantıklı ve düşüncesiz davranmanın hiçbir iyi sonuç getirmeyeceğini.

, bir kez konuştuğumuzu ve sözümüzü tutmamız gerektiğini, dürtüsel ve pervasız davranmanın hiçbir iyi sonuç getirmeyeceğini hatırlatmasını bekliyorum.

Derin bir nefes alırken omzunun hareketini izlerim ve ona haklı olduğunu söylediğimde ona vereceğim gülümseme ve baş sallamaya zihinsel olarak hazırlanırım.

"Siktir et."

Anında tekrar üzerime çullanıyor, ağzı eskisinden daha acımasız ve sabırsız. Parmaklarım titreyerek çantamda anahtarlarımı arıyor. Jack arkamda bekliyor, vücudunu bana yaslayarak saçlarımı boynumdan bir tarafa çekip oraya öpücükler konduruyor. Sonunda anahtarı kapıya sokuyorum ve neredeyse kapıdan içeri düşüyoruz.

Bu, kimin diğerinin kıyafetlerini daha hızlı çıkarabileceği bir savaş ve benim tacım bu kaosun kurbanı oluyor. Yatak odama vardığımızda o sadece kot pantolon giyiyor, ben ise etek ve tayt. "Çok güzelsin Clara," diyor yatak odamın loş ışığında, önümde diz çökmüş halde. "Seni düşünmeden duramıyorum."

Parmakları minik eteğimin fermuarını ustaca açıyor ve etek yere düşüyor. Elleri taytımın bel kısmını kavırıyor ve hızla aşağı çekerek... başka bir tayt ortaya çıkarıyor.

Bana şaşkın bir şekilde bakar. "Bu bana daha önce hiç olmamıştı. Şimdiye kadarki en berbat sihribazlık numarası."

Yüzündeki karışık ve dehşet dolu ifadeye çirkin bir kahkaha atarken yüzümü kapatıyorum. İkinci (ve son) çifti de ilk çifti çıkardığı kadar hızlı çıkarıyor. Bu iklimde termal taytların gerekliliğini ona açıklayabilirim, ama korkarım bu havayı bozacaktır.

"Sıra sende," diyorum. Ayağa kalkıyor ve kot pantolonunun düğmesine ve fermuarına uzanıyor. Pantolon yere düştüğünde seksi olmaya çalışmasına gerek yok. Onun her şeyi seksi. Çoraplarıyla pantolonu yana doğru itiyor ve önümde sadece boxerıyla kalıyor.

Çenemi yukarı kaldırarak bana bakmamı sağlar; başparmağı alt dudağımı okşar. "Tek yaptığım bu ağza bakmak."

Onun avucunu öpüyorum. "Sadece sana cevap vermekle kalmaz. Sana gösterebilirim."

"Sonra," diyor, sesi sert. "Şu anda seni tatmam lazım."

Sıcaklık göğsümden yanaklarıma kadar yayılıyor. Birlikte yatmadan önce birçok erkek bana kripto para satmaya çalıştı, ama

Jack Kelly *bunu* bana söyleyen ilk erkek.

Yastıklara ulaşana kadar yatakta geriye doğru kayıyorum. Jack yatağın ucuna çömeliyor; giysilerin hışırtısını ve folyonun kırışmasını duyuyorum. Prezervatifleri dizlerimin yanındaki yatağa atıyor ve açık bacaklarımın önüne geçiyor. "Kendine güveniyorsun," diyorum, paketleri benden uzaklaştırarak.

"Belki, ya da sadece senin içine girmek için can atan bir adam."

Jack'in parmakları külotumu indirirken tenimi okşuyor, bu hiç yaşamayacağımı sandığım bir his. Hiç vakit kaybetmiyor ve aç bir adam gibi üstüme çullanıyor. Parmakları kalçalarımı kavrayarak baskıdan kurtulmamı engelliyor.

İç uyluklarıma "Şşş" diye gülmesi, B&B'nin geri kalanına bitişik duvarın o kadar kalın olmadığını ve beni gürültücü yaptığını hatırlatmaya yetiyor. Vücudumu yalayan kızgın bir zevk, havai fişekler gibi cildimde parlıyor. Jack'in parmakları içime giriyor ve ben kendimden geçiyorum. Kalçalarım yataktan kalkmaya çalışıyor ve o direnince, uyluklarım kulaklarına bastırıyor. Ağzının bana karşı çalışmasının ıslak sesi, zevk dalgaları içimi kaplarken bana fazla geliyor.

Sonunda gözlerimi tekrar açmayı başardığımda Jack kendinden memnun görünüyor. Prezervatifi alır ve dişleriyle köşesini yırtar. Kendimi yukarı doğru iterim, titrek bacaklarım kontrol etmeye çalışırken çığlık atar.

"Sen gördüğüm en seksi erkeksin," diyorum ona içtenlikle.

Bana bakıyor, yüzü gülümseme ile kaşlarını çatma arasında bir ifadeyle. "Teşekkürler."

Bana inanmıyor. Uyandığında geniş omuzlarına, kalın pazılarına ve sert karın kaslarına bakıp benim gördüğümü görmeyen ne kısmı var ki? "Şaka yapmıyorum. Sen *gördüğüm* en seksi erkeksin..." Beni bir öpücükle susturuyor. Tadı tıpkı kendisi gibi.

O da benim gibi tadı var.

Elim iç çamaşırının lastiğine uzanıyor; o da dikleşiyor, dizlerinin üzerine kalkıyor ve iç çamaşırını aşağı çekmemi kolaylaştırıyor. Sert penisi kumaşın arkasından fırlayınca nefesim kesiliyor.

Gözlerim, beni yoğun bir şekilde izlediği yere kayıyor, koyu renkli gözleri her hareketimi takip ediyor, ben yavaşça onun tabanını kavıyor ve dilimi ucunda gezdiriyorum.

Boğazından çıkan, kısık bir iniltiyle adımı söylemesi içimi burkuyor. Gözlerimi ondan ayırmamaya çalışıyorum ama ben başını hafifçe emdiğimde başını geriye atıyor. Bir erkeğin duyularını bu kadar kolayca etkisiz hale getirmek çok güçlü bir duygu.

Bu düşünceden kısa bir süre sonra Jack kendine gelir ve benim tutuşumdan kurtulur. Ben sütyenimi çıkarırken o prezervatifi takar ve sonunda hazırızdır.

Jack vücudunu benim üzerime yerleştirdiğinde ve midemde ani bir gerginlik dalgası patladığında, "Pratik yapmadım" diye itiraf ediyorum. Bu, birkaç kez yaptığım ama adımlarını tam olarak hatırlayamadığım bir dans gibi.

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor. "Gergin misin?"

"Belki biraz." Henüz vücudunu benim üzerime indirmiyor. "Biz..."

"İstiyorum." Gerçekten, *gerçekten* istiyorum. "Kelebekler iyi bir şeydir."

Jack bacaklarımın arasına yerleşirken ağzımın köşesini öper. Yavaş ve düzenli nefes alırım. "Gerginliğini atana kadar sana yardım edeceğime söz veriyorum."

Ve sonra kendini içeri kaydırır.

Jack'in alnı benim alnıma bastırıyor, derin ve zorlu nefesler alırken karınlarımız yer kapmak için mücadele ediyor. Ona uyum sağlamak, şey, bir uyum süreci ve o henüz hareket etmeye başlamadı bile.

"İyi misin?" diye fısıldadı, çeneme öpücükler kondurarak. "Çok iyi hissettiriyorsun, Clara."

Onun kalçaları geri çekilip ilk kez ileri doğru hareket ederken, yüzümü gömebileceğim herhangi bir yerini bulmak için başımı sallıyorum. Bir eliyle kalçamı kavrarken, diğer eliyle saçlarımı yüzümden çekiyor. "Ben iyiyim."

Gülümser ve beni sertçe öper. Birkaç dakika önceki gerginlik, girdiğimiz ritimle birlikte kaybolur. Tırnaklarım onun sert sırt kaslarına batar. Parmakları uyluklarıma gömülür. Gerilim giderek artar.

Ağır nefeslerimiz yatak odamın loş ışığında karışıyor. "Neredeyse geldim," diye, onun teninin benimkine çarptığı sesin üstüne nefes nefese söylüyorum. Bu lezzetli ve parçalayıcı bir his ve şimdi bu oluyor, bunun olmasına izin vermeyeceğimize inanamıyorum.

"İşte böyle, bebeğim," diye fısıldıyor. "Geldiğinde ne kadar güzel olduğunu göster bana. Bu konuda çok iyisin, Clara. Seni izlemeyi seviyorum."

Birkaç hafta içinde bu adam beni tatmin etmenin yolunun bana iltifat etmek olduğunu anlamış. Gerçekten bu kadar şeffaf mıyım?

Jack eğilip meme uçlarımdan birini ağzına aldığından, sorumu düşünmeye vaktim olmuyor. Bacaklarımı beline doluyorum ve açının değişmesi her şeyi daha da heyecanlı hale getiriyor. "Oh, *lanet olsun*," diyor ve daha da derine giriyor. "*Bebeğim...*"

Hareketleri ritmini kaybediyor, bu yüzden bana söylemesine gerek kalmadan yaklaştığını anlıyorum. Elimi vücutlarımızın arasına, birleştığımız yere kaydırıyorum. Şişmiş klitorisimi hızlı dairesel hareketlerle ovmak, sonunda orgazma ulaşmam için yeterli oluyor. Ayaklarımın topukları Jack'in sırtının tabanına baskı yapıyor, onu mümkün olduğunca derinde tutmaya çalışırken, onu sıkıp nabız gibi atıyorum. "*Jack...*"

"Aferin kızım," diyor, inleyerek. Artık dikkatsizleşiyor, çılgınca sert darbelerle tekrar ecstasy hissi uyandırıyor. Beni öpüyor, sonra orgazm olurken yüksek sesle inleyerek benden ayrılıyor. Jack titriyor ve sallanıyor, alnı alnıma değiyor ve gözleri sıkıca kapalı.

Yuvarlanarak, bir elini kaburgalarımın tutar ve vücudu yatağa değdiği anda beni kendine doğru çeker.

"Bu..." diye başlıyorum, nereye varacağımı bilmeden.

"Biliyorum," diye cevaplıyorum.

Yanağımı ve şakaklarımı öper ve yanıma uzanır, düzenli nefes alıp vererek temizlenmek için banyoya gitmek zorunda kalana kadar yanımda kalır. Ben de onun ardından banyoya giderim ve ikimiz de yatağa geri döndüğümüzde, bu sefer battaniyenin altına gireriz, sonunda henüz sormadığım önemli bir soru olduğunu fark ederim.

Dirseklerimin üzerine doğruluyorum. "Elf nerede?"

Jack sırt üstü yatar ve kolunu uzatarak göğsüne yaslanmam için bana yer açar.

"Joe'da. Ailesi şehir dışındayken ve sadece o ve ağabeyi evdeyken bazen onu bir geceliğine ödünç alır. Annesi köpeklerden korkar, bu yüzden asla köpek almazlar. Elf buna bayılır."

Ben onun benim için açtığı boşluğa kayarken, başımı öper. "Yani... bu gece kalabilir misin?"

O başını sallar. "Hiçbir yere gitmiyorum. Sinirlerini yatıştırmamız lazım."

"Her zaman herkesin sorunlarını çözmeye hazırsın," diye alay ediyorum.

"Zor olacak ama senin için yapacağım," diyor Jack şakacı bir şekilde, eğilip omzuma öpücük konduruyor. "Clara?"

"Evet?" diye cevap veriyorum, Jack'in benim adımla söylemesinin kötü bir yolu olmadığını hemen karar veriyorum.

"Neden tavanda bir martı var?"

Bölüm 26

CLARA

STICKY NOTES'UN yapması gereken tek şeyi yapmama yeteneği araştırılmalıdır.

Bu sabah Bliss'e sabah keyfimi yaşamaya giderken Arthur, *Maggie*'yi taytlarımdan ayırdı. Tamam, *sabah* demek biraz abartılı olur. Daha çok öğleden sonra gibi, çünkü her kalkmaya çalıştığımda yatağa yapışıp kalıyordum.

Jack'in özel kapımdan çıkarken pek de dikkatli davranmadığı anlaşılıyordu. Resepsiyondan geçerken Maggie beni çağırdı ve Jack'e doğum günü kostümünün provasını hatırlatmamı istedi.

O bana bakarken, ben sözlerimi karıştırdım, o ise hiç aldırış etmedi. Hâlâ şaşkınlık içindeydim ki, Jack ve ben tesadüfen çardak önünde karşılaştık ve aynı yere giderken dostça, komşuluk sohbeti yaptık, bu tamamen bir tesadüftü.

Arthur'un Jack'ten önce kışımın yanındaki neon sarısı rahatsız edici şeyi fark etmesi iyi mi kötü mü bilmiyorum. Beni nesneleştirmedeğin için teşekkürler, sanırım? Ama Arthur, seni gözümün önünden ayırmayacağım.

Hareket eden bir kadının esnek vücuduna yapışabilmesi ama benim yapıştırdığım duvara yapışamaması gerçekten şaşırtıcı.

Jack ve ben öğle yemeğimizi yerken fısıltıyla konuşuyoruz. Ona yaklaşıyorum ve ayağı masanın altında benim ayağımın arasına giriyor, ama eminim ki karakterimize aykırı davranmıyor ya da dikkat çekmiyoruz. Burada yaşayan insanlar kendi işlerine bakmakla ünlüler, değil mi? Yakın topluluklar hakkında böyle derler, değil mi?

Maggie'nin evine dönerken cebimdeki kaçak notuyla oynuyorum. Jack'e, Noel Baba koşusu öncesinde çok yoğun bir gün geçireceğimi söylüyorum ve o da tamam diyor. Cidden, hiç soru sormadan. Bu da bana, planlar yapmamın onun için sürpriz olmadığını düşündürüyor.

Geri döndüğümde, yatak takımlarımı çamaşır makinesine attıktan sonra ilk yaptığım şey, *Maggie'yi* hak ettiği yere geri koymak.

Tahmin ettiğim gibi, üç neon pembe kare sonbahar yaprakları gibi yere düşüyor. Sabrımı zorlayan bu kareleri toplamaya çalışırken çılgılık atmamak için kendimi zorluyorum ve kendi el yazımın tanıdık karalamalarına gözlerimi kısarak bakıyorum.

PROFİLİ
YÜKSELT
ZİYARETÇİ SAYISINI
ARTIR
PARA HARCA

Kendimi övmek istemem ama doğru yolda olduğumu hissediyorum. Hatta duvara birkaç şey daha eklemeliyim ya da aracıyı ortadan kaldırıp doğrudan kıyafetlerime eklemeliyim.

Her şeyi duvara yeniden yapıştırıp kapıyı kapatıyorum, yoksa hepsinin tekrar düşüp tüm yapışkan not endüstrisine karşı çevrimiçi bir nefret kampanyası başlatacaklarını görüyorum. Bu yerdeki diğer her şey algoritmanın doğru tarafına denk geliyor; tutkulu olduğum bir şey için kendi viral anımı yaşayamayacak bir neden yok.

Dolabın yanındaki aynada yansımamı görüyorum ve daha önce hiç görmediğim, biraz ürkütücü bakışlarımdan yola çıkarak, bunu bırakmam gerektiğine karar veriyorum. Sanırım çok fazla temiz hava alıyorum.

Yerden dizüstü bilgisayarımı alıp kucağıma koyuyorum ve e-posta gelen kutumu açıyorum. Dove'a ilettiğim birkaç oyuncak bağıışı yanıtı, Matilda Brown kitap etkinliğiyle ilgili bana da gönderilen e-postalar, son zamanlarda gitmediğim restoranlardan gelen üç adet "seni özledik" e-postası ve Santa koşusunu haber yapmaları için ikna etmeye çalıştığım bölgesel bir haber kanalıyla yaptığım e-posta yazışmaları var.

Onların belirsiz ve kararsız olduklarını söylemek yetersiz kalır. Bu noktaya gelmek için birçok arkadaşımın arkadaşlarına sormam ve LinkedIn'de utanmadan derinlemesine araştırma yapmam gerekti.

Birkaç istasyon bana kesin bir hayır cevabı verdi. Diğerleri ise sadece Davenport hakkında konuşmakla ilgilendiklerini söyledi. Ancak bu istasyon, biraz ilgi gösterip daha iyi bir kanca istemekle hata yaptı ve şimdi ben onların gelen kutusunda acımasız bir kabus rolünü oynuyorum.

Son cevaplarına bakıyorum. Basit bir "Teşekkürler, Clara. Size geri döneceğiz."

Yalancılar. Tekrar cevap yaz'ı tıklıyorum ve yarının koşuyu ve oyuncak kampanyasını haber yapmak için tek fırsat olduğunu hatırlatan kibar ama kararlı bir hatırlatma yazısı yazıyorum. Gönder'e basıp dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve yanımdaki yorganın üzerine koyuyorum.

Gözlerim dolabıma kayıyor. Hayal kırıklıklarını bir kenara bırakırsak, planımı iyice gözden geçirmem gerekiyor.

Yataktan yere kayıyorum, kapıları açıyorum ve derin nefes alıp verme egzersizi yapıyorum.

Burada ilk gerçek eylem planımı Jack sayesinde fark ettim: İnsanların bana güvenmesi için beni sevmeleri gerekiyordu.

Dikkatli bir ağ kurma çabası ve karşıma çıkan hiçbir şeyi reddetmemem sayesinde, artık kasabanın önemli isimleriyle ilk isimlerle hitap edecek kadar samimi oldum:

Flo. İlham verici bir şekilde korkutucu. Onun onayını daha fazla isteyemezdim ve bundan sonra her toplantıda onun şiddetli enerjisini taklit etmeye çalışacağım.

Maggie. Aziz gibi ama aynı zamanda son derece meraklı. Herkesin teyzesi gibi görünüyor. Ondan bir şey saklamak imkansız.

Dove. Sansasyonel dedikodu kaynağı. Kadınların haklarını güçlü bir şekilde destekliyor. Bademli anne'nin tam tersi.

Winnie. Yasal olarak iyi.

Mel. Kaotik olarak tarafsız.

Tommy. Kaotik olarak iyi.

Jack. Kaotik kötü. Kaynak: Beni birçok kez baştan çıkardı.

Bu insanların beni sevdiğinden eminim ve umarım güven kategorisine geçeceğim.

Annem ve çiçekler konusunda her şey yolunda giderse, Mel ve Winnie'yi listemden çıkarabileceğimi düşünüyorum. Wilhelmina'nın fındıkıranı da listeden çıkarılacaklar arasında. Bayan Celia ve Dove'un oyuncak kampanyası da devam ediyor. Pul kitapları, Flo'yu listeden çıkarmak için atılmış bir adım gibi geldi, ama daha önümde uzun bir yol olduğunu biliyorum.

gitmek için. Haberler yarın yayınlanırsa, daha da yakınlaşacağım. Jack hala bir soru işareti çünkü seksin yeterli olacağını sanmıyorum.

Akıllara durgunluk veren, tüyleri diken diken eden seks, evet, ama onu duvardan indirecek kadar değil. Ona geri döneceğim.

Biraz daha uzun süre ona bakıyorum, ip almamış olmaktan pişmanlık duyuyorum ve yatak başı masamdan bir Sharpie kalem çıkartıyorum. Üç ayrı yapışkan nota kağıdına *Tommy*, *Luke* ve *Arthur* yazıyorum ve bunları sol alt köşeye yapıştırıyorum.

Arthur'a haber bülteni web sitesini nasıl kullanacağını öğretecek birine ihtiyacı var. Luke, web sitesi tek sayfadan oluştuğu için nereden başlayacağı konusunda kararsız, ama ben de Noel ağacı yetiştiriciliğinin inceliklerini bilmediğim için bu görevi üstlenemem.

İlk kasaba toplantısından beri Tommy ve teras hayallerini düşünüyorum, ilham geldiğinde ara sıra notlar alıyorum. Bugün, komşularının gözünde onun sunumunu daha da iyileştirecek bir sunum hazırlamak için vaktim var.

Hedefin videoların kaldırılması ve terfimi almak olduğunu biliyorum, ama burada oturup dağınık dolabımı seyrettiğimde, bu artık önemli bir şey gibi gelmiyor. Buradaki insanlar önemli, onlara yardımcı olmak için sunabileceğim beceriler ve zamanım da önemli.

Cesaretle söyleyebilirim ki, kendimi takdir edildiğimi hissediyorum.

Aynı anda iki konuda kararlı olabilirim: kasabaya yardım etmek ve terfi almak. Sorun şu ki, biri beni burada tutarken, diğeri beni eve götürüyor.

Gelen kutumda biriken okunmamış iş e-postaları ve elektrik kesintisi sırasında kaçırdığım check-in randevusunu ertelemem, dikkatimin nerede olduğunu açıkça gösteriyor. Elbette, bazı brifingleri gözden geçirdim ve tavsiye isteyen bir iki meslektaşına cevap verdim, ama bunlar beni heyecanlandıran işe geri dönebilmem için geçici önlemler.

Birine olan isteğimin diğerine üstün gelmesini önlemek için bir denge kurmaya çalışıyorum.

Bu dengeleme işinde pek iyi değilim, çünkü şu anda kasabaya yardım etmek odaklanabileceğim tek şey.

Bölüm 27

CLARA

"KAÇMAK MI?"

"Öyle dedim."

"Koşmayı biliyor musun ki?" "Evet,
Honor, koşmayı biliyorum."

Bana pek inanmamış gibi mırıldanıyor, ki bu normal, çünkü on yıldan fazla bir süredir beden eğitimi dersinden beri hiçbir yerde koşmadım. "Yeni şeyler denemen güzel. Bence denemen gereken yeni şey seks yapmak olmalı, ama koşmak da sana heyecan verecektir."

Şaşırtıcı bir şekilde, Honor'a Jack'ten bahsetmedim. Çoğunlukla, nasıl olduğunu açıklamamı isteyeceği için ve benim hiçbir fikrim olmadığı için. Bir dakika önce *sistemimizden çıkmak* için bir şey yapıyoruz, bir dakika sonra yatağımda çıplakız. Bu, benim çözmem beklenen bir gizem değil.

Derinlerde, geçen hafta sadece eğilmek istediğini söyleyen kadının ötesinde, Honor büyük bir romantik. İçten içe, ikimiz de Jack ile olan her türlü ilişkinin uzun sürmeyeceğini biliyoruz. Onun hayatı burada ve ne kadar Fraser Falls'ta yaşamak istediğimi söylesem de, yaşamıyorum. Bu yüzden, aşık olmuş, hassas kalbim bunu kabul etmek istemese de, Jack Kelly ile bir aşk hikayesinin benim için kaderimde olduğunu sanmıyorum.

"Ne ilham verici bir moral konuşması. Teşekkürler, Hon! Hazırlanmam lazım. Paloma eve geldiğinde ona benim için kocaman sarıl, lütfen. Ve iyi uykular."

Noel Baba koşusu, ellili yıllara dayanan yıllık bir gelenektir. Miss Celia'nın babası ile Dove'un dedesi arasındaki bir poker oyununun cezası olarak başlamıştır, ancak kasaba halkı Mr. Pierce'ı

geleneksel kırmızı ve beyaz Noel Baba kıyafetiyle kasabanın etrafında iki mil koşarken izlemeye gelince, ertesi yıl resmi bir etkinlik haline geldi.

Ertesi yıl, oyuncak kampanyasını desteklemek için bağış toplamaya başladılar.

Bu, 1 Aralık'ta ve maalesef sabah saat 7'de gerçekleşiyor. Gündüz saatlerinde bu güvenli ve pratik olmazdı ve 1 Aralık hafta içi bir güne denk geldiğinde insanların işlerine gitmeleri gerekiyor. Bu erken uyanmanın tek avantajı, ben hazırlanırken Honor'un gece vardiyasından eve dönüş yolunda onu eğlendirebilmemdi.

Başlangıç noktası çardaktır; oradan Main Street'e doğru ilerleyip sola dönerek, Noel ağacı çiftliğine giden uzun yolu takip edersiniz, onu ve Dove'un hayvan barınağını geçtikten sonra, antika dükkanının olduğu yoldan tavernayı geçip tekrar çardaka dönersiniz. Yol tamamen düzdür ve birçok kişi yürür, ama ben sonrasında yatağıma dönmek istediğim için planım mümkün olduğunca çabuk bitirmek ve ciğerlerimi sonra düşünmektir.

Maggie'ye birlikte yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğini sorduğumda, organize koşuların tamamen karşı olduğu bir şey olduğunu söylüyor, ki dürüst olmak gerekirse, bu benim de katıldığım bir görüş. Ön yolu yürürken hava hala karanlık, ama Maggie'nin kızı eskiden katıldığında bana bağışladığı Noel Baba ceketimin ve pantolonumun altındaki iki kat giysi, check-in masasına yürürken beni sıcak tutmayı başarıyor.

Çardakın arkasında, bir haber ekibinin kamera ve mikrofonları kurduğunu görüyorum. "Geldiler," diye fısıldıyorum kendi kendime. İnsanların koşmadan önce genellikle adrenalin patlaması yaşadığını biliyorum, ama bu seferki patlama rahatlamadan kaynaklanıyor olabilir. Fraser Şelalesi ile ilgili bir haber *çok büyük bir* olay. Sıranın önüne geldiğimde neşeyle "Günaydın!" diyorum. Kendimi bulutların üzerindeymiş gibi hissediyorum, ama aynı zamanda o kadar yorgunum ki yere uzanıp uyuyabilirim. Elli metre ötede, tıbbi yataktan çok spa masaj masasına benzeyen boş bir geçici sağlık çadırı var. Maratonların sonunda insanların kullandığı folyo battaniyelerden biriyle kesinlikle işimi görebilirim.

"Günaydın," masadaki uykulu görünümlü genç diyor. "İşte numaranız. Takmanıza gerek yok, aslında hiçbir anlamı yok

. Arthur resmi görünmesini sağladığını söyledi."

"Anladım," derim, *kabul ederek — Oh harika —* 1313 numarayı ve bağış paramı vererek. İki kez on üç. İçimdeki Taylor Swift hayranı çığlık atıyor. Biraz batıl inançlı olan tarafım ise atmıyor. "Uh, teşekkürler." Burada tanımadığım bir sürü insan var, bu yüzden kalabalığın arkasında, yolun dışında duruyorum.

"Biliyor musun, kalabalığın sağ kenarında durursan Dove's'a giden bir kestirme yol var ve orada bekleyip kalabalığın yanından geçmesini bekleyebilirsin."

Jack'in tamamen siyah kıyafeti Halloween'i andırıyor ama sabah saçlarına Noel Baba şapkası takıyor. "Bu sanki beni hile yapmaya teşvik ediyormuşsun gibi geliyor."

Bir adım yaklaşıyor ve nefesim kesiliyor. "Sabah yedide kramp girmeni istemiyorum."

"Bana yüksek performanslı bir atlet gibi görünmediğimi mi söylemeye çalışıyorsun?" diye soruyorum.

"Hayır, ama Noel Baba pantolonunu ters giydiğini söylemeliyim."

Kırmızı kadife pantolonun elastik bel kısmını çekiyorum, altına giydiğim polar tayt için minnettarım ve hemen arkada olması gereken etiketi görüyorum. "Beni pantolonumdan çıkarmaya mı çalışıyorsun Kelly?"

Jack ellerini kapüşonlu sweatshirtinin ön cebine sokar. "Burada değil. Çok fazla insan var. Tabii sen o tür şeylerden hoşlanmıyorsan."

Çevremizdeki insanların çok yorucu geçen bir hafta sonunu ön sıradan izlemesi düşüncesi yüzümü kızartır. Jack'in evinin iki yanında da komşusu olmadığı için, beni ne kadar yüksek sesle çığlık attırabileceğini görmek için kendine bir görev edinmiştir.

Şu anda kafamı oyuna ya da yarışa vermem için gerçekten harika bir zaman, ama tek düşünebildiğim dün gece. Jack'in saçlarımda ve belimde elleri. Beni sırt üstü yatırması, parmaklarımda hissettiğim kasları. Dikkatli dokunuşları. Temiz ama *erkek* gibi kokması.

Kafam o kadar karışık ki, korna beni korkutup Noel Babalar koşturaya başlayana kadar yarışın başladığını fark etmiyorum. Kendimi zorluyorum.

ayaklarım hareket ediyor ama vücudumun buna uyması için en az üç saniyelik bir gecikme oluyor.

İlk otuz saniye kolay geçiyor ve beklediğimden çok daha hızlı ilerliyorum. Belki adrenalin yüzündendir, belki de iki ay önce katıldığım spin dersinin etkisiyle. Jack, kalabalığın içinde kırmızı ve beyaz giyinmeyen tek kişi olarak göze çarpıyor.

"Yolumu kapatıyorsun," diyorum sessizce, solundan geçip önündeki koşucular arasındaki boşluğu bulurken. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, belki otuz saniye, belki on saniye, ama her nefes alışımında ciğerlerim yanarken, sahip olduğum azıcık güvenim de sarsılmaya başlıyor.

Main Street'ten dönmek üzereyken ayağım yola yanlış basıyor ve bileğim çatırdıyor. "Siktir, siktir, siktir, siktir, ah." Yavaşlamak için attığım her adımda, koşucuların akışının dışına çıkmaya çalışırken, bileğimde yakıcı bir acı hissediyorum.

"Hey, tutuyorum, hadi." Jack belimden destekleyerek, Main Street kaldırımının başına kadar topallayarak yürürken ayağımın yükünü hafifletmek için beni kaldırıyor. Koşucular etrafımızdan dolanıyor. Hayatımda yaptığım tüm utanç verici şeylerin başında bu gelebilir.

Jack beni duvara yaslar ve çömelerek ayağımı kontrol eder. Baldırımı nazikçe tutar ve ayak bileğimi her açıdan inceler. "Düz zeminde koşarken nasıl ayak bileğini burkarsın?"

"Bana kötü davranmak için ayağıma çok yakın duruyorsun. Yüzüne tekme atmayacağımı sanıyorsan, yanılıyorsun."

"Dene bakalım. Bana vereceğin acı, sana vereceğim acıdan daha fazla olacak." Alaycı ses tonuyla uyuşmayan bir nezaketle ayağımı yere indiriyor. "Seni geri götürelim. Yürüyebiliyor musun?"

Deniyorum, acıdan hemen kusmak istiyorum. "Tabii."

Jack başını sallar ve orada olduğunu hatırlayınca Noel Baba şapkasını çıkarır. "Evet, gerçekten kötü bir yalancısın. Seni taşıyacağım."

Normalde direnirdim, ama şu anda geri yürümekten daha kötü bir şey düşünemiyorum. Jack beni kolaylıkla kucaklar. "Eskiden benim usta bir yalancı olduğumu düşünürdün. Bak, ne kadar yol kat ettik."

"Kapa çeneni, Clara," diye homurdanarak başını salladı. Onu öpmek istiyorum.

Yüzüme baktığında dudakları gülümsemeye çekiliyor.

"Madalyamı alabilmem için beni rotada taşımayı teklif etmemen oldukça bencilce bence." Jack'i kızdırmak, benden uzaklaşmadığı zaman en eğlenceli oluyor, bunu şimdi öğreniyorum. "Takım ruhun nerede?"

Kaşları çatıldı. "Neden bahsediyorsun? Madalya falan yok ki."

"Tamam, o zaman sertifikam."

"Ne sertifikası? Bitirdiğin için hiçbir şey almıyorsun," diyor. "Ne halt yiyorsun? O zaman insanlar neden yapıyor?"

Bu kadar yakınında, göğsünden kahkahanın yükseldiğini hissetmek komik bir duygu. Kahkaha içinden fışkırıyor. "Hayırseverlik mi?"

"Oh, evet." Hedefe odaklanmayı biraz kaybettim. "Hayır işleri yapmayı seviyorum."

"Bebeğim, madalya istiyorsan sana bir madalya yaparım. Ama seni sebepsiz yere iki mil taşımayacağım."

Yatak odası dışında bana bebeğim demesi, mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde beni eritiyor. "Bu büyük sportmenlik eksikliğini unutmayacağım, Kelly."

"Tamam." Derin bir nefes aldı. "Kollarını boynuma dolarsan sevinirim." "Neden? Sarılmaya mı ihtiyacın var?"

"Seni düşüreceğim, Clara." Jack dükkânının önünde durur ve sırtındaki tutuşunu gevşetmeye başlar. Kollarımı hızla boynuna dolayarak onu sıkıca sararım ve omzunun üzerinden yürüyen birkaç Noel Baba'ya bakarım.

O pislik, kapıyı açmak için anahtarlarını çıkarırken gülüyor. Onu boğmak üzere olan kollarımı gevşetip geriye yaslanarak yüzünü görebiliyorum. "Beni sağlık çadırına götürmeyecek misin?"

"Arthur'un evinden getirdiği masaj masasına oturmak ister misin? Muhtemelen çok fazla ağartılmamıştır."

Kafamı sallıyorum. "Hayır, teşekkürler." Arkamızdan mağaza kapısını kilitliyor. "Şimdi yürümeyi deneyebilirim."

"İş yerimde düşmeni istemem, teşekkürler." Atölyeden geçerek evine çıkan merdivenin kapısına kadar yürüdük. "Bacaklarını bana dolamanı istiyorum. Merdiven dar ve kazara ayağını duvara çarpmak istemem."

"Daha kötü tavlama cümleleri duymuştum." Gülmesini gizlemek için yine iç çeker. "Sabahları daha huysuzsun."

"Sen daha sinir bozucusun, yani ikimiz de farklıyız." Jack tekrar sırtımı destekliyor ve bacaklarımı bırakıyor. Bacaklarımı kolayca beline doluyorum. Hareketim pürüzsüz ve iyi çalışılmış gibi, bu hafta sonundan sonra bunun doğru olduğunu söyleyebiliriz. Sonra her türlü yarayı iyileştirebilecek bir ses duyuyorum ve son zamanlardaki tüm cinsel hayal kırıklığım eriyip gidiyor. "Selam dostum!"

Elf Jack'in bacaklarına atlar ve ben onu okşamak için geriye yaslanmaya çalışırım, bir elim hala Jack'in boynunu tutuyor. "Tamam, bunu yapmayacağız. Onu sonra okşayabilirsin! Ayak bileğin iki katına çıkacak."

Haklı bir noktaya değindi.

Jack beni mutfak tezgahının üzerine indirir. Bacaklarım hala beline sıkıca sarılmış, ellerim boynunun arkasında birbirine kenetlenmiş, parmağım bir tutam saçını çeviriyor. Ellerini uyluklarımın iki yanına koyar ve eğilir, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktadır. "Herhangi bir ilaca alerjin var mı?"

Gözlerim dudaklarına kayıyor. "Hayır."

Parmak eklemleriyle çenemi yukarı kaldırıyor ve gözlerim yine onun gözlerine odaklanıyor, sonra elini tekrar tezgahın üzerine koyuyor. "Konsantre ol, Clara. Bugün bir şey yedin mi?"

Konsantre olmamı istiyorsa neden bana bu kadar yakın duruyor? "Tost."

"Güzel. I'm going to get you some painkillers and anti-

inflammatories from the bathroom. Don't move."

"Bunu söz veremem." Jack, beni olduğum yerde kalmamı emreden bir bakışla sabitler. Bu adamın insanlara bakmayı ne kadar ciddiye aldığını unutmuşum. "Aslında, bu durumda bunu söz verebilirim."

Beni nazikçe öper ve kollarımdan kurtulur. "Hemen dönerim."

"Tekrar düzgün yürüyene kadar burada kalmalısın."

Ön kollarımla kendimi itiyorum. Bana bakmak yerine, incinmemiş ayağımı ovmaya yoğunlaşıyor. "Bu senin tıbbi görüşün mü, Doktor?"

"Bu, senin kendine dikkat etmeni isteyen biri olarak benim görüşüm."

"Büyük bir pislik olmadığın zamanlarda oldukça tatlısın, biliyor musun?"

Jack sonunda bana dikkatini verdi ve utangaç bir gülümsemeyle "Öyle diyorlar. Ee?" dedi.

"Burada hiçbir şeyim yok." Ayrılmak daha da zorlaştığında, bu da felakete davetiye çıkarmak demektir. "Ve senin bir işin var. Gerektiğinde kendi evinde emekleyebilen yetişkin bir kadına bakmakla ilgili bir iş değil."

"Ama sen emeklemek zorunda değilsin. En azından ben alt katta olursam ve sen düşersen, sesini duyarım."

Çok hoş. "Şimdiden daha iyi hissetmeye başladım. Jack, ciddi, işinde çok meşgul olduğunu ve bana yük olmak istemediğini biliyorum."

"Sen yük değilsin. Eve geldiğimde boş bir evle karşılaşmamayı seviyorum, Clara. Sana bakmama izin ver. Lütfen."

Bu kesinlikle iyi bitmeyecek, değil mi? Herkes aynı fikirde olduğu sürece. "Tamam, ama işin bittiğinde beni Maggie'nin evine götürmen gerekecek, çünkü iç çamaşırı çekmecemi karıştırmama izin vermem."

"Orada ne bulacağımdan mı korkuyorsun?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. "Orada ne bulacağından korkmalısın."

"Şimdi gerçekten heyecanlandım."

Bölüm 28

JACK

İŞE GİTTİĞİMDE Clara'ya tek bir kural verdim: Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at, koltuktan kalkma, çünkü ayağını yukarıda tutman gerekiyor.

Tabii ki, yukarı çıkıp ona bakmaya gittiğimde, mutfağında sıfırdan sıcak çikolata yaparken onu görünce hemen sinirleniyorum.

Çikolatayı küçük parçalara ayırırken başını kaldırdığında çok suçlu görünüyor.

"Açıklayabilirim," diyor yavaşça.

"Ve ben de dinlemek isterim." Bıçağı kesme tahtasının yanına koyar, ellerini havluyla siler. "Baştan başla, sana kanepede kalmanı söylediğim andan itibaren."

Mutfak tezgahının etrafından onun yanına dolaştım; o da sırtını tezgaha dayadı ve ben onun önünde durduğumda büyük yeşil gözleriyle bana baktı. Kesme tahtasını kenara çekip kalçalarını kavradım ve onu tezgahın üzerine kaldırdım. Bacaklarını belime doladı, kollarını boynuma doladı. Biraz rahatladım. "Gerçekten o kadar da acıtmıyor."

Parmaklarımın arkasıyla çene hattının kıvrımlarını takip ediyorum. "Bu, ağrı kesicilerin işe yaradığı için."

"Sadece ortalama bir insandan daha hızlı iyileştiğimi düşündün mü?" Clara eğilir, burnu nazikçe benimkine dokunur. Kokusu çok tatlıdır ve onu çok istiyorum. Uyluklarını sıkarım ve o da vücudu bana olabildiğince yakın olacak şekilde tezgahın kenarına kayar. Ağzımın köşesini öper. "Söz veriyorum, sandığın kadar yaralanmadım."

Onun alaylarından bıktığım için, yüzünü ellerimle tutup onu sertçe öperim. Onun yaralanmış olması, içimde yatışmayacak bir şeyi kaşındırıyor. Hasta insanların yanında her zaman biraz endişeli olmuşumdur, ama bu durumda onu gözümün önünde tutmak istememe neden olan bir şey var.

Buna *ihtiyacım var*, onu gerçek ve nefes alan biri olarak hissetmek için, ve sanırım onun da ihtiyacı var. Elleri saçlarımı kavlıyor, göğüsleri göğsüme bastırıyor. "Yatak istirahati böyle olmaz," diye fısıldıyorum boğazına, köprücük kemiğinden kulağına kadar öpüyorum.

"O zaman beni yatağa götür, Jack," diyor, sesi zayıf.

"Sen bir kabus hastasısın," diye kulağına fısıldıyorum. Aklımı başıma topluyorum. Onu kazara incitmek istemiyorum. "Ayağını yukarıda tutman gerekiyor."

"Neden uzlaşmıyoruz? Ayaklarını senin başucuna koyacağım."

Aklım yine başımdan gidiyor. Zorlukla yutkunuyorum. "*Siktir*. İyi bir adam olmamı kolaylaştırmıyorsun."

"Sen başlattın. Ben sadece lezzetli bir bayram içeceği yapmak istedim." Alnımı omzuna dayıyorum. O da kulağımın ucunu öpüyor. Sanki pes etmişim gibi hissediyorum. "Tamam, uslu duracağım."

Bu sefer Clara'yı yavaşça öpüyorum; o mutlu bir şekilde mırıldanıyor.

"Teşekkür ederim."

Protesto etmek için inliyor olsa da, onu tezgahdan kaldırıp kanepeye götürdüğümde bana direnmiyor. Belki de poposu ellerimde olduğu için onu yatak odama götürdüğümü düşünüyor. "Bu doktor işini çok ciddiye alıyorsun. Yürüyeblirim."

"Seni tutmayı seviyorum," diye itiraf ediyorum.

Aramızda uzun bir sessizlik olur.

Bu sessizlik, Dove'un "Sailor, kapıyı çal!" diye bağırmasıyla bozulur.

Sailor kapıdan içeri dalar. Dove onun arkasında, bizi oturma odamın ortasında görünce hemen Sailor'ın gözlerini elleriyle kapatır. Hızla birbirimizden ayrılırız; Clara'nın yanakları pembeye döner. Hızla kanepeye oturur, ayağını yastıklara dayar. Belki de düşündüğüm kadar yaralı *değildir*.

"Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm," diye mırıldanarak Dove, elini Sailor'ın gözlerinden çekiyor. "Sailor sana geçmiş olsun kartı yaptı, Clara."

Sailor kartı annesine verir ve bütün gün uyuduğu Elf'in kanepesine koşar. Onunla birlikte kanepeye tırmanır,

ben onu eve getirdiğimden beri yaptığı bir şey.

Dove, Clara'nın yanına doğru odayı geçerken bana daha sonra cehennemî yaşatacağını söyleyen bakışlar atıyor. Hak ettiğini kabul ediyorum. Kartı Clara'ya uzatıyor ve sonra bana dönüp bakıyor. "Çalışman gerekmiyor mu?"

"Davetsiz gelmeden önce aramalısın, değil mi?"

Dove, Sailor'ın dikkatini vermediğinden emin olduktan sonra bana orta parmağını gösterir. Kollarını göğsünde kavuşturur. "Yani Flo'nun bu akşam haberlerde çıkacağını duymak istemiyorsun?"

"Oh, tabii ki!" Clara kanepeden bağılıyor. Flo'nun dükkanına gidip son gelişmeleri öğrenmemi istedi ama ben, bahçe satışından aldıkları büyükbaba saatini restore etmek için fiyat teklifi almak isteyen bir çiftin dikkatimi dağıttı.

Dove hikayesine dalar. Dove, Santa koşusu, oyuncak kampanyası ve son zamanlarda büyük başarı elde ettiğimiz Küçük İşletmeler Cumartesi etkinliği hakkında kaydettikleri bölümü anlatırken Clara adeta ışık saçıyor. Yapımcı Flo'dan çok etkilenmiş olduğu için bunu akşam 7 haberlerinde yayınlayacaklar ve hakkımızda bir makale yayınlayacaklar. "Flo çok mutlu. Seni arıyordu Clara."

Clara, kanepeden fırlayıp caddenin karşısındaki Bliss'e koşacakmış gibi görünüyor. "Ayağını dinlendirmelisin, ba..." Kendimi tutuyorum. "Yani, ayağını dinlendirmelisin, Clara."

İkisi de sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyorlar, ki belki de öyle. "Sen iyi misin?" Dove, mavi renkli kaşını kaldırarak soruyor. "Eğer ortadan kaybolmak istersen, oyuncak kampanyası hakkında konuşacaklarımız var."

"Mükemmel. Yapacak işlerim var. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin."

Clara bana özür diler gibi bir bakış attı, ama Dove ile kasaba işleri hakkında konuşmak istediğini biliyorum. Zaman geçtikçe ve Clara Fraser Falls için daha fazla şey yaptıkça, planında başka neler olabileceğini merak ediyorum.

BELLİ OLAN VE HOŞ KARŞILANAN DİKKAT DAĞITICI UNSURLARA RAĞMEN, BUGÜN en verimli günlerden biri oldu.

Kapım çalındı. Dove, Sailor'ı kucağına almış, başını kapıdan içeri soktu. "Eve gidiyoruz. İyi geceler." Dove

göz kırpıyor ve ben de onun gitmesine seviniyorum, böylece onu dışarı atmak zorunda kalmıyorum.

"Hoşça kal, Jack Amca," diyor Sailor, annesinden çok daha yumuşak bir ses tonuyla.

"Hoşça kal tatlım. Geldiğin için teşekkürler."

Kapıyı kilitleyip yarın için her yerin temiz olduğundan emin oluyorum. Hafta içi hafta sonuna göre daha sakın geçiyor ama yine de yılın geri kalanındaki hafta içlerine göre daha yoğun. Bazen insanlar daha uygun fiyat almak için hafta içi birkaç gün tatil yapıp burada kalıyorlar. Hafta sonları çoğunlukla çocuklu aileler geliyor.

Yukarı çıktığımda ne bulacağımı bilmiyorum. Muhtemelen Clara üç çeşit yemek pişiriyor olacaktır. Belki de kendin yap projeleriyle uğraşıyordur. Kesinlikle bulduğum şey bu değil, çünkü Clara ayakları hala yastık yığınının üzerinde, kanepede uyuyor.

Çok huzurlu görünüyor. Uzun, koyu kirpikler, gevşemiş dudaklar, yumuşak nefesler. Üzerine bir battaniye atıyorum ve bırakılmış bardakları ve kurabiyeleri topluyorum.

Pazar günü Mr. Worldwide restoranında İtalyan gecesi olduğu için pizza siparişi veriyorum. Elf, Clara'nın dizlerinin arkasında kanepede kıvrılırken, Dove hangi kanal olduğunu söylemediği için televizyonu tüm kanalların haber yayınlarını kaydetmesi için programlıyorum.

Noel'de anne babasının uyanmasını bekleyen bir çocuk gibi hissediyorum. Her saniye gözlerim karşımda uyuyan kadına kayıyor ve gözlerinin hala kapalı olup olmadığını kontrol ediyorum.

Çamaşır yıkamak ve buzdolabındaki son kullanma tarihi geçmiş yiyecekleri temizlemek gibi sıkıcı işleri hallediyorum. Sailor'ın yaptığı çizimleri topluyorum ve kendi oyuncak çizimlerimin yanındaki sehpanın çekmecesine koyuyorum. Sonunda, bu sefer baktığımda gözleri açık.

"Hey, uykucu." Clara dirseğine yaslanarak odaya şaşkın şaşkın bakınıyor. Elinin üzerinde uyuyakaldığı için yanağında pembe çizgiler var ve uyuduğu tarafta saçları kıvrılmış. "Pizza ister misin?"

"O kadar derin uyudum ki, beni kaçırdığını unuttum." Elini ağzına götürerek esniyor ve boynunu ve omuzlarını gevşetmek için çeviriyor. "Pizza mı yaptın?"

"Pizza aldım."

Gözleri kısılır. "Nereden?"

"Paket servis yapan bir yerden. Taze pizzayı başka nereden alabilirim ki?"

Gözleri, sanki kafasına bir kova soğuk su dökmüşüm gibi fal taşı gibi açıldı. "Haftalardır buradayım ve *şimdi mi* bir pizza dükkanı olduğunu öğreniyorum? Nerede bu dükkan?"

"Pizzacıdan çok, dünya mutfakları deneyimi sunan bir yer. Adı Mr. Worldwide ve Dove'un evinden yaklaşık bir mil uzaklıkta, kasabanın dışına doğru giderken yolun üzerinde bulunan, dönüştürülmüş bir ahır. Her gün farklı bir mutfak sunuyorlar; pazar günleri İtalyan gecesi."

"Haritada o yeri görmüştüm!" diyor heyecanla. "Ne olduğunu bakmamıştım. Bunca zaman kaçırdığımı inanamıyorum."

"Ayağın nasıl?" Ayağını havaya kaldırıp, mükemmel sağlığını göstermek istercesine hafifçe salladı. "Vay canına, ne kadar hareketli."

"Sarkazm, zekanın en düşük seviyesidir, Jack Kelly," diye düşünür. "O kadar da kötü değil. Biraz sert ama yürüyebiliyorum. Bu da senin başından tamamen kurtulup Maggie'nin evine dönebileceğim anlamına geliyor."

Onun gitmesi fikri neden bu kadar kötü geliyor, bilmiyorum. "Maggie'nin evinde pizza yok... ya da evcil hayvan. Mr. Worldwide'a gidip kendi pizzanı almak için araban yok, bu yüzden bence yapabileceğin en mantıklı şey burada kalmak."

"Beni pizza ve köpeğinle rüşvet mi veriyorsun?" diye sordu, sesi hafifti.

"Bilmiyorum. İşe yarıyor mu?" Gerçekten işe yaramasını istiyorum.

"Kesinlikle. Doğru koşullar altında kaçırmak zor olmaz."

Masadan pizza kutularını almak için ayağa kalkarken gülüyorum. "Bunu aklımda tutacağım."

"Dove ve Sailor'ın ziyareti hoştu, değil mi?" diyor, ama bu daha çok bir soru gibi geliyor.

"Evet. Dove seni açıkça çok seviyor."

Bu, genellikle kendine güveni tavan yapan Clara'yı gördüğüm en utangaç hali. Uykudan sonra yanakları kızarmış ama bence bunun küçük bir kısmı yeni bir arkadaş edinmesine bağlanabilir.

"Beni buraya hapsettiğin pizza nerede?"

ŞEHİR BÜLTENİ saat altı buçukta gelir ve bu akşam Flo'yu televizyonda nerede izleyebileceğimizi bildirir. Clara, yanımdaki koltuğunda kelimenin tam anlamıyla zıplamaya başlar.

Clara, benim gibi, Flo'nun on beş dakikalık süresini Davenport'u tekrar eleştirmek için kullanmış olabileceğini düşünmemiş. Orijinal videolar hafta sonu ziyaretçi sayısında büyük etki yarattıktan sonra başka bir video yayınlanmamış olmasına şaşıyorum.

Davenport'u eleştirmeye karşı değilim ve asla da olmayacağım. Ama Clara'nın üzülmesine karşıyım ve bu da beni oldukça zor bir duruma sokuyor. "Hey, neden bunu kaydedip yarın Flo ile birlikte izlemiyoruz, böylece

Canlı tepkilerimizi görebilsin? Bir film koyabiliriz."

Clara bana bakmak için dönüyor, kaşları çatılmış. "Ciddi misin?"

Tommy'nin önce izlemesini ve Clara'yı üzecek bir şey olup olmadığını bana söylemesini istiyorum, evet. "O buna bayılır. Tiyatroyu çok sever ve bizim ilk kez izlediğimizi bilerek nefesimizi tutup alkışladığımızı görürse çok sevinecektir."

Alt dudağını ağzına çekip ısıırıyor. O kadar uzun süre düşünüyor ki, ben biraz terlemeye başlıyorum. "Onu benden daha iyi tanıyorsun, eğer hoşuna gideceğini düşünüyorsan, o zaman tabii, sanırım. Hangi filmi izlemek istersin?"

Boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Sen seç." "*Kutup Ekspresi mi?*"

"En ürkütücü Noel filmi. Mükemmel."

Film başladıktan beş dakika sonra alarmım çalar ve Clara'ya daha fazla ağrı kesici vermemi söyler. O ise artık ağrısı olmadığını söyler. Ben ise bunun ilacın etkisinde olduğunu söylerim.

On dakika sonra, Clara omzuma yaslanarak uykuya daldı ve içimden bir ses, bu anın tadını çıkarmamı, çünkü çok uzun sürmeyeceğini söylüyor.

Bölüm 29

CLARA

Sanırım artık daha sık küçük koşu yaralanmaları yaşayacağım.

On yıllık bekarlık ve kendi kendine yetme döneminden sonra, bakılmayı gerçekten sevdiğimi fark ettim. Özellikle de *gerçekten* acı çekmediğim zamanlarda. Honor, hafif şişmiş ayak bileğimin fotoğrafını gördü ve acil servise gitmem gerekip gerekmediğini sorduğum için bana sesli mesajla "büyü artık" dedi. Hemşire olan bir en iyi arkadaşa sahip olmak

hem bir lanet hem de bir nimettir.

Neyse ki Jack, Honor'un hasta başı tavırlarına sahip değil. Yüzü boynum ve saçlarımın arasında gömülü; sol kolu başımın altında ve göğsümü kucaklıyor, eli sağ göğsümün altındaki kaburgalarımın üzerinde dinleniyor. Sağ eli sağ uyluğumun önünü kavıyor, sağ bacağı benim bacaklarımın arasına girmiş.

Kendimizi içine soktuğumuz bu karmaşık durumdan kurtulmak için yaptığım her girişim boşuna. Dudakları boynuma değiyor; parmakları uyluklarımın üzerinde yıkıcı derecede hafif dokunuşlarla dans ediyor. Hassas cildime değen ağzının verdiği hisle sırtım kıvrılıyor; kalçaları popoma doğru itiliyor. Derin inlemesi kulağımın yanında yankılanıyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyor.

"Günaydın," diye tekrar ediyorum.

"Maggie'nin evine gidip eşyalarını alabilirim," diyor, omzumun üst kısmını öperek. "Dolabını karıştırıp giyecek temiz bir şeyler bul. Salı günleri saat dokuzda teslimat ve teslim alma işlerim olduğu için dükkânı saat ondan önce açmıyorum."

"Seninle geliyorum. Sana güvenilmez."

Onu görmeme gerek yok, şu anda suçlu görüldüğünü anlayabiliyorum. "Doğru. Şimdi gidip dönüşte kahvaltı yapalım mı?"

"Bliss'te Flo ile haberleri izleyebiliriz!"

Uzun süre yalnız yaşadıktan sonra, sabahımı başka biriyle başlatmak garip geliyor. Beş dakika boyunca yataktan kalkacağımızı söyleyip, sonra kalkmaya çalışan diğerini tekrar yatağa çekerek, Maggie'nin evine doğru yola çıkıyoruz.

Sabahları bir erkekle bir arada yaşamaya alışabilirim, ama komando gibi dolaşmaya asla alışamayacağım. Dün giydiğim Noel Baba kıyafeti ve Jack'in verdiği çantaya tıktırdığım külotla, polar taytımın üzerinde çıplak popomun verdiği hissi iğrenç bulmamaya çalışıyorum. "Neden yüzün öyle?"

"Kötü genler," diye cevap veriyorum, yürürken taytımın yukarı kaymasını engellemeye çalışarak.

Jack gözlerini deviriyor. "Yüzünü buruşturma, Clara."

"Külot giymiyorum ve polar kumaş biraz rahatsız edici bir his yaratıyor. Gidebilir miyiz?" Elinden kahve fincanını alıp bir yudum alıyorum, o da tıslıyor. Fincanı elimden alıp masaya koyuyor, anahtarlarını alıyor ve beni kapıya doğru yönlendiriyor.

"Seni arka yoldan götüreceğim."

Omzumun üzerinden ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. "En azından önce bana akşam yemeği ısmarla."

"İnanılmaz," diyor, ama gülümsememeye çalıştığını anlayabiliyorum. "Seni Maggie'nin evine arka yoldan götüreceğim, böylece diğer misafirlerin önünde bu yürüyüşü yapmak zorunda kalmayacaksın."

Nasıl yürüdüğümü tam olarak göremiyorum ama hissedebiliyorum. "Ayak bileğimi suçluyorum."

"Ayak bileğin bugün açıkça iyi," diye itiraf etti, kamyonetine binerken. "Sorun, kıçındaki kıllar."

"Yani benim bir sorunum olmadığını kabul ediyorsun ve sadece beni evine götürmek istiyorsun?"

O başını salladı. "Senin bir sürü sorunun var, öncelikle moda tercihlerin, ama bence ayağında bir sorun yok."

Jack'e bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorduğum mesaj hala "okundu" olarak görünmüyor. Muhtemelen azar işiteceğim ama yine de aşağı inip, makine sesi duymadığım için kapıyı çalıyorum.

Jack, başını ellerinin arasına almış, dizüstü bilgisayarının önünde oturuyor. "Merhaba," diyorum dikkatlice yaklaşarak. "Ne oldu?"

Lütfen cevap Davenport olmasın.

"Hiçbir şey. Sadece iş yapmayı bilmiyorum." Yanına bir sandalye çekiyorum. "Ve bu herkesin moralini bozuyor."

"Neden bahsediyorsun?"

Jack yanağının içini ısırır; dudakları açılır. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek. Holly'nin siparişlerinde biraz geciktim ve dün gece bir sürü sipariş daha aldım, muhtemelen Flo'nun yayında bahsetmesi yüzünden."

Flo ile birlikte yayını izlemedik. Bu sabah Bliss'te bunu önerdiğimizde, meşgul olduğu için hayır dedi. Bu yüzden Jack'in evinde birlikte izledik ve Flo konuyu Holly bebeğine getirince ikimiz de güldük. O tam bir pazarlamacı. "Tamam, peki, zamanın var. Sen..."

"Nakliye zaman çizelgesini değiştirmeyi unuttum. İnsanlar bebeklerini 23 Aralık'tan önce almayı bekliyorlar."

Bu ideal bir durum değil ama düzeltilmesi imkansız da değil. "23'ünden önce siparişleri tamamlamak için stoğun var mı?"

"Yarisından fazlası. Belki dörtte üçü. Tedarikçim iki hafta içinde acil siparişi mi getirebilir, ama kutularım olacağını sanmıyorum. Melissa ve Winnie bu işi hallediyor ve bu ay başka bir teslimat beklemediklerini sanmıyorum."

"Jack, bunu söylediğimde çok ciddiym, bu insanları hayal kırıklığına uğrattığın anlamına gelmez. Bu, gününde küçük bir komplikasyon. Bunu düzeltebiliriz ve düzelteceğiz. Seçenekleri düşünmem için bana bir dakika ver."

Bir yanım, bana kendi işime bakmamı söylemesini bekliyor, ama Jack beni dikkatle izliyor. "Seçenek bir: Tam olarak kaç siparişi yerine getirebileceğini hesaplayalım ve o sayıdan sonra herkese bir e-posta gönderip bir hata olduğunu ve siparişlerini kararlaştırılan tarihten önce teslim edemeyeceğini söyleyelim."

"Olumlu yanı, stokunuzun olduğunu biliyorsunuz, her şeyin sadece bir araya getirilip gönderilmesi gerekiyor, bu konuda size yardımcı olabilirim. Olumsuz yanı ise, memnuniyetsiz müşterilerden kötü yorumlar alabilirsiniz. Dikkate alınması gereken bir nokta, herkesin tatili kutlamayacağı ve bazı müşterilerin indirim veya belki de ek bir hediye karşılığında gecikmeli gönderimi kabul edebileceğidir."

"Artık yorumlar umurumda bile değil," diyor, yenilmiş gibi. "Kendime bu baş ağrısını yaşattığıma inanamıyorum. Neden bunu, ne yaptığını gerçekten bilen birine olmadı ki?"

Jack'in Davenport ile ortaklığı, hayatındaki stresi büyük ölçüde azaltmaya yardımcı olabilirdi. Ona ilk başta teklif edilen ortaklık değil, gerçek bir ortaklık. "Bu yüzden mi başka oyuncak yapmadın?" Bana hüznü bir gülümsemeyle bakıyor. "Kahve masasının çekmecesinde bardak altlığı ararken çizimleri gördüm." "Bu benim kapasitemi açıyor, Clara. Eğlenceli bir fikir olarak başladı ama

kaamadığım bir strese dönüştü."

Başından beri sormak istediğim soruyu soruyorum. "Diğerleri neden sana yardım etmiyor? Bu ortak bir proje olması gerekirken, işin büyük kısmını sen yapıyorsun gibi görünüyor. Bir kez kutu tasarlamak ve tekrar teslimat siparişi vermek, müşteri yönetimi, stok yönetimi ve tüm montaj ve nakliye işlemlerini yapmakla aynı şey değil."

Jack, söylediklerimden şaşırmış veya kırılmış görünmüyor. Sanki ben onun daha önce düşünmediği bir şey söylemiyormuşum gibi görünüyor. "Başka seeneklerim var mı?"

"Diğer seçeneğin, acele edip işi bitirmek."

"Kutuları alabileceğimi bilmiyorum," diyor ve bana daha önceki sorununu hatırlatıyor.

"Ben hallederim. Melissa ve Winnie'nin tedarikçisi acil siparişi karşılayamazsa, karşılayabilecek birini bulurum."

"Davenport fabrikasını kullanmak istemiyorum," diyor hemen.

Onu hiç suçlamıyorum; tüm potansiyelinin tek başına yapma baskısı altında ezildiğini görmek, onu ilk başta kazıklayan kendi şirketime duyduğum öfkeyi yeniden alevlendiriyor.

Ve beni. Beni de mahvettiler.

"Gerek yok. Birinci mi, ikinci mi seçeneği tercih ediyoruz?"

Jack başparmağının köşesini ısırarak düşüncelere dalar. "Sürekli 'biz' diyorsun, ama benden yardım beklemiyorum."

"Bana susmamı söylüyorsun, ama bunu yapmamı da beklemiyorsun. Yardım etmek istiyorum. Sana bunu kanıtlamama izin ver."

"Tamam." Tek bir kelimeyle muhteşem bir şey kazanmış gibi hissediyorum. Ayağa kalkıp önüme geçiyor, kollarını tembelce yukarı doğru uzatıyor. "İkinci seçenek. Elimden gelirse insanları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Sana inanıyorum, Jack. Kahve yapayım, sonra bana onu nasıl birleştireceğimi göster, ben de başlayayım, tamam mı?" Jack öne eğilip beni nazikçe öper. Bu, onun söyleyemediği her şeyi anlatır ve benim için yeterlidir. "Geri döneceğim."

Jack'in tüm bu karmaşayı başlatan oyuncak bebeği tamir etmeme izin vermesinin ne kadar önemli bir şey olduğuna odaklanmamaya çalışıyorum.

Bu, bana kesinlikle güvendiği anlamına geliyor, değil mi?

Jack, uzak duvardaki dolaba gider. Karton kutuları kaldırmaya ve arkamızdaki yere koymaya başlar. "Not almak ister misin?" diye sorar.

"Sadece izlemek yeterli. Nasıl yapıldığını göster bana patron."

Patron bana gözlerini devirip alaycı bir şekilde gülümsüyor. İlk kutuyu işaret ediyor. "Bebekler, sonra saç kurdeleli elbiseler, burada kitaplar ve aksesuarlar var, bu da kutu çıkartmaları." Onu kutudan kutuya takip ediyorum.

Bir oyuncak bebek alır ve ona bir elbise giydirir. Sonra pembe saç kurdelesini alır, makasla 12 cm keser ve bebeğin saçına bağlar. Sırada kutu var, onu açar ve bebeğin arkasına dayadığı kartı çıkarır. Jack bebeği yerine koyar, ardından oyuncaklarını da. Son aşama, her şeyi yerinde tutan bükümlü bağlardır. Bunun, bir şeyi kutudan çıkarmak için en sinir bozucu kısım olduğunu biliyorum. Muhtemelen kutulama işleminin de en sıkıcı kısmıdır. Birkaç dakika sonra işini bitirince, her şeyi kutuya koyup şeffaf pencere kapak kapatıyor.

"Kutu kitapları zarar vermeden sığacak kadar büyük değil, bu yüzden onları kabarcıklı zarfa koyup teslimat kutusuna koyuyorum."

"Tamam, anladım," diyorum, ama aslında bu sistemin tümünü eleştiriyorum. "Tek seferde sadece bir tane mi yapıyorsun?"

O başını sallar. "Genelde tek başıma çalışırım."

"Ben de yardım edebilir miyim?" diye soruyorum, ona en melek gibi bakışımı atarak.

Gözlerini devirir, kolunu belime dolamıştır. "İstesem bile seni durdurabilir miyim?"

"Hayır. Bu süreci kolaylaştırmamız gerekiyor. Şeritler toplu olarak kesilebilir, ayrıca uçlarını ateşe tutarak yıpranmalarını önlememiz gerekiyor

Aksesuarlar birbirine karışmış durumda, bu yüzden her birini bulmak için zaman kaybediyorsun. Onları ayrı kutulara ayıracağım." O da başını sallıyor, bu olumlu bir işaret. "Kitaplar için ise tam tersini yapacağım. Onları sıralayıp kabarcık zarflara koyacağım, böylece sen sadece alıp gidebileceksin."

"Neden bunu düşünemedim?" diyor.

"Bugünü atlatalım, ama bundan sonra bebekleri Flo'nun terzilik kulübüne bırakmalısın. Onlar kurdeleleri ve elbiseleri ekleyip sana gönderebilirler. Senin için daha az iş, zaten elbise yapanlar içinse biraz daha fazla iş olur."

"Belki," diyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor.

Hiç yoktan iyidir, sanırım. "Onu giydireceğim. Tüm kurdeleleri kesip uçlarını yakmak ister misin?"

O başını sallar ve sessiz ama verimli bir ritme gireriz. Elbisenin baş kısmı biraz küçük olduğu için giydirmek kolay olmuyor ve her seferinde onun mükemmel kahverengi buklelerini elbisenin üzerinden geçirirken, onları mahvedeceğim diye içim sızlıyor. Jack bunu Flo'ya söylemiş mi acaba?

Jack saçlarına kurdeleleri takarken, ben oyuncak aksesuarları farklı kutulara ayırmaya başlıyorum. Çiçekçiyi temsil eden çiçekler, Flo'yu temsil eden bir dilim pasta, Bayan Celia'yı temsil eden bir kitap, Wilhelmina'yı temsil eden bir mikrofon, Dove'u temsil eden bir tavşan ve Jack'i temsil eden bir çekiç var. Onunla birlikte gelen hikayelerin her biri, bunlardan birini içeren bir macerayla ilgili. "Bu maceraları yazanın sen olduğunu unutmuşum."

"Mm-hmm," diye mırıldanır. "Bu kadar çok insanın satın alacağını bilseydim, daha iyi hale getirmek için daha fazla zaman harcardım. Sailor'ın hediyesi olarak yeterince iyiydiler, ama belki de iyi para ödeyen herkes için yeterli değillerdi. Kısa oldular; sanırım bu onları biraz telafi ediyor."

Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. "Kendine çok fazla yükleniyorsun, biliyor musun? Tasarladığı bir oyuncak için birden fazla çocuk hikayesi yazan başka kim var ki?"

Alnımı öper, ağzı yüzüme yakın durur. Çenemi yukarı kaldırırım; umarım beni düzgünce öper. "Davenport değil," diye fısıldar. "Onlar yapay zeka kullanıyor."

Gün ilerledikçe dışarıdaki gökyüzü kararıyor. Jack ve ben minyatür montaj hattımızda bir ritim yakalıyoruz. Paketleme bağlarını bükme gibi can sıkıcı işi sırayla yapıyoruz, ta ki Jack'in benden iki kat daha hızlı olduğunu fark edene kadar. Benim işim, dağıtım departmanında geçirdiğim bir yılın hazırladığı şekilde, sevkiyat evraklarını düzenlemek ve organize etmek oluyor.

Tamamlanan oyuncak bebek kutularının yanımızda yığıldığını görmek dopamin salgılatıyor. Sipariş evrakları yığını gittikçe küçülüyor ve heyecandan başım dönüyor.

Jack'in omuzlarındaki gerginliğin azaldığını görüyorum. Sonunda bebekler, kutular, oyuncaklar ve posta zarfları bitiyor. Bu, sürecin doğal bir şekilde sona ermesi, ayrıca midemin şimdiye kadar duyduğum en yüksek sesi çıkarmasıyla da destekleniyor.

Jack masaya yaslanıyor. Elini uzatıp beni tutuyor ve bacaklarının arasına yönlendiriyor. Henüz söylemediği çok şey var ama kollarını belime dolayıp alnını omzuma dayadığında onu çok iyi anlıyorum.

"Miden bana bağılıyor," diyor sessizce. "Ne yemek istersin?"

"Yarın gönderebilmen için nakliye etiketlerini yapıştırmayı bitirmeliyiz," diyorum, karnımdan gelen utanç verici yüksek sesli gurultuyu görmezden gelerek.

"Sana yemek yedirdikten sonra."

"Emir veriyorsun." Jack başını kaldırır, elleri belimden kalçama kayar. Beni kendine doğru çeker. "Ve açgözlüsün."

"Sen de açsın." Dolaplarının içindekileri ve 20 mil çapındaki sevdiği tüm paket servis yerlerini sayar. "Ne istersin?"

"Marketin sıcak yemek tezgahında barbekü domuz eti sandviçi var. Ona ne dersin? Sen işini bitirirken ben oraya gidebilirim. Elf'i gezdiririm." Tartışmak üzere gibi görünüyor, ama sanırım yemeği almaya giderse işi benim yapacağımı fark ediyor. "Ve evet, yürüyebilirim."

Jack gözlerini devirdi. "Cüzdanımı al."

Kendi parası olan güçlü, bağımsız bir kadın olabilirim, ama bedava yemeği asla geri çevirmem. "Seni soymayacağıma çok güveniyorsun."

"Soyacak kadar değerli bir şeyim olduğuna fazla iyimsersin." O gülüyor.

Alnımı öper ve popomu okşar, ben de bunu gitme işareti olarak alırım. Bu  ğleden sonra başardıklarımız yüzünden gülümsemekten kendimi alamıyorum. şimdiye kadar başardıklarım yüzünden gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Bölüm 30

CLARA

JACK'İN TELEFONU bu sabah beni dört kez uyandırdı ve onu duvara fırlatmaya hazırım.

Bir topluluk nasıl *bu kadar* çok soruna sahip olabilir? Jack'in ziyaret etmesinden hoşlandıklarını düşünmeye başlıyorum. Ona karşı bu konuda sinirlenemem çünkü ihtiyaç duyulmak ve güvenilmek onun için bir onur meselesi.

Henüz yataktan kalkmamışken, çözmesi gereken sorunlarla dolu bir gündemi var. Cidden, benden daha çok çalışıyor ve sorun çözmek benim asıl işim.

Aramalar biraz azalmış gibi geliyordu, ama şimdi sanırım sadece ben kaçıırıyormuşum.

Okulun çatısında bir kuş sıkıştığını düşünen Wilhelmina ile görüşmesini nihayet bitirdiğinde, telefonu sessize aldı. Bunu üç arama önce yapamaz mıydın? Erkekler.

"Üzgünüm," diye uykulu bir şekilde mırıldanıyor.

Bu sefer uykuya dalmamın imkânsız olduğunu anlayınca, kendi günümü başlatmak için onun kollarından kurtulmaya çalışıyorum, ama bu, ne kadar çekersen o kadar sıkılaştan parmak kilidi sihirbazlık numaraları gibi. Kaçmaya çalıştıkça Jack beni daha sıkı sarıyor.

Farklı bir taktik deniyorum: kollarını bükerek ona dönüp onu sırt üstü çevirmeye çalışıyorum. Onunla birlikte yuvarlandığımda yüzüm göğüs kıllarıyla doluyor, ama bu açtım onun tutuşundan kurtulmamı biraz kolaylaştırıyor.

"Hayır," diye homurdanıyor, kolları bana uzanıyor, gözleri yine kapanıyor.

"Kalkıp telefonunu tuvalete atmam lazım," diyorum, pazımsı yakınımıdaki elini kaçırarak. Konuşmak açıkça bir hataydı, çünkü ön kolumu ve uyluğumu bulup beni kendine doğru çekmek için kullanıyor. "Tanrım, çok yapışkansın."

"Hayır," diye tekrar homurdanıyor, gözleri açılıyor. Köprücük kemiğimi öpüyor, beni üstüne çekiyor. Dün gece normalden çok daha uzun süre bu pozisyonda kaldığım için uyluklarım ağrıyor. Üstüne çıkacak dizlerim ve dayanıklılığım yok, ama dün gece *hayatımın* performansını sergiledim. "Henüz kalkma."

"Acıktım."

"Sana kahvaltı hazırlayayım. Buzdolabında neredeyse hiçbir şey yok, market alışverişine gitmem lazım," diyor, sesi kısık. Elinin tersiyle gözlerini ovuşturuyor. "Ne yemek istersin?"

"*Sen* ne yemek istersin?" Zaman kazanmaya çalışıyorum, çünkü cevabım "bilmiyorum" olacak. Mutfağın bana ilham vermesini planlıyordum.

"Senin pu..." Elim onun ağzına yapışıyor.

"Kahvaltı için!"

Jack konuşabilmek için elimi çekiyor. "Sanırım cevabı biliyorsun."

Kelimenin tam anlamıyla çıplak olduğun bir erkeğin önünde utangaçlık hissetmenin mümkün olmadığını düşünebilirsin, ama kesinlikle mümkün. Kendimi oturur pozisyona getiriyorum, yorganı göğsüme sıkıca sarıyorum. Onun derin inlemesi midemi kelebeklerle dolduruyor. "Pain au chocolat ve bir çeşit şenlikli kahve istiyorum, lütfen."

Jack uyluklarımın önünü sıkıştırıyor. "Anladın. Ama ben geri dönene kadar burada, tamamen çıplak kalmalısın. Anlaştık mı?"

"Sanırım bunu yapabilirim." Yorganı da yanıma alarak yataktan inip tekrar uzanıyorum. O bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıyor, basketbol şortunu giyip banyoya gidiyor.

O giderse daha kolay olur, böylece keskin gözlü Flo'ya Jack'in dükkanından neden tamamen sikilmiş olduğumu gösteren bir parıltıyla çıktığımı açıklamam gerekmez.

Son birkaç günü çoğunlukla Jack ile burada geçirdim, bu da Dove'un beni hazırlamam için uyardığı müdahaleci soruları çoğunlukla önlediğim anlamına geliyor. İnsanların nasıl bileceğini sormadım, ama

bunu kendine saklayamayacağını bildiği için olduğunu varsaydım.

Jack'le sürekli vakit geçirmeyi bırakıp planıma geri dönmem gerekiyor. Küçük İşletmeler Cumartesi'sinin başarısı ve Noel Baba koşusu hakkındaki rapor, bana yavaşlayabileceğim gibi yanlış bir izlenim verdi, ama yapamam.

Flo hala videoları yayınlıyor ve terfim hala önümde bir havuç gibi sallanıyor. Artık havuçları sevdiğimden bile emin değilim.

Yatağın başucundaki masada titreyen cep telefonu, kısa uykumdan beni uyandırıyor ve benim olduğunu fark edene kadar öfkeyle doluyorum. Ekranımın üst kısmında Jack'in adı kalın harflerle yazıyor. "Selam."

"Selam." Sesi alçak ve sessiz. "Kötü niyetli yorumları bildirme konusunda bir şey biliyor musun?"

Yastığa yaslanıp, yorganı kollarımın altına sıkıştırıyorum. "Onları kaldırmak gibi mi?"

"Aynen öyle."

"Bir nevi. Ama bu konuda bilgisi olan insanlar tanıyorum. Neden? Ne oldu?"

Arka planda bir kargaşa duyuyorum, bir kadının ağlama sesi geliyor. "Sanırım yardımına ihtiyacım var Clara. Giyinip fırına gelebilir misin?"

"İki dakika sürer."

Atölyeden geçtikten sonra mağazanın kasasının arkasındaki Nancy'nin yanından geçerken utançtan kızarmamaya çalışıyorum. Ceketimi daha sıkı sararak, Flo's Fancies'e gitmek için yolu geçmeden önce bir kez daha kontrol ediyorum.

Flo masalardan birinde oturuyor, önünde küçük bir mendil yığını var. Jack dirseklerini dizlerine dayamış, ona bir şeyler fısıldıyor. Küçük müşteri kuyruğu da izliyor, muhtemelen benim kadar şaşkınlar.

Onların yanında duruyorum; Flo bana bir bakış atıyor ve gözyaşlarına boğuluyor. "Tanrım, ne yaptım ben?" diye soruyorum, ikisinin yanında çömelerek. Mendille burnunu siliyor. "Sen değilsin, o."

Bir an için, Jack'in kötü eski sevgilisinin ortaya çıktığı an olduğunu düşünürüm, kötü bir eski sevgilisi olduğunu bildiğimden değil, ama

bu kadar dramatik bir olay daha mantıklı olurdu. Sonra Jack *bebeği* ağzına alır ve Jack Kelly için kavga etme hayalleri bir anda yok olur.

Onun için savaşıp savaşmayacağım konusunda yeni sorular ortaya çıkıyor, ama bunları kafamın arkasına itip önümdeki felakete odaklanıyorum. "Olanları düzeltmeye yardımcı olabileceğime eminim, ama nereden başlayacağımı bilmem gerekiyor."

Çaresizce ikisi arasında bakıyorum. Jack ayağa kalkıp bana koltuğunu veriyor, yakındaki bir masadan başka bir koltuk çekip Flo ile benim aramda oturuyor. Telefonunun kilidini açıp bana veriyor.

Flo's Fancies hakkında gördüğüm en acımasız yorumlardan birini okurken gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak. Yorum pastaneyle ilgili bile değil, oyuncak bebeğin stokta olmamasıyla ilgili. Jack telefonunu geri alır ve başka bir sekmeye geçer, Bliss Café ile ilgili, aynı derecede kötü niyetli ve yine kafeyle hiç ilgisi olmayan bir yorum.

Geldiğimden beri yorumların Flo için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bu, onun büyük gurur duyduğu bir şey. Bu durum onun için yıkıcı.

"Bu, ortalama puanımı düşürecek," diyor yürek parçalayan hıçkırıklar arasında. "İnsanlar buraya gelmek istemeyecek."

Jack hiçbir şey söylemez, sadece daha önce hiç görmediğim bir tür yalvarışla bana bakar. "Gelecekler, Bayan Flo. Bunu düzeltebiliriz. İzninizle, birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

Odanın köşesine geçip, Jack'in Flo'yu teselli etmek için omzunu ovuşturmasını izlerken, telefon kulağımda çalıyor.

"Sesini unuttum. Kaçıp gezici bir sirke katıldığın söylentisini duydum," diyor Sahara, arka planda Poppi kapağının çatırdama sesi duyuluyor.

"Sana da merhaba."

"Senin için ne yapabilirim, benim küçük palyaçom?" diyor sevgiyle.

"Google'da arkadaşın var mı? Birisi, gerçek işletmelerle hiçbir ilgisi olmayan

yorumlar bırakmış. Bunları işaretleyeceğim ama birinin bu konuyla ilgilenmesini istiyorum. Her yeri kontrol etmedim ama burada kesinlikle iki yer var."

"Kötü niyetli mi? Ne hakkında?"

"Holly bebeği stokta yok. Ama bunlar fırın ve kafe için yapılan yorumlar. Çiçekçi, kitapçı ve sanat

okulunu da kontrol etmem gerekiyor."

Sahara'nın tırnaklarının klavyeye vurduğunu duyuyorum. "Evet, çiçekçi aldı. İnsanlar bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü Florence Girard haberlerde bu bebeği bir topluluk projesi olarak tanıttı ve Jack'in stokunda yok."

"Berbat," diyor, ilgisiz bir ses tonuyla. Sanırım haftalardır Flo'nun gönderilerinin tepkisiyle uğraşıyor, bu yüzden kimseye acımaması mantıklı. Ama o iyi bir insan, bu yüzden bana yardım etmekten vazgeçmeyecek. "Google'da bir bağlantım var. Onlara normal şekilde bildir, ben kaldırtayım."

Tanrıya şükür. "Sen en iyisisin, teşekkür ederim."

"Biliyorum. Ne zaman geri döneceksin? Sen ortalıkta dolaşmadığın zaman ofis çok sessiz oluyor."

"Ben gürültü yapmıyorum. Ne zaman temelli ayrılacağım bilmiyorum, ama hayırseverlik galası için geri döneceğim." Göğsüm sıkışıyor. "Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim, görüşürüz."

Jack ve Flo'nun yanına yürüyerek (ayak sesleri çıkarmadan) geri döndüğümde bir şey başarmış gibi hissediyorum. Koltuğuma oturup telefonumu cebime koyuyorum. "Arkadaşım Google'da tanıdığı biri var; onlarla iletişime geçip sahte yorumları sildirecek. Bu durum için üzgünüm. Uzun süre orada kalmayacaklar. Arkadaşım çok verimli ve kararlıdır; onu çok seveceksin."

Sabahları kahve ve atıştırmalık alırken Flo ile konuştuğumda onun uzun, ayrıntılı hikayelerine alıştım. Çok konuşkan bir kadın olmasına rağmen bana sadece üç kelime söylüyor. "Teşekkürler, Clara."

Mendillerini topladı ve ayağa kalktı, Jack ve bana başını salladıktan sonra tezgahın arkasına geçip özel bir alana girdi. "İyi olacak mı?"

"Harikasın," diyor, sesi sakın ve gerçekçi. "Ben hiçbir şey yapmadım. Sahara ile temas kuran oydu."

"Yardım ettin Clara. Söylediğin gibi. Senden şüphe ettiğim için özür dilerim. Bugün sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum. Ona yardım edemedim." Nasıl cevap vermem gerektiğini bilemeden sessizce oturuyorum. "Yukarı çıkıp kahvaltı sipariş edeceğim."

Bugün tezgahın arkasında sadece bir kız var ve Flo ortadan kaybolmuş, bu yüzden masaya servis yapılacağını sanmıyorum. "Sen burada kal ve kortizol seviyen düşsün, ben yukarı çıkıp sipariş vereceğim."

Jack, yanından geçerken elimi tutup elin arkasını öper. Onu daha çok üzenin, eleştirilerin bebek yüzünden olması mı yoksa birine yardım edemeyeceği bir durumun olması mı olduğunu bilmiyorum.

İnternet çok şey sunuyor ama yine de nefret edilecek çok şey var. Sırada sabırla beklerken, insanların internette nasıl olumsuz olmayı sevdiklerini düşünerek kafam karışıyor. Satılmış bir ürün için hayal kırıklığına uğramayı anlıyorum ama kasıtlı olarak ilgili kişileri bulup kötü yorumlar bırakmak bana şaşırtıcı geliyor.

Bir kişinin birden fazla hesaba şüpheli davranışlarda bulunduğunu düşünmek isterdim, ama gerçekte muhtemelen birisi yorumunun ekran görüntüsünü internete yüklemiş ve beğeniler almıştır. Sonra başka biri de "*Yabancılardan beğeni ve ilgi istiyorum*" diye düşünmüş ve aynısını yapmıştır.

Sırada ben varım, tezgahın önünü süsleyen çelenkleri hayranlıkla izliyorum. Ortada çilek ve çam kozalaklarıyla süslenmiş bir çelenk ve yapının üst kısmında uzanan bir dizi peri ışığı var.

Fraser Falls'ta tatil ruhu gerçekten canlanmaya başlıyor. Mümkünse, Main Street'in ışıkları, sokak lambalarına eklenen çobanpüskülü çelenkleri ve Frozen Spoon'un dışındaki iki metrelik şişme kardan adamla daha da şenlikli görünüyor.

Flo, özel çalışanlar alanından çıkıyor ve kısa bir süre önce ağlayan kadına hiç benzemiyor. Kendini çabucak toparlama yeteneğine hayranım. Ne yazık ki, bu benim anlayamadığım bir şey. "Daha iyi misin?" diye umutla soruyorum, o tezgahın arkasından çıkarken.

"Her zaman harika hissediyorum, Clara," diyor kendinden emin bir şekilde. "O zaman harika," diye cevap veriyorum.

Flo duraksıyor ve etrafına bakınıyor. Kahve, pencerenin yanında oturan iki çift dışında sessiz. Sıra, paket servis almak isteyen insanlarla doluydu. "Haberleri izledin mi?"

Gülümsüyorum. "İzledim. Kamera karşısında çok doğal davrandın. Harika bir iş çıkardın, Bayan Flo. Sonuçtan memnun musun? Fraser Falls

büyülü görünüyordu."

"Sonuçtan memnunum. Clara, sen olmasaydın onlar da orada olmazlardı. Senin sayende burada pek çok şey oldu. Kasaba halkı çabalarını takdir ediyor."

Şaşkınlıktan dilim tutuldu. Bu, muhtemelen daha önce hiç başıma gelmemiş bir şey. Benim cevap vermemi beklemeden, Flo omzumu okşayarak geçip kemerden Flo's Fancies'e girdi.

Onu gerçekten kazanmaya bir adım daha yaklaştım. Eve gitmeye de bir adım daha yaklaştım.

Bölüm 31

JACK

KONSEY ÜYESİ

Clara'nın dün bana yardım ederek rahatlattığı baskıyı veya işleri hızlandırmam için verdiği tavsiyelerin bana verdiği umudu asla anlayamayacağını düşünüyorum.

O haklı, her şeyi tek başıma yapmamam gerektiğini diğerlerine söylemeliyim. Söyleyecek miyim, söylemeyecek miyim, o başka bir konu. Buradaki herkesin bana güvenmesine o kadar alıştım ki, onlara güvenmek bana yabancı geliyor.

Tommy öğle yemeğimi yerken beni izliyor, gözleri her hareketimi takip ediyor. "Senin sorunun ne?" diye soruyorum, cips poşetine uzanırken. Son zamanlarda beni görmediğinden şikayet etti - bu bir yalandı - ama kendimi kötü hissettim ve öğle molasında onu ziyaret edeceğimi söyledim.

Clara, yaklaşan iş galası için elbise almaya gitmek üzere kamyonetimi aldı.

"Bir sorunum yok," diyor Tommy, bara yaslanarak. "Seks yaptın mı?"

"Tanrım, Tommy," dedim, öğle yemeğimi tükürerek. "Neyin var senin?"

Parmağıyla havada etrafımda bir daire çizdi. "Artık kışına sopa sokulmuş gibi görünmüyorsun. Telefonuna bakarken gülümsedin. Ben de iki ile ikiyi bir araya getirdim."

Telefonuma gülümsedim çünkü Clara, kamyonetimi ne kadar kötü park ettiğini gösteren bir fotoğraf göndermişti. "Ve beş oldu."

"Luke, Dove'dan, Dove da Maggie teyzemden, Maggie'nin seni Clara'yla sevişirken yakaladığını duymuş." O kadar

kendini beğenmiş. Maggie beni Clara'yı "becerirken" yakalamadı. Biz kanepede giyinik halde oynasırken temizlik yapmak için içeri girdi. "Bu çok garip, çünkü en iyi arkadaşımın bana haber vermeden böyle bir şey yapmayacağını düşünmüştüm."

"Özet için teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Bana, sanki ona lanet olası işlerimi anlatacakmışım gibi, bekleyişle bakıyor. "Ee? Sevişmiş miydin?"

"Kendi seks hayatına odaklanman lazım."

"Benim yok, o yüzden seninkine karışıyorum," diyor gerçekçi bir şekilde. "Ondan nefret ettiğini sanıyordum."

"Ondan hiç nefret etmedim," diyorum, içimi rahatsız edici bir suçluluk duygusu kaplıyor. "Onun çalıştığı şirketi ve birlikte çalıştığı insanları ve muhtemelen babasını da nefret ediyorum."

Bana parmağını salladı. "Hayır, ondan nefret ettiğinden eminim."

Sadece beni kızdırmaya çalışıyor. Ne yazık ki, işe yarıyor.

Clara'ya güvenmemek fikri şimdi bana tuhaf geliyor. Ondan nefret etmek fikri ise daha da tuhaf.

"Ona ve temsil ettiği kişilere kızgındım, ama o iyi bir insan. Onlar da ona çok kötü davranıyorlar. Sandığımdan çok daha fazla ortak noktamız var."

Bu doğru. Ayrıca, küçük bir kızken fikrini çaldıklarını öğrendikten sonra, ona kin beslemek zorlaştı. Buraya geldiğinde yapacağını söylediği şeyi yaptı; beni, gerçekten önemseydiğine ikna etti.

"Peki, eve döndüğünde onunla görüşmeye devam edecek misin?" diye sordu ve midem düğümlendi.

"Hayır. Bu geçici bir şey, sonsuza kadar sürmeyecek. Bir kerelik olacağına karar verdik. Fraser Falls'ta bir kerelik kalacak."

Telefonum barda yanıyor; Clara'dan üç mesaj aynı anda geliyor. İlk resmi görür görmez, Tommy ekranı görmeden hemen telefonu alıyorum. Mesajda "Açık mı, kapalı mı?" yazıyor ve iki resim var.

Birinde Clara, muhteşem, zemine kadar uzanan zümrüt yeşili bir elbise giymiş, saçları iki bukle ile toplanmış ve yüzünü çerçeveliyor. Diğerinde Clara artık elbiseyi giymiyor.

"Neden kızarıyorsun?" diye soruyor Tommy, telefonunun ekranına bakmak için eğilerek.

Onu göğsüme sıkıca bastırıp ekranı kilitliyorum. "Bugün çok meraklısın. Beni rahatsız etmek yerine sana ne olduğunu anlat."

Clara'ya hızlıca mesaj atarak karar veremediğimi ve ikisini de daha sonra göstermesi gerektiğini söyledim, sonra telefonumu bırakıp Tommy'ye odaklandım. Görünüşe göre yorgun ve "aşırı çalışmış" haliyle Melissa Wilde'a çıkma teklif etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü. Melissa hayır dediği için bunun iyi bir fikir olmadığını anladı.

Dış mekan terasının genişletilmesinin onaylanması için yeni bir planı var. Onaylanmayacak, ama ben kimim ki bir adamın hayallerinin önüne geçeyim? Ayrıca bana arkadaşlık etmesi için bir köpek almayı düşündüğünü söylüyor, bu konuda ona tamamen katılıyorum. Tavernada her zaman yoğun olsa da, özellikle bu mevsimde, yalnız kaldığında sessizliği daha fazla hissettiğini söylüyor.

Anlıyorum. Elf, taburemin yanındaki yerde uyuyor ve onun burada olması, Clara kasabadan ayrıldığında sessizliği daha katlanılır hale getirecek. Clara'nın kasabadan ayrılacağını düşünmekten nefret ediyorum — bir ay önce bana böyle bir şey söylemiş olsaydın, yüzüne gülüp geçerdim.

Tommy, asla onaylanmayacak teras genişletme alanını görmek için onunla dışarı çıkmam için bana baskı yapıyor ve seks hayatım yerine bunu konuşuyoruz. Dışarı çok soğuk ve Elf, 50 kiloluk bir fok değil de bir Chihuahua gibi hemen üzerime tırmanmaya çalışıyor.

İsteksizce onu kucağıma alıp, Sailor küçükken yaptığım gibi kalçama oturtuyorum. Yüzümün yanını yalıyor, ben de bunu minnettarlık olarak alıyorum.

Cebimde telefonum titrer, ekranda Clara'nın adı yazıyor. "Selam."

"Merhaba," der nefes nefese. "Yardıma ihtiyacım var."

Elf'i, neden bir köpek taşıdığı konusunda kafası karışık görünen Tommy'ye veriyorum ve Tommy'nin ağırlığın altında zorlanma sesinden uzaklaşıyorum. "Ne oldu? İyi misin?"

"Evet ve hayır. Senin söylediğin gibi sürerken çok dikkatliydim. Çok dikkatliydim, yemin ederim. Ama..."

"Ne oluyor Clara? Yaralandın mı? Neredesin?" diye telaşla soruyorum.

"Sakin ol, ben yaralanmadım, kamyonetin de zarar görmedi."

"Kamyonet umurumda değil. Neden bu kadar streslisin?" Derin bir nefes alır. "Geri geri giderken bir kardan adama çarptım."

Kafam karışık bir şekilde gülüyorum. "Tamam..."

"Bir çocuk okuldan eve döndüğünde, benim berbat bir sürücü olduğum için kardan adamının yok olduğunu göreceksin. Bu komik değil."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Ne yapabilirim, söyle bana." "Belli değil mi?" diyor.

"Hiç de değil, Clara. Neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben yaparım."

"Yeniden inşa etmeliyiz," diyor, sanki bu dünyanın en bariz ifadesiymiş gibi.

"Öyle mi?" diye şüpheyle soruyorum. Boğazımı temizliyorum. "Tabii ki öyle. Neredesin?"

"Maggie'nin arkasındaki kapıya gel, sonra da devam et, bilmiyorum, belki yirmi ev kadar, ben oradayım. Telefonum durmadan çalışıyordu, acil bir durum olduğunu düşünerek cevap vermek için kenara çektim, ama direğe çok yakın durduğum için geri çıkamadım, geri geri gitmek zorunda kaldım ve o sırada kaza oldu."

"Acil bir durum muydu?"

O iç çeker. "Hayır, babam iş hakkında konuşmak istiyordu. Detayları anlatmayacağım, ama bir kardan adamı öldürmeye değmezdi."

Gerçekten yıkılmış gibi görüldüğü için gülmemeye çalışıyorum. "Şimdi oraya geliyorum. Başka kimseyi ezme."

CLARA'NIN DAVRANIŞLARI, sanki bir vurkaç kazasına karışmış gibi.

Onu olay yerinde bulduğumda, elleri belinde ileri geri yürüyüp duruyor. Ona yaklaşıncı, "Bana gülümsemeyi kes" diyor.

"Elimde değil. Polis her an gelip seni tutuklayacakmış gibi görünüyorsun."

Bana öyle bir bakış attı ki, kolumdaki tüyler diken diken oldu. "Fraser Falls'ta polis var mı ki?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Evet, var." Ayaklarımın dibindeki ezilmiş kardan adamı bakıyorum. "Onu gerçekten mahvetmişsin."

"Benim talihsizliğimden bu kadar eğlenmeyi bırakmazsan, sana da aynısını yapacağım."

Ona, karın zaten eriyip gideceğini söylemek istiyorum, ama kar adam yapmak istiyorsa onu engellemeyeceğim. Son birkaç gündür kar yoğun ve sık yağdı. Hafta sonu daha da fazla kar yağması bekleniyor ve her yıl karın daha erken yağmaya başladığını hissediyorum.

Orijinal yaratıcısının ilk hatası, onu ön bahçeleri yerine evin önündeki çim kenarına yapmasıydı. Bu çocuk, yolda Clara gibi insanlar olduğunu açıkça bilmiyor. Katliamın ortasında kırılmış bir havuç duruyor. "Daha önce kardan adam yaptın mı?"

Bana sanki üç kafam varmış gibi bakıyor. "Tabii ki var. Ben Miami'de değil, Manhattan'da büyüdüm. Eskiden kardeşimle kimin daha iyisini yapabileceğini görmek için yarıştık."

"Tabii ki yaptın. Kardeşinle rekabet etmediğin çocukluk anıların var mı?"

Clara düşünür, dudaklarını büzüp gözlerini gökyüzüne diker. "Hayır, sanmıyorum."

"Çok sağlıklı görünüyor," diye düşünüyorum. Karşılaştığımız dağınıklığı değerlendirmek için çömeliyorum. Havuçları ve taş olduğunu sandığım ama aslında donmuş Oreo bisküvileri olduğunu hemen fark ettiğim şeyleri ayırıp kenara koyuyorum. Tartan fularımı kurtarıp yığına ekliyorum. "Ne kadar büyük olduğunu biliyor musun?"

"İki katlıydı, yüzü ve atkısı vardı. *Sanırım* dallardan yapılmış saçları da vardı, tam hatırlamıyorum. Her şey çok hızlı oldu."

Ayağa kalkıp kollarımı uzattığımda bana sıkıca sarılır. Başının tepesini öperim, ona bunun gerçekten enerji kaybı olduğunu ve kardan adamların hava koşulları ya da diğer çocuklar tarafından mahvolduğunu söylemeyi düşünürüm. Ama eğer kasabada benimle kardan adam yapmak için zamanını geçirmek istiyorsa, ona karşı çıkmayacağım.

Nancy'ye mesaj atıp mağazaya geç kalacağımı bildiriyorum. Sonra Tommy'ye de mesaj atıp işim bittiğinde Elf'i alacağımı söylüyorum. Clara eldivenlerini giyiyor, yüzünde kararlı bir ifade var.

Yere diz çöktüğünde kaybolan ve dizlerinin ıslandığını fark edince hemen hatasını anlayan biri. "İzlemek ister misin, ben çabucak yapayım?"

Soruma yüzüme bir avuç karla cevap verir. "Yardım ediyorum."

Önce orijinal kardan adamı ortadan kaldırıyorum. Çoğunlukla kar yeniden inşa edilemeyecek kadar sıkışık olduğu için, ama aynı zamanda Clara'nın suçunun kanıtlarını gizlemek için de. Ben onları yolun dışına atmaya başladığımda, buz blokları yola çarptığında Clara nefesini tutuyor. "Bununla çalışamayız, bebeğim."

Onu o noktada çömelmiş halde bırakıp yolun yanındaki çimlerin diğer ucundan başlıyorum. Kar ıslak ve Clara'ya doğru itip sıkıştırdıkça kolayca yuvarlanıyor. Olaf'ı trafiğin yoğun olmadığı bir yolda katletmeye karar verdiği için mutluyum, böylece iş gününün ortasında ne halt ettiğimi açıklamak zorunda kalmıyorum.

"Bunu seksi bulmam garip mi?" diye soruyor, ellerini yanlara doğru kaydırarak topu yuvarlaklaştırıyor.

"Evet." Bir ağız dolusu kar daha alıyorum. Gülmemek için eliyle yüzünü kapatıyor. "Bir dahaki sefere bunu yanına bırakmayacağım, o yüzden kararlarını dikkatli ver..."

Bu sefer küçük bir kar topu göğsümün ortasına çarparak toz haline gelir. Clara savunma amaçlı ellerini kaldırır. "Ateşkes?" Onu görmezden gelerek, kar topu hazır olana kadar ellerimle kar toplarım. O, elleri hâlâ önünde, geri çekilir. "Uslu dur, Jack."

"Oh, şimdi de güzelce oynamak mı?" Bana en yaramaz ve göz kamaştırıcı gülümsemesini gösterir, sonra koşarak uzaklaşır.

Hafta başında bileğini incitmiş biri için oldukça hızlıydı, ama ben daha hızlıydım. Bir kolumu beline doladım ve onu göğsüme doğru çektim. Kar topunu saçlarına bastırırken "Ateşkes, ateşkes, ateşkes" diye bağırdı.

Clara arkasını dönüp dudaklarını büzüyor, yüzünü çevreleyen kızıl saçlarına yapışan kar taneleriyle alt dudağı tamamen dışarı çıkıyor. Onu silip öpüyorum. İlk başta karşılık vermiyor, ama iki elimle yüzünü kavradığımda kollarını boynuma doluyor. "Tamam, ateşkes," derim, tam da eli süveterimin yakasını çekerken ve sırtımdan eriyen karın aşağı kaydığını hissederken.

Geriye yaslanır, gözleri fal taşı gibi açılır, dudakları bir çizgiye dönüşür. "Oops."

Clara, süveterimin altını kaldırıp içindeki suyu boşaltırken kaçıyor. *Yine* onu kovaladığımı görecektir araba olmamasına seviniyorum. Ona ulaşacak mesafedeyim ki, onun sendelemeye başladığını fark ediyorum. Sanki ağır çekimdeymiş gibi, sol ayağı kayıyor ve dizleri bükülüyor.

"Kahretsin," diyorum ve onu yakalamak için uzanıyorum. Ayağım, onun ayağının kaydığı aynı buzlu zemine basıyor ve aniden onunla birlikte düşüyorum. İkimiz de kaldırıma gürültüyle çarpıyoruz. "Bunun için çok yaşıyım," diye inliyorum ve kendimi oturur pozisyona getiriyorum. Clara olduğu yerde kalıyor ve sağ kolunu ve bacağını yukarı aşağı hareket ettiriyor. "Kar meleği mi yapmaya çalışıyorsun?"

"Yarısı. Yanıma uzanarak tam bir tane yapma şansımı mahvettin." Karşı çıkmak için ağzımı açıyorum ama yüzündeki ifadeyi fark edince onun istediğinin bu olduğunu anlıyorum.

"Kalk artık. Bitirmemiz gereken bir kardan adam var." Kendimi yerden kaldırıp ona da elimi uzattım. İkimiz de ıslak ve donuyorduk, ama bu durumda birlikte olmak isteyeceğim başka kimse yoktu.

"Peki, patron."

Clara'nın ceketindeki karları silkeliyorum. "Hey, bu akşam planın var mı?"

Beni ceplerimle kendine doğru çeker; saç tellerine minik su damlacıkları yapışmıştır. "Yok."

"Seninle çıkmak istiyorum."

"Bir randevu. Kulağa çok romantik ve resmi geliyor," diyor.

Çenemi kaşıyorum. "İstersen romantik ve resmi olmayan bir şey de yapabilirim. Arka koltukta taco ve seks."

Bu tür günlerin sayılı olduğunu ve ona sahip olduğum sürece onunla geçireceğim tüm fırsatları değerlendirmem gerektiğini yavaş yavaş anlıyorum.

Clara kollarıyla belimi sarıyor. Soğuktan yanakları ve burnu pembeye dönmüş, bana hiç bu kadar güzel görünmemişti. "Vay canına, az önce hayalimdeki randevuyu tarif ettin. Orada olacağım."

Bölüm 32

JACK

CLARA'NIN KUTLAMASINA RAĞMEN, bu geceki programımda taco ve arka koltukta seks yok.

B & B'nin arkasına park edip, yolcu koltuğundan ona aldığım çiçek buketini alıyorum. Ön kapıyı kapattığımda yatak odasından gelen müziğin sesi azalıyor.

"Beni soymaya mı geldin?" diye odanın içinden bağıırıyor.

"Evet!" diye bağıırarak kanepeye oturuyorum. "Ama benden önce biri gelmiş, burası darmadağın olmuş."

"Ha ha," diyor alaycı bir şekilde, yatak odasından çıkarken küpelerini takıyor. "Üşüyeceğimi biliyorum ama bu elbiseyi giymek için bu fedakarlığı yapmaya hazırım. Nereye gideceğimizi bilmiyorum ama güzel giyinmemi söyledin, işte buradayım."

"İnanılmaz görünüyorsun," diye söylüyorum, o önümde durduğunda. Elbisesi minik, dantelli ve siyah. Uzun, kremsi bacaklarına gözlerimi diktiğimde, aklımdaki diğer tüm tanımlayıcı düşünceler uçup gidiyor. "Harikasın Clara."

"Biliyorum. Şimdiye kadar fark etmedin çünkü beni hep termal giysiler ve at kuyruğu saçlarla gördün." Ayaklarının yanına bir çift stiletto bırakır ve sağ ayağını birine sokar. "Aslında çok sıcakım."

"Bunu daha önce de fark etmişim." Ayaklarının yanına diz çöküp, stiletto topuklu ayağını uyluğuma kaldırarak minik tokayı bağladım. Eli yüzümün yanını okşadı, başparmağı şefkatle şakaklarımın üzerinde gezdirdi. Dizinin içini öptüm ve ayağını değiştirdim. "Ayak bileğini incittikten sonra bu ayakkabıları giymemelisin."

"Kendimi incitmeme izin vermeyeceğini biliyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Ve ayak bileğimi *iyileştirdiğimi* unutuyorsun. Bazıları buna tıbbi bir mucize diyebilir."

"Senin dışında bunu söyleyecek kimseyi tanımıyorum." Ayağını dikkatlice yere indirdim.

"Teşekkür ederim. Montumu giyer giymez hazırım."

Onun buzlu zeminde yürüdüğünü izlemek beni terletiyor ama o düşme riski yokmuş gibi davranıyor ve hakkını vermek gerekirse, düşmüyor da.

Kamyonete binerken saçındaki kar tanelerini silkeliyor. "Nereye gittiğimizi öğrenebilir miyim?"

"Hayır."

Clara sürekli New York'taki Çin yemeklerini özlediğini söylüyor, bu yüzden şehir dışına çıkıp Tommy ve benim bazen gittiğimiz şık bir Çin restoranına gidiyoruz.

Sanırım içimden bir ses, ona şehirde bulabileceği her şeyi burada da bulabileceğini göstermek istiyordu, ama bu anlamsızdı, çünkü o kesinlikle yakında ayrılacaktı. Önce, *Fındıkkıran'ın* genel provasını izlemek için sanat okuluna gidiyoruz.

Bir yanımda, onun ayrılma tarihi olmasını ve böylece bu konuyu düşünmekten vazgeçebilmeyi diliyor.

"Fraser Falls'ta en sevdiğin şey ne?" diye soruyorum, kendimi bu mutsuz düşüncelerden uzaklaştırmak için. "Elf dışında."

"Sen' demek çok tahmin edilebilir ve klişe mi olur?" diye soruyor, elinde elbisesinin eteğiyle oynayarak.

"Yalan söylüyorsun," diyorum. "Ego'mu okşamana gerek yok."

"Yalan söylemiyorum." Yolcu koltuğundaki ona bakıyorum ve o omuz silkiliyor. "Senden nefret eden bir erkeği sana takıntılı hale getirmek, beni gerçekten mutlu ediyor."

"Senden nefret etmedim," diyorum, bunun yerine başlangıçta davranışlarımdan dolayı kendimden nefret ediyorum.

"Ama sen bana takıntılısın." O göz kırptığında tartışmanın bir anlamı yok. "Telefonun beni uyandırır da, mağazada çalışmanı ve kasabana yardım etmeni izlemeyi de sevdim. Her zaman herkesin yanında olmana rağmen, herkesi hayal kırıklığına uğratmaktan çok korkuyorsun. Keşke onların seni ne kadar takdir ettiğini görebilseydin."

Bu itiraf beni şaşırttı. Böyle bir şey söyleyeceğini beklemiyordum; bunu duymayı ne kadar istediğimin farkında değildim. İnsanları hayal kırıklığına uğratmamak için o kadar çok enerji harcıyorum ki, ortaya çıktığım tüm anları görmeyi unutuyorum. Clara, ben ona söylemeden bunu biliyor gibi. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Ve en önemlisi," diye devam ediyor, "sen çıplakken seni gerçekten çok seviyorum."

"Bunu bilmek iyi oldu." Okulun önüne park ediyorum ve Clara önce şaşkın, sonra endişeli bir ifade takınıyor. "Merak etme, kimse bizi görmeyecek."

"İyi," diyor kararlı bir şekilde. "Flo'nun beni bu elbiseyle görmesine izin veremem. Sanırım sonunda benden hoşlanmaya başladı."

Kaputu dolaşıp kapısını açtım ve o dışarı çıkarken onu öptüm. Sıcak vücudu benimkine bastırdı. "Fikrimi değiştirip seni eve götürmeden önce içeri girmelisin."

Clara, girişe doğru dikkatlice yürürken kendi kendine güldüğünü duyabiliyorum. O ayakkabılarla kayıp düşeceği düşüncesi, kanımın aşağıya akmasını engellemeye yetiyor. Koltuğunun arkasından atıştırmalık torbasını alıp ona yetişmek için koşuyorum.

"Vay canına, ne centilmen," diye alaycı bir şekilde diyor, ben ona kapıyı açtığımda.

"New York'taki erkekler çıtayı bu kadar mı düşürdüler?" diye soruyorum.

"New York'ta çıtalar yok. Zaten cehennemde." Parmakları paltosunun büyük mavi düğmelerini açıyor. "Müzik duyuyorum!"

Ceketimin düğmelerini açıp başka bir kapıyı açıyorum, bu sefer tiyatroya açılan kapıyı. "Wilhelmina gürültü yapmamamız gerektiğini söyledi."

Clara'nın eli yavaşça ağzına yükselir ve dudaklarına bastırır. Bana hızlıca bakar, sonra tekrar sahneye döner. "Aman Tanrım, çok tatlılar."

Clara'yı odanın arkasındaki koltuklarımıza götürüyorum. Wilhelmina'nın kabul ettiği tek şey, karanlıkta kalan köşe. Genç dansçıları tedirgin etmek istemiyor, bu yüzden bizim burada olduğumuzu bilmemeleri gerekiyor.

"Adımı *Fındıkkıran'daki* kızdan aldım," diye fısıldadı bana oturduğumuzda.

"Cidden mi?"

Başını sallar, eğilir ve kolunu koluma dolanır. "Annem doğum sancıları başladığında, annemle babam New York City Ballet'in gösterisini izlemeye gidiyorlardı. Belki gösteriyi izlemiş olsalardı, onun adının Marie olduğunu bilirlerdi."

"Dalga geçiyorsun. Doğum günün ne zaman?"

Clara heyecanla başını sallar. "Lincoln Center'da ilk kez izlediğimde hayatımın şokunu yaşadım. 27 Aralık. Şşş, hareket ediyorlar!"

Çok uzun etekli bir çocuk sahneyi geçerek koşar ve sahnenin ortasında kopan altın renkli bir şerit bırakır. Arkasında, bir grup Şeker Perisi dönüp uçar, bazıları diğerlerinden daha başarılıdır. Parlak sahne ışıkları altında ışıltılı tütüler parıldar.

Bir peri, ayağı sahneye her basışında pembe ve mor ışıklar saçan ışıklı spor ayakkabılar giyiyor. Bir diğeri, boru temizleyicilerinden yapılmış bir taç takıyor. Bir diğeri kanatları şüpheli bir açıyla bükülmüş ve üzerine oturmuş olabileceğinden şüpheleniyorum.

Clara kolumu sıkıca sıkıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve yüzünde kocaman bir gülümseme var.

Kanatlarda, Wilhelmina sessizce sayıyor ve parmağını metronom gibi klips tahtasına vuruyor. Siyah hırkasındaki payetli kar taneleri, sahnedeki kargaşayı yönetirken parlıyor. Müzik, tiz bir Bluetooth hoparlörden titriyor; "Çiçeklerin Valsi" atlıyor, sonra Wilhelmina "Baştan lütfen!" diye bağıınca yeniden başlıyor.

Fındıkkıran prensi kılığına girmiş bir çocuk kılıcını (sprey boyalı tahta kaşık) düşürür ve Wilhelmina'ya doğru yumuşak bir "Özür dilerim" mırıldanır, sonra kılıcı yerden alır ve tam zamanında yerine geri döner, ancak üçlü şeker kamışı dansçısı tarafından sahneden kovulur.

Küçük kizlardan biri, bir çorabı yukarıda, diğer çorabı aşağıda olan minik bir asker, sahnenin ortasında aniden durur ve coşkuyla selam verir, ardından dramatik bir şekilde bayılır, gözlerini sıkıca kapatır ve kollarını göğsünde kavuşturur. Kafasını kaldırıp gözlerini açarak etrafına bakıp kimsenin izlemediğinden emin olmasaydı, bu sahne gerçekten inandırıcı olabilirdi.

"Tanrım," diye fısıldar Clara, ağzı o kadar geniş gülümser ki, acıtıyor gibi görünür. "Bu, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey."

Kar tanesi dansı başladığında, kağıt taçlar ve beyaz elbiseler giymiş bir düzine çocuk sahneye koşar. Biri koreografiyi tamamen unuttur ve yerinde dönmeye başlar, gittikçe hızlanır, kollarını uçak kanatları gibi açar. Yeşil kağıt ve banttan yapılmış bir ağaca çarpar, ama ağaç ayakta kalır ve o dönmeye devam eder.

Gözlerimi sahneden ayırmadan Clara'ya zencefilli kurabiye kardan adam uzatıyorum. "Adaşın seninle gurur duyardı," diye fısıldıyorum.

Kafasını omzuma yaslar. "Gerçekten gurur duyardı."

"Baleye başlamak için çok yaşlı mıyım sence?"

Bu bir tuzak olduğunu anlıyorum. "Hiçbir şey için yaşlı olduğunu düşünmüyorum. Eminim bir yerlerde yetişkinler için dersler vardır."

"Beni şimdi nereye götürüyorsun?" Clara bütün akşam boyunca hayalperest bir ifadeyle bakıyordu. Sailor'ı sahnede gördüğünde ağlamaya başlayacak sandım.

"Yemeğe. Ama o kadar zencefilli kurabiye yedikten sonra hala aç mısın?"

Takside hala zencefil ve tarçın kokusu var. "Evet. Etkilendin mi?"

"Senden mi? Her zaman."

Clara radyoyu en sevdiği istasyona ayarlar ve sesi kısık tutar, ta ki tanımadığım bir şarkı çalana kadar. O zaman sesi sonuna kadar açar ve şarkıya eşlik eder. Elimi mikrofon gibi kullanır, ta ki bükemeyeceği bir açıda bükmeye çalışana kadar. "Üzgünüm," diye fısıldar karanlıkta, eğilip yanağıma bir öpücük kondurur.

Yollar açık olduğu için, bildiğim en iyi Çin restoranı Jade'e varmamız uzun sürmüyor. Karanlık bina ilk uyarı işareti, kapıdaki "Kapalı" tabelası ise ikinci uyarı işareti. "Siktir, çok üzgünüm. Kontrol etmedim, açık olacağını düşündüm. Hafta içi neden açık olmasın ki?"

"Neyse," diyor Clara neşeyle, bacağını sıkarak. "Taco ve arka koltukta seks olsun o zaman."

"Randevumuzu mahvettiğim için kızmadın mı?" Kendime kızgınım. Kontrol etmeliydim.

"Tabii ki kızmadım. Açık olan on tane yer geçtik; başka bir yerde yiyelim. Ama taco servis eden bir yer olursa harika olur, çünkü birkaç kez şaka yaptım ve şimdi canım çok çekti."

"Tamamdır."

MEĞER, TACO VE DİĞER ŞEY bir paket anlaşmasıymış.

Kamyonetim, yoldan yeterince uzakta, ışıklandırılmamış bir toprak yolda park edilmiş durumda, böylece geçen arabalar ön sıradan gösteriyi izleyemiyorlar.

Clara arka koltukta üstümde kıvrılırken, ben de onun kalçalarından tuttuğum elbisesini avuçlarımla sıkıştırıyorum. Elbisesinin ince askılarını omuzlarından indirip elbiseyi önden aşağı çekiyorum. Göğüslerinden birini avuçlayıp meme ucunu emdiğimde başını geriye atıyor.

"Sana ihtiyacım var," diye nefes nefese, altımda fermuarımı arıyor. "Dalga geçme."

O fermuarı aşağı çekerken, ben de kemerimi hızlıca çözüp üst düğmeyi açıyorum. Bu, hayal ettiğim tatlı, romantik bir randevu sonu değil. Belki de daha iyidir.

"Senin için çok sertleşiyorum," diye kulağının altına fısıldarım. Eli boxerımın lastiğinin altına kayar ve beni sıkıca kavrar. Gözlerim geriye doğru yuvarlanır. "*Siktir, Clara.*"

Kalçalarımı kaldırıyorum, böylece iç çamaşırimi rahatça aşağı çekip sikimi çıkarabilsin. Elimi elbisesinin altına sokuyorum, külotunu yana çekince sıcak kumaşını hissediyorum. "Bu benim için mi?" Parmağımı üzerinde gezdiriyorum ve ne kadar ıslak olduğunu hissetmek sikimi zonklatıyor.

Clara'nın elleri yüzümü tutuyor; ben klitorisini okşarken alnı alnıma bastırıyor ve onu titretiyor. Beni sertçe öpüyor, ben prezervatifi takarken dudakları ve dili benimkilerle mükemmel bir uyum içinde hareket ediyor. "Bu senin için," diye inliyor, ben kendimi ona hizalarken.

Acı verici derecede yavaşça aşağı iner. Vücudumdaki her sinir canlanır. Ellerim kalçalarını kavrar, o kalçalarını deneme hareketleri yaparken onu yönlendirir. Gösterge panelinin loş ışığında onu zar zor görebiliyorum, ama yumuşak tenini hissedebiliyor ve ince inlemelerini duyabiliyorum. "Beni çok iyi sürüyor."

Clara övgüleri sever, bu birlikte geçirdiğimiz anlarda öğrendim. İnliyor, hızını artırıyor. Ağzımın ulaşabildiği her yerini öpüp emiyorum. Hızlı, çaresiz ve çok iyi.

Elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum, başparmağımla klitorisini buluyorum ve hızlı, dairesel hareketlerle ovuyorum. Uylukları beni daha sıkı kavıyor, ellerim dizlerimi buluyor, bana daha fazla yer açmak için geriye yaslanıyor. "İhtiyacım var... İhtiyacım var..." diye nefes nefese diyor.

"Neye ihtiyacın var, bebeğim?"

"Daha fazlasını."

"Ayaklarını koltuğa koy," diyorum ona. Her iki ayağını da yanımdaki koltuğa koymasına yardım ediyorum. Koltuğa yaslanıp ayaklarımı yere genişçe koyuyorum. Clara kollarını ön koltukların arkasına dayıyor ve bacaklarını açmam için bana izin veriyor.

Başparmağımyı aynı pozisyonda tutuyorum ve o kalçalarını aşağı indirirken ben kalçalarımı yukarı kaldırıyorum. "Evet," diye inliyor. Bunu tekrar tekrar yapıyorum, ta ki tadını alabilecek kadar yaklaşıp kadar.

Clara ritmini kaybeder; nefes alışığı derinleşir ve uylukları titremeye başlar. Ben ise onu sıkıca sararken ve adımı haykırırken, ona doğru itmeye devam ederim.

Kollarını karanlıkta bana doğru uzatır, ben de onu kendime çekerim, o yukarı aşağı zıplarken ağırlığını desteklerim, kolları boynuma sıkıca sarılır.

Bir, iki kez daha ve beni üzerine çekiyor, her iniltiyi ağızıyla yutuyor. Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra boşalıyorum. Boynumun arkasında kalın bir ter tabakası var ve uzuvlarım ağırlaşmış gibi hissediyorum. Clara başını köprücük kemiğıme yaslayarak dinleniyor. Elbisesini önden yukarı çekip askılarını düzeltiyorum, şakağına öpücük konduruyorum.

"Çin yemeğınden sonra bunu yapamazdım," diyor, ben de zihnimde Jade'i listeden çıkarıyorum.

Bölüm 33

CLARA

Ben otuz yaşında bir kadını ve boynumda bir öpücük izi var ve bunun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Tabii ki, balıkçı yaka kazak giymek için mükemmel bir zaman olduğu için rahatladım. Ama bunun dışında, kararımı veremedim. Jack, bu gördüğü en komik şey gibi davrandı, sonra benim onunla birlikte gülmediğimi fark edince bol bol özür diledi.

"Kendimi kaptırdım," dedi. "Bir daha olmayacak."

Ona sülük dediğimde yine gülmeye başladı. Neyse ki, dün gece boş bir sokakta pervasız bir sürtük olduğumun kanıtını gizleyecek kalın örgü balıkçı yaka kazak giymek akıllıcaydı. Tanrım, buna değdi.

Eve dönerken kar yağmaya başladı ve hala yağmaya devam ediyor. Her şeyin kalın bir beyaz örtüyle kaplı olduğunu görmek, ortamı daha da büyüleyici hale getiriyor.

Çıkarken, Harry'nin evinin dışındaki, parlak renkli zarflarla dolu Kuzey Kutbu posta kutusuna gizlice bir göz attım. Jack, kırmızı posta kutusunu artık kerestelerle sıfırdan yaptığını ve Wilhelmina'ya yan tarafına ren geyiği posta pulu çizdirttiğini söyledi.

Ona bunu neden yaptığını sorduğumda, büyükbabasının çocukken yaptığı bir şey olduğunu söyledi. O da bunu geri getirdi ve yerel çocuklar buna bayılıyor. Çocuklara Noel Baba'dan mektuplar yazdığını söyledi ve yemin ederim o anda yumurtlamaya başladım.

Green Light'a gitmek için karşıya geçtiğimde yollar çoktan temizlenmişti. Matilda'nın etkinliği yaklaşırken, yardım edebileceğim bir şey olup olmadığını kontrol etmek için düzenli olarak Bayan Celia'nın kapısından kafamı uzatıyorum. Bazen cevap hayır, bazen

evet, etkinliğe gelecek okuyucular için yüz adet hediye çantası hazırla.

Yayıncı, ön sipariş kampanyasından kalan sanat baskılarını ve kitap ayraçlarını gönderdi, Bayan Celia da bunları bu etkinlik için satın aldığı eşyalara ekledi.

Sokağın diğer tarafındaki kaldırıma ulaştığımda adımları duydum. Jack'in başı Bliss kafenin kapısından dışarı çıkmıştı. "Sana gösterecek bir şeyim var."

Bana kapıyı açıyor ve eşiği geçer geçmez Flo'nun ona sokakta insanlara bağırmanın ne kadar kaba bir davranış olduğunu anlatmaya başladığını duyuyorum.

"Günaydın, Bayan Flo," diyorum neşeyle. Taze pişmiş tarçınlı çörekleri tezgaha koyuyor ve kokuları muhteşem. Hoparlörlerden Noel müziği, hayır, düzeltiyorum, Fransız Noel müziği çalıyor. "O tarçınlı çörek tüm sorunlarımı çözecek, eminim."

"Günaydın Clara," diyor alışılmadık bir neşeyle. Gözleri Jack'e kayıyor. "İşin yok mu senin?"

"Ona gösterdiğinde yüzünün alacağı hali görmek istiyorum," diyor Jack, tezgaha yaslanarak, uyluğunu çelenklerin üzerine bastırıyor. Flo, bir havluyla Jack'in koluna vururken, ben de diğer koluna elimle vuruyorum. "Ne?!"

"Çelenkleri mahvedeceksin!" diye aynı anda söyleriz.

"Bu bana kötü davranmak için bir neden değil," der Jack, şakacı bir şekilde pazılarını ovuşturarak. "Sadece ona göster, sonra da başından gideceğim." Flo, sanki ona breakdans yapmasını söylemiş gibi ona bakar. Jack, sertçe yutkunurken gırtlığı hareket eder. "Lütfen. Teşekkürler."

Flo tezgahın altından bir iPad çıkarır ve kilidini açar. Birkaç kez dokunduktan sonra bana uzatır. "Hikayeyi yayınladılar."

Zıplamaktan ve mutluluktan ağlamaktan vazgeçemediğim için, yüzümün Jack'e istediği her şeyi verdiğinden eminim. Santa koşusu için burada bulunan çevrimiçi haber sitesinin ana sayfasında ilgili makale var. Makale şimdiden binlerce kez okunmuş. Gözlerim metni hızlıca tarıyor. "Bu inanılmaz."

"Biliyorum," diyor Jack ve ona baktığımda, daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bakıyor. Gurur mu acaba? Belki de tüm bu seks yüzünden kendimi olduğumdan daha üstün görüyorum.

"Fraser Falls'u 'büyölü bir kış harikalar diyarındaki gizli bir mücevher' olarak nitelendirmişler. Vay canına, bu büyük bir övgü." Flo önümde gülümsüyor. "Sizin adınıza çok mutluyum Bayan Flo."

"Maggie bu sabah rezervasyon yapmak isteyen kişilerden on telefon aldı bile." Sözlerim boğazımda takılır, cevap veremem. Kariyerim boyunca büyük kazançlar ve aynı derecede büyük kayıplar yaşadım, ama bu seferki diğerlerinden çok daha farklı. "Birkaç hafta sonra kış pazarı düzenlemekten bahsediyoruz! Başlangıçta çok mütevazı bir boyutta olacak, ama başarılı olursa daha büyük ve daha iyi bir şeye dönüşebilir."

Kendimi toparlıyorum. "Bu harika bir haber."

Flo, Jack'e bakar. "Onun tepkisini gördün. Tahmin ettiğin gibi çok duygusal. Şimdi işimize dönelim, kusursuz bir kasaba itibarını korumamız gerekiyor. Gün ortasında ortalıkta dolaşmana izin veremeyiz."

Saat 10.

Jack gözlerini devirmeye cesaret edemiyor ama gözlerinin kırışmasından bunu yapmak istediğini anlayabiliyorum. Bana baktığında yüzündeki ifade yumuşuyor. "Hoşça kal."

O kapıdan çıkar çıkmaz Flo bana döner. "Clara, videoları kaldırdım." Boğazım kurur. Dengemi korumak için tezgahın kenarına tutunurum. "Üzgün görünüyorsun."

Şu anda yapabileceğim tek şey başımı sallamak. *Videoları kaldırmış.* Buna zihinsel olarak hazır değildim. "Üzgün değilim. Şok oldum."

"Bu Davenport ile ilgili değil," diyor kararlı bir şekilde. "Yaptıkları hala kabul edilemez, ama Fraser Falls şu anda tüm doğru nedenlerle dikkat çekiyor. İyi imajımızın dram ve çevrimiçi tartışmalarla ilişkilendirilmesini istemiyorum. Şimdi anlıyorum ki, iyi niyetle yaptığım eylemler, dünyayı kapımıza davet etti. Ve açıkçası, herkes evcil değil."

Bunu tarif etmek için iyi bir yol. "Kararınıza saygı duyuyorum, Bayan Flo. Fraser Falls'un hak ettiği takdiri görmesinden dolayı mutluyum. Memleketinize aşık oldum. Burada yaşamayı deneyimlediğim için kendimi çok şanslı hissediyorum."

"Videolar silindiğine göre artık eve döneceksiniz herhalde." Midem düğümlenir ve ensemden ter damlaları oluşmaya başlar

. "Buraya gelme amacınıza ulaştığınıza göre, şehirde sizi bekleyen büyük bir ödül var mı?"

"Sözde, hedeflediğim terfi için çalışıyordum, ama dürüst olmak gerekirse, buraya gelme amacımı tam olarak gerçekleştirdiğimden emin değilim. Oyuncak kampanyası ve yazar etkinliği hala devam ediyor ve, tanrım, yapmak istediğim çok daha fazla şey var. Noel ağacı çiftliğinde neredeyse *hiç* zaman geçirmedi m." Sesimin gittikçe yükseldiğini ve tizleştiğini duyabiliyorum, ama göğsümdeki baskı arttıkça bunu durduramıyorum. "Tommy'ye yardım etmek istiyorum. Donald'la hala tanışmadım. Do

—
"Clara," diyor Flo yumuşak bir sesle. "Sana tahliye bildirimi sunmuyorum. Panik yapmana gerek yok."

Panik yapıyorum. İşyerinde bunu fark etmişler mi acaba? Cebimden telefonumu çıkardığımda otuz tane zafer mesajı mı göreceğim? Ya da daha kötüsü, babamdan gelen cevapsız aramalar mı? "Sadece hiçbir şeyi yarım bırakmak istemiyorum," diye açıklıyorum. "Her şeyi sonuna kadar görmek istiyorum."

"Başlangıçta şüpheliydim, ama şimdi görüyorum ki, bizi bulmana neden olan şey ne olursa olsun, burada olman bir lütuf oldu. Dürüst olmak gerekirse, gitmen beni üzecek. Bunu söyleyen tek kişi olmadığımı biliyorum." Gözlerim doluyor ama gözyaşlarımı tutuyorum. Flo bir yemek kutusunu açıyor ve kremalı kaplamalı bir tarçınlı çörek çıkarıyor. Kapağı kapatıp bana uzatıyor. "Bu senin problemini çözecektir. En azından bu sabah için."

Flo, seni kapıya kadar götürmeden kovmanın bir yolunu bulur. Belki de onun önünde duygusal bir kriz geçirmeyeceğime güvenmiyor, ki bu da haklı bir yargı.

Main Street'e geri döndüğümde sersemlemiş durumdayım. Caddeyi geçip Jack'e az önce olanları anlatmalıyım, ama yapmıyorum. Sağa dönüp Green Light'a doğru yürüyorum.

Hiç mesajım ya da aramam yok, bu da kalıcı gerginliği biraz hafifletiyor. Videoların kaybolduğunu birinin fark etmesi sadece an meselesi olduğunu biliyorum. Heyecanlanmam gerektiğini biliyorum. Flo'nun videoları kaldırması rahatlama hissi vermeli, ama vermiyor. Neden vermediğini bilmiyorum.

Bu bir yalan. *Neden hissetmediğimin* nedeni 1,93 metre boyunda, dağınık kahverengi saçları ve kehribar rengi kahverengi gözleri olan biri. Bana göz kulak oluyor

, soğuk ellerimi olağanüstü sıcak vücudunda ısıtmamı sağlıyor ve bana en iyisini hak ettiğimi söylüyor.

Sadece şimdilik dedik, biliyorum, ama bu his berbat.

MISS CELIA'NIN BANA ihtiyacı yok. Wilhelmina'nın da yok. Belediye binasındaki oyuncak toplama istasyonuna uğradığımda Dove orada değildi. Mel ve Winnie sohbet edecek kadar boş değiller. Maggie yardım etmek için çatal bıçakları parlatmama bile izin vermiyor.

Yatağa uzanıp tavandaki martıyı izliyorum. Dolabımı açmaya zahmet etmiyorum çünkü planımı tamamladığımı öğrenmek istemiyorum. Babamı arayıp durumu önceden haber vermeyi düşünüyorum ama onun hemen eve dönmemi söyleyeceğini duymak bugün kaldırabileceğimden fazla. Bunun yerine, Hungry Fox'un açılmasını bekleyip oraya gidiyorum.

Tommy Kindle'ından başını kaldırıp bana baktığında, ilk gelenin ben olduğumu görünce şaşıyor. Dizüstü bilgisayarımı bara koyup açıyorum.

Tommy bana şüpheyle bakıyor. "Bugün garip bir enerjin var." "Ben mi?

Bu garip. Ben gayet iyiyim. Sen sormadın ama ben iyiyim.

Bir sunum üzerinde çalışıyorum ve bitene kadar sana göstermek istemedim, ama tek başıma yapmak biraz zor. Acaba bugün birlikte çalışmak için vaktin var mı?" *Çünkü bitirmeden buradaki vaktimin dolmasını istemiyorum*, bunu eklemiyorum.

"Tabii, sana yardım edebilirim. Sunum ne hakkında?" diye sordu Tommy.

Dizüstü bilgisayarımı doksan derece çeviriyorum, böylece ikimiz de ekranı görebiliyoruz. "Verandanın genişletilmesi."

Tommy parmaklarını dudaklarına sürer. "Benim genişletme projem için bir şeyler mi hazırlıyordun?"

"Sürekli reddedildiğini biliyorum ve bu da reddedilebilir, ama ben biraz farklı bir yaklaşım sergiledim." Benim farklı yaklaşımım, toplantıda ayağa kalkıp bunu isteyerek insanların evet demesini ummak değil. "Bu bir taslak ama size şu ana kadar yaptıklarımı göstereceğim. Tavernanın daha fazla dış mekanı olabileceğini gösteren bir eskizle başlıyor. Bu, herkesin zihninde bir görüntü oluşturun."

Jack'in haberi olmadan onun tasarımının fotoğrafını çektiğimi bilmesine gerek yok. Umursamayacaktır, tabii onun eşyalarını karıştırdığımı fark ederse umursayabilir. Savunmam gerekirse, adam dağıniktır ve ben kalem arıyordum.

"Bunu gerçekten iyi düşünmüşsün," diyor, ekrana yaklaşarak.

"Bu slayt potansiyel faydaları özetlemektedir. İnsanlar üçlü şeyleri severler, bu yüzden ben de bu formata sadık kaldım ve karlılık, kamuoyu algısı ve geri gelen ziyaretçilere odaklandım. Bu slayt dezavantajları göstermektedir ve bunlar doğru değilse değiştirebilirsiniz, ancak altında her birini ele alıp çözebileceğiniz bir yol verdim, böylece komşularınızı etkilemeyecek."

"Bu harika, Clara."

"Şehir dışına alışverişe gittiğimde, açık hava oturma alanları olan ve yemek servisi yapan birkaç bar gördüm. Fotoğrafları buraya koydum." Bir sonraki slayta tıklıyorum. "Bu da beni bir sonraki noktaya getiriyor: Bence sadece teras genişletmesinden daha fazlasını istemeniz gerekiyor. Kışın kullanamayacağınız için kendinizi sınırlıyorsunuz. Geri çekilebilir tavan ve duvar sistemi kurarsanız, ısıtıcılar ekleyerek tüm yıl boyunca karlı hale getirebilirsiniz. Gördüğüm barlar da bunu yapıyordu."

"Ben de bu görünümü beğendim."

Onun da benim vizyonumu anladığı için minnettar olarak başımı sallıyorum. "Fraser Şelalesi şu anda çok güzel, neden kimse içeri girip manzarayı izlemeyi bırakmak istesin ki? Bu şekilde yemek yiyip, içip, manzaranın tadını çıkarabilirler."

Onun yardımına ihtiyaç duyduğum diğer slaytları gözden geçiriyorum. Çoğunlukla rakamlar, ziyaretçi sayıları vb. içeren slaytlar. Sonunda işimi bitirdiğimde ellerimi çenemin altına koyup onun yorumlarını bekliyorum. Uzun süre bekliyorum.

"Sözsüz kaldım Clara." İnsanlar yardımımı istemeyi bıraktıklarında başlayan hafif rahatsızlık hissi yavaş yavaş kaybolmaya başladı. "Bu inanılmaz, çok teşekkür ederim."

Tommy'ye sunumu e-posta ile göndereceğim, böylece o da araştırdığı tüm verileri ve rakamları ekleyebilecek. Sonra bir sonraki kasaba toplantısından önce sunumu birlikte gözden geçireceğiz. Toplantı sadece ilk aşama; eğer onaylanırsa, resmi planlama izni alması gerekecek, ama bir saat öncesine göre bu hedefe daha yakın olduğumuzu hissediyorum.

Tommy, bekar olmaktan başka çözmesi gereken başka bir sorunu olmadığını yemin ediyor. Ona Honor'la tanıştılabileceğimi söylüyorum ama kardeşim beni reddedebilir. Sahara'nın çok özel bir tipi var ve o tip zengin ve Wall Street'te çalışıyor. Ona, yeni arkadaşlar edindiğimde hemen ona söyleyeceğime söz veriyorum.

B & B'ye geri dönerken uzun yolu yavaşça yürüdüm ve Fraser Falls'un her santimetrekaresini içime çektim. Noel ağacı sergisine eklenen ışıklı kardan adam ailesi. Çardak çatısındaki kızak. Green Light'ın vitrinindeki Noel ve Hanuka kitapları. Wilde & Winslet'te satılan çobanpüskülü çelenkleri. Frozen Spoon'un kapısının üzerindeki ökse otu. Jack'in mağazasının önünde gururla duran Kuzey Kutbu posta kutusu.

Harry'nin dükkanına girmek yerine B & B'ye geri dönüp duruyorum. Onu görmek isterdim, ama duyduğum saatin tik tak sesinden dolayı konsantre olabileceğimi sanmıyorum.

Bölüm 34

CLARA

Beni takip eden bir hüznün var ve ondan kurtulamıyorum.

Sanki sadece benim altında kaldığım kara bir bulut gibi. Wilhelmina, Noel Baba tabakları yapmak için bir çömlekçilik dersi düzenliyor, ama oraya gidip mutluymuş gibi davranacak enerjimi bulamıyorum.

Elf, 50 kiloluk bir endişe battaniyesi gibi üzerime uzanmış, her konuştuğumda kuyruğuyla bana vuruyor. Jack hala aşağıda çalışıyor. Müşteri e-postalarına cevap verirken bizim saçma sapan bingo kartımızı kullanıyor — benim yardımımı istemediği e-postalara — bu yüzden düşüncelerimle baş başa kaldım.

Kendime, bu kara bulutun sadece henüz Noel havasına giremediğim için olduğunu söylüyorum. Ama gerçekte, Noel ruhunun eksikliğini suçluyorum çünkü bu, gerçeikle yüzleşmekten daha kolay: Ben sadece buradan ayrılmak istemiyorum. Telefonumu çıkarıyorum ve hala yoğun bir hareketlilik ve araç servisi onay e-postası bulamadığım için rahat bir nefes alıyorum.

Google'da temel zencefilli kurabiye tariflerini aratıp Martha Stewart'ın tarifine tıklıyorum. Malzemeleri gözden geçirip Elf'i kendimden uzaklaştırıyorum, böylece mutfak dolaplarını kontrol edebiliyorum. Bu biraz yorucu bir iş ama başarabiliyorum ve ihtiyacım olan her şeyi buluyorum.

Bu her şeyi düzeltecek, diye karar veriyorum. Az önce tarçınlı çörek yerken, ölümcül saatin tik taklarından bir anlığına kurtuldum, belki de kederimin çaresi şeker.

Jack'e yangın alarmı çalarsa korkmaması gerektiğini söyleyen bir mesaj gönderiyorum. On saniye sonra kapıdan içeri giriyor. "Neden bir şeyler yakıyoruz?" diye soruyor, mutfak tezgahının ucuna yaslanarak.

"Çünkü burası şenlikli değil," diyorum, parmak uçlarımda unu almak için uzanırken. Arkamda yürüyor, sağlam vücudu benimkine bastırıyor

benim elimden geçerek benim için kabı alır.

"Anlıyorum. Ve ateş şenlikli mi?" Onu hafifçe dirseklerimle dürttüğümde aşırı dramatik bir homurtu çıkarır. "Burada şenlikli olmak için başka neye ihtiyacın var?"

"Kabartma tozu, kabartma tozu, esmer şeker." Jack arkamda kalarak rafta duran şeyleri tek tek indiriyor. Arkanı dönüp kollarımı beline doluyorum, başımı göğsüne gömüyorum. "Öğütülmüş zencefil, öğütülmüş tarçın, öğütülmüş karanfil. Melasın var mı? Bulamıyorum."

"Buzdolabında," diyor. "Bulmam için beni bırakman gerek."

"Oraya koyulmaması gerekiyor," diyorum ve onu bırakıyorum. O da başımın üstüne bir öpücük kondurarak cevap veriyor. Tuzsuz tereyağı, tuz, karabiber ve yumurtalar hazır. Bana uzattığı pekmez kavanozunu bir yandan diğer yana sallıyorum ve koyu, yapışkan sıvının yavaşça hareket etmesini izliyorum. "Bu seferlik affedeceğim. Hala dökülebilir durumda."

Jack bir nefes verir ve teatral bir şekilde elini alnına sürer. "Tanrıya şükür, beni bırakmayacağından endişelenmiştim."

"Sarkazm, zekanın en düşük seviyesidir." Karıştırma kaselerini ararım ama hiçbir şey bulamam. Ondan yardım istemek istemiyorum çünkü zaten keyfi yerinde görünüyor ve ben buna tahammül edemem. Kendini kötü hissettiğinde mutlu insanların yanında olmak neden daha da kötü hissettirir, bilmiyorum. Bir başka gereksiz dolabı açarım ve sadece protein shake'leri bulurum.

"Bebeğim, neden aradığın şeyi nerede bulabileceğini bana sormuyorsun?" diyor yumuşak bir sesle.

"Çünkü..." Bir nedenim yok. Sadece bu kötü ruh halinden kurtulması gereken huysuz bir pislik gibi davranıyorum. Artık bana ihtiyaç duyulmadığı için mutlu olmam gerekir. Kasaba gelişiyor. İnsanlar mutlu. Terfi alacağım... Tabii, babamı aradığım anda alacağım. Bu düşünce midemi bulandırıyor. "Çünkü bilmiyorum."

Jack'in cep telefonu çalmaya başlıyor, muhtemelen biri ondan bir şey yapmasını, bir şeyi tamir etmesini ya da bir şeyi nasıl yapacağına ya da tamir edeceğine dair tavsiye vermesini istiyor.

O benden daha iyi bir insan, çünkü benim yerimde olsaydım, beni aramadan önce Google'da arama yapıp yapmadıklarını sormaya başlardım. Sürpriz bir şekilde, Jack aramayı sesli mesaja yönlendirir ve telefonunu tezgahın üzerine koyar. Neredeyse nefesim kesilir. Onun hiç bir aramayı kaçırdığını görmemiştim.

"Bekleyebilirler," der kısmi bir açıklama olarak. "Senin işini yapıyoruz. Şimdi, lütfen bana ne aradığını söyle."

"Karıştırma kaseleri," diye utangaçça cevap veriyorum. Arkasını dönüp arkasındaki dolaptan kaseleri çıkarıyor. "Fırın tepsisi, oklava ve parşömen kağıdı."

Jack çekmeceleri çekip doğru dolapları kolayca açar ve her şeyi önümdeki tezgahın üzerine koyar. "Başka ne var?"

"Hepsi bu kadar. Diğerlerinin yerini biliyorum."

"Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?" Jack nazikçe sorar.

Malzemeleri kenara itip tezgahın üzerine kayıyorum. "Zencefilli kurabiye yapmak bile istemiyorum."

Jack bacaklarımın arasına geçer ve ellerini uyluklarımın dışından yukarı aşağı gezdirir. "Zencefilli kurabiye yapmak zorunda değilsin. Bunları kaldırıp, hiçbir şey olmamış gibi davranabiliriz. Dizüstü bilgisayarımı alıp burada çalışmamı ister misin?"

Kafamı sallarım. "Hayır. Sanırım bu kötü ruh halini atlatmak için biraz uyuyacağım. Sen işini bitirdiğinde daha iyi olacağım."

Şakağıma öpücük kondurur. "Sen her zaman iyisin. Fazla uzun sürmez, tamam mı? Sonra burayı şenlikli hale getirebiliriz."

Her şeyi raflara geri koymasına yardım ediyorum ve melası buzdolabına geri koyduğunda görmezden geliyorum. "Huysuz davrandığım için özür dilerim. Kendime geleceğim."

"Ne olmak istersen olabilirsin, Clara. Benim için rol yapmana gerek yok. Birazdan döneceğim."

Komik olan, Fraser Falls'ta kaldığım süre boyunca rol yapmam gerektiğini hiç hissetmemiş olmam. Herkes beni olduğum gibi kabul etti.

Kesme tahtasının üstünden telefonumu alıyorum ve hemen Max'ten gelen cevapsız bir arama görüyorum. Birdenbire kendimi zencefilli kurabiye yaparak oyalamak istiyorum.

Parmaklarım arama kaydındaki isminin üzerinde duruyor. İsmi tıklıyorum ve muhtemelen önemli bir şey olmadığına karar veriyorum. Max dördüncü çalınıştta telefonu açıyor.

"Merhaba, aramanı kaçırdığım için özür dilerim."

"Önemli değil. İnekleri devirmekle meşgul müsün diye merak ettim," diyor, arkasından yüksek sesli korna sesleri geliyor.

"Perşembe günleri bunu yapmıyoruz. Dinlenme günüdür. Ee, ne var ne yok?" Arka planda uzun, uzayan bir bip sesi duyuluyor. "Neredesin?"

"Midtown'da yürüyüş yapıyorum," diyor, sesi boğuklaşıyor. "Bir şey yok. Pazartesi günü öğle yemeği yiyebilir miyiz diye sormak istedim."

"Pardon, bir dakika. Neden Midtown'dasın?" İş toplantısı için olduğunu söyleyeceğini düşünerek kendimi hazırladım. Böylece terfi almadığımı öğrenmiş olacaktım.

"Projem erken bitti, bu yüzden Şükran Günü'nden sonra Boston'a döndüğümde, sözleşmemi Ocak ayı yerine şimdi sonlandırmaya karar verdik. Geri döneli sadece birkaç gün oldu," diyor. "Öyleyse, öğle yemeği?"

"Çarşamba gününe, galadan önce dönmeyeceğim," diyorum, Max'e Davenport'ta çalışıp çalışmayacağını, acımasız bir cadaloz gibi görünmeden nasıl sorabileceğimi düşünerek.

Max, iç çekmeyle inilti arasında bir ses çıkarır. "Gala öncesinde seninle *gerçekten* konuşmak istiyordum."

Midemi bir ağır kaplar. "Söylemen gerekeni şimdi söyle, Max."

"Hayır, seni görmek ve yüz yüze konuşmak istiyorum. Gerçekten zaman ayıramıyorsan, o zaman perşembe sabahı yapalım."

Beni göremese de zorla gülümsüyorum. "Seni programıma ekleyeceğim. Galada görüşürüz."

Max gittikten sonra telefonuma bakıyorum. Şimdi babamı arayıp videolardan bahsedebilirim. Bana *terfi ettiğin için tebrikler* diyebilir ve bu da paranoyak ve gergin hissetmemi azaltabilir.

Ama o zaman ayrılmak zorunda kalırdım.

Bilmediğin rahatsızlık ile ayrılmanın üzüntüsü arasında imkansız bir seçim gibi geliyor. Hala çok fazla fikrim var, başarmak istediğim çok şey var. Bu kasabayı bu yapan insanlar hakkında öğrenecek çok şey var.

Kapı tekrar açılır ve Jack dizüstü bilgisayarıyla kapıda belirir. "

aşağı indi. Bugün neyin var Clara? Lütfen, konuş benimle."

Gerçekçi olarak, şu anda tüm düşüncelerimi ve duygularımı Jack'e anlatabilir ve bunun beni rahatlatıp rahatlatmayacağını görebilirim. Ama bunun tek yapacağı şey onu daha da zor durumda bırakmak ya da daha kötüsü, işim hakkında bir tartışma başlatmak olacaktır. Ona, şu anda hissettiğim tüm kötü şeylerin gerçekte kaynağı olan bir şeyi söyleyebilirim ve o bu dürüstlüğü hak ediyor.

"Gitmek istemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Yeterince zamanım olmadı. Daha fazla zamana ihtiyacım var."

Jack, ellerimde sıkıca tuttuğum cep telefonuma dikkatle bakar. "Senin için bir halkla ilişkiler krizi yaratacağım ve sen sonsuza kadar kalabileceksin. Davenport'u eleştirmek, senin gitmemen anlamına geliyorsa, bunu hayatımın işi haline getireceğim. Sosyal medya hesapları açacağım, o halka ışıklardan bir tane alacağım ve onları terörize edeceğim."

Gözlerimi ellerimin arkasıyla ovuşturuyorum. Henüz ağlamıyorum ama göğsümde ağır, ağlamaklı bir yük var ve bu gözyaşlarına neden olabilir. "Halka ışığın ne olduğunu bildiğine inanamıyorum."

"Bugün bu yüzden mi bu kadar üzgünsün? Eve gitmen söylendi mi?" Sorusunda ihtiyatlı bir alt ton var. Jack benim işimden ve dolayısıyla ailemden bahsetmekten *nefret eder*. Aramızdaki bu ilişkinin son kullanma tarihi olmasaydı önemli olurdu, ama var, bu yüzden onu zorlamıyorum.

"Hayır, sadece yakında olacağını biliyorum. İş konusunda kardeşimle tuhaf bir ilişkim var ve bunu duymak istemezsin, Jack. Ben iyiyim."

Dizüstü bilgisayarını kanepenin arkasına koyar ve bana kollarını açar. "Seni rahatsız eden şeyi bana düzgünce anlatmanı isterdim. Çözememekten nefret ediyorum."

Sözlerinin altında, niyetinin iyi olduğunu biliyorum. Jack, sorunları çözen kişidir. Herkesin yükünü üstlenir. Denemek onun doğasında vardır. Ama sanki ondan bir şeyler saklıyormuşum gibi davranması beni rahatsız etmiyor gibi davranamam. Geriye yaslanıp kaşlarımı çatıyorum.

"Ne dememi bekliyorsun?" diye ters bir şekilde soruyorum. "Benim sorunlarımın hepsi, senin duymak istemediğin tek şeyle iç içe geçmiş durumda.

bazı bölümleri yırtıp atmak isteyen sensin.

"Ben istemiyorum... Clara, ben..." Derin bir nefes alır. "Sadece onlar söz konusu olduğunda kendini savunmanı istiyorum. Onlar hakkında konuşmaktan nefret ediyorum çünkü her zaman senin kullanıldığın ve takdir edilmediğin konuşuluyor. Davenport hakkında konuşmanın seni üzücü bir sonuca götürmesinden nefret ediyorum."

"Boş ver," diyorum. "Sana bağırdığım için özür dilerim."

"Birlikte geçireceğimiz zamanı kavga ederek geçirmek istemiyorum. Özür dilerim, haklısın. Bu benim sınırim ve sen buna saygı gösteriyorsun. Bu günü tersine çevirebiliriz. Burası hiç de neşeli değil. Benimle birlikte Noel ağacı seçmeye gelir misin?"

Bir adım geri çekilip kollarımı kavuşturuyorum. "Bu, bu sefer beni yere yıkacak mısın diye bağlı."

Ağzının köşesi kıvrılır. "Sadece iyi çocuklar listesindeysen."

"O zaman hayır." Jack süveterimin önünü tutar ve beni kendine doğru çeker. Öpücüğü ilk başta naziktir, sanki hala kavga etmeye hazır mıyım emin değilmiş gibi. Nane tadı var. Geriye yaslanıp ona şüpheyle bakarım. "Benim olmadan şeker kamışı mı yedin?"

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Açıklayabilirim. Nancy bana bir tane verdi. Sadece *bir tane*. Asla seninle paylaşmazdım."

"Şu anda sana çok kızgıyım." *Ne gün ama*. "Böyle bir şey yapacağına inanamıyorum... *Hiç de neşeli değil!*"

"Bana kızmayı hemen bıraksan da, ben de marketten geçip Luke'un dükkanına uğrayıp sana bir paket alayım. Ayrıca" —aşırı hevesli bir araba satıcısı gibi ellerini uzatarak sözlü saldırıya geçer—"ağacı sen seçeceksin."

"Ağacı seçerken sıcak çikolata içebilir miyiz?" O başını sallar. "Ya da sıcak şarap."

"Ağacı süslerken arka planda bir şey çalacak mı?"

Jack beni dikkatle izliyor, onu zor durumda bırakmak için sorulmuş olduğu açık olan bu sorunun tüm seçeneklerini değerlendiriyor. "Destiny's Child'ın Noel albümü mü?"

Gergin bir oyun programı yarışmacısı gibi cevabından kaçınıyor. Keşke çalabileceğim bir zilim olsaydı. "Tamam, sanırım

bu koşullar altında kızgın olmayı bırakabilirim."

"Tanrıya şükür. Üstüne bir şeyler giy, yukarısı soğuk olacak ve bu gece çok kar yağacak."

"O zaman sağlam ayakkabılar giy, çünkü tekrar üstüme düşmeni istemiyorum," diyorum, tamamen yalan söylüyorum. "Bekle, Maggie'ye gidip botlarımı almam lazım."

Jack ceplerini karıştırıp bana kamyonetinin anahtarlarını atar. "Sen git. Benim burada önce bir işim var. Yirmi dakika sonra oraya yürürüm. Sonra bizi Luke'un çiftliğine götür."

Gözlerimi kısıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Sürpriz. Dikkatli sür."

Bölüm 35

JACK

"SULAMAN GEREKTİĞİNİ söyleyen bir mesaj alacaksın!"

Clara ve Dove'a bakarak, üçüncü kez başımı sallıyorum. "Hayır."

"Sen bir canavarsın," diyor Dove. "Sailor o çömlekleri boyadı. Sailor'a hayır diyorsun."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ellerimi koltuk altlarımın altına sokuyorum. Nefesim önümde beyaz bir bulut gibi beliriyor. "Peki. Onu buraya getirin, yüzüne hayır diyeyim. Büyük, normal bir ağaç istiyorum."

"Boyut her şey değildir," diyor Clara, Dove'un çevre projesinden saksıdaki ağacı işaret ederek.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve Dove kasma sesi çıkarıyor. "Bu durumda her şey. Senin hippie geri dönüşüm ağacını istemiyorum, Pierce. Tatilin bittiğini anlamam için birkaç hafta sonra ölecek bir ağaç istiyorum. Noel Baba'nın istediği gibi."

Dove ile konuşmak, hiç ergenlikten çıkmamış bir kız kardeşe konuşmak gibidir. Bu can sıkıcı bir durum, çünkü Dove'u ergenlik çağında hatırlıyorum, bu yüzden yıllarca acı çekmek zorunda kaldım. Gözlerini devirir. "Eminim üç beyin hücren bunu çok komik bulmuştur."

Clara güler, sonra ona kırılgan bir bakış attığımda savunmacı bir şekilde ellerini kaldırır. "Üç beyin hücrem bunu komik buldu. Geri kalanı donmuş durumda."

"Pes ediyorum," diyor Dove. "Kalabalığı takip et. Sıkıcı Noel ağacınla bir koyun ol. Umurumda değil."

"Tamam!" Clara'nın kolunu tutup, aslında görmek istediğim ağaçlara doğru onu çekiyorum. Sürdürülebilirliğin büyük bir hayranıyım.

uygulamaları, ama Tommy'nin dairesinde bir tane var ve üç gün içinde üç kez sulamayı unutmuş, hatırlatma mesajını almış olmasına rağmen.

Elfi ve kendimi hayatta tutmakla yeterince uğraşıyorum, yeniden dikilebilir bir ağaçla uğraşacak vaktim yok. Özellikle de işleri batırırsam Dove'a söylemek zorunda kalacağım için. Ve özellikle de Clara gittiğinde mutsuz olmayı planladığım için.

Temelde rahat, bağlanmadan bir ilişki istediğimizi söyledik, ama sanırım ben oldukça bağlanmış durumdayım.

"İlk gördüğümüzü mü istiyorsun yoksa beden ölçüsüne önem mi veriyorsun?" Clara, bir aileyi ve onların mezurasını atlatarak soruyor.

"Boyut kraliçesi ne demek lan?" Kendi kendine gülüşünden, bilmek istemediğimi anlıyorum. "İlk gördüğünü seçemezsin. Biraz dolaşman lazım."

Şeker kamışının ucunu çiğniyor. "Çok kalabalık."

Ağaç çiftliği Aralık ayı boyunca her zaman düzenli bir ziyaretçi akınına uğrar ve Luke teslimat taleplerini asla geri çevirmez, ama bu kadar kalabalık bir yer uzun zamandır görmemiştim. "Evet, Luke insanların onu internette gördüklerini söylediklerini söyledi. Garip, çünkü reklam falan almamıştı."

"Evet, tuhaf," diyor yavaşça. "Onun için iyi."

Onu göz ucuyla izliyorum. Dudaklarında hafif bir gülümseme var. "Seninle bir ilgisi var mı?"

"Luke'un hayatına karışacak vaktim olmadı," diyor dramatik bir şekilde.

"Ben önemli bir şey yapmaya çalıştığımda sürekli kıyafetlerimi çıkarıyorsun." "Kötü bir yalancısın Clara." Kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Ama iyi bir insansın."

"Bunu jüri karar verecek... Hey! Peki ya bu?" İki metrelik bir köknar ağacını işaret ediyor. "Beğendim."

Ağacın yanında duruyor ve ağaç onun başının çok üzerinde uzanıyor. "O zaman onu alalım. Hayatın pahasına koru."

Clara şakacı bir şekilde bana selam verdi. "Merak etme. Ailemle kavga etmekten çekinmem."

Luke'u veya onun çalışanlarından birini bulmak için uzaklaşırken gülüyorum, içten içe Clara'nın ailesiyle kavga etmekten çekinmeyeceğini umuyorum.

DÜŞÜNDÜĞÜMDE, Clara'nın gözlerini merdivenlerin başında değil, altında kapatmalıydım.

En üst basamağa kadar gülüyor, bir eliyle gözlerimi kapatan elimi tutarken, diğer eliyle korkuluğa tutunuyor. Sabahleyinden beri karakterine uymayan davranışlar sergiledikten sonra gülmesini duymak iyi geliyor. "Yirmi dakika içinde ne tür bir sürpriz hazırlanabilir ve gözlerimi kullanmadan merdivenleri tırmanmam gerekebilir diye korkuyorum. Bu arada, araba kokusu gibi kokuyorsun."

"Evet, benim hatam. Muhtemelen merdivenleri çıkabilirdin." En üst basamağa ulaşıyoruz ve ellerimi yeniden konumlandırıyorum. "Gözlerin kapalı mı?"

"Hayır, ama kocaman ellerin elektrik kesintisine neden oluyor, bu gerçekten bir fark yaratır mı?" Ön kapıyı iterek açıyorum ve Elf'in üzerimize saldırmamasına hazırlıyorum, ama garip bir şekilde bizi beklemiyor. "Hiçbir şeye çarpmama izin verme, tamam mı? Senin ve kalça kemiklerin yüzünden uyluklarımda zaten yeterince morluk var."

Onu, ben kaldırdıktan sonra normal yerlerinde olmayan kanepelerden kaçmasına yardım ediyorum. Pencerenin önüne kurduğum çadırdan horlama sesi geliyor, Elf'in yerini ele veriyor.

"Hazır mısın?" diye soruyorum. "Göster bana!"

Çok fazla abarttığımı düşünerek ellerimi bir anlığına çekiyorum, ama o ellerini ağzına götürüyor. "Hatırladın," diyor titrek bir sesle.

Bana dönerek, gözleri iri ve yaşlı bir şekilde bana bakar. Onun gülümsemesini görmek için ellerini ağzından çekerim. İlk gördüğüm zamanki kadar etkileyici bir gülümseme.

"Hatırladım," diye cevap veriyorum. Sürekli sorunları çözüyorum, ama onun daha önce bu kadar üzgünken gösterdiği bu tepkiyle hiçbir şey kıyaslanamaz. Onu tanıdığımı ve onu nasıl mutlu edeceğimi bildiğimi hissediyorum. Bu, şimdiye kadar yaptığım her şeyden daha iyi bir duygu. Ayakkabılarını ve paltosunu çıkarıp ayaklarının dibine bırakıyor ve Elf'in yanındaki çadıra giriyor.

Clara ayrılacağı için çok üzgündü, bu da bana onunla yapmadığım çok şey olduğunu düşündürdü. Kar yağdığında pencerenin önünde oturmayı çok severdi, ben de bunu yeniden yaratmaya karar verdim, ama bu sefer kamp yaparak, ki bu onun daha önce hiç yapmadığı bir şeydi.

"Mutlu musun?"

"Kar yağdığında ve bu pencerenin önünde oturduğumda her zaman bunu söylediğimi biliyorum, ama burası gerçekten kar küresi gibi. Bu çok eğlenceli, Jack. Ve ormanda işlemek zorunda kalmıyorum!"

Dışarısının ne kadar soğuk olduğu değil de onun endişesinin bu olması beni güldürdü. "Sen rahatına bakarken ben ağacı yukarı çıkaracağım."

Kafasını kapıdan dışarı çıkarır. "Yardım ister misin?" Kafamı sallarım. "Hayır, teşekkürler. Hemen dönerim."

Yirmi dakika sonra, ben geyik Noel süsüne altın ipi geçirmeye çalışırken, önümdeki sehpa buharlı bir fincan marshmallow ve krema konur.

"O fincanda sıcak çikolata var mı ki?" diye soruyorum. Kendi fincanına dilini daldırıyor; dilini çıkardığında kremayla kaplı. "Hayır olarak kabul ediyorum."

Omuzlarını silkiyor. "En dibinde biraz var."

Süsün deliğini yine ıskaladım ve içimden küfrediyorum. Clara dizime oturuyor ve elimden geyiği ve ipi nazikçe alıyor. İpin ucunu dudaklarıyla ıslatıp büküyor. İlk denemede ipi geçirmeyi başarıyor. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Onu nereye koyayım?" Geyiği ağaca dayayarak, yukarıdan aşağıya doğru hareket ettiriyor. "Sanırım sağ üst köşeye."

Bana onu Mars'a koymak istediğini söyleseydi, ben de başımı sallardım. "Sağ üst olsun."

"Söylediğim her şeye katılıyor musun?" diyor, kucağımda dönerek bana bakıyor. Kanepede geriye doğru kayıyorum, yastığa kadar. Poposu dizimden kayıp yanımdaki boşluğa düşüyor ve kar adam desenli pijamalı bacaklarını kaldırıp uyluklarımın üzerine koyuyor.

"Hayır. Sadece ağaç süsleme konusunda güçlü bir fikrim yok." Ayrıca Clara'nın hiç kendi ağacını süslemediğini de öğrendim. "Ve sen harika seçimler yapıyorsun."

"Sen bir yalakasın, Kelly."

"Seninki olduğunda, tabii ki."

Elindeki geyiği parmağıyla okşarken başını omzuma yasladı. "Başka bir evrende, burada yaşasaydım, emekli olduğumda Dove gibi bir hayvan barınağı isterdim."

"Bence başka bir evrende, burada yaşasaydın, bu çok güzel olurdu."

"Bu geyik mükemmel bir aday olurdu." Geyiği havaya kaldırıyor.

"Neden sadece üç bacağı var?"

Onu elinden alıp, elimde çeviriyorum. "Bilmiyorum. Daha önce hiç fark etmemiştim. Elf'i suçlayabilirim ama onu eve getirdiğimde hiçbir şeyi çiğnemedi. İlk günden itibaren uslu bir çocuktü. Sanırım bu sadece benim ihmalem."

"O zaman benim hayvan barınağımdan uzak dur."

"Bu süslemelerin bazıları benden daha yaşlı. Ailem Florida'ya taşınırken, okul karnelerim ve anaokulu sanat projelerimle birlikte bunları kapımın önüne bırakmışlar. Atmak için fazla duygusal ama bir kamyonu yüklemek için de yetersiz."

"Karne notların ne?" diye sordu, flanel gömleğimin kareli desenini takip ederek parmağıyla göğsümü çaprazlamasına çizdi.

"Rahatsız edici ve potansiyelini gerçekleştirme olasılığı değil."

"Hâlâ oldukça rahatsız edicisin," diyor. "Tek yaptığın konuşmak, konuşmak, konuşmak. Herkese. Asla sessiz ya da düşünceli değilsin. Dinleyecek olan herkese konuşup duruyorsun."

"Tam da bana göre," diyorum alaycı bir şekilde. "Ağacı bitirmek ister misin? Yoksa ilgini mi kaybettin?"

"Ben kolay kolay ilgimi kaybetmem," diyor, eliyle yüzümü kavrayıp başparmağıyla elmacık kemiğimi okşayarak. "Bu sakal hariç. Seksi, uzamış sakalları severim ama bu çok fazla."

Çene hattımı ovuşturuyorum. Ne demek istediğini anlıyorum. Bir yanım sakal bırakmanın beni daha erkeksi hissettireceğini düşünüyordu ama ben sakaldan nefret ediyorum. Keşke Tommy'nin her yıl yaptığı gibi sahte sakal tercih etseydim.

Tommy sakal bırakmadığı için zorunlu olarak yapılan bir seçim, ama yine de.

"Tıraş olduğumda sana fotoğrafını gönderirim." *Çünkü sen burada olmayacaksın.*

Üzgün görünüyor ama yine de gülümsüyor. "Çok sevinirim."

Ona eğilip öpüşürken acele etmiyorum. Burnundaki çillerin yerini, gözlerinin tam olarak yeşil rengini,

dudaklarının kıvrımlarını ezberliyorum. Vücudu gevşeyip benimkine eridiğinde nasıl hissettiğimi.

"Ağacı bitirip yatmaya gidelim," diyorum, isteksizce ondan ayrılırken.

"Tamam."

Clara yeni bir Noel şarkıları listesi açarken, ben kremalı kahvemi içiyorum ve ikimiz birlikte ağacı süslüyoruz. Elf süsleri çalıyor ve Clara teması olmadığını söylüyor — ben buna itiraz ediyorum çünkü tema Noel — bu yüzden ağacın tepesine yıldızı koymaya hazır hale gelmemiz bir saat daha sürüyor.

"Arka tarafı gerçekten çok çirkin," diyor Clara, ağacın etrafında dolaşarak.

"Şşşş." Diğer taraftan bakmak için etrafımdan dolaşmaya çalışırken onu yakalıyorum. "Kimse arka tarafı umursamıyor. Bu yüzden onu duvarın yanına koyduk."

"Senden çok şey öğreniyorum." Yıldızları bana uzattı. Eski ve biraz eğriydi, ama benim ilk ahşap atölyesi projemdi ve babam onu atmayı reddetti. "Bir geri sayım falan olması gerektiğini hissediyorum. Dolly Parton burada olmalı."

Yıldızı tepeye koyup duvar prizinin yanında çömeliyorum, ışıkların fişini elimde tutuyorum. "Eğer '9 to 5'i söylemek istersen bekleyebilirim."

"Bunu, beni hiç şarkı söylerken duymamış bir adam olarak söylüyorsun. Tamam, beş... dört... üç... iki... bir!" Fişi prize takıyorum ve ışıklar yanıyor, renkler süslerin üzerinde parlıyor. "Çok güzel. *Hiç* renk uyumu yok ama çok beğendim."

"Güzel. Kremalı kahveni bitir de yatmaya gidelim."

Clara kupasıyla otururken, Elf hemen yanına oturur ve başını Clara'nın bacağına yaslar. "O kadar yorgun değilim. Çadırımızda film izlemek ister misin?"

"Birkaç fincan şeker içince böyle olur." Aslında yorgunum, ama onunla birkaç saat daha vakit geçirme fırsatını kaçırmak istemiyorum. "Tabii. Ne izleyeceğimize sen karar ver."

iPad'imi ona verir vermez, *How the Grinch Stole Christmas*'ı bulacağını biliyorum. Tommy, The Holiday'in en iyi Noel filmi olduğunu söylediğinden beri

Tommy, *The Holiday*'ın en iyi Noel filmi olduğunu söylediğinden beri bu filmde bahsediyor.

Çadır ikimiz ve köpek için biraz dar ama idare ediyoruz. Yan pencereyi açıyorum, böylece ağacın ışıkları ağıdan sızıyor ve karın yağışını izlemek için doğru pozisyonda olduğumuzdan emin oluyorum.

Clara bana sokulur, ekranı karnımın üzerinde dengeler ve ben açılış jeneriği bitmeden uykuya dalarım.

Bölüm 36

JACK

Odanın diğer ucunda Flo'nun gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ama bunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Kafe bugün tıklım tıklım dolu. Personel, Flo'nun istediği mükemmel hizmet seviyesini sağlamak için durmadan koşturuyor. Yine de Flo, tezgahın arkasında durup benim hindi sandviçimi yememi izleyecek zaman buluyor.

Harry's bütün gün doluydu, yani Joe kasada çalışırken ben stokları taşıyarak koşturduktan sonra ancak şimdi yemek yemeye vaktim oldu. Yaz aylarında Noel süslerini yapmak için fazladan zaman ayırdığım için çok rahatladım, çünkü bu yıl süsler alışılmadık derecede popüler. Joe, en az yirmi kişinin ona bir tür kült mantrası gibi "Bağımsız alışveriş" dediğini ve ne yapacağını bilemediği için onlara selam verdiğini söyledi.

Flo'ya bakmamaya çalışıyorum, bu yüzden yemek yerken yere veya masaya bakmayı tercih ediyorum. İki ortopedik spor ayakkabılı ayak görüş alanımda durduğunda pişman oluyorum. Ağzım hindi ve ekmekle dolu halde umutla başımı kaldırıyorum. "Clara yok mu?" diyor ve masamın diğer tarafındaki sandalyeye oturuyor.

Tanrım. Her zaman "Elf yok mu?" derdi, şimdi ise "Clara yok mu?" diyor. Ona, ek bir şey olmadan geldiğimi ve beni tek başıma alabileceğini söylemek istiyorum, ama yemek yerken kafama bir yumruk yemek istemiyorum.

Geç öğle yemeğimi sodamla yıkıyorum. "Hayır."

"Eve mi gitti?" Flo neden bu kasabada olan biten her şeyi bilmiyormuş gibi davranıyor, anlamıyorum. Clara, B&B'den çıkış yapmış olsaydı, Maggie'den sonra bunu ilk bilen kişi o olurdu.

"Sanat okulunda, daha sonra yapılacak yazar imza günü için hazırlıklara yardım ediyor. Bayan Celia çok fazla bilet sattığı için imza gününü kitapçada düzenleyemedi." Neden ona sanki bilmiyormuş gibi anlatıyorum, bilmiyorum. Dediğim gibi, *her zaman* ikinci bilen kişi. "Ona ihtiyacın var mı?"

Flo bacaklarını çaprazlayıp sandalyesine yaslandı. "Az önce annenle konuşuyordum."

İşte başlıyoruz. "Ne güzel."

"Onunla görüşmek güzeldi. Noel ve Yeni Yıl için kız kardeşinin evine gideceğini söyledi. Neden kimse burayı değil de Oklahoma'yı tercih eder anlamıyorum, ama babanın çok heyecanlı olduğunu söyledi." Bunu ilk kez duyuyorum. Harika.

"Eminim harika vakit geçireceklerdir." İçgüdülerim beni uyarıyor. Bunun *bir yere* varacağını biliyorum, ama nereye varacağını anlayamıyorum. "Oklahoma'nın da avantajları vardır herhalde."

"Tatilinizi nerede geçireceğinizi bilmiyordu," diyor, masadaki baharatları ve şekeri yeniden düzenlerken. "Sizin ve Clara hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Noel için New York'a gidiyor musunuz diye merak ediyordum."

Evde kendi yemeğimi yapmadığım için başıma gelen bu. "Clara ile bir ilişkimiz yok Bayan Flo. Her yıl olduğu gibi Noel'i Fraser Falls'ta geçireceğim."

"Büyükbaban çok inatçı bir adamdı. Şimdi, ölenlerin arkasından kötü konuşmak istemem" — Öyleyse konuşma, demek istiyorum — "ama o, bildiklerine o kadar takıntılıydı ki birçok fırsatı kaçırdı. Planından asla sapmak istemedi. Bu, onun için her zaman en iyisi olmadı, Jack."

"Bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamadım," diye mümkün olduğunca kibarca itiraf ettim.

"Son on yılda gördüğümde daha fazla gülümsediğini gördüm. Gülümsemek önemlidir. Kalbini sağlıklı tutar ve daha uzun yaşamayı sağlar. Uzun yaşamayı istiyorum çünkü bir gün yürüteç kullanmaya başladığımda kapılarımı genişletmen gerekecek."

Çirkin bir homurtu çıkardım. "Bunu bana vereceğin işler listesine ekleyeceğim."

"Gülümsemenin sebebini, geri dönmeyi düşünmeden şehre geri göndermene izin vermek istemiyorum. O çok iyi bir kadın, Jack. Başlangıçta durumun belirsiz olduğunu biliyorum, ama bu koşullar altında ondan bekleyebileceğimizden fazlasını yaptı."

"Çok iyi bir kadın" demek yetersiz kalır. "Biliyorum."

"Videoları kaldırdığımı söylediğim halde hala burada yardım etmeye devam etmesi, bunun kanıtı..."

Kaşları çatıldı. "Videoları indirdin mi? Ne zaman? Neden?"

"Dün. Biz başımıza gelen kötü şeylerden daha fazlasıyız, Jack. İnsanlar bizi araştırmalı ve yozlaşmış bir şirketle olan husumetimizden ziyade, insanlar hakkında söylenen tüm olumlu şeyleri bulmalı."

"Clara biliyor mu?" Tabii ki biliyor. Bu yüzden dün birdenbire çok garip davranıyordu. "Hâlâ burada mı? Kitap etkinliğinde yardım ediyor mu?"

"Celia ondan çok memnun. Kitapçı bugün insanlarla dolu ve yayıncı, Matilda'nın bir sonraki kitabı için ön sipariş kampanyası düzenleyeceğini söyledi. Bunu Clara sağladı."

"Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyorsunuz, Bayan Flo." Clara'yı burada tutan tek şeyin artık ortadan kalktığı gerçeği dışında. "Clara'nın özel biri olduğunu biliyorum, ama sizin istediğiniz şeyin bizim için mümkün olduğunu sanmıyorum. Ulaşılamayacak çok fazla şey var."

"On yıldır ilk kez Noel sahnesi satıldı, Jack. Bu akşamki etkinlikten önce bugün yüzden fazla kişi alışveriş yapıp yemek yiyor. Önümüzdeki birkaç hafta içinde daha fazlası gelecek. Her şey ulaşılabilir gibi görünüyor." Elimi eliyle kapattı, dokunuşu sıcak ve anaçtı. "Belki o inatçılığını iyi bir şekilde kullanabilirsin. Kaçınılmaz olduğunu düşündüğün şeyi kabul etmek zorunda değilsin, Jack."

"Belki," diyorum, başka ne cevap verebileceğimi bilemeden.

Flo elimi sıkar ve ayağa kalkar, beni yarısı yenmiş öğle yemeğimle ve düşünmem gereken bir sürü şeyle baş başa bırakır. Birincisi: Clara neden hâlâ burada?

ZİYARETÇİLER HARİKA, TA KADAR Park etmem gerekene kadar.

Her yıl en az bir kasaba toplantısında park edilebilecek tüm yerleri gözden geçiririz; eskiden turist sayısı sınırlı olduğu için bu kolaydı. Geçen yılki patlamadan sonra Arthur satın aldı

"yoğun dönemler" için tabelaları iki katına çıkarmak. Bu da tabii ki ben, Tommy ve Luke'un bunları yerleştirmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Park yerinin daha net olamayacağını biliyorum, çünkü hafta başında yanlış anlaşılmasa için donarak öldüm.

Şimdi kamyonetim Massachusetts plakalı bir araba tarafından engellendiği için bu lanet zaman kaybı oldu.

Acil durumlar için kasabanın 15 dakika dışında yaşayan bir çekici şoförümüz var, ama soğukta yürümek zorunda kaldığım için sinirlendiğim için bir ziyaretçinin arabasını çekersem, herkesin önünde idam edilirim.

Wilde & Winslet'ten çıktıktan sonra, bir düzine kadının arkasında sıkışıp kaldım. Her biri bir elinde mağazadan aldıkları poşetleri, diğer elinde Green Light'tan aldıkları poşetleri tutuyorlardı. Bayan Celia ve hatta Wilhelmina için çok mutluyum, çünkü pek çok insan onun okulunu öğrenmiş ve bu onu çok sevindirmiş, ama aynı zamanda Clara ve onun bu değişimin katalizörü olması da beni gururlandırıyor. Onu takdir etmeden çok önce.

Kapıdan içeri girer girmez onu görüyorum. Kızıl saçları, gelen ve yerlerini bulan insanların kışlık şapkalarından oluşan denizde göze çarpıyor. Beni görünce gülümsüyor ve odanın karşısına doğru koşuyor. Kollarını boynuma doluyor ve dudaklarını nazikçe yanağıma bastırıyor. Tatlı kokusu beni sarıyor. "İyi görünüyor mu?"

Koltuklar şimdiden dolmaya başlamıştı. Salonun kenarında, Bayan Celia ve torununun bulunduğu bir masa vardı; gelenlere kitap ve çantalar dağıtıyorlardı. Arkamda bir sıcak çikolata standı ve şehir dışından gelmiş olabilecek, lisanslı ürünler satan bir işletme vardı.

Sahnede Matilda ve soru-cevap bölümünü yöneten kadın için iki rahat koltuk var. Etkinlikle ilgili bilgiler şu anda koltukların arkasındaki ekrana yansıtılıyor ve sahnenin hemen önündeki zeminde, etkinliğin imza bölümü için bir masa kurulmuş durumda.

"Harika görünüyor."

"Beklerken kitabı okumaya başladım ve ağlamaya başladım. Sonra Matilda geldi ve onu ilk kez morarmış gözlerle karşılamak zorunda kaldım," diyor normalde konuştuğundan iki kat daha hızlı. Gergin miyim? Öğrenmem gereken çok şey var ve yeterli zamanım yok. "Günün nasıl geçti? Bugün seninle vakit geçiremediğim için üzuldüm."

Senin burada olmanın bir nedeni olmadığını öğrenene kadar iyiydi. "Ben de seninle vakit geçirmeyi özledim, ama mağaza biraz kaotikti, bu yüzden zaten fazla vaktim olmazdı. Burada eğleniyor musun? Matilda nasıl biri?"

"Onun bir diva olmasını bekliyordum ama aslında çok tatlı biri. Bayan Celia ile bir saat boyunca kitaplar hakkında konuşurken, dükkândaki tüm kitapları imzaladı."

Clara'nın arkasında, Wilhelmina sahneye çıkıp mikrofonları test etmeye başlar. O mikrofonu tıklatarak gülümserken odayı gözden geçirmesini izlerim. "Sanırım başlamak için neredeyse hazırız. Burası dolup taşıyor!"

Ben de inanamıyorum. Doğuş ve bale genellikle küçük bir kalabalık çeker ama böyle bir şey hiç olmamıştı. Buraya bu kadar koltuk sığabileceğini bile bilmiyordum. "Seninle gurur duyuyorum. Senin azmin olmasaydı bu olmazdı."

"Teşekkür ederim," diyor sessizce, yüzünde karışık duygularla. "Biletlerin bu kadar iyi satılmasına inanamıyorum. Anlaşılan, diğer etkinliklerine bilet alamayan çok sayıda insan varmış, çünkü o çok rağbet görüyor, bu yüzden hepsi buraya gelmiş. Kızlar hafta sonu için buraya gelmek üzere minibüs kiralayan bir grup ile tanıştım."

"Sanırım Wilde & Winslet'ten ayrılırken onların arkasında sıkışıp kaldım."

Clara, ceketimin önünü tutarak heyecanını gizleyemiyor. "Onlar! Erken gelmişlerdi ve sohbet etmeye başladık, ben de onlara mumların ne kadar güzel olduğunu söyledim, onlar da gidip bakacaklarını söylediler!"

"Belki de seni turizm kurulu başkanı falan yapmalıyız," diyorum, yarı şaka yarı ciddi. "Visit Fraser Falls sayfasından sen sorumlu olabilirsin."

Bana küçümseyen bir bakış atıyor, ellerini beline koyuyor, kızıl saçları omzunun üzerine dökülüyor. "Ben sana söyleyene kadar Fraser Falls turizm sayfasından haberin bile yoktu."

"Bu da benim haklı olduğumu kanıtlıyor. Sen bu haberi yayıyorsun."

Clara omzunun üzerinden bakıyor ve kimsenin bize dikkat etmediğini fark edince bana hızlıca bir öpücük veriyor. Uzaklaşmaya çalışıyor ama ben yüzünü tutuyorum, gülmeye başlayınca bırakıyorum. "Arka tarafa oturup yolun ortasında durmayacağım, tamam mı? Tommy'ye ona bir yer ayırırım diye söz verdim."

İki omzunun üzerinden de bakar. "Tommy çoktan geldi. İlk gelenlerden biriydi. Okumayı çok sevmesini seviyorum."

"O dedikodulara çok meraklıdır ve kitap kulübü ona bolca dedikodu malzemesi sağlar. Ben de kitap kulübü saatlerinde birçok görev yapmam gerekir. Sanırım Flo, kendisi meşgulse benim de meşgul olmam gerektiğini düşünüyor. Tommy ise her zaman bu görevlerden kurtulur, çünkü Flo'nun hemen yanında oturur ve onun yanında getirdiği makaronları ya da her neyse onu yer."

"O senden daha akıllı."

Derin bir nefes alıp, elimi alnıma götürdüm. "Biliyorum. Bir kitap almam lazım."

Bana son bir kez kısa bir öpücük verir ve sahneye geri döner. Arka sıranın en ucuna otururum; böylece kimsenin görüşünü engellemem. Tommy'nin odanın diğer tarafında bizim yaşımızdaki bir grup kadınla konuştuğunu görebiliyorum. Tommy bir şey söylediğinde içlerinden biri başını geriye atarak gülüyor. Onun böyle bir tepkiyi hak edecek bir şey söylemediğini çok iyi biliyorum.

Dikkatini çekmek için ona el sallıyorum. Yanıma oturduğunda yüzünde sırtıkan bir gülümseme var. "Burada bir eş bulacağım."

Ona yan gözle bakmak yetmiyor. "Sanki birini kaçıracaktıysın gibi konuşuyorsun."

"Bu tuhaf," diyor, parmağıyla beni işaret ederek. "Ama buna gerek yok. Bu odadaki tek bekar erkek benim."

"Ben de bekârım," diye itiraz ediyorum.

Bana şüpheyle bakıyor. "Tabii ki öylesin dostum. Bekar erkekler, birlikte oldukları kadınları öperler ve kimse görmediğini düşündükleri zamanlarda köşede durmadan onlar hakkında konuşurlar."

"Onun *hakkında hiç konuşmayı bırakmıyorum*," diye tartışıyorum, ama o çoktan gözlerini devirmiş durumda.

"Clara portakal sevmez. Clara'nın bileğinde üniversitede sarhoşken düşerek aldığı bir yara izi var. Clara'nın ikinci adı Rose. Clara'nın en sevdiği tatil yeri İtalya. Clara'nın..."

"Bunları biliyorum. Neden bana anlatıyorsun?" "Bildiğini biliyorum. Neden biliyorum?"

Tommy'nin söylediklerine rağmen, onun hakkında normal miktarda konuştuğumu düşünüyorum. Sanki tek konuştuğum şey o değilmiş gibi. Bazen başka şeyler de konuşuyorum.

çalışmak da. Neyse ki, Bayan Celia sahneye çıkıp mikrofonu açıyor ve bu konuşmadan kurtulmam için mükemmel bir fırsat sunuyor.

"Merhaba, millet. Öncelikle, zamanınızı ve emeğinizi ayırıp Fraser Falls'a gelerek bizi ziyaret ettiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Bu odanın, özellikle de bu kadar kısa sürede bu kadar çok insanla dolduğunu görmek, kalbimi bir şekilde coşturuyor ve *hiçbir* yazarın bunu kelimelerle ifade edemeyeceğinden eminim.

"Green Light kitapçısını kırk yıldır işletiyorum ve bu süreçte inişler ve çıkışlar yaşadım. Bu kesinlikle en yüksek noktalarımın biri. Bağımsız işletmeleri desteklemeyi seçtiğinizde, özellikle de tatil sezonunda, aslında birinin hayallerini desteklemeyi seçiyorsunuz.

"Matilda'ya, eminim ki çok yoğun bir programında bu akşamı bizimle geçirmek için zaman ayırdığı için ve yayıncısına da bu akşamı olabildiğince özel hale getirmek için ellerinden geleni yaptıkları için teşekkür etmek istiyorum. Son olarak, bağlantılarını ve ikna kabiliyetini kullanarak bu akşamı sizler için mümkün kılan Clara'ya da teşekkürlerimi sunuyorum.

"Bununla birlikte, Matilda Brown'ı ve onun sohbet partneri ve sunucusu Dallas Ryan'ı hoş geldiniz diyorum!"

Genç sarışın kadın sahneye çıkıp el sallarken salon alkışlarla çınladı. "Merhaba millet," dedi Matilda, İngiliz aksanı Miss Celia'nın aksanından farklıydı.

Celia'nın Clara'yı *bizim kızımız olarak* adlandırmasına o kadar takıldım ki, Matilda Brown veya onun konuşma partnerinin söylediklerini dinleyemiyordum. Bu odadaki herkes onun her sözünü dinliyor ve benim tek istediğim Clara'ya onunla ne kadar gurur duyduğumu söylemek.

Sorun şu ki, bu çok fazla veda gibi geliyor.

Bölüm 37

CLARA

GÖZLERİMİ HER AÇTIĞIMDA, sanki peşimde bir saatin tik takları gibi ölümün yaklaştığını hissediyorum.

Ve bu sefer, bunun nedeni annemin bana biyolojik saatimi hatırlatması değil. Ses gittikçe yükseliyor ve daha da sinir bozucu hale geliyor ve tamamen bilinçaltımda.

Bir şeyler yapmam gerektiğine dair endişeli bir his var ve Jack'in de aynı şeyi hissettiğini hissediyorum. Dün gece kitap etkinliği bittiğinde çok sessizdi. Saatler sürdüğü için yorgun olduğunu düşündüm — Matilda kimseyi aceleye getirmede ve her biriyle kucaklaşıp fotoğraf çekti — ama o iyi olduğunu, sadece kafasında çok şey olduğunu söyledi. Ben başka soru sormadan işi suçladı.

Matilda içten ve dıştan güzel bir insan ve karakterlerini aşk ve iyileşmenin karmaşıklıklarından geçirmeyi anlatmasını dinlemeyi çok sevdim. Tommy de öyle ve Wilhelmina'ya tiyatroyu temizlemede yardım ederken bana düşüncelerini ayrıntılı olarak anlattı.

Dedikodu severmiş, hadi oradan. O adam kitapları seviyor.

Jack Elf'i almak için eve gitti ve ben Tommy ve Dove ile tavernaya doğru yürüdüm, en sevdiğimiz kitaplar hakkında konuştuk. Jack sonunda bize katıldığında, konuyu onun daha çok katılabileceği bir şeye çevirmeye çalıştım, ama o bizi ustaca kitaplara geri döndürdü ve fazla konuşmamaya devam etti.

Kolu sandalyemin arkasında kalmış, parmakları saçlarımla oynuyordu. Arkadaşlarla geçirdiğim normal bir cuma gecesi gibiydi ve benim için eksik olan tek şey Honor'du. Çarşamba günü kız kardeşini

Brooklyn etkinliğine götürdüğü için benim davetimi kabul etmemiştir.

Jack ve ben Elf ile el ele tutuşarak B&B'ye geri döndük, yatağa girdik ve uykuya daldık. Herkes için mükemmel bir akşam gibi görünebilirdi, ama ben bir türlü rahat edemedim. Jack, burada olduğum süre boyunca ne kadar çok şey başardığımı sürekli dile getiriyordu. Başlangıçta bana bu kadar zorluk çıkardığı için ne kadar pişman olduğunu söylüyordu.

"Uyanık mısın?" Uykulu sesi arkamda homurdanıyor. "Evet."

"Bugün izin almaya karar verdim, böylece bugün ne istersen yapabiliriz."

Ona dönmek için yatağın diğer tarafına yuvarlandım. Ona ne kadar güzel olduğunu yeterince söylemedim. "Ama geride kalacaksın."

Omuz silkiyor, gözlerindeki uykuyu siliyor ve esniyor. "Yetişirim."

"Sakin bir gün geçirmek israf mı olur? Ben sadece oturup sana bakmak istiyorum. Belki bir şeyler yerim. Sonra sana biraz daha bakarım. Ama bunu mağazadan da yapabilirim. Beni bir köşeye koyun, bir kruvasan verin yeter."

Saçmalıyorum. Sesimde gerginlik duyuyorum ve bu bana yabancı geliyor. "Bakmaktan başka bir şey önermeme izin var mı?"

Yanaklarım kızarıyor. "İzin verilir."

"Bir saat uzaklıkta kapalı bir çiftçi pazarı var. Cumartesi günleri hep işte olduğum için gitmeye vaktim olmuyor ama seni oraya götürmek isterim. Bir sürü yemek seçeneği ve başka güzel dükkanlar var. Beğeneceğini düşünüyorum."

"Çok isterim. Benimle duş almak ister misin?" diye umutla soruyorum.

"Bu soruya hayır cevabı verirsem, bunun bir yardım çağrısı olduğunu bil." Jack alnımı öper ve bacaklarını yatağın kenarına sallır. Kollarını tavana doğru uzatır; sırtındaki kaslar gelen güneş ışığı altında dalgalanır.

Çok uzun bir süre sonra, nihayet çoğunlukla kuru ama hala karışık saçlarımı taramaya başladım. Bir erkeğin saçını yıkaması, dizlerinin üzerindeyken aniden saçını tutmaya başlayana kadar eğlenceli ve keyifli bir şeydir. "Bebeğim, satışı bitmeden bir şeyler yemek istiyorsan gitmemiz gerek," diyor Jack, yatağımın üzerinde otururken.

Neden erkekler hazırlanmak için aynı kadar zaman harcıyorlar, ama sizden birazcık önce hazır olsalar bile, gözünüzün önünde bir yere oturup sanki başından beri bekliyorlarmış gibi davranıyorlar?

"Bunu kendinle konuş, bayım."

"Bu süreci hızlandırmak için ne yapabilirim? Bugün ne giyeceksin?" diye soruyor.

"Oturma odasındaki sandalyenin üzerinde duran kot pantolonumu ve dolapta asılı duran siyah süveterimi giyeceğim. Temiz iç çamaşırı giydim ve çoraplarım yemek masasındaki çamaşır sepetinde."

Jack hızla dolaba doğru ilerleyerek iki kanatlı kapıyı açar. "Uh, Clara?"

Omzumun üzerinden ona bakarım. "Evet?"

"Sen seri katil misin?" Neon pembe bir yapışkan notu kaldırır. "Ve adımın altında bir soru işareti olması beni endişelendirmeli mi?" "Seri katiller kurbanlarını öldürmek yerine duşta oral seks yaparlar mı?" sonunda saçımdaki son düğümü çözüyorum. Saçımı omzumun üzerine örüyorum ve yerden kalkıp dolaba doğru ona doğru yürüyorum.

O, oraya girdiği siyah süveteri çıkarır ve üzerinde başka bir yapışkan not vardır. "Gerçek suçlar pek ilgimi çekmez, o yüzden emin değilim."

"Bu benim planım," diye açıklıyorum. "Kasabayı öldürmek değil, kasabaya yardım etmek."

Dolabın önündeki yatağa oturur, elinde hala benim süveterim ve yapışkan notlar vardır. "Gerçekten de bunca zamandır bir planın varmış. Ben bunun bir mecaz ya da başka bir şey olduğunu sanmıştım."

Giysilerimi kenara iterek, duvardan soyulmuş dağınıklığı görebilmesini sağlıyorum. "Buraya ilk geldiğimde, insanların bana güvenmesi için önce beni sevmeleri gerektiğini fark ettim. Bu yüzden proaktif, yardımsever ve görünür olarak kasabanın güvenini kazanmaya karar verdim."

"Görünürdün, evet. Seni her yerde görüyor gibiydim. Beni takip eden bir hayalet gibiydin," diyor.

"Ondan sonra planım biraz karışık hale geldi. İp almalıydım. Ana odak noktam, kasabanın profilini yükseltmek, daha fazla ziyaretçi çekmek ve herkesin daha fazla para kazanmasını sağlamaktı. Ama sonra Holly projesinde yer alan insanların kendilerine özel bir şeye ihtiyaçları olduğunu düşündüm. Her şeyin ana odak noktamla bağlantılı olduğunu fark ettim, bu yüzden

ip almalıydım, ama insan yaşayarak öğrenir. Aslında sen hariç. Bu yüzden adın dolabımın duvarında bir soru işareti ile yazıyor."

"Ben senin planının bir parçası mıydım?" diye soruyor.

"Hedeflerime ulaşma anlamında, saçımı siyaha boyayıp emo müzik dinleme anlamında değil." Gözümün ucuyla onun gülümsediğini görüyorum.

"Bana anlat. Senin gözünden bu kasabayı görmek ilginç."

Bu yapışkan notları yapıştırmak sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. "Tamam, ama başlamadan önce, bunların çoğuna birden fazla kişi katkıda bulundu. Lütfen hepsini tek başıma başardığımı düşünmeyin."

Jack omzumun üstüne bir öpücük kondurdu. "Biliyorum."

"Mel ve Winnie'yi annemle tanıştırdım, onun için bir etkinlik düzenlediler; bu, gelirmi artırdı ve para kazanma hedefime ulaşmamı sağladı.

Annem onları çok sevdi ve tüm sosyete arkadaşlarına onların adını veriyor. Açıkçası, Küçük İşletmeler Cumartesi damga kitabı, Fraser Falls SBS'nin şimdiye kadarki en karlı günüyle aynı zamana denk geldi, bu da para kazanma hedefime uyuyor. Sadece bir tesadüf olabilir..."

"Tesadüf değildi. Tam isabet ettin," diyor.

"Dove'a oyuncak kampanyasında yardım etmek için harekete geçtim ve tanıdığım tüm zengin kişilere e-posta gönderdim. Nihai bağış miktarını bilmiyorum ve sipariş ettiğim bir kamyon dolusu oyuncak hala gelmedi, ama bağışların geçmiş yıllara göre önemli ölçüde arttığını düşünüyorum."

"Ben de duydum," diyor. "İnsanlara bundan bahsederek profilimizi yükseltmek."

Bu yüzden ipe ihtiyacım var. "Evet, sanırım öyle. Bayan Celia'yı yayıncılık sektöründeki arkadaşım ile tanıştırdım. Dün geceki etkinlik buraya onlarca insanı çekti ve onlar sadece Green Light'ta para harcamakla kalmadı, diğer mağazalara da gittiler ve Tommy'nin mağazasında birçoğunu gördük."

"Wilhelmina'nın fındıkkıranını buldun." Sesinde şakacı bir ton var.

"Wilhelmina'nın fındık kıracağı bulduk. Arthur'a, e-posta listesine kaydolmaları kullanarak diğer şeyleri tanıtmak için nasıl bir ders verdim.

doğuş ve bale. Ayrıca ona her şeyi iki kez göndermemeyi de gösterdim, ama bu daha çok benim için oldu.

"Bunu ne zaman yaptın?" diye soruyor. "Ona öğretmenin mümkün olduğunu bile bilmiyordum."

Elimi kayıtsızca sallıyorum. "Sen birinin tuvaletini tamir ediyordun ya da öyle bir şey. Her şeyi onun için yazdım, bu yüzden bu konuda herhangi bir telefon almamalısın. Ama bu, tekrar gelen ziyaretçileri şehre geri getirmeye yardımcı olmalı, umarım burada para harcarlar."

"Çok meşgulumuşsun," diyor. "Başka ne var?"

"Aslında, Flo gerçekten kazanmak istediğim kişiydi. Ona en çok yardımcı olan, en görünür ve en proaktif olan bendim. Buraya geldiğimden beri her gün ondan bir şeyler aldım. İstediği her şeye evet dedim."

"Tehlikeli bölge. Her şey böyle başlar, şimdi bana bak." Ona bakıyorum. Planımı dikkatle dinliyor ve bir kez bile beni entrikacı bir ucube olarak nitelemek için sözümü kesmedi. Onu o kadar çok özleyeceğim ki kemiklerim ağrıyor. "Böldüğüm için özür dilerim, bebeğim. Devam et."

"Damga defteriyle onu etkileyeceğimi umuyordum ve mutlu olduğunu biliyordum, ama daha fazlasını yapabileceğimi biliyordum. Bu yüzden Noel Baba koşusu haberini buraya getirdim. Profilini yükseltmenin en iyi yolu bu. Sonra kötü yorumlar geldi ve ben onların kaldırılmasına yardım ettim, ama yine de onun bana değil Sahara'ya teşekkür etmesi gerektiğini düşünüyorum. Ve sonunda makale."

"Bence şehirde yaptığın her şey Flo'ya doğrudan yardımcı oluyor, Clara. Onun için çok şey yaptın ve onun da sana minnettar olduğunu biliyorum."

Orijinal notlarımın altındaki yeni yapışkan notlara bakıyorum. "Burada ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok şey fark ediyorum. Kuaför ve dondurmacının da bir şeye ihtiyacı olduğuna eminim, bu yüzden onları da bir yere yazdım. Sadece zamanım kalmadı. American Express kartını kullanmak yerine beynini kullanmak zorunda kalmak zor bir şey."

"Bir tanesi eksik," diyor sessizce.

Omzuna yaslanıp, temiz kokusunu yavaşça içime çekiyorum. "Hâlâ bir soru işaretisin, Jack."

"Burada olduğun süre boyunca bana yardım etmediğini mi düşünüyorsun?" Her şeyden öte, sesi kafa karışık geliyor. Çenemi nazıkçe kavrar ve

yüzümü kendininkine doğru çevirir. "Clara, sen bana, sen burada olmadığın zaman farkına varabileceğimden bile emin olmadığım şekillerde yardım ettin. Ama iş yerinde bile, senin desteğinle her şey daha kolay oldu."

"Sen 'burada olmadığın zaman' dediğinde, seni bir daha asla göremeyecekmişim gibi hissediyorum. Daha gitmeden yas tutuyormuşum gibi hissediyorum." Bu sözler ağızından çıkarken canımı yakıyor, çünkü son kırk sekiz saat farklı hissettirdi. Sanki ikimiz de yavaş yavaş sona doğru sürünüyor gibiyiz.

"Bunu söylemek hiç hoş değil."

Jack şakağıma öpücük konduruyor ve gözyaşlarına boğulmamak için tüm iç gücümü kullanmam gerekiyor. İşler böyle gitmemeliydi. New York'a geri dönüp terfimi sevinçle kabul etmem gerekiyordu. Artık istediğimden bile emin olmadığım bir şey. "Biliyorsun, dükkânını Brooklyn'e taşırsan ürünlerinin fiyatını dört katına çıkarabilirsin. Sakalını kesme, seni acı çeken sanatçı tipi olarak tanıtabiliriz. Elf, koklayacak bu kadar çok şüpheli şeyin olmasını çok sevecektir."

"Burada yaşayabilirsin. Bir ofis kirala ve ayda birkaç kez işe gel. Ya da daha iyisi, istifa et ve seni takdir eden insanlar için çalış. Herkes senin kalmandan mutlu olur. Özellikle ben."

Davenport'un bu topluluktaki insanları ne kadar kolay incittiğini düşündüğümde öfkeleniyorum. Şirketimizin değerlerinden o kadar uzaklaştılar ki, neredeyse tanınmaz hale geldiler. Jack beni ilk kurbanları olarak adlandırdığında bu kadar incinmemin nedeni, onun mantığındaki gerçeği görebilmemdi. O haklı, kendimi savunmam gerekiyor. Onların benden, fikirlerimden ve becerilerimden yararlanmasına izin verdim.

Mesleki ve aile hayatım hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeden bunu anlayabilmesi endişe verici. Max'in benimle acilen görüşmek istemesini hatırlıyorum ve bu da ne kadar paranoyak hale geldiğimi hatırlatıyor bana.

"Çiftçi pazarını kaçıracağız," diyorum, süveterimi alırken. "Senin izin gününü burada oturup bana bakarak boşa harcamamalıyız."

"Cinayet dolabını saklamak mı istiyorsun?" diye soruyor. "Yoksa Maggie'yi sorularla ve muhtemelen çok ciddi endişelerle baş başa mı bırakacaksın?"

"Kapat şunu. Zaten şu anda yapabileceğim pek bir şey yok."

Bölüm 38

CLARA

BABANIN ARAMALARINDAN KAÇMAK bir dayanıklılık sporu olarak kabul edilmeli.

Bu beni herhangi bir spor kadar terletir ve yorar, tek farkı sonunda gerçek bir ödül olmamasıdır, çünkü eninde sonunda telefonu açmak zorunda kalacağım.

Ama bugün değil.

Bugün oyuncak bağış günü ve babamın aklındaki her neyse, onun vaazıyla günümü mahvetmesine izin veremeyecek kadar heyecanlıyım. Ya da daha kötüsü, Flo'nun videolarını ben söylemeden önce öğrenmiş olabilir.

Bu daha sonra halledilecek bir sorun. Bugün, saatin tik tak sesinin günümü mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Dove, annesinin eski görevi olan oyuncak toplama kampanyasının kayıtlarını tutmaktan sorumlu. Kamyon şoförü bir saat önce arayıp, şu anda belediye binasına varacağını söyledi.

Bağış toplamak, tamamlanması gereken bir görevden çok bir hobi haline geldi ve artık gelen kutularında benim adımlı görmekten *nefret eden* insanlar olduğunu biliyorum. Umurumda değil. Bağış yapacak parası olan insanlara utanmaz bir baş belası olmaktan son derece mutluyum.

Depoya girer girmez Dove'u görüyorum, yüzü tahta bir klipsle gizlenmiş. Klipsi gözlerini kısarak ve gözlerini büyütürerek inceliyor. "Listemi çok küçük yazdırdım ve gözlerim ağrıyor ama kağıt israf etmek istemiyorum" diye açıklıyor.

"Ters çevir ve arkasına yazdır," diyorum, vegan kruvasanını ve yulaf sütlü latte'sini masaya koyarken. Bunun beni hemen onun iyi listesine soktuğunu anlayabiliyorum.

Sanki nadir görülen bir hastalığı tedavi etmişim gibi bana bakıyor. "Bu yüzden büyük şehirde yüksek maaş alıyorsun."

"Orta halli bir maaş daha uygun olurdu."

"Terfi aldığında yüksek maaş alacaksın," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Sanırım terfiyi zaten kardeşime verdiler," diyorum, çok hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışarak. "Hayırseverlik galasından önce öğle yemeğine çıkıp konuşmak istedi, ama ben ona mecbur kalmadıkça çıkmayacağımı söyledim. Biz öğle yemeğinde konuşan türden kardeşler değiliz, bu yüzden bu durum tuhaf. Yani, öğle yemeğine çıkıyoruz, ama küçük konuşmalar yapıp önemsiz şeyler hakkında dedikodu yapıyoruz. Biz ciddi öğle yemeği toplantıları yapan türden kardeşler değiliz."

"Kardeşim benimle öğle yemeğine çıkmak isteseydi, kaçırılmış ya da yardım çağrısı yapıyor olduğunu düşünürdüm. Ama bu çok kötü, üzüldüm. Belki de bu, istifa edip ahlaki açıdan daha az yozlaşmış bir şirkette çalışan için bir işarettir?"

Geçen hafta Dove ve Sailor beni ziyaret ettiğinde, ciddi oyuncak kampanyası sohbetinin yanı sıra, kardeşler ve aile işleri konusunda da yakınlaştık. Dove, anne babaları öldüğünde kardeşinin onu çiftliği tek başına işletmek zorunda bıraktığını ve şimdi bile Fraser Falls'a geri dönmek istemediğini anlattı.

Ben de ona iki yıldır uğraştığım terfi hakkında ve buradaki hedeflerimle işteki hedeflerimi aynı durumun parçası olarak görmekte ne kadar zorlandığımı anlattım. Özellikle de Max'in her zaman daha avantajlı durumda olduğunu hissettiğim için.

Max hiçbir şekilde kötü bir insan değil, Dove'un kardeşi de öyle, sadece biz orta seviyede oynarken onlar kolay seviyede oynuyorlarmış gibi geliyor. Dove için, onu destekleyecek ebeveynleri olmayan eski bir genç anne olarak bu belki zor olabilir.

Kardeşini sevmeyi anlayabilecek biriyle konuşmak iyi geldi. bu kadar derin ve yine de onları onları olarak bu kişi motivasyonlarını tam olarak anlayamadığınız bir kişi olarak görmektir. Dove'un bazen en basit şeyleri bile kardeşi ile konuşmakta zorlandığını söylemesi hoşuma gitti, çünkü ben de Max ile aynı durumdayım.

Ona doğrudan sorular sorabileceğimi hissetseydim hayatım çok daha kolay olurdu, ama öyle hissetmiyorum. Birbirimizle rekabet etmek hayatımız boyunca bizim özelliğimiz oldu; ona sorular sorarak kendimi savunmasız hissetmek, elimdeki kartları açığa vurmak gibi geliyor.

O her zaman daha zeki kardeş olmuştur, ama Davenport'a her şeyi veren benim.

"Ne yazık ki, iş ilanlarında işverenlerin ahlaki açıdan zengin olup olmadıkları belirtilmiyor."

Parlak bir gülümsemeyle, "Bu bir hayır değildi! Kabul ediyorum."

Zamanımızı, çok sayıda hediye en hızlı şekilde paketlemenin yolunu araştırarak geçiriyoruz. Kamyon dışarıda durup kapısı açıldığında, onlarca kutu ile karşılanıyoruz.

"Bu sonsuza kadar sürecek," diyor Dove, şoförün kutuları kaldırıma indirmeye başlamasını izlerken.

"Jack'i arayıp gelip yardım edebilir mi diye sorayım. Yirmi dakika işten ayrılabilir."

Jack cevap verdiğinde çok sıkılmış gibi geliyor ve işten biraz uzaklaşması istendiği için çok mutlu. Tommy'yi de arayacağına söz veriyor ve ilk gelen o oluyor.

"Alışveriş sorunun var Clara," diyor Tommy, şoförümüzden bir kutu alıp binaya taşırken.

"Bunlar bağış!" diye bağırırım. "Kutuların içinde ne olduğunu bile bilmiyorum!"

"İkna edici değilsin," diyor Jack, arkamdan koşarak yaklaşırken. Dudakları kısa bir süre şakağıma değiyor, eliyle popomu okşayarak kamyonetin arkasına doğru geçiyor. "Onu ben alayım dostum."

Dove ve ben daha küçük bir kutu alıyoruz, kamyon neredeyse boşalana kadar yardım ediyormuş gibi yapıyoruz. Onun görevlerinden biri, bağışlanan her şeyi kaydetmek ve uygun şekilde dağıtılmasını sağlamak, bu yüzden büyük karton kutuları açmaya ve oyuncakları uzun masanın üzerine koyarak kategorilere ayırmaya başlıyoruz.

Tommy bir kutuyu köşeye bırakır ve Jack onun üzerine bir tane daha koyar. "Bitti!" Tommy gururla duyurur. "Ben tavernaya dönmeliyim. Klipsli tahtanla iyi eğlenceler."

"Teşekkürler!" diye bağıırıyoruz arkasından koşarak uzaklaşırken.

"Clara?" Adımı duyunca dönüp bakıyorum. Jack, az önce açtığı bir kutunun önünde duruyor. Deponun tamamen rastgele bir şey göndermiş olmasından biraz korkarak, kutuyu görmek için yanına gidiyorum.

Alnında çizgiler belirir. "Ne oldu?"

Kutudaki parlak renkli robota işaret ediyor. "Bunlar Davenport oyuncakları."

"Biliyorum. Bütün hafta beklediğim bir bağış teslimatı. Sana söylemiştim."

Kafamda tüm konuşmaları telaşla tekrar ediyorum. Ona oyuncak siparişi verdiğimi söylemiştim. *Eminim* öyle demiştim. Dove'a omzunun üzerinden bakıp kutuyu kapattığında kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "Mağazaya dönmem gerek," diyor sert bir sesle.

"Ne oluyor?" diye soruyorum sessizce, endişem artıyor. Bir cevap almak için çaresizce onun kolunu sıkıyorum. "Konuş benimle."

Şakağıma öptüğü öpücük kısa ve soğuktu. "Bu akşam konuşabiliriz. Gerçekten gitmem gerek."

Tek yapabileceğim onu izlemek. Dove yanıma gelir ve onun kapıdan çıkmasını izler. "Onun sorunu ne?"

Sanki başlangıç noktasına geri dönmüşüm gibi hissediyorum. "Ben." Dove homurdanıyor. "Erkekler. Onu görmezden gel."

Doldurulmuş oyuncakları o kadar kötü saydım ki Dove beni kataloglama seansından kovdu.

Jack'in yanına gitmek, batmakta olan bir gemiye gönüllü olarak adım atıyormuşum gibi hissettiriyor. Kötü bir şeye doğru yürüdüğünü bildiğin, ama ne olduğunu bilmediğin zamanlarda mideni bulandıran o tedirginlik.

Bu yer beni yumuşatıyor çünkü daha önce ateşe girip zarar görmeden kurtulmuştum. Bir erkeğin bana ne söyleyeceği veya sonrasında nasıl hissedeceğim konusunda hiç endişelenmedim.

Ama bu herhangi bir erkek değil.

Ben uzun yoldan dolaşmak yerine dükkana girdiğimde o zaten üst katta. Nancy, merdivenlere kısayol olarak onun atölyesini kullanmam için bana başını sallıyor ve erişimimin iptal edilmediğini olumlu bir işaret olarak alıyorum.

Kapıyı çalar ve onun kapıyı açmasını beklerim, kapının diğer tarafında ne tür bir ruh hali bulacağımı bilemeden. Elf ayaklarıma koşar, Jack'in bacaklarını kuyruğuyla kırbaçlarken yüzünü dizlerimin arasına sokar. "Hey," derim dikkatlice.

"Selam. Bir şey içmek ister misin?"

Onu mutfığa kadar takip edip tezgaha yaslanıyorum. "Tabii. Seni nasıl üzdüğümü gerçekten bilmek istiyorum."

O da mutfağın karşı tarafındaki tezgaha yaslanarak beni taklit ediyor. Aramızda bir mil mesafe varmış gibi hissediyorum. "Beni üzmedin," diyor.

"Ama kızgınsın. Bana bakmıyorsun bile. Çıkıp söyle, Jack. Ben büyük bir kızım, kaldırıabilirim."

"Davenport oyuncakları, Clara." Elini saçlarının üzerinden geçirir, başını hafifçe sallar. "Belediye binamızı lanet Davenport oyuncaklarıyla doldurdun. Bizi mahveden şirket. Oyuncak kampanyası, Fraser Falls'un topluma geri ödeme yapma şansı ve biz onlara *Davenport* oyuncakları veriyoruz."

Soyadımı, dudaklarından çıkarmak istemediği küfür gibi söylüyor. Ben de hiçbir şey söylemeden ona bakıyorum. Anlamak, incinmek ve kızmak arasında kalmış durumdayım.

"Önemli olduğunu düşünmedim, bu hayır işi için. Sana büyük bir oyuncak sevkiyatı geleceğini söyledim, sen de hiçbir şey demedin."

Parmaklarını şakağına sürüyor. Uyandığımda onu öptüğüm yerin tam orası. "Çünkü onları satın aldığını sandım."

"Dalga mı geçiyorsun? Bana para harcamamı istemediğini söylemiştin! Dove'un oyuncak fonu için, tanıdığım tüm kişi ve iş bağlantılarımı kullanarak binlerce dolar topladım. Cidden, hasta çocuklar ya da hiçbir şeyi olmayan çocuklar, *sırf* üreticisi kim diye hediyeless kalacak mı?"

"Olayları basitleştiriyorsun Clara. Ben Adidas'ı tercih ederken senin Nike alman beni rahatsız etmiyor. Bu şirket hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Bu olay internette iyi haber olarak yayınlandığında komşularıma ne diyeceğim?"

"Olmaz. Kimse bilmiyor, siparişı kendim verdim. Yetki almam gerekmedi, Dove dışında kimsenin haberi yok, ben bir şey yapmadan önce ona söyledim." Gülmeden güldüm, parmaklarımla burnumun köprüsünü sıktım. "Bana okyanustaki mikroplastikler hakkında bir ders verdi, sonra ne sipariş edeceğimi seçmeme yardım etti."

"Bu konuda tek üzülenin ben olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Bu, sana büyük bir komplo olmadığını söyleme şeklim. Biz... Çocuklar için en iyisini yapmaya çalışıyordum. Belki de onları satın almalıydım ve bunun için bana kızmanı sağlamalıydım."

"Clara," diye sözünü kesmeye çalışıyor, ama ben izin vermiyorum.

"O bağışların bir kısmında çalıştım. Bazıları tasarım ve inovasyon departmanlarında, bazıları sadece pazarlama kampanyalarında, bazıları da pazar araştırmasında. Bazılarını, lise öğrencisiyken ve perakende sektöründe çalışarak hayatta kalmaya çalışırken, tatil yoğunluğunda depodan defalarca taşıdım. O oyuncaklarla gurur duyuyorum. İnsanları mutlu ediyorlar."

"Bu seninle ilgili değil, yaymaya çalıştığım mesajla ilgili. Hala insanların onlardan alışveriş yapmasını istemiyorum. Hala orada çalışmak için çok iyi olduğunu düşünüyorum."

"Bu yanlış anlaşılma için üzgünüm," diyorum. "Gerçekten üzgünüm. Senin nasıl hissedeceğini yeterince düşünmediğimi tamamen kabul ediyorum. Sadece hasta ve yoksul çocuklara yardım etmeyi düşünüyordum."

Bana sert bir bakış atar, kollarını göğsünde kavuşturur. "Beni önemsiz biri gibi gösteriyorsun."

Ondan kaçınmak için başımı eğip omuz silkiyorum, hırkamın kolunu oynuyorum. "Eğer ördek gibi yürürse..."

Yerdeki ağır adımlarını duyuyorum; çorapları görünüyor. Marketten onun için aldığım kar adamı çoraplar. Parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırıyor, ona bakmam için. "Sana kızgın değilim, bu konuda tartıştığımız için onlara kızgınım."

Başka bir senaryoda bu durum rahatlama hissi yaratabilirdi, ama burada öyle değil. Ortak bir düşmanımız yok. Davenport gibi onun düşüşünü dilemiyorum. Bunun benim de düşüşüm olacağını fark etmiyor gibi görünüyor.

"*Onlar diye* bir şey yok, Jack. Senin yatağına girdiğimde adım ortadan kaybolmuyor," diyorum, sesim yorgun. Her şeyim yorgun. "Kafanda benimle şirket arasında bir ayrım yarattın ve bunu anlıyorum. *Gerçekten* anlıyorum. Olanlar affedilemezdi ve bunu sonsuza kadar şirkete karşı kullanmanı tamamen anlıyorum. 'Gündelik' ve 'şimdilik' demiştik ve ben yakında ayrılacağım..."

"Çünkü videolar kaldırıldı."

En azından artık paranoyak olmadığımı ve aramızda garip bir enerji olduğunu biliyorum. "Çünkü burası benim gerçek evim değil, Jack. Sonsuza kadar burada kalamam."

Gözleri yumuşar. "Gitmeni istemediğimi biliyorsun."

"Belki de tek başımayım ama bir daha birbirimizle hiç konuşmayacağımızı hiç düşünmemiştim. Bir ilişkimiz olmasa bile, en azından arkadaş kalabileceğimizi düşünmüştüm."

"Yalnız değilsin."

"O zaman bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmalısın, çünkü aile şirketimizde ilerlemek istiyorum. Mirasımıza katkıda bulunmak ve tekrar gurur duyabileceğim bir şirket haline getirmek istiyorum. Max muhtemelen bu terfiyi aldı, bu benim için kötü, ama gelecekte başka terfiler de olacak ve..."

Eli yavaşça yüzünden çekildi. "Ne terfisi?"

"İnovasyon bölümünün başına terfi. Yıllardır bunun için çalışıyordum ama kardeşim yüz yüze görüşmek istiyor, sanırım terfiyi alacağını söyleyecek."

"Yani buradayken başından beri bir planın mı vardı? Hiçbir şeyi kanıtlamakla ilgisi yoktu? Terfi almakla ilgiliydi." Sesi sert ve soğuk. Zaten iki adım geri çekilmiş. "Sen inanılmazsın Clara."

"Bunu olduğundan farklı bir şeye dönüştürme, Jack. Beni yine kötü adam yapma."

"Bunu kendin çok iyi yapıyorsun zaten."

İşlerin daha da kötüye gitmesini istemiyorum, ama öfke içimi yakıyor. "İşim ve ailem hakkında konuşmama izin vermiyorsun, ama işim ve ailem hakkında bir şey bilmediğin için öfkelenmeye cüret ediyorsun? İşim için burada olduğum hiç bir zaman sır değildi, Jack."

"Hayır, burada kimi temsil ettiğini hep biliyordum ama bunun sana ne kazandırdığını fark etmemiştim. Bunca zamandır sana, onlar için çalışmak için fazla iyi olduğunu söylüyordum, ama sen iyi işlerini merdiveni tırmanmak için pazarlık kozu olarak kullanıyordun. Bu, olayı farklı bir açıdan gösteriyor, sence de öyle değil mi?"

Kalbim durduğunda sadece benim hissedebileceğim bir gümbürtü duyulur. "Burada durup senin benimle böyle konuşmana izin vermeyeceğim. Bana hep kendimi savunmamı söylüyorsun, ben de tavsiyeni dinleyeceğim. Kariyerimle ilgili kararları *ben* veririm ve kendim için daha fazlasını istemek, Fraser Falls'a yardım etmek için ne kadar çok çalıştığımı değiştirmez." Hiçbir şey söylemiyor. "Sanırım burada kalmamın bir anlamı yok."

"Sanırım hayır." Tezgaha yaslanıyor ve başladığımız yere geri dönüyoruz. Her şeyin zıt tarafları.

"Bu kasabada, senin dünyanda geçirdiğim kısa süre boyunca gerçekten çok mutlu oldum." Ne yapacağımı bilmediğim için mutfakta duruyorum. Ona veda etmek için sarılmak istiyorum, daha çok ağlamak istiyorum, ama ikisini de yapmıyorum. "Teşekkür ederim."

Jack bana kalmamı söyleyecekmiş gibi görünüyor. Yüzünde, belki de benim hayal ettiğim bir pişmanlık belirtisi belirliyor. Ama söylemiyor.

Maggie'nin evine dönüp valizlerimi topladıktan sonra ağlamaya başlıyorum.

Bölüm 39

JACK

Kendimi paranoyak ya da utangaç bir insan olarak tanımlamam, ama bugün insanlar benden kesinlikle kaçınıyorlar.

Elf'i gezdirirken yanlarından geçerken normalde durup nazikçe sohbet eden komşularım, Bliss'te kahve sırasındayken Flo, biraz eğri görünen bir şeyin yanından geçerken Arthur.

Bugün kış olmasaydı ve onlar etrafta olsaydı, cırcır böceklerinin sesini duyabilirdim.

Tamamen sessizlik.

İlk başta hoşuma gitti; sürekli dikkatimi dağıtan şeyler olmadan tüm programım daha hızlı ilerliyor. Zaten dün geceyi kafamda tekrar yaşamaktan kendimi uzaklaştırmaya çalıştığım için minnettarım. Ama öğleden sonra geç saatlerde, huzursuz hissetmeye başlıyorum. Atölyede kimse beni bir istekle rahatsız etmedi.

En tuhaf olanı, kimse Elf'i okşamak için durmadı ve o da beni görmezden gelerek benden şahsen sorumlu tutuyor. Ona kasaba toplantısına gitme zamanının geldiğini söylediğimde, bir milim bile kıpırdamıyor.

"Seni burada bırakacağım," diyorum yüksek sesle, sanki marketten çıkarken uslu durmasını sağlamaya çalıştığım bir çocukmuş gibi. "Sen olmadan gidiyorum. İzle..."

Ön kapıyı açıyorum ama o hala kıpırdamıyor. Clara artık burada olmadığı için köpeğimin bana kızgın olup olmadığını merak ederek kendimi kaybediyormuşum gibi hissediyorum. O akıllıdır, ama *tartışmayı dinleyip kin tutacak* kadar akıllı olmadığına eminim. "Son şansın, Elfy..."

Bugün kasaba bile farklı geliyor. Gri gökyüzü, karla kaplı zemini donuk gösteriyor; ağaçların ışıkları sönük. Parlaklık azalmış, ben de dahil.

Ben geldiğimde belediye binası zaten doluydu, insanlar ayakta konuşuyorlardı ama içeri girdiğimde kimse bana bakmadı. Arkada durup, kolayca çıkabileceğim bir yere oturmaya hazırlandım. Aralık ayında toplantılar genellikle çabuk biter ama yine de gidiyorum çünkü burada kendimi savunmazsam, sonunda benden daha uzun bir yapılacaklar listesi ile kalırım.

Oturmak üzereyken, odanın diğer ucundan "Sen!" diye bir ses duyuyorum. Sesin geldiği yeri arıyorum ve Dove'un doğrudan bana doğru geldiğini görüyorum. "Seni inatçı, dik başlı adam! Seni öldürebilirim, Jack Kelly."

Parmağı göğsüme saplanır ve Luke onu belinden geri çeker. "Senin neyin var be?"

Dove'un yüzü inanılmaz bir ifadeye bürünür. "Benim neyim var? Senin neyin var!"

Flo onun yanında belirir, Luke'u itip Dove'un omzuna kolunu atar. Dove'un arkasından bana "Üzgünüm" der ve toplantıya katılan kalabalığın içinde kaybolur. Onu suçlayamam, ben de aynısını yapardım. Flo iç çeker. "Dove Pierce, halka açık yerlerde bağırmaı kes."

"Ama o..."

"Ne yaptığını biliyorum," diyor Flo. "Ama sesini alçaltmalısın." Flo'nun sesi ve keskinliği, "Ve o harika kadını gözyaşları içinde evine gönderirken ne halt ettiğini bilmek istiyorum," diye eklediğinde aniden yükseliyor.

Artık paranoyak olmaktan endişelenmeme gerek yok galiba.

Dove derin bir nefes alır, kendini toparlarken göğsü genişler ve daralır.

"Öğleden sonra bir kamyon geldi ve Clara'nın bağışladığı oyuncak kutularını geri aldı." Davenport oyuncakları olmadan oyuncak kampanyasının devam etmesi benim istediğim şeydi, bu yüzden neden kendimi bu kadar kötü hissettiğimi anlayamıyorum. "Neden bu kadar çelişkili görünüyorsun, sonuçta istediğin buydu."

Dove Pierce'ı hayatı boyunca tanıyorum ve bana hiç böyle konuşmamıştı. Onu bu kadar kızgın gördüğüm tek zaman, hamile olduğunu öğrendiğinde Luke'a kızdığı zamandı.

"Oyuncakları yenileriyle değiştireceğiz," diyorum kendinden emin bir şekilde. Bir yolunu bulacağım. Clara'nın yaptığı gibi herkese e-posta göndereceğim. Bunun için çaba göstereceğim.

Flo, Dove'un omzunu sıkıyor ve ben ateş hattında olmasaydım, onların birleşip beni susturmaya çalıştıkları için kafam karıştırdı. "Clara onları çoktan değiştirdi, Jack. Hafta sonu gelmelerini bekliyoruz. Kendi parasıyla satın aldığı için özür diledi, bize para saçtığımızı düşünmememizi umduğunu söyledi. Çocukları hayal kırıklığına uğratmadan, neden olduğu acıyı gidermenin bir yolunu bulamadı."

"Ve şimdi onları tekrar kataloglamak zorundayım," diyor Dove, öfkeyle. "Oysa başından beri hiçbir sorun yoktu! Onlara para vermedik ki! Onları bedavaya aldık!"

Göğsüm sıkışıyor, içime doğru kıvrılıyor. "Terfi için buradaydı."

"Biliyoruz," diyorlar hep bir ağızdan. "Bu hiçbir zaman sır değildi, Jack."

"Ona işini bırakmasını söyledim," diyor Maggie, Flo'nun yanındaki yere otururken. "Babası korkunç bir adama benziyor. Burada işleri düzeltsen bile ona terfi vereceğine inanmıyordum."

Dove başını sallar. "Ben de ona işi bırakmasını söyledim, o kadar iyi bir insan ki orada çalışmaya uygun değil. Kendi aile mirasını kurmasını söyledim. İsteddiği gibi şekillendirebilir. Onlara bağlı olması gerekmez."

"Ben de ona Saint-Tropez'de margarita içip işini dert etmemesini söyledim, çünkü bu onu erken yaşlandıracaktı," diye ekliyor Flo. "Babası zaten kardeşini daha çok seviyor. Neden kırıksıklıklar oluşsun ve ikinci planda kalsın ki?"

Onlar düşüncelerini ve fikirlerini paylaşmaya devam ediyorlar. Bu arada ben ayaklarımın altından halı çekilmiş gibi hissediyorum. Nasıl oluyor da hepsi biliyor da ben bilmiyorum diye sormak istiyorum, ama cevabı biliyorum çünkü Clara dün gece bana bağırarak söyledi.

Ona işinden ve ailesinden bahsetmemesini söylemiştim.

"Mesele hala geçerli. Buraya gizli amaçlarla geldi. Bize iyilik yapmak istemesi dışında başka amaçları da vardı. Kendi çıkarlarını düşünüyordu ve ben onun beni kandırmasına izin verdim."

Flo başını sallıyor ama benimle aynı fikirde olmadığını biliyorum. Anlamak üzereyim. "Videoları silmem için beni ikna etmen için sana yalvardı mı? Bu konuyu açıp sana baskı yaptı mı? Davenport'u affettiğini belirten bir açıklama yapmanı mı istedi?"

"Hayır."

"Hayır, yapmadı," diyor Flo kesin bir şekilde. "Çünkü Clara Davenport, senin onu gösterdiği gibi bir kötü adam değil ve hiç olmadı. Ve şimdi gitti, muhtemelen bir daha geri dönmeyecek, muhtemelen yaptığı hiçbir şeyin senin için yeterince iyi olmadığına inanarak."

"Bu doğru değil," diye itiraz ettim. "Ona daha iyisini hak ettiğini söyledim."

"Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?" Dove gözlerini devirerek diyor. "Vazgeçiyorum. Sen onu hak etmiyorsun zaten."

"Neyi kaçırdım?" Tommy arkamda belirir ve hiç bu kadar rahatlamamıştım.

Dove güldü. "En iyi arkadaşın tam bir pislik, bu haber sana yeter mi?"

Flo ona küfür ettiği için bağırmadan önce onu itip geçer ve yan odalardan birine kaybolur. Onu, Maggie'yi ve Flo'yu görebilmek için doksan derece dönerim.

"Harika," diye mırıldanır Tommy, "önemli bir kasaba işi için buraya kadar gelmiş olmaktan çok memnunum."

Ona yan gözle bakarım. "Bağırılan sen değilsin."

"Ne yaptın? Clara nerede?" der, tanıdık kızıl saçlı kafayı arar. Flo ve Maggie'ye bir bakış atar, sonra bana anlamlı bir şekilde bakar. "Bazen çok berbat birisin, tanrım. Ah! Küfür ettiğim için özür dilerim, Bayan Flo, ama bunu duyması gerekiyor. Bunu yapacağını biliyordum, Jack. Neden hep kendini cezalandırmak zorundasın? Tanrı aşkına, bir kez olsun mutlu ol — ah!"

Flo'nun onu sıkıştırması bile bana gerçeği söylemesini engellemediğine göre, Tommy'nin düşüncelerini olduğu gibi kabul edebilirim. "Kendimi cezalandırmıyorum."

"Cezalandırıyorsun," diyor Tommy yumuşak bir sesle. "Bu yeni bir şey değil, ergenlik çağımızdan beri bunu yapıyorsun. Davenport taklit bebeklerini duyurduğundan beri kendine karşı daha da sert davranıyorsun sanki. Kendin ve yarattığın şey için bir dakika bile üzülmedin, herkesin adına öfkelenmeye başladın, oysa biz senin ve başardığın her şey için üzülüyorduk."

Flo başını sallar. "Ben de daha iyi ifade edemezdim, Thomas. Onlar olmasaydı, başkası olurdu. İnsanlar ticarette sürekli sihir çalmaya çalışır, ama sadece senin yapabileceğin şeyi çalamazlar."

Şu anda bana çok kızgın olan ve çok sevdiğim insanlara ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Neyse ki Arthur sahneye çıkıyor ve eBay'den satın aldığı tokmağı vuruyor.

Odanın arkasına oturuyorum, böylece gündemde benimle ilgili bir konu çıkarsa kaçabilirim. Dove ve Flo'nun bana kızmasını dinlemek bir şey, ama bütün kasabanın tepkisiyle başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

"Bugün toplantı kısa olacak, millet. Talepler ve önerilerle başlayacağız, ardından yaklaşan etkinlikler ve güncellemelerle devam edeceğiz ve iyi haberlerle bitireceğiz. İlk sırada..." Arthur listesini kontrol eder; dikdörtgen gözlükleri burnunun ucundan neredeyse düşecek. "Donald."

Donald en sevdiği Area 51 tişörtünü giyerek ayağa kalktığında, heyecanla telefonuma uzanıyorum. Ancak bu heyecan kısa sürüyor, Clara'ya mesaj atmak istediğimi fark edince yerini boşluk hissi alıyor. Clara burada geçirdiği tüm zaman boyunca Donald'la tanışmak istiyordu. Donald o kadar zor ulaşılır biriydi ki, Clara onu ilk kez ağla gördüğünde onu hayal ettiğini düşünmeye başlamıştı.

Arthur, Donald'a baz istasyonlarının kaldırılması için talepte bulunmayacağını söyler ve Donald öfkeyle oradan ayrılır.

"Tommy, aynı talebin yoksa sıra sende."

Tommy dizüstü bilgisayarıyla sahneye çıkar ve ben sandalyemde biraz daha dik otururum. Orada ne yapıyor? "Baz istasyonları benim için sorun değil, teşekkürler," der ve dizüstü bilgisayarını eski projektör sistemimize beceriksizce bağlar.

Arkasındaki ekranda bir sunum belirir. "Muhtemelen hepiniz ne hakkında konuşmak istediğimi biliyorsunuz, ama sizden isteğimi yeni bir bakış açısıyla değerlendirmenizi rica ediyorum. Paylaşmak istediğim bir sunumum var, ardından sonuna doğru sorularınızı yanıtlayabilirim."

İlk slayt, terasının genişletilmesinin nasıl görüneceğini göstermek için yaptığım bir eskizin resmi. Ona bir kopyasını verdiğimi sanmıyorum. Bir sonraki sayfaya tıklayarak, karlılık, kamuoyu algısı ve tekrar gelen ziyaretçilerin faydalarını özetliyor. Slaytları ayrıntılı ve kapsamlı ve olası dezavantajları gösteren bir sonraki slayta tıkladığında, bunların hiçbirinin kasabayı etkilememesi için önerdiği önlemleri sunuyor.

"Eklemek istediğim bir şey daha var: geri çekilebilir tavan ve duvarlar." Dış terası olan diğer barların resimlerini gösteriyor; birinde

şeffaf cam duvarları ve çatısı ve ısıtıcı gibi görünen şeyler var. "Fraser Falls o kadar güzel ki, insanlar çok soğuk olsa bile manzarasının tadını çıkarabilmeliler. Terası kapatabilmek, kış boyunca daha fazla müşteriye hizmet sunmamı sağlayacak."

Bazı rakamlar ve grafiklerle ve dinleyen herkese teşekkür eden bir slaytla sunumunu bitirir.

Tommy'nin bunu planladığını ve bana söylemediğini inanamıyorum. Eğer bu fikre zaten ikna olmamış olsaydım, şimdi ikna olurum. Arthur hala düşünüyormuş gibi görünüyor ve kaşlarında beliren kırısklığa bakılırsa muhtemelen biraz şüpheli. "Toplantıdan sonra konuşabilir miyiz, Tommy? Birkaç sorum var ama bu çok umut verici görünüyor."

Tommy uzun zamandır bu kadar mutlu görünmemişti. Dizüstü bilgisayarını çıkardı ve sahneden atladı. "Tabii. Herkese teşekkürler."

Arthur listesini kontrol ediyor. "Luke?"

Luke ayağa kalkar ve kardeşi az önce sergilediği performansa benim kadar şok olmuş görünür. "Benim tarafımdan pek bir şey yok. Noel ağacı çiftliği için yeni bir web sitesi yaptırıyorum. İnsanlar ziyaret saatlerini seçebilecekler, böylece trendleri görebilir ve personel planlamasını daha iyi yapabilirim. Bu, trafik akışına yardımcı olacak ve bu bilgileri diğer işletmelerle paylaşmaktan mutluluk duyuyorum. E-posta pazarlamasını tanıtacağım ve belki hedefli reklamlar deneyeceğim. Bu alanı takip edin."

Yeniden oturdu ve Arthur listesine devam etti. Winnie herkese ne kadar meşgul olduklarını ve postayla gönderilebilen çiçeklerinin çok iyi gittiğini söyledi. Sırada Dove vardı.

"Dove & Friends büyük bir bağış aldı ve ben bu bağışı çiftliği iyileştirmek için kullanacağım. Böylece hayvanlar daha rahat edecek ve mümkünse daha fazla kurtarma operasyonu gerçekleştirebileceğim. Oyuncak kampanyası şimdiye kadarki en iyisi," diyor, ancak sesinden pek mutlu olduğu anlaşılmıyor. "Önceki yılların toplamından daha fazla bağış topladık ve rekor sayıda oyuncak bağış aldık. Bana bunları paketlemede yardım edecek boş vakti olan varsa, çok sevinirim."

"Teşekkürler Dove. Neredeyse bitti millet. Jack, sıra sende."

Ne? "Bir hata olmalı, Arthur. Ben adımlı yazmadım."

Klipboardunu burnunun dibine getiriyor. "Bebek yapım sürecindeki değişiklikleri tartışmak için yazıyor."

Flo ve Dove ikisi de bana dönüp bakıyorlar. "Kesinlikle katkıda bulunacak bir şeyim yok," diye ısrar ediyorum.

Dove homurdanır ve tekrar öne döner. Flo bana sıkı bir gülümseme atar ve yavaşça arkasını döner. "O zaman devam edelim!" der Arthur neşeyle.

Arthur kasabada yapılacak etkinliklerden bahsederken ben dalıp gidiyorum. Adım geçiyor ama kafamı bile kaldırmıyorum; Noel Baba mektuplarıyla ilgili bir şey sanırım. Önümüzdeki birkaç hafta içinde olacak her şey, tanınırlığımızı artıracak, ziyaretçileri çekecek ve onların para harcamalarını sağlayacak. Tıpkı Clara'nın istediği gibi.

Arthur iyi haberler bölümüne başladığında gerçekten midem bulanıyor. Bahsettiği her şeyi Clara'nın dolabının duvarına asabilirim. Onun üstlenmediği şeyler bile. Luke'un kendi başına yeni bir web sitesi kurması imkansız ve Tommy benim haberim olmadan benim evimdeki bir fotoğrafla tam bir sunum yapamazdı.

Böyle mi olacak? Her şeyde ve herkeste onun dokunuşunu hissetmek mi? Konuşmalarda onun adı geçtiğinde insanların bana bakması mı? Onun beni takip eden bir hayalet olduğunu hep söylemişimdir ve bunun ne kadar doğru olduğunu yakında öğreneceğim galiba.

Onu uzaklaştıran benim, bu yüzden sanırım bunu hak ediyorum.

İstemesem de toplantıdan ayrılmıyorum; sonuna kadar kalıyorum, hatta Flo ile Main'e geri yürümek zorunda kalmamak için oyalanıyorum. Tommy koridorda zıplayarak geliyor, neredeyse dizüstü bilgisayarını odanın öbür ucuna fırlatıyor. Sırtıma vuruyor. "Evet dediler! Lanet olsun, evet dediler!" diye fısıldıyor, sessiz ses tonunun izin verdiği kadar yüksek sesle. Arthur'un onu duymadığından emin olmak için omzunun üzerinden ona bakıyor.

"Tebrikler dostum. Orada kendinle gurur duymalısın."

"Bunu kutlamalıyız!" diyor, ama ben onun enerji seviyesinden daha uzak olamazdım. Ama o benim en iyi arkadaşım ve açıkçası, ortam değişikliği iyi gelebilir. "Nereye gidelim?"

"Fraser Falls dışında bir yere."

Bölüm 40

CLARA

Göğsümde keder gibi hissettiren boş bir delik var.

Sanki benden bir şey alınmış gibi, doğru düzgün veda edilmeden, ve pişmanlıklarla ve keşke farklı yapsaydım dediğim şeylerle doluyum. Keşke söylemiş olsaydım dediğim şeyler, keşke görmüş olsaydım dediğim şeyler, keşke tekrar konuşmuş olsaydım dediğim konuşmalar var.

Ama artık bitti. Boş dairemde, kalabalık şehrimde, önemli işime geri döndüm. Aslında bugün önemli işimi yapmıyorum, çünkü profesyonel kariyerimde ilk kez hastalık izni aldım. Geleneksel anlamda hasta olmayabilirim, ama işyerinde birisi bana izin nedenimi sorduğunda kendimi hasta hissediyorum.

Fraser Falls'a aşık olduğumu ofisteki arkadaşlarıma nasıl söyleyebilirim? Bu kasabanın eski moda cazibesi ve sevimli komşuları. En isteksiz sakinler arasında bile hissedilen birliktelik duygusu. Heyecanın yayılma şekli. Mr. Worldwide adında bir restoran var ve ben dört kez Mr. 305 dedim ama kimse şakayı anlamadı, hepsi sadece nazıkçe gülümsedi.

Ama dediğim gibi, artık bitti.

Cep telefonum yine yanıyor ama ben görmezden geliyorum. Herkese e-postalarımı kontrol etmeyeceğimi ve iş sorularına cevap veremeyeceğimi söyledim ama şu ana kadar dört kişi bana mesaj attı ve aradı, ölümün eşiğinde olup olmadığımı öğrenmek için.

Max iki kez aradı, sonra annemin ona benim evde olduğumu söylediğini ve öğle yemeğine çıkmak isteyip istemediğimi soran bir mesaj attı. Ona hasta olduğumu söyleyen bir mesaj attım ve cep telefonumu artık beni rahatsız etmeyeceği kanepenin diğer ucuna attım. Bu durum iki dakika sürdü, sonra

yanıma geri aldım, çünkü cevaplamak isteyebileceğim bir arama gelebilir diye.

Tanrım, depresif bir kaltak olmak bana yakışmıyor. Somurtup yemek yemekten başka ne yapacağımı bilmiyorum. Gündüz televizyon programları kalitesini kaybetti ve Bay Seksenler Perm'in öğleden sonraları da Phil Collins dinlemeyi sevdiğini öğrendim.

Yürüyüşe çıkabilirim ama Aralık ayında şehirde bir yere gitmek, jöle içinde yürümek gibi. Turistlerin sayısının farelerin sayısını aştığı tek zaman bu olabilir. Fraser Falls'a daha fazla ziyaretçi gelmesini dilemekten, insanların evde kalmasını dilemeye geçmem çok komik. Böylece Sweetgreen'den huzur içinde yemek alabilirim.

Kapı zilim çaldığında aklıma ilk gelen şey yemek olur ve dışarıdan yemek sipariş edip unuttuğumu merak ederim. Kapımın önünde duran kadın bir torba yemek tutuyor ama bu kesinlikle benim sipariş ettiğim bir şey değil.

"Vay canına, berbat görünüyorsun," diyor Honor, beni baştan aşağı süzerken.

Başımı kapıya yaslarım. Soğukluk, uyandığımdan beri başımda hissettiğim hafif ağrıyı hafifletir. "Neden arkadaş olduğumuzu bana tekrar hatırlatır mısın?"

Kahverengi kağıt torbayı kaldırıyor. "Çünkü sana domates çorbası ve kızarmış peynirli sandviç yapmak için malzemeler getirdim."

Onun önünden çekilip içeri girmesine izin veriyorum. "Evet, bu benim için yeterli bir neden. Seni özledim."

Beni sıkıca kucaklar. "Senin sadece telefonumun ekranında yaşayan biri olmadığınızı inanamıyorum."

Benim alanımda başka birinin olması bana hemen rahatlık veriyor. Yalnız yaşamaktan memnun olmaktan, dairemdeki her gıcırta ve iniltiyi dinlemeye ne kadar çabuk geçtiğime inanamıyorum. Burası çok soğuk ve boş geliyor ve şu anda keşke satın almasaydım diyorum.

"Neden bu kadar mutsuz görünüyorsun, anlatacak mısın?" diyor, çantadan çorba kabını çıkarırken. Duvardan bir ızgara tavası alıp ocağın üzerine koyuyor. "Uzun versiyonunu dinlemek isterim. Benim gidecek bir yerim yok ve senin de bunu konuşmaya ihtiyacın var gibi görünüyor."

Kahvaltı barında oturup çenemi ellerimin üzerine dayıyorum. Honor, yemek pişirmeyi ve dinlemeyi aynı anda yapıyor, Jack'le uğraştığımı söylediğimde gözleri fal taşı gibi açılıyor. Hızlıca konuyu geçip, herkesin kalbini kazanma planım gibi, onun zaten duyduğu şeyleri tekrar özetliyorum.

Tartışmaya vardığımda kızarmış peynirim hazırdır. Ona onun söylediklerini, benim söylediklerimi, sonra ne kadar ağladığımı anlatırken ekmeğin köşesini ısırırım. Vedadan çok bir teslimat gibi hissettiren, çok kısa süren ziyaretler. Eve kadar yol boyunca hissettiğim utanç.

Sonunda işimi bitirdiğimde, "O bir pislik, bunu biliyorsun, değil mi?" diyor. "Kızgın bile olmayan insanlar adına kızgın. Bu ne demek oluyor?"

Omuz silkiyorum. "Herkesi korumak onun görevi olduğunu düşünüyor. Koruyucu ve yardımsever bir komşu olan büyükbabasından miras kalan bir görevi üstleniyor. Babası güvenilmez biriydi ve Jack ergenlik döneminde sorunlu bir çocuktü, şimdi de bu *yükü*, bir suçluluk duygusu gibi taşıyor ve *kimse* onu durdurmuyor."

"Boktan bir babanın davranışlarını telafi etmek için onların dedesi olmaya çalışmak. Bunu daha önce nerede duymuştum?" Honor, benim fark etmemi beklermiş gibi bana bakıyor. Ne demek istediğini anlıyorum, ama bunun aynı şey olduğunu hiç sanmıyorum. "Hadi ama Clara. İkinizin birbirinize çekilmesinin sebebi, farklı yazı tiplerinde aynı kişi olmanız olduğunu düşünmüyor musun?"

Kafamı sallıyorum. "Gerçekten öyle düşünmüyorum. Öncelikle, onun gibi yanlış sonuçlara varmam."

"Oh, gerçekten mi? Max'in senin terfini nasıl aldığını düşündüğünü biraz daha anlat bana."

Ekmeğimin kabuğu artık tabağımda bir yığın kırıntıdan ibaret. "Aynı şey değil. O, başkalarının iyiliği için her şeyi askıya alıyor, çoğu zaman kendi zararına."

Honor'un mükemmel şekilde şekillendirilmiş kaşları kıvrıldı. "Sürtük, sen daha yeni, senin bile ait olmadığın bir kasabayı kurtarmak için lanet olası bir yerin ortasına taşındın. Her şeyi askıya almak bu mu? Bu tartışmayı kazanamayacaksın, seni çok iyi tanıyorum ve sana söylüyorum."

Sen ve o adam aynı hamurdan yapılmışsınız. Sadece işleri farklı şekilde hallediyorsunuz.

"Evet, işleri bir pislik gibi hallediyor."

Sadece geçici, bağlanmadan eğlenmek için yapılan bir şey yüzünden bu kadar üzölmek aptalca geliyor. Oraya gitme amacımı gerçekleştirdiğim için başka hiçbir şeyi umursamamam gerekiyor. Videoların kaldırılmasını sağlayarak hem kasabaya hem de şirkete yardım ettim.

Hedefime ulaştığım için hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım.

Honor bana bir bakış attı. Yıllarca süren dostluğumuzdan tanıdığım bir bakıştı.

Bu, bana duymak istemediğim bir şey söylemek üzere olduğı anlamına geliyor. "Onunla yatmaya başladığında, senin işin hakkında ne düşündüğünü biliyordun. Onun hiçbir şey duymak istememesinin çocukça olduğunu mu düşünüyorum? Evet, öyle düşünüyorum. Oyuncaklara verdiği tepkinin adil olduğunu mu düşünüyorum? Belki birazcık."

Honor, benim hatalı *olduğum* yönündeki korkumu rahatça doğrulayarak, berbat bir günün üzerine tuz biber ekmiş oldu. "Dalga geçiyorsun."

"Bunu söylemekten hoşlanmıyorum."

Midemde rahatsız edici bir endişe hissi yerleşirken tüylerim diken diken oldu. "Ne yapmam gerekiyordu? Onları satın almamalı mıydım? Çocukları mahrum bırakmalı mıydım?"

"Anonim olarak bağış yapabilirdin, bebeğim. Senin yaptığını anlarlardı ama ne yapabilirlerdi ki? Anonim olan anonimdir. Aile şirketinin sattığı oyuncaklarla gurur duymak normal, ama bence gerçekten düşünseydin, bu tepkiyi tahmin edebilirdin."

"Ve son yıllık değerlendirmede, sorunlar ortaya çıkmadan önce çözmede iyi olduğum yazıyordu. Nerede?"

"Dinle, bence sana terfin hakkında konuşma şekli doğru değildi. Bunu bilmemesi onun hatası, sorsaydı sana söyledin, değil mi?" Başımı sallıyorum. Bu hiçbir zaman sır değildi. "Ama Davenport oyuncaklarının ürününü çaldıktan sonra binlerce dolarlık oyuncak göndermesinin vereceğı mesajdan endişe duymasını anlıyorum. Sana yalan söylemediğimi biliyorsun, duymak istemediğın şeyler olsa bile."

"*Ama diğer herkes bununla bir sorunu yoktu*" demek istiyorum, ama Davenport'un ihaneti Jack'i diğerlerinden daha fazla incittiğini

Bu onun tasarımıydı, işin çoğunu o yaptı ve küçük işletme programı konusunda kendisiyle iletişime geçildi.

"Bütün bunlar iki oyuncak bebek için," diyorum, Honor'un en başında bana söylediği şeyi tekrarlayarak.

"Neden Evie bebeğini ortadan kaldırmıyorlar, anlamıyorum. Fraser Falls'taki bebeğe kıyasla çok ucuz görünüyor. Adı Holly miydi? Paloma'nın o kadar çok oyuncağı var ki. Clara bebeği her zaman en sevdiği oyuncak olacak, bu çok açık."

Bugün ilk kez gülümsüyorum. "Çünkü zevki iyi. Keşke yapsalar ama yapmayacaklar. Para kazandırıyorsa kalır. Kimi incitirse incitsin."

Ne zaman "*biz*" yerine "*onlar*" demeye başladığımı bilmiyorum. Davenport markasıyla her şeyden zihinsel olarak kopmuş hissediyorum. Boğazımı temizliyorum. "İş yerinde takdir edildiğimi sanmıyorum."

Honor, kızarmış peynirli sandviçini çiğnerken eliyle ağzını kapatır. "Yıllardır sana bunu söylüyorum. Sen takdir edilmiyorsun. Tutkulu olduğun bir departmanda çalışmak için farklı departmanlarda bu kadar çok engeli aşmak zorunda kalmanın normal olduğunu düşünmüyorum. Çocuk oyuncakları yapmak için neden kriz yönetimi bilmek zorundasın ki?"

"Muhtemelen babamın bana tasarım yerine işletme okumamı istemesi gibi bir nedenden dolayı." Tabağımı kenara itiyorum, iştahım birdenbire kayboluyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Honor ellerini peçeteyle siler ve ağzını silerek, "Seni mutlu eden şeyi bulmalı ve hayatın buna bağlıymış gibi ona sıkı sıkı sarılmalısın. Belki de Fraser Falls'a geri dönüp bu konuyu tamamen kapatmalısın" der.

"Evet, bu kesinlikle yapmayacağım bir şey. Ben yokken Jack bir dirgen almış olabilir. Hey, ıssız bir yerde büyük bir arazi satın alayım mı, Paloma ile orada yaşayabiliriz? Sen de internette insanlarla kızarıklıkları ve benzeri şeyler hakkında sohbet eden hemşirelerden biri olabilirsin. Ben de aklımı kaçırmışım gibi hissettirmeyen bir iş kurarım."

Honor tiksinişmiş görünüyor. "Hayalimdeki hayatta benim bir işim yok. Senin hayallerinde çalışıyor olman senin için endişe verici olmalı. Ben senin şeker bebeğin olacağım."

Komik olan şey, hayallerimde bile hala Davenport'ta bir şekilde çalıştığımı söylememem. Eskiden yüksek katlarda muhteşem bir manzara vardı ama şimdi daha çok şirin bir kasabadaki Davenport Oyuncak Mağazası franchise'ı gibi görünüyor.

Telefonum yanımda yanıp söndüğünde kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Yine Max arıyor. "Kardeşim buluşmak için sürekli arıyor."

"Cevap ver," diyor Honor.

"Bugün daha fazla hayal kırıklığına dayanabileceğimi sanmıyorum."

Honor gözlerini devirir. "Telefonu aç ve dramatik davranmayı bırak."

Sert sevgi, siz onun muhatabı olmadığınız sürece kulağa hoş gelir.

"Merhaba," diyorum, cep telefonumu kulağıma götürerek.

"Her zaman bu kadar ulaşılması zor muydun yoksa aramalarımı mı engelliyorsun?" der, nefesi kesilmiş gibi.

"Ne yapıyorsun?"

"Spor salonundayım. Konuyu değiştirme. Neden benden kaçyorsun?" diye soruyor. Vay canına, keşke ben de ona karşı onun bana karşı olduğu kadar açık olabilsem. "Biliyorum."

"Hastayım." Honor yine gözlerini devirdi. Her yönden saldırıya uğruyorum, tanırım.

"Saçmalık, Clara. Yarın ofise gitmeden önce kahvaltıda buluşalım. Sana yeri gönderirim."

Küçük kardeşim tarafından yetişkin olmaya zorlandığımı inanamıyorum. Hayatım gerçekten berbat bir hal alıyor. "Tamam. Yarın görüşürüz."

Max aramayı sonlandırdı ve ben de telefonumu tezgahın üzerine koydum. Honor eline yaslanmış, kendini beğenmiş bir ifadeyle bakıyordu. "Ee, o kadar da kötü müydü?"

"Evet," şımarık bir çocuk gibi mırıldanıyorum.

Honor gülümser ve yemeğimi bana geri iter. "Şimdi sus ve yemeğini ye. Bu hafta ailenle baş başa geçireceğin uzun zaman için enerjiye ihtiyacın var."

Bölüm 41

JACK

KUTLAMA PLANI şehir dışına çıkıp Luke'un evine kadar gittik.

Luke'un evi, bir gün sahip olmak istediğim her şeye sahip. Arkada kocaman bir arsa, büyük pencereler, yüksek tavanlar ve ön tarafta bir veranda. Ağaç çiftliğini ve Dove'un komşusu olmayı sürdürebilir, ama geri kalan her şeyi seviyorum. Elf'e oynaması için büyük bir bahçe vermek isterdim, ama benim evim çok küçük ve zaten çok sessiz. Büyük bir evde tek başıma yaşayabileceğimi sanmıyorum.

Bu da demek oluyor ki, burada takılmaktan pek hoşlanmıyorum ve dürüst olmak gerekirse, nereye gidersek gidelim eğlenebileceğimi sanmıyorum. Veranda olsun ya da olmasın, kutlayacak bir şeyim yok gibi geliyor.

Tommy, matematik ödevini yapan Sailor'ın karşısındaki yemek masasına oturur ve dizüstü bilgisayarını açarak yenileme planını yapmaya başlar. Hâlâ gerçek bir planlama izni alması gerekiyor, ama inan ya da inanma, Arthur'u ikna etmek daha zor. Kendisi için özel olarak yaratılmış olan belediye başkanı rolünü çok ciddiye alıyor. Sailor'ın matematik öğretmeni olan asıl işinden daha ciddiye alıyor.

"Annen sana kızgın," diyor Sailor, ben yanına oturmak için sandalyeyi çekince.

İç çekip başparmağım ve işaret parmağımla gözlerimi ovuşturuyorum. "Annen sıraya girmek zorunda, evlat."

"Sana bencil pislik dedi," diyor Sailor neşeyle, kağıdına bir kesir yazarken.

"Hey," Tommy masanın diğer tarafından sertçe seslenir. "Baban küfür ettiğini duymasın, yoksa üzülür."

"O sürekli küfür ediyor. Dün bu kaba adam onunla tartışmaya çalıştı ve sonra babam ona bir pislik dedi..."

Elimi ağzına kapatıyorum. Onun doğduğunu hatırlıyorum. Sayamayacağım kadar çok kez bezini değiştirdim. Bir keresinde randevumdan beş dakika önce gömleğime süt kusmuştu. Küfürlü kelimelerin ne olduğunu bilecek kadar büyüdüğünü bilmeme gerek yok.

Tommy eliyle ağzını kapatarak gülmemeye çalışıyor. Ciddi görünmeye çalışırken kaşlarının arasında iki çizgi belirliyor. "Bu kötü bir davranış, Sailor. Bir dahaki sefere Pastor Akinola'yı gördüğünde ona söylemelisin. Belki o, babana hangi kelimeleri kullanması ve kullanmaması gerektiğini öğretir."

Sailor'ın ağzını bırakıyorum ve o bana tiksintiyle bakıyor. "Ödevinde yardım ister misin, ufaklık?" diye soruyorum, konuyu değiştirerek.

Yüzü tamamen ciddi. "Saymayı biliyor musun?" Tommy yine gülmemeye çalışıyor. "Çoğu zaman."

Sailor hiç de ikna olmuş gibi görünmüyor. "Bu senin için çok zor olabilir. Okula gitmeyeli gerçekten çok, çok, çok uzun zaman oldu."

Günüm gittikçe daha da iyiye gidiyor. "Tamam, yardıma ihtiyacın olursa ben buradayım."

Luke kapıda belirir ve kardeşinin sırtını okşar. "Tebrikler. Bira ister misiniz?"

Tommy yine neşelenir. "Evet, bir tane alırım. Teşekkürler, sadece bir PowerPoint sunumu yeterli olduğuna inanamıyorum. Bilseydim, bunu aylar önce yapardım."

"Ben de bir tane alacağım." Luke buzdolabını karıştırırken, toplantıdan beri kafamı kurcalayan soruyu sormadan edemiyorum. *Şüphe*, *soru kelimesinden* daha uygun bir kelime, çünkü cevabı zaten bildiğimden eminim. "Hey, Tom, o resmi nereden buldun? İlk resimdeki eskiz olan."

Tommy'nin yüzündeki rahatsızlık ifadesi, zaten bildiğim şeyi bana söylüyor. "Sunumu Clara yaptı. Ben bazı rakamları ekledim ve bazı şeyleri biraz değiştirdim, ama yüzde doksanını o yaptı. Üzgünüm dostum."

Luke bize soğuk bir şişe ve bir şişe açacağı verir ve masanın başına, benimle kardeşi arasına oturur ve bir soda içer. "Özür dilemene gerek yok. Onun kasabada yaptıkları hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum. Ama bilmediğim çok şey olduğunu fark ettim."

"Geçen hafta tavernaya geldi ve boş zamanlarında bu konuda çalışmakta olduğunu söyledi. Rakamlarla ilgili yardım istedi. Bu konuda çok nazikti. Kışın da kullanılabileceğini söyleyebilmem için geri çekilebilir olmasını istemeyi öneren oydu."

Birayı yudumlarken, keşke daha sert bir şey olsaydı diyorum. "Evet, akıllı bir kız."

Buraya gelmek pek de iyi bir fikir değildi diye düşünmeye başladım. Eve gidip bu gece söylenenleri iyice düşünmeliydim. Flo'nun bana bu kadar hayal kırıklığına uğradığını hiç görmemiştim. İlk kez uyuşturucu kullandığımda, polisler beni eve getirdiğinde, hatta çardakla çarpıştığımda bile böyle olmamıştı.

Dove ve Flo'nun aynı takımda olması, eve gitmem için yeterli bir sebep olmalıydı.

Sorun şu ki, ev boş ve sessiz ve mutfağımda Clara'nın sulanan gözlerini hatırlatan şeylerle dolu. Yatağıam onun parfümünün kokusunu, yastıklarım ise şampuanının kokusunu taşıyor. Buzdolabımdaki pekmezlerin üzerinde "*beni yeni bir yuva bul :(* " yazan yapışkan bir not var ve ben onu çöpe atmaya kıyamıyorum. Genellikle sehpanın çekmecesinde duran oyuncak taslaklarımın üzerinde, onun sevdiği ve uyarlanmasını önerdiği şeylerin kalemle yazılmış notları var.

Elf bana kesinlikle kızgın. Herkes bana kızgın.

Luke, Tommy'ye maliyetler ve başlangıç tarihleri, halletmesi gereken kereste siparişleri hakkında sorular soruyor. Bu konuşmaya katılmam gerekirdi ama kafamdan çıkamıyorum. Sessiz kalıp biramı içiyorum, kendi sorunlarımla Tommy'nin heyecanını kaçırmak istemiyorum.

Tommy tuvalete gittiğinde Luke, "İyi misin dostum?" diye soruyor. "Toplantıda oldukça kötü bir durum yaşadığını biliyorum."

Ona olanları anlatmama gerek yok. Dove ile birlikte olmayabilirler ama hala en iyi arkadaşlar. Dove'un bildiği her şeyi o da biliyor, istisnasız. En azından onu uzaklaştırmaya çalıştı. "Olacak. Yeni web siten kulağa hoş geliyor." Luke'un şu anki web sitesi tek sayfadan oluşuyor ve adresi, çalışma saatleri ve e-posta adresi var. O her zaman basit bir hayat isteyen sade bir adam olmuştur. "Değişiklik yapmak istediğini bilmiyordum."

"Evet, SEO ve e-posta pazarlaması gibi konularda bilgili biriyle konuştum. Her zaman işler iyi gittiği için tembellik ettim ama onların söylediği gibi, insanları çiftliğe getirmemin onları kasabaya getirdiğini fark ettim. Diğer insanların işlerine yardımcı oluyor... bu yüzden daha çok çaba göstereceğim. Belki zaman kaybı olur."

"Sanmıyorum. Çok iyi bir plan gibi görünüyor. Tanıştığın kişi akıllı birine benziyor."

Yavaşça başını salladı ve parmaklarını masaya vurdu. "Bir bira daha ister misin?"

Cam şişeyi ışığa tutuyorum; bir yudum kalmış. "Hayır, eve gideceğim. Elf birkaç saattir yalnız ve yürüyüşe çıkması gerekiyor."

Luke kalmam için beni zorlamıyor. Tommy de geri döndüğünde zorlamıyor. Köpeğimi gezdirirken kimse beni durdurmuyor ve Elf'in B&B'ye doğru çekişini unutmaya çalışıyorum. Yatağa düştüğümde, tek düşünebildiğim lanet olası çarşaf larımı değiştirmem gerektiği.

Kendini oyalarken ve kimse seninle konuşmak istemediğinde neler başarabileceğin şaşırtıcıdır.

Gelen kutum hiç bu kadar boş olmamıştı. Atölyem hiç bu kadar temiz olmamıştı. Köpeğim hiç bu kadar çok yürüyüşe çıkmamıştı. Bugün yapmadığım tek şey, zamanın daha hızlı geçmesini sağlamak için bir yol bulmak, çünkü şimdi televizyonun önünde tek başıma otururken, düşünmekten başka bir şey yapamıyorum.

Love Actually'yi açar açmaz kapatıyorum; Noel'de aşık olan insanlar hakkında bir şey duymak istemiyorum. *Miracle on 34th Street* de aynı muameleyi görüyor; New York'ta doksan dakika geçirmek istemiyorum. Charles Dickens'ın herhangi bir eseri, kaderi kışkırtıyormuşum gibi hissettiriyor ve şu anda geçmişimi, bugünü ve geleceğimi görmek için enerjim yok.

Birkaç film daha kapatmak üzereyken telefonum çalmaya başlıyor. İlk kez, birinin Salı akşamı beni aramasına seviniyorum. Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve ekranda Miss Celia'nın adını görüyorum. "Alo?"

"Jack, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Kitapçıya gelebilir misin? —" Bir süre duraksıyor; hattın diğer ucunda ayak sesleri duyuyorum. "Gözlüğüm yoktu ve çayımı bilgisayarımın klavyesine döktüm"

klavyeye döktüm. Cızırtı sesi geliyor ve tüm faturalarımı kaybetmek istemiyorum."

Serbest elimle televizyonu kapatıp, ayağa kalkıp pantolonumun düğmelerini iliklerken cep telefonumu kulağımla omzumun arasına sıkıştırıyorum. "Tamam, dokunma. Hemen geliyorum."

"Teşekkürler, Jack."

Birkaç tuhaf günün ardından, tekrar bir şeye ihtiyaç duyulmak iyi geldi. Doğa iyileştirici ve Mel ile Winnie'nin söylediği tüm o saçmalıklar. Genelde sevmedikleri birine kötü bir şey olduğunda bunu söylediklerini görmezden geliyorum. Bayan Celia'nın bilgisayarı beni elektrik çarparsa, bunun burada da geçerli olup olmadığını anlayacağım.

Eve dönerken Noel Baba'nın posta kutusunu boşaltmayı aklımda tutuyorum. Çocukların mektuplarına cevap vermek, kaçınılmaz olarak dikkatimi başka yere yönlendirmem gerektiğinde kendimi oyalamanın mükemmel bir yoludur.

Kitapçının kapısı kilitli, ışıklar sadece mağazanın arka tarafında yanıyor.

Kapıyı birkaç kez çaldıktan sonra, ışığın içinden çıkan Bayan Celia'yı görüyorum. Kapıyı açtığında özür diler gibi görünüyor. Botlarımdaki karları paspasın üzerinde silkeliyorum ve paltomun fermuarını açıyorum. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler. Arkada, bu tarafa gelin." Clara'nın düzenlediği kitap etkinliğinden kalan 1,80 metre yüksekliğindeki Matilda Brown afişi, yanından geçerken neredeyse üzerime düşüyor. "Kusura bakmayın, onu kaldırmam lazım."

"Benim hatam."

Mağazanın arka tarafına adım attığımızda ışığa karşı gözlerimi kısıyorum. Birkaç kişi bana dönünce gözlerim ışığa alışıyor. Tommy en suçlu görünen kişi, onu Mel ve Winnie, ardından Luke ve Maggie izliyor. Wilhelmina ve Flo kararlı görünüyor, Dove ise hâlâ kızgın.

"Jack..." diyor Bayan Celia, sanki kaçmaya hazır bir atı sakinleştirir gibi yavaşça.

"Bu gece kitap kulübü toplantısı olduğunu bilmiyordum," diyorum, odayı gözden geçirerek. Yarım daire şeklinde oturmuşlar, bir sandalye onlara dönük. Dalga geçiyorsunuz herhalde. "Kitabı okumadım."

"Otur Jack," diyor Flo en otoriter ses tonuyla. Farkına varmış olmalı ki hemen ardından daha yumuşak bir sesle "Lütfen" diye ekliyor.

"Bunun için çok yaşıyım," diyorum ve Bayan Celia yarım dairenin son koltuğuna oturduğunda herkese bakan koltuğa oturuyorum. Bu koltuk açıkça

benim olacaktı. "Hepimiz bunun için çok yaşıyoruz."

"O zaman bebek gibi davranma," diyor Dove, kollarını ve sonra bacaklarını kavuşturarak.

"Dove," diyor Luke sert bir sesle. "Başlama."

"Hadi," derim, kollarımı hızlandırmak için salları gibi. "Bu müdahaleyi bitirelim."

"Terbiyeni takın, Jack Kelly," diyor Flo. "Bu bir müdahale değil. Bu sana yardım etmek için, çünkü açıkça kendine yardım etmeyeceksin."

Müdahalenin ne olduğunu gayet iyi biliyorum ama bunu dile getirmiyorum. Şu anda kızgın olabilirim ama seyircilerin önünde Flo'ya karşılık vermek gibi bir şey yapmayacağım.

Bu toplantıdan sağ çıkmak istiyorum.

"Hepimiz seni seviyoruz Jack," diyor Maggie nazikçe. "Çoğumuz seni hayatın boyunca tanıyoruz. Hepimiz senin mutlu olmanı istiyoruz ve mutlu olmadığını biliyoruz."

"Ben iyiyim," refleks gibi söylüyorum. "Ben her zaman iyiyim."

"İyi olmakla mutlu olmak aynı şey değildir," diyor Winnie, Mel de yanındaki başını sallayarak onaylıyor.

Bu odada yeterince oksijen yok. Göğsüm sıkışıyor ve cildim yanıyor. *Love Actually*'yi izlemeye devam edip telefonumu uçak moduna almalıydım.

"Sana bir özür borçlu olduğumuzu fark ettik," diyor Wilhelmina. "Bu bir müdahale değil."

Bayan Celia başını salları. "Yetmişli yıllarda birçok müdahaleye katıldım ve hiçbirisi böyle değildi."

"Özür mü? Kim ne için özür dilemek zorunda?" diye soruyorum. Bu samimi bir soru.

"Clara Davenport buraya bir kasırga gibi geldi ve hepimizi etkisi altına aldı. Bizim için yaptıklarını hatırlatmama gerek yok herhalde."

"Eğer yaparsan, benim bir listem var," diyor Dove, Flo'yu keserek. "Çok uzun bir liste."

Flo iç geçirip devam eder. "Ve dürüst olmak gerekirse, onun burada olmasını çok sevdik. Güzel ve karizmatik olduğu için değil,

"Kafam karıştı." Gerçekten çok karıştı.

"Kafam karıştı." Gerçekten kafam çok karıştı.

"Bu kasaba için senden daha fazla şey yapan kimse yok dostum," diyor Tommy, sonunda sesini yükselterek. "Clara birkaç haftalık çabasıyla övgü topluyor, ama sen bunu on beş yıldır yapıyorsun."

"Bizi korumak ve bakmak zorunda olduğunu hissettiğin için üzgünüz. Bu, kendi mutluluğunu tehlikeye atmak anlamına gelse bile," diyor Luke.

"Öyle yapmıyorum." Herkes bana sanki gökyüzünün sarı olduğunu söylüyormuşum gibi bakıyor. "Sizler bunu abartıyorsunuz."

"Sen büyükbaban gibisin Jack," diyor Flo, güzel bir anıyı hatırlar gibi gülümseyerek. "Her zaman başkalarını koruyorsun. Asla yardım istemiyorsun. İkiniz de somurturken bu kadar yakışıklı olmasaydınız, bu şüpheliğiniz sinir bozucu olurdu."

Flo dramatik bir kişidir, her zaman öyleydi, ama onun dedem hakkında konuşmasını dinlememek zor.

"Babanla bir nesil atladı, ama sen tam anlamıyla Harry'sin," diye ekliyor Bayan Celia. "Ve ona da şimdi sana söylediğimizi söylemeliydik: Biz senin sorumluluğunda değiliz, biz senin komşularınız ve senin bizi desteklediğin gibi biz de seni desteklemek istiyoruz."

Yutkunmaya çalıştığım da boğazımda beyzbol topu büyüklüğünde bir yumru oluşur. "Bunu söylemek için beni sahte bahanelerle buraya çekmenize gerek yoktu," derim, sakalımı ovuşturarak. "Bir e-posta da kabul ederdim."

"Ah, tatlım. Henüz bitmedi," diyor Wilhelmina.

İç çekip sandalyeme yaslandım. "Tabii ki bitmedi."

"Seni kasaba toplantısında konuşmacı olarak listeye yazdım," diyor Dove, tırnak cilası ile oynarken. "İlk başta yardım etmek istedim, sonra acı çekmeni istedim, ama şimdi Flo bana tekrar yardım etmek istediğimi söylüyor. Clara, Holly'yi yönetmenin ne kadar zor olduğunu anlattı. Tüm e-postalar, paketleme ve diğer her şey. Daha fazla yardım etmeliyiz. Bize söylemeliydin..." Flo onu dürttüğünde duraksıyor. "Sana yardım gerekip gerekmediğini sormalıydık."

"Sen döndüğünde sorumlulukları nasıl daha iyi paylaşacağımızı konuşabiliriz," diyor Wilhelmina.

Kaşlarım kalkar. "Nereden döneceğim?"

Hepsi bana aynı acıma dolu ifadeyle bakıyor. "Hayır."

"Evet," en az üçü diyor.

"Benimle konuşmak istemeyecektir." Clara'nın sulu gözleri zihnimde parlar. "Her şeyi mahvettim."

"Sen batırdın, ama Davenport'un teslimatını kabul etmenin nasıl görüneceğini düşünmeyerek biz de batırdık," diyor Maggie. "Dersimizi aldık, hepimiz bunu geride bırakabiliriz."

"Nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Beni affetmeyebilir," diye itiraf ediyorum, elimi yüzümden aşağı doğru çekerek.

Bayan Celia yanıma yaklaşır ve kolunu omzuma dolamıştır. "Affetmeyebilir, ama denemeden bilemezsin. Her halükarda, özür dilediğini duymayı hak ediyor."

Flo telefonuyla öne eğildi. "Ve ona göstermen gereken önemli bir şey var."

Aklımda olasılıklar geçtikçe adrenalinim yükselmeye başlar. "Adresini bile bilmiyorum!"

"Nerede çalıştığını biliyorsun. Oraya git ve onu geri kazan!" Flo heyecanla ellerini çırpır. "Ve lütfen o sakalı kes."

Sanırım New York'a temiz traşlı gideceğim.

Bölüm 42

CLARA

MAX'IN RESTORAN TERCİHLERİ, gerçek bir yetişkin olduğundan beri önemli ölçüde değişti.

Bana gönderdiği yeri aramaya bile zahmet etmedim ve kahvaltı için Spider-Man temalı bir lokantaya falan gideceğimi düşündüm. Oysa o, bir konut bloğunun ortasında sıkışmış şirin bir Fransız tarzı kafenin köşe masasında oturuyordu. Burayı kimlerin seveceğini, ama muhtemelen aynı derecede nefret edeceğini düşündüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Max, ben karşısına oturduğumda bir cappuccino içiyordu. "Günaydın," dedim, elimden geldiğince neşeli bir sesle, çantamı sandalyenin arkasına astım. Öne doğru kayarken sandalye sallandı ve ayaklarının düz olmadığını hemen fark ettim. Bir başka acı.

"Daha iyi misin?" diye soruyor Max.

Hayır, her şey bana onları hatırlatıyor. "Çok daha iyiyim, teşekkürler."

Max'in gözleri kısılr. "Garip davranıyorsun. Neden garip davranıyorsun?" "Dört kelime söyledim! Dört kelimeyle nasıl garip davranabilirim?" diye tartışırım. Max beni sadece sinirimi bozmak için buraya getirdi ise, o zaman ben gidiyorum. Bugün ne zamanım ne de sabrım var.

"Sadece, bilmiyorum, tuhaf falan görünüyorsun. Enerjin tuhaf." Gözlerim kısılr. Kardeşime enerji hakkında ne öğreten kadın var? "Neyse ne. Buraya geldiğine sevindim. Ne yemek istersin?"

Menüden en şenlikli görünen şeyi seçiyorum. Gruyère peyniri ve jambonlu kruvasan, kızılıcık ve zencefilli latte. Max de aynısından ve paylaşmak için bir tabak Fransız tostı sipariş ediyor. "Peki, bu hafta beni görmek için neden bu kadar kararlı olduğunu açıklayacak mısın?"

Max sakın ve soğukkanlı görünüyor, bu yüzden "Bence işinden ayrılmalısın" dediğinde beni çok şaşırtıyor.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettiğim bir süre boyunca ona gözlerimi kırpmadan bakıyorum. "Gidiyorum." Ben hareket ettiğimde Max de hareket ediyor. "Gitme. Bir nedenim var, söz veriyorum."

İsteksizce tekrar oturdum; o da yavaşça koltuğuna oturdu. "Bunu mesajla da söyleyebilirdin."

"Hayır, olamazdı. Bu kadar uçarı davranmayı bırak ve beni dinle. Birlikte iş kurmak istiyorum."

Kafam karışık bir şekilde gülüyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Yüzündeki ifade değişmiyor. "Max, ciddi olamazsın."

Garson zencefilli latte'mi önüme koyar ve düşüncelerimi toparlamam için bana bir dakika süre verir. Max ciddi görünüyor. Davranışlarında şaka yaptığını gösteren hiçbir şey yok. Sadece kafam almıyor.

"Neden olmasın?"

Şaka yapıyor gibi hissediyorum. "Çünkü ailemiz zaten pazardaki önde gelen oyuncak şirketlerinden birine sahip olduğu için mi? Çünkü tüm çalışma hayatımı, bunu mümkün kılan her dalı, her *budağı* hakkında olabildiğince çok şey öğrenmeye adanmışım için mi?"

Max kapuçinosundan bir yudum alır ve ellerinin arasında tutar. "Ve şimdi orada olan biten her şeyi bildiğine göre, sence bu iyi bir şirket mi? Sence babam işleri iyi yönetiyor mu? Doğru kişileri üst düzey pozisyonlara getiriyor mu? Doğru projeleri onaylıyor mu?"

"Dışarıdan değişiklik yapamam Max. Ellerimi kirletmeden bozuk olanı düzeltemem. Davenport mükemmel değil, ama bizim mirasımız. Büyükbabamın mirası. Öylece terk edemem."

"Kendi mirasımızı başlatsak nasıl olur? Artık birbirimizle rekabet eden çocuklar değiliz, Clara. Birlikte inşa edeceğimiz bir şeyde seninle eşit olmak istiyorum. Gerçekten gurur duyabileceğimiz bir şey."

Umut ve kızgınlık arasında sıkışıp kaldım. "Sen Davenport için hiç çalışmadın. Nasıl bu kadar çok şey bildiğini sanıyorsun, anlamıyorum. Elbette mükemmel değil. Evet, değiştirmek istediğim bir sürü şey var, ama bu zaman alır."

"Orada hiç çalışmadım çünkü neredeyse on beş yıldır sana değer vermediklerini gördüm. Babamın

ilgilenmediğini izlemek ne kadar yıkıcı biliyor musun? İş hakkında konuştuğunda seni küçümseyip hor görmesi? Bu çok berbat bir şey Clara. Ve en kötüsü de bu değil. Senin buna tahammül ettiğini görmek. Sana artık buna tahammül etmemeyi seçmeni istiyorum."

Bir kişi daha bana işimde nefret edildiğimi ve kullanıldığımı söylerse çılgılık atmaya başlayacağım. İnsanlar bunu bana bir iyilik yapıyormuş gibi söylüyorlar. Sanki zamanımı boşa harcadığımı söylemek gözlerimdeki perdeyi kaldıracak ve ben de minnettar olacağım gibi.

"Bana yeni bir restoran denememi ya da yeni bir hobi edinmemi istemiyorsun. Bana çocukluğumdan beri uğruna çalıştığım şeyi bırakmamı istiyorsun, Max. Hayatımı alt üst etmemi istiyorsun. Babam muhtemelen bizimle ilişkisini kesecektir, bunun farkındasın, değil mi? Davenport adını asla kullanamayalım diye bizi mahkum edecek. Daha başlamadan bizi ezip geçecek. O kindar biridir ve..."

"Yine de onun için çalışıyorsun," diyor Max soğukkanlılıkla.

Yemekler önümüze masaya dizilirken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Artık yemek istemiyorum bile. Garsona teşekkür edip, uzaklaştığında tekrar Max'e odaklanıyorum. "Bu kadar iyi eğitilmiş birine göre, olaylara gerçekten de pembe gözlüklerle bakıyorsun."

Kruvasanından bir ısırık alır ve omuz silker. "İnsanların her gün başarılı olan işler kurduklarını öğretmeleri için o kadar para ödedim. İki yıldır bunu düşünüyorum. İşinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Karşılığını alacağını düşünmeseydim, bu adımı atmanı istemezdim."

"Sana bir soru sormam gerek," diyorum kararlı bir şekilde, parmaklarımdaki hamur kırıntılarını silerek. "Bana dürüstçe cevap vermelisin, yoksa isteğini dikkate bile almayacağım."

"Sor bakalım," diyor Max.

"Babam sana Davenport'ta inovasyon müdürünün yerine geçmen için bir iş teklif etti mi?" Bu soru o kadar uzun süredir aklımdaydı ki, kelimeleri ağzımdan çıkarmak imkansız gibi geliyordu. Meğer çok kolaymış. Zor olan ise Max'in yüzündeki acıma ifadesini görmek.

"Evet, teklif etti. Ben reddettim."

Tüylerim diken diken oldu ve ciğerlerim ağırlaştı. "Ne zaman?"

"Geçen hafta. Cüzdanını evde unutmuş ve annem onu götürmemi istedi."

"Fraser Falls'tan dönmemi beklemedi bile. Yarattığı sorunu çözüp çözemeyeceğimi görmek için beklemedi bile." Bu, yıkım ve rahatlamanın ilginç bir çatışması.

Paranoyak davranmıyordum.

Haklıydım. "Üzgünüm, Clara."

Burnumun köprüsünü sıkıştırarak kafamdaki gerginliği biraz hafifletmeye çalışıyorum. "Söylediklerinizi düşünmek için zamana ihtiyacım var. Bunu bana gerçekten çok kötü bir zamanda söylediniz."

Max, onu hemen reddetmediğim için rahatlamış gibi görünüyor. "Tabii. Başka bir şeyden konuşabiliriz. J hakkında konuşabiliriz..."

"Jurassic Park deme."

Ofise giden araba, turistler iki farklı yerde yaya geçidinde fotoğraf çekmeye karar verdikleri için normalden daha uzun sürüyor.

Aralık ayının üçte birinden fazlası geçti ama ben hala Rockefeller ağacını görmedim. Bugün hava soğuk ve yağışlı; gri bulutlar ufku kasvetli bir renge büründürüyor. Sayısız tatil dekorasyonu, şeker kamışı girişleri ve binalardaki özenli ışık tasarımlarının önünden geçiyorum. Normalde bana büyüğü gelen bu manzara, şu anda hiç de öyle gelmiyor.

Bir yanımda bugün evden çalışmayı tercih etseydim diye düşünüyor. Ofiste olmak beni heyecanlandırmıyor ve Max'in teklifi kafamda bir atlıkarınca gibi dönüp duruyor. Babamdan, ofise vardığımda ona rapor vermek için onun katına gelmemi isteyen bir e-posta aldım, bu yüzden doğruca oraya gidiyorum.

Davenport'un bu binaya taşındığı zamanı hatırlıyorum, bu kadar çok kata ihtiyacımız olduğuna inanamıyordum. Babamın geniş manzaralı katı o zamanlar bana cennet gibi gelmişti. Asistanı, babamın telefonda olduğunu söyleyerek beklerken bana su ikram etti. Pencerenin kenarına oturup nehir gezilerine odaklanıyorum. Gerçek şu ki, babamın bana yapabileceği hiçbir aşağılayıcı yorum, işi Max'e verdiğini bilmekten daha fazla canımı yakamaz.

Tüm çalışmalarım, tüm bağlılığım, tüm kararlılığım, kardeşimin varlığı yanında hiçbir şey ifade etmiyor. Kardeşimin harika bir değer olmayacağını düşündüğümde değil, o zeki ve

yaratıcı ve çalışkan biri — ama yapabileceği düzinelerce başka iş var.

"Şimdi seninle görüşmeye hazır," diyor bilgisayar ekranının arkasından kibar bir ses.

Ben içeri girdiğimde babam bilgisayarından başını kaldırır, sonra tekrar ekrana döner. Farenin düğmesine birkaç kez tıklar, sonra sandalyesine yaslanır, ellerini karnında birleştirir. "Hoş geldin."

Ağır deri koltuğu çekip oturdum. "Teşekkürler." "Aramalarım cevap vermiyorsun," dedi sert bir sesle.

"Hastaydım." Bu, herkese söylediğim bir yalan, bu yüzden şimdi bir şeyleri değiştirmenin bir anlamı yok. "Bugün ofise döndüğüm ilk gün."

"Ee? Bana ne gibi haberler var?" Sabırsızlıkla bana bakıyor. "Fraser Falls videoları kaldırıldı. Hala bu kasabayı dostumuz olarak göremeyiz, ama son birkaç haftadır yaptığım çalışmalar onların dikkatini başka şeylere yöneltti. Ziyaretçi sayısını ve harcamaları artırmak için onların profilini yükseltmek üzere stratejik bir plan uyguladım. Plan işe yaradı ve artık Davenport'la ilgisi olmayan başka bir odak noktaları var." "Videoları kaldırmaları için ikna etmek için tek gereken bu muydu?" diye diye sordu.

Hepsi bu kadar mıydı? Evden ayrılıp, tüm kasaba halkını bana güvenmeye ikna etmek, onların sorunlarını dinleyip, onlara gerçekten yardımcı olacak uygulanabilir bir plana dönüştürmek mi? Başımı sallıyorum. "Hepsi bu kadar."

"Başka bildirecek bir şeyin var mı?" diye sorar, benden çoktan sıkılmış gibi görünüyor.

Bundan çok yorulduğum. Başka bir çalışana asla böyle davranmayacağını *biliyorum*. "Bildirecek başka bir şey yok. Ama bir ricam var. Evie bebeğinin üretimine derhal son verilmesi gerektiğini düşünüyorum. Bu, tembel bir taklit ve Davenport markasına yakışmıyor. Raflardan kaldırılması, Fraser Falls olayını tamamen kapatacaktır."

"Clara, benim kurduğum marka için neyin doğru olduğunu bana söyleme hakkına sahip olduğunu düşünmen ironik geliyor." Sesinde hiç sıcaklık yok. "Ürünle ilgili senin fikrini isteseydim, sana sorardım."

"İnovasyon bölümünün başkanı olacaksam, bir noktada benim fikrimin senin için önemli olmaya başlaması gerekecek," diye tersliyorum. "Bu benim

ödölüm, değil mi? *Bana* söz verdiğin şey."

Odadaki sessizlik, kolumdaki tüyleri diken diken ediyor. Babam her zaman bakışlarıyla duygularını ifade etmeyi başarırdı. Gençken sık sık bunun muhatabı olurdum. "Beş dakika sonra bir toplantım var ve sanırım kiminle konuştuğunu unutuyorsun. Yarın yardım etkinliğinde görüşürüz. Umarım daha iyi bir tavır sergilersin, Clara."

Ayaklarımı açıp eteğimi düzeltiyorum. "Sana şunu söylemeliyim ki, bir şirket tarafından iş teklifi aldım. Nezaketen, tekliflerini değerlendirdiğimi sana söylüyorum."

Babamı yakalamış olmanın verdiği tuhaf bir tatmin duygusu var. Bu çok nadir olduğu için bana inanılmaz bir haz veriyor.

Onun cevap vermesini beklemiyorum. Sahte nezaketle vedalaşmak ya da teşekkür etmekle uğraşmıyorum. Başımı dik tutuyorum ve sonunda onu bir kez olsun yendiğimi hissederek doğruca kapıya yöneliyorum.

Onu yenmiş olsam da, kapıyı arkamdan çarpacak kadar cesur değilim.

Bölüm 43

CLARA

Hayatımda, otuz yaşındaki birinin normal olarak katılabileceğinden daha fazla kurumsal etkinliğe katıldım.

Ben daha gençken, işler henüz yükselişte değilken, babam hayırseverlik galalarının sofistike ve başarının en büyük göstergesi olduğunu düşünürdü. O kadar çok parası vardı ki, onu özgürce dağıtıp bunun için övgü alabilmek her zaman onun hedefi olmuştu. Hayırseverlik tarafı ise daha çok bir yan ürün gibiydi.

Annem beni provalara götürürdü, orada elbise bana tam oturana kadar iğnelenir ve çekilirdim, saçlarım kurutma makinesiyle kurutulur ve başkasının kırmızı halısında gülümser, oraya aitmişiz gibi davranırdık.

Max her zaman büyükbabasıyla evde kalıp *Yüzüklerin Efendisi* veya *Yıldız Savaşları'nı* izlemeye izin verilirken, ben ise aile etkinliği olarak etiketlenen tüm etkinliklere katılmak zorunda kalırdım, bu etiket bir anlam ifade etse de etmese de. Genellikle bu, benim de evde popcorn yiyip eğlenmek için geç saatlere kadar uyanık kalmayı tercih eden yaşitlarımla garip sohbetler yapmam anlamına geliyordu.

Davenport bir çocuk yardım kuruluşuyla ortaklık kurup ilk galasını düzenlediğinde, babam sonunda başardığını düşündü ve böylece Davenport'un Aralık ayı geleneği doğdu. Ancak bu yıl, bizi tanınır hale getiren ürünün yirminci yılını kutluyoruz. Küçük Clara'nın tasarladığı ve hiçbir övgü almadığı ürün. İlk galayı finanse eden ürün.

Acı çektiğimi söyleyemem, ama bugün olanlarla derin bir uyumsuzluk hissediyorum. Sanırım bir süredir Davenport ile derin bir uyumsuzluk hissediyorum.

Çocukluğumun geçtiği evin gürültüsü, kendi evimin sessizliğinden sonra hoş bir değişiklik oluyor. Bir zamanlar özgür hissettiren boşluk ve herkesten uzaklık, şimdi boğucu geliyor. Çocukluğumun geçtiği evin gürültüsü, annemin stilistine emirler yağdırması olsa bile, sessizlikten iyidir.

"Clara, bugün neden bu kadar mutsuz görünüyorsun?" Annem, oturma odasının ortasında Hollywood yönetmeni tarzı bir sandalyede oturduğum yerin önünden geçerken soruyor. Saç ve makyajcım geç kalıyor, ama bunu ona itiraf etmek istemiyorum, yoksa paniğe kapılır.

Küçükülüğümden beri bu tür şeyler için hazırlanmak için hep oturma odasını kullanmışımdır. Şimdi başka bir yerde hazırlanmak bana garip geliyor, şu anda pek iyi bir arkadaşlık örneği olmasam da. "Hastayım," diye yalan söylüyorum.

Dizlerimin önüne kadar yaklaşır ve elinin tersini alnıma bastırır. Yüzüğünün parmağında duran elmas, kaşımın hemen üstünü çiziyor. "Sana tavuk çorbası ısıtmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. İyiyim."

"Elbiseni denedin mi?" diye sorar, odada elbiseyi ararken. Başımı sallarım. "Mükemmel, teşekkürler."

O çocuğun kardan adamını yok ettiğim gün mükemmel elbiseyi bulduğumu düşünmüştüm. Anneme bir fotoğraf gönderdim ve sadece "Hayır" yazan bir mesaj ve kovboy emojisi ile cevap aldım, ki bunun bir kaza olduğunu düşündüm. Yirmi dört saat sonra, bana (umarım bir satış danışmanı olan) muhteşem kırmızı bir gece elbisesi giyen birinin videosunu gönderdi.

"Kendini daha iyi hissetmen için sana sıcak çay yapacağım." Şakağıma bir öpücük kondurup koridora doğru kayboluyor ve ben yine yalnız başıma oturuyorum.

Yararlı veya ilginç bir şey yapabilirdim, ama bunun yerine onun mükemmel bir şekilde süslenmiş Noel ağacına bakıyorum. Pazar gecesine eve geldiğimde kendi oturma odamda gördüğüm ağacın aynısı gibi görünen ağaca.

Her açıdan baktım ve nefret ettiğime karar verdim. Renk uyumlu süsleri nefret ediyorum. Tüm parçaları hala yerinde duran narin süsleri nefret ediyorum. Steril ve yerinde olmayan bir his veriyor.

Çay beni gerçekten iyi hissettiriyor ama bunun ürünün etkisi mi yoksa ilgilenilmenin etkisi mi olduğundan emin değilim. Yüzüm dürtülürken ve saçlarım aynı dalgalara zorla şekillendirilirken kendimi kaybediyorum. İnsanlar buraya gelir gelmez kafamda bu zamanı geçirmek zorlaşacak ve düşünmem gereken çok şey var.

Babam golf sopalarıyla ortaya çıktığında, gitme zamanı neredeyse gelmiş demektir. Her yıl bunu yapar, annemi ne kadar strese soktuğunu hiç umursamadan. Biz fiziksel olarak arabada gitmeye hazır olsak *bile*, o duşa giriyor olabilir. Eve ne zaman geldiğinin önemi olmadığını, her zaman ondan önce gitmeye hazır olacağını savunur, ama sadece yarısı doğru.

İki dakika sonra Honor ve Max ortaya çıkar. "Bakın dışarıda kim gizleniyordu," der Max ve yanımdaki koltuğa atlar.

"*Gizlenmiyordum*," diye itiraz eder Honor. "Senin babanla havadan sudan konuşmak zorunda kalmamak için içeri girme zamanımı ayarlıyordum."

"Çok akıllıca," derim, en iyi arkadaşımı baştan aşağı süzerken. İki gün önce gördüğümde fark etmediğim bir şekilde ışıltıyor. Siyah elbise ona tam oturmuş. Daha önce gördüğümü sanmıyorum. "Nefes kesici güzelsin ve seni özledim."

Bana parlak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Ben de seni özledim."

"Pazartesi günü birlikte takıldınız mı?" Max, ikimizi sırayla bakarak sorar.

"Sen anlamazsın çünkü sadece internetteki insanlarla arkadaşlık ediyorsun," diyorum alaycı bir şekilde, çantamdan telefonumu çıkarırken.

"Arkadaşlarımla çevrimiçi oyun oynamak onları internetten tanıştığım insanlar yapmaz. Onlar bot değil, Clar. Onlar kesinlikle insan."

Onu duyduğumu onaylamak için mırıldandım ama onunla tartışmaya girmek yerine mesajlarımı kontrol ettim. Hızlı bir işti çünkü hiç mesajım yoktu ve benimle iletişime geçen tek kişiler şu anda bu evdeydiler.

Harika.

Max eğilir. "Özel olarak konuşabilir miyiz?"

Bu, bugün ihtiyacım olan son şey. "Bana söylemek istediğin her şeyi Honor'un önünde söyleyebilirsin. Böylece, ona daha sonra söylemek için söylediklerini hatırlamaya çalışmaktan kurtulmuş oluyorum."

Honor da benimle birlikte başını sallar. Max anlamamış gibi görünüyor ama yine de kabul ediyor. "Bu profesyonelce değil, bilgin olsun."

Ofislerden çok dersliklerde zaman geçirmiş birinden ders almayacağım. "O zaman potansiyel iş ortaklarını daha iyi incelemelisin."

"Yani hâlâ potansiyel bir iş ortağı *mısın*?" diyor ve sesindeki umut göğsüme çarparak bu hafta oldukça darbe alan bir yere isabet ediyor.

Parmaklarımla kafamdaki gerginliği gidermek istiyorum, ama makyajımı bozarsam annem beni evden çıkarmıyor. Belki de sorunumun çözümü budur. "Hâlâ düşünüyorum. Babama, bir şirketin beni işe almak istediğini söyledim. *Senin istediğini* söylemedim," diye cevap veriyorum, o daha sormadan. "Karar vermeden önce onun karşı hamlesini bilmek istiyorum."

Max ceketinin düğmelerini açar ve kolunu kanepenin arkasına dayar. "Peki ya karşı hamlesi yoksa, o zaman ne olacak?"

"Ondan Clara bebeğini yarattığım için bana kredi vermesini isteyeceğim. Yirminci yıl dönümü bunu gündeme getirmek için mükemmel bir zaman. Eğer yaparsa, işime katkılarımı takdir ettiğini anlarım."

"Peki ya yapmazsa?" diye sorar Max.

Gerçekliği hayal etmek istemiyorum. Şampanya kadehimden bir yudum alıyorum. "O zaman Davenport'taki geleceğim hakkında gerçekte ne hissettiğimi öğreneceğim."

Honor'un gözleri kapıya odaklanmış durumda. "Sanırım babanız merdivenlerden iniyor, çocuklar."

Hemen sohbetimizi değiştirip, bu gece kimlerin çok sarhoş olacağı, kimlerin eşlerinin önünde başkalarına asılacağı, kimlerin en çok para bağışlayacağı ve bunun içtenlikten mi yoksa gösteriştten mi olacağı konusunda teoriler üretmeye başlıyoruz. Babam sonunda ortaya çıkıp takım elbisesini gösterene kadar zaman geçiyor. "Gördünüz mü? Anneniz daha hazır bile değilken, neden mükemmel bir golf turunu mahvedip aceleyle geri dönersiniz ki?"

Max hiçbir şey söylemez. Babasının annesine böyle davranmasından *nefret eder*.

O, ciddiye alınamayacak kadar sersem bir ev hanımıdır. Oysa gerçekte, tüm bunları toplarsanız, hayatının aylarını etkinliklerin planlanmasını denetlemekle geçirmiştir.

Sadece statü yanılsamasına sahip olduğumuz zamanlarda, her şeyi kendisi planlardı. Gençken, annemin her şeyi organize ettiğini bilerek, çiçeklerle ilgili bir hata için etkinlik koordinatörünü suçladığını hatırlıyorum.

Babamın tek yapması gereken ortaya çıkmak, bir konuşma yapmak ve faturayı imzalamaktı.

Babam Honor'un yanındaki kanepede oturuyor ve Honor, tanıştığımızdan beri yaptığı gibi kibar ama garip bir şekilde ona gülümsüyor. Honor, biz gençken bu tür etkinliklerde Davenport ailesinin gayri resmi üçüncü çocuğu olmuştu. İnsanların kafasını karıştırmak için ona kız kardeşim olduğunu söyledim. Birisi babamın gayri meşru bir çocuğu olduğu söylentisini yaymaya başlayınca bunu bırakmak zorunda kaldım ve annem bana çok kızdı.

"Konuşmanı yazdın mı baba?" diye soruyorum, cevabın hayır olacağını yarı yarıya bekliyorum.

Göğsünü okşayarak iç cebini işaret eder. "Tabii ki. Yirmi yıldır bu bebeğe baktıktan sonra yazması kolay oldu."

Şampanyamı karıştırarak, camda dans eden altın rengi baloncukları izliyorum. "Konuşmanda onun benim fikrim olduğunu söyledin mi? Şüphesiz onun şirket üzerindeki etkisinden bahsedeceksin."

Babam şaşkın görünüyor, onda görmeye alışık olmadığım bir ifade. Babam soğuk ve hesaplıdır; her zaman bir adım önde olduğu için asla şok olmaz. Ama görünüşe göre bu hafta, onun duygularını gizleme yeteneğini alt üst ediyorum. "Hayır, görmedim. Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamadım."

Dönmeyi bırakıp içkimi içiyorum. "Öyle değil, sanırım. Yaptığım işin takdir edilmesi hoş olurdu. Sonuçta o bizim yıldız ürünümüz ve adeta benim adımla taşıyor."

"On yaşındaki bir çocuğun işi, son yirmi yılda her prototipi, modifikasyonu ve yükseltmeyi yapan insanların işi ile aynı değil, Clara."

"Ama o *benim* fikrimdi. Ben..."

Cümlemleri bitiremiyorum çünkü elini kaldırarak beni susturuyor. "Eğer on beş dakikalık şöhretin senin için bu kadar önemliyse, peki. Herkese, bizim şu anda sattığımız oyuncak bebeklere benzeyen bir resim çizdiğini söyleyeceğim. Mutlu musun?"

Beni manipüle ediyor ve bunu Max ve Honor'un önünde yapması gerçekten şaşırtıcı. "Şu anda sattığımız oyuncak bebeğe biraz benzeyen bir çizim" mi? Elbette, on yaşındaki ben Davenport'un maaşlı ürün geliştiricisi değildim, ama dedemin rehberliğinde fikrim üzerinde çok çalıştım. Pazar araştırması yaptık, farklı tasarımlar ve varyasyonlar denedik. Prototip falan yapmadık ama onun nasıl olmasını, nasıl hissettirmesini istediğimi, kirpiklerinin renginden başlayarak tam olarak biliyordum.

Ve hepsini babama teslim ettim.

"Tabii ki çok heyecanlıyım," diye alaycı bir şekilde cevap verip içkimi bitiriyorum. İşler daha da kızışmadan annem içeri giriyor, sonunda gitmeye hazır.

Honor, kapıya doğru yürürken elimi tutar ve sıkıca sıkar. "Bu geceyi atlat yeter," diye fısıldar.

"BU BERBAT," diyor MAX yanımda dururken. Bir eli cebinde, diğer elinde hayatı buna bağlıymış gibi bir bardak viski tutuyor.

"Evet."

"Zenginliğin hayır işleri için nasıl iyi olabileceğini asla anlayamayacağım," diyor, odayı gözden geçirerek. "Herkes çekini göndermeli ve evde kalmalı."

"Ama babam, tüm zengin düşmanlarını bir odaya toplayıp dinletmeseydi, onların önünde ne kadar harika ve cömert olduğunu nasıl anlatabilirdi?"

Max omuz silkiyor. "Bir haber bülteni gönderebilir. Bir YouTube kanalı açabilir, bilmiyorum. Ama bunu yapmamalı."

"En azından herkesi buraya bu yılki başarılarını anlatmak için getirdiğini itiraf ediyor. Çocuklar için para toplamakla ilgiliymiş gibi davranmasından daha iyidir."

Fraser Falls'un oyuncak kampanyasından o kadar uzak ki gülünç bile. Bunlar sahte niyetleri olan sahte insanlar ve sanki her şeyi net bir şekilde görebilmemi sağlayan bir gözlük takmışım gibi hissediyorum.

Babamın Daryl'ı kucakladığını görünce midem bulanıyor. Tiksintimi yüksek sesle dile getirmek istiyorum, ama Max'e bana yeni bir iş teklif etme fırsatı vermek istemiyorum. Babamın ne diyeceğini beklerken zaten çok gerginim.

Max içkisini bitirip boş bardağı geçen tepsiye koyuyor. "Konuşması iki dakika sonra başlayacak. Her şeyi yönettiği için anneme teşekkür edecek mi diye bahse girmek ister misin?"

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Parama ihtiyacım var, teşekkürler. İkimiz de yapmayacağını biliyoruz."

Babam merdivenlerden sahneye çıkar ve mikrofonu tıklatarak herkesin dikkatini çeker. Ceketinin içinden beyaz kartlar çıkarır ve bunları podyumda düzgünce diziler. "Herkes hoş geldiniz. İnanılmaz amaçlar için para topladığımız on sekizinci yılımıza ve daha da önemlisi, yıldız ürünümüz Clara bebeğin yirminci yıldönümüne katıldığınız için teşekkür ederiz."

Max eğilir, omuzu omzuma değiyor. "Az önce bir oyuncak bebeğin hayır işlerinden daha önemli olduğunu mu söyledi?"

"Hiç ironik bir tonlamayla söylemedi," diye onaylıyorum, boş şampanya kadehimi bırakıp yenisini alıyorum.

"Her şirketin diğerlerinden daha parlak olan bir ürünü vardır ve bizim için Clara bebek, Davenport Innovation Creative'i yirmi yıl önce mümkün olduğunu düşünmediğim zirvelere taşımamızı sağladı.

Çoğunuzun bildiği gibi, hikayemiz babamın bir oyuncakçı dükkanı açma hayaliyle başladı. Okuldan daha çok o dükkanda vakit geçirirdim." Herkesin hazırladığı şakaya gülmesi için bir ara verdi. "Babamdan çok şey öğrendim. Mağazasını her zaman kendi oyuncaklarıyla doldurmak isterdi — evimiz eskizler ve fikirlerle doluydu — ama Brooklyn'den gelen bir işçi sınıfı adamı için bunun mümkün olduğunu düşünmüyordu. Eh, baba, bu mümkündü ve biliyorum ki, eğer burada bizimle olsaydın, başardıklarımız karşısında nutkun tutulurdu."

Max tekrar eğilir. "Neden sanki dedem ölmeden önce yönetim kurulunda değilmiş gibi davranıyor?"

Omuz silkiyorum, babamın söylediği her kelimeye dikkatle kulak veriyorum.

"Bu önemli günü kutlamak için bu gece burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Clara gibi ürünleri mümkün kılan çalışkan Davenport çalışanlarına ve değerli iş ortaklarımıza teşekkür etmek istiyorum ve son olarak" — kalbim göğüs kafesime çarparak

—"Müşterilerimize, elli yıldır göstermiş oldukları sadakat için teşekkür etmek istiyorum. Umarım herkes bu akşamı keyifle geçirir ve bu yıl ekstra cömert olmak için yeterince şampanya içer."

Alkışlar, babamın sahneden inerken gülümsediği ve el salladığı sırada beynimi ağrıtan yüksek frekanslı bir sese dönüşür.

Bana teşekkür etmedi.

Bu hiç de şaşırtıcı olmayan ama yine de içimi parçalayan bir şeydi — işimize katkıda bulunduğumu kabul etmek dışında her şeyi yapmasını izlemek. Max kolumu tutup beni durdurduğunda, ona doğru fırladığımı fark ettim.

"Clara, yapma. Nasıl hissettiğini biliyorum ve acı çektiğini biliyorum ama burası uygun bir yer değil. İlk başta iyi hissedeceksin ama sonra pişman olacaksın." Topuklarımı döndürerek ona dönüp kolumu serbest bıraktım. "Ondan istediğin her şeyi elde ederken nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Hem de her zaman? O bana bunu yaparken nasıl benim nasıl hissettiğimi anladığını söyleyebilirsin? senin onun yanında durman için bir yol açmaktan başka bir şey değil mi?"

Max'in gözleri büyüdü. "Bir yol mu? Clara, onun yanında durmak istemiyorum. Onunla, onun açgözlülüğüyle ve kötü kararlarıyla hiçbir ilgim olsun istemiyorum. Büyükbabamın şirketine yaptıklarından nefret ediyorum. Bu yüzden yeniden başlamanız gerekiyor."

Beynim kelimeler ve duygular arasında bocalıyor, her şey birbirine karışıyor ve başım dönüyor. "Sana bağıriyorum çünkü ona bağırmıyorum. Bu senin hatan değil. Özür dilerim."

"Biliyorum, öyle ve sorun değil. Roller tersine dönseydi ben de sana bağıırırdım." Max içini çeker. "Daha iyisini hak ettiğini biliyorsun. Kardeşin olarak, senin için daha fazlasını istemenizi istiyorum."

Dün sabahtan beri bu durumu düşünüyorum ve hala şaşkın hissediyorum. Bir karar verdiğimi düşündüğüm her seferinde, korku beni başka bir şeye ikna ediyor. Davenport'ta geleceğim hakkında ne hissettiğimi, bana kredi vermezse anlayacağımı söylemişim ve şimdi anlıyorum.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Tamam."

"Tamam mı?" diyor, kollarımı tutarak.

"Tamam." Bu sefer daha hızlı başımı sallıyorum. "Hadi yapalım. Deneyelim. Artık bu *hayal kırıklığını*, bu hayal kırıklığını, bu *hayal kırıklığını* hissetmek istemiyorum. Hayatımın geri kalanında böyle hissetmek istemiyorum."

Max beni sıkıca kucaklayarak hafifçe ezdi, ama onun bu kadar heyecanlı olması içimi rahatlattı. Nefes almaya odaklanarak

geleceğe odaklanıyorum, babamın bu habere nasıl tepki vereceğine değil.
"Clar?"

Geriye yaslandım; beni saran kollarını gevşetti. "Evet?"

"Orada, sana dokunduğum için beni öldürmek isteyen bir adam var."

"Ne?" Max'in bakışını takip ederek kapıya doğru bakıyorum. Max'in tarif ettiği gibi bir adam, Honor'un yanında duruyor ve sakalı yok.

Bölüm 44

JACK

"O MAX, KIZIN KARDEŞİ, BOZO. Kızgın ayı rolünü bırakabilirsin."

Honor'a bunun rol olmadığını itiraf etmiyorum. Onunla ilk kez tanıştım ve o şimdiden benim bir pislik olduğumu düşünüyor. Buna kıskançlık da eklenince işlerim daha da zorlaşıyor. Clara'yı üzdüğüm için zaten benden hoşlanmıyor, ama Brooklyn'deki tüm hastaneleri arayıp onu bulana kadar doğru hastaneyi bulmam da işleri kolaylaştırmadı.

"Uyardığın için teşekkürler." Artık ayrıldıklarına göre, bu daha da açık. "Ve beni içeri soktuğun için de teşekkürler."

"Senden hoşlanmıyorum. Bunu hemen bilmelisin. Ben rol yapan bir kadın değilim, bu yüzden senin duygularını incitmemek için nazik davranmayacağım," diyor, sesinde en ufak bir mizah izi yok.

"Anladım..."

"Şunu bil ki, seni kesinlikle öldürebilir ve bunu doğal bir ölüm gibi gösterebilirim. İşimde gerçekten çok iyiyim. Onu incitme lan." Honor benden bir boy daha kısa ama yine de ondan çok korkuyorum. "Yoksa seni incitirim."

"Söz veriyorum, incitmeyeceğim."

Clara, ben sonunda Honor'dan uzaklaştığımda hala şok içinde bana bakıyor, neyse ki yaralanmamış. Onu en son gördüğümünden bu yana sadece yetmiş iki saat geçti ama sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor. Şimdi önce aramalıydım diye düşünüyorum, ama buraya gelmemem için beni ikna etmek için beni görmezden gelmesini istemedim.

Clara'nın derin bir nefes aldığını izliyorum. Şampanya kadehini kardeşine uzatıyor, elbisesinin önünü ayakkabılarından çekiyor, sonra 180 derece dönüp benden hızla uzaklaşıyor.

Bunu hak ettim.

"Clara," diye sesleniyorum, ama o hızını kesmiyor. Kardeşini kolayca geçiyorum; yoluma çıkmıyor ya da benimle konuşmaya çalışmıyor. Bir koridora geliyor, sağa sola bakıyor ve sağa gitmeye karar veriyor, ama kısa sürede bu yolun, geldiği yerden başka çıkışı olmayan boş bir odaya çıktığını anlıyor. Arkamızdaki kapıyı kapatıyorum, etkinliğin müziğini dışarıda bırakıyorum. "Sadece seninle konuşmak istiyorum."

"Telefonla aramayı duydun mu hiç? Davetsiz bir iş etkinliğine gelmek yerine, biriyle iletişim kurmanın normal yolu genellikle budur," diye tersler.

Bana kızgın olsa bile, sadece ona yakın olmak istiyorum. "Cevap vereceğini düşünmemiştim."

"Beni bir odaya kilitlemek, aramalarını filtrelemek için normal bir alternatif değil." Kollarını göğsünde kavuşturur; kırmızı saçları bugün dalgalıdır, omuzlarına dağılmıştır.

Ona doğru birkaç adım atıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıp kendimi kapıdan uzaklaştırıyorum. "İstersen gidebilirsin. Gitmene engel olmayacağım, ama umarım söyleyeceklerimi dinlersin."

Kalbim göğsümde çarpıyor, vücudum donmuş, onun hareket etmesini bekliyor, ama o hareket etmiyor. "Dinliyorum."

"Hatalıydım Clara, çok, çok özür dilerim." Ona doğru bir adım attım, ama o bir adım geri çekildi. "Senin benim yanımda farklı bir insan olman gerektiğini hissettirdim, bu olgunluktan uzak ve bencilceydi. Seni olduğun gibi kabul etmeliydim ya da senden uzak durmalıyım. Seni istediğim halde, sadece ailen ve işinden etkilenmediğini düşündüğüm yanlarını istemek adil değildi.

"Gerçek şu ki, hepinizi istiyorum. Hepinize ihtiyacım var. Hayattaki her şeyi alıp daha iyi, daha parlak hale getiriyorsunuz. Bunu hafife aldım ama bunun bir daha olmayacağını bilmenizi istiyorum."

Ayaklarına bakıyor. "Senin için bunu söylemek çok kolay ama hoşuna gitmeyen bir şey olur olmaz, yine bir numaralı halk düşmanı oluyorum. Ben daha iyisini hak ediyorum."

Elimi çenemin üzerinde gezdiriyorum, öne doğru adım atıyorum ve bu sefer o hareket etmiyor. Hatta o da bir adım öne çıkıyor. Sanki karmaşık bir insan satrancı oynuyoruz, ama ikimiz de kaybediyormuşuz gibi geliyor.

"Yetişkin hayatım boyunca kasabanın koruyucusu rolünü üstlenmeye çalıştım. Bir terapist bunun nedenini benden daha iyi anlayabilir. Flo'nun da kendi teorileri var, bunları uyarıda bulunmadan yüksek sesle ve alenen dile getiriyor."

"Ben de birkaç teori ekleyebilirim," diye mırıldanır.

"Davenport ile olanlar yüzünden çok utandım. Herkesi hayal kırıklığına uğrattığımı hissettim ve kendimi tekrar bir genç gibi hissettim. Davenport'ta suçlayabileceğimiz bu ortak düşman varken her şey daha kolaydı. Sonra sen ortaya çıktın.

"Ve benim bildiğimi sandığımı her şeyi alt üst ettin. Her şeyi ulaşılabilir ve heyecan verici hale getirdin. Gerçekten bizi önemseydiğine inanmaya başladığım bu kişinin olması iyi geldi. Beni ve sevdiğim kasabamdaki insanları."

Alt dudağı titriyor. "Ben önemsiyorum."

"Biliyorum, bebeğim," diyorum yumuşak bir sesle. "Oyuncaklar geldiğinde ve terfi ettiğini öğrendiğimde bunu unuttum. Flo videoları silmişti ve bir şeylerin ters gittiğini hissettim, yine kandırılıyormuşum gibi hissettim ve panikledim. Bu bir mazeret değil ve..."

"Oyuncakları sipariş etmemeliydim," diyor düz bir sesle. "Özür dilerim. Haklıydın ve sen bana söylemeden çok önce bunun vereceği mesajı düşünmeliydim. Planımdan bir şeyi daha tamamlayabildiğim için aşırı heyecanlandım. Bunun seni nasıl hissettireceğini düşünmeliydim."

"Senin tüm yönlerini anlatmana izin vermeliydim, yerine, babasının adını üç kez söylersen Beetlejuice gibi ortaya çıkacakmış gibi davranmamalıydım. Bu çok çocukçaydı ve artık bundan bıktım."

Başparmaklarıyla gözlerinin altını siler ve alaycı bir şekilde güler. "Bunun olmayacağına söz veremem."

Ona doğru bir adım daha dikkatlice yaklaşıyorum. "Seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım, söz veriyorum. Mükemmel olacağım demiyorum, yine buzdolabında pekmez saklayacağım ve *Die Hard*'ın bir Noel filmi olduğunu savunacağım. Ama üç gün önceki güvensiz adam artık yok. Komşuların, senin artık yanında olmadığını için çok üzülükleri için, sözde müdahale olmayan bir müdahaleye maruz kaldı."

O iç çeker, omuzlarını düşürür. Ne kadar güzel görünse de, bitkin görünüyor. "Sadece bana asla tam olarak güvenmeyeceğinden korkuyorum, Jack."

"Anlıyorum. Davranışlarımdan dolayı böyle düşündüğünü biliyorum, ama seni aksine ikna edebileceğimi biliyorum." Smokinim içinde kıpır kıpır duruyorum. Kiralık olduğu için bana tam uymuyor. "Ve daha fazla boş zamanım olacak. Holly'nin sorumluluklarını daha eşit bir şekilde paylaşarak baskıyı azaltacağız."

Buraya geldiğimden beri ilk kez gülümsüyor. "Yardım aldığın için sevindim."

"Sana teşekkürler. Dove, sen onunla konuştuğun için beni bu konuyu konuşmaya zorladı. Bunu çok uzun zaman önce yapmalıydım." Bir süre sessizlik olur, o hiçbir şey söylemez. Kalbim, doğal bir şekilde durduğumuz ve her şeyin burada bittiği paniğiyle hızlanmaya başlar. "Bunun bizim için son olmasını istemiyorum Clara. Bunun son olması için hazır değilim."

Odanın loş ışığı mı, yoksa konuşulan konu mu bilmiyorum, ama kendimi iyi hissetmiyorum. Clara temkinli ve yorgun görünüyor. "Rahat ve bağlanmadan ne oldu?"

Sonunda aramızdaki son birkaç adımlık mesafeyi kapatmama izin veriyor. Yavaşça yüzüne uzanıyorum; yüzünü ellerimle tutmama izin veriyor. Gözleri yumuşuyor, elleri gömleğimin önünü tutuyor. "Sana deli gibi aşık olmayı planlıyorum, Clara Davenport. Ve bunu görebilmen için yanında olmanı çok isterim."

Parmak uçlarına yükselir. "Sanırım ben de bunu görmek için yanında olmak isterim."

Onu sertçe öperken ellerim ensesindeki saçlarına gömülüyor. Vücudumdaki her sinir onun dokunuşuyla sakinleşiyor, sonra da heyecanlanıyor. "Sana dokunamamak işkence gibiydi," diyorum ve yüzünü ezberlemek için birbirimizden ayrılıyoruz.

Beni derin bir öpücükle öper, elleriyle yanaklarımı okşar. "Sakalını kestiğine inanamıyorum."

Onun rahatlaması hissedilir. "Çirkin görünüyordun."

O da coşkuyla başını sallar. "Çok çirkindi ve sen çok yakışıklısın." Clara beni geriye doğru iter, baldırlarım odanın duvarını kaplayan deri kanepeye çarpar; ben kanepeye gömülürüm ve onu dizimin üzerine çekerim. "Biz

Burada barışma seksi yapamayız çünkü işten ayrılacağım ve eğer yakalanırsak herkes kovulduğumu düşünecek.

Yavaşça gözlerimi kırpıyorum. "Pardon, bir dakika. Ne yapıyorsun?"

"Kardeşimle iş kuruyorum," diyor, sanki bu kelimeler ona da yeni geliyormuş gibi.

"Ne yapıyorsun?"

Hafifçe güldü. "Uh, henüz tam olarak bilmiyorum. Detayları henüz netleştirmedik ama oyuncaklarla ilgili bir şey olacak. Tek bildiğim bu. Düşüncesizce bir karar olduğunu biliyorum ama çok birikimim var ve" — durakladı.

—"ve daha iyisini hak ettiğime karar verdim. Takdir edilmek istiyorum. Max ve ben birbirimizi daha iyi olmak için teşvik ediyoruz, eminim doğru olanı bulacağız."

Aklımda çok fazla soru var. "Peki ya terfin ne olacak?"

"Babam şu anda benim görüşlerime değer vermiyor, daha iyi bir pozisyonda da değer vermeyecek."

Bir sonraki sorumu nasıl soracağımı düşünürken yanağımın içini ısıyorum. "Bu benim yüzümden değil, değil mi? Seni çok kötü hissettirdiğim için mi?"

Clara gözlerini devirdi ve duyulabilir bir şekilde inledi. "Ne? Erkekler neden bu kadar bencil? *Hayır*, kariyerimi senin için mahvetmiyorum Jack. Kariyerimi mahvediyorum çünkü babam bana yeterince ilgi göstermiyor. Olması gerektiği gibi."

Kollarımı ona dolayarak onu göğsüme yaklaşıtıyorum. Başının üstüne öpücük kondurup şampuanının kokusunu içime çekiyorum. "Baba sorunları hakkında istediğin kadar şaka yapabilirsin, ama seninle gurur duyuyorum. Harika bir iş çıkaracaksın. Fraser Falls'ta bu kadar kısa sürede başardıklarına bak. Kendi şirketinde neler yapabileceğini bir düşün."

Odanın köşesindeki ateşin çıtırtılarını dinleyerek sessizce oturuyoruz. Kapının ötesinde, benim ait olmadığımı hissettiğim başka bir dünya var gibi, ama Clara için deneyeceğim. Sonunda o sessizliği bozar. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim. O kadar mutsuzdum ki, beni Green Light'a götürüp aklıma başımı sokmak için kandırdılar. Kahretsın, bu aklıma bir şey getirdi. Kasabayla ilgili haberlerim var."

Bu onun dikkatini çeker ve o, heyecanla dik oturur. "Arthur, Tommy'nin terasını onayladı."

Ağız açık kalır. "Şaka yapıyorsun!"

"Bu kadar ciddi ve önemli bir konuda asla şaka yapmam. Tommy kasaba toplantısında bir sunum yaptı." Loş ışıktaki kızardığını görebiliyorum. "Harika bir iş çıkardı."

"Onun adına çok mutluyum," diyor nazikçe.

"Çünkü çok iyi bir dosya hazırladın," diyorum, parmağımı onun uyluklarını kaplayan ipek elbisesinin kumaşını yukarı aşağı gezdirerek. "Seri katil dolabına ekleyeceğin bir başarı daha için tebrikler."

"Benim yaptığım pek bir şey yok. Sadece ona biraz yön verdim. Onun adına çok mutluyum. Gerçekten çok mutluyum."

"Donald'ın baz istasyonlarının kaldırılması talebi bir kez daha reddedildi," diyorum.

Clara ağlayacak gibi görünüyor. "Donald kasaba toplantısına mı katıldı?"

"İsteğinin reddedilmesi için yeterli süre orada kaldı, sonra Area 51 tişörtüyle dramatik bir çıkış yaptı."

"Onu kaçırdığımı inanmıyorum," diyor, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek.

"Başka önemli bir şeyi de kaçırdın."

cebime uzanıp Flo'nun dün bana gösterdiği bağlantıyı açıyorum. "Flo bunu sana göstermemi ve bunun senin başarın olduğunu söylememi istedi."

Clara, telefonumu alırken yüzünde şaşkın bir ifade belirir. Gözleri ekranı tarar, parlak ışık yüzünü aydınlatır, böylece her tepkisini izleyebilirim.

"*Şimdiye kadar bilmediğin en iyi kasaba,*" diye okur. "Aman Tanrım, o gelmiş."

"Okumaya devam et."

Parmakları çılgınca ekranı hareket ettiriyor. "*Sevgili okuyucu, bugün sana saklamaya niyetim olmayan bir sırrı açıklayacağım. Hallmark filmlerini kendine saklayabilirsin, çünkü her tatil sezonunda Fraser Falls'a gidiyorum. Jack, bu inanılmaz. Binlerce takipçisi var.*"

"Bebeğim, okumaya devam et."

"*Sana dürüst olmalıyım: Bu gizli cennet kasaba, kış seyahat programımda yer almayacaktı. Aslında oraya yapacağım seyahati iptal ettim.*"

ve bu büyüleyici topluluğu neredeyse kaçırmak üzere olduğum için kendime çok kızıyorum. Neyse ki, C diye adlandıracağımız nazik bir yerli bana e-posta göndererek tekrar düşünmemi istedi. C, eğer bunu okuyorsan, teşekkürler kızım. Clara'nın gözleri yaşarır, ama devam eder. "Okuyucu, rahatına bak, çünkü sana hiç duymadığın en büyüğü yer hakkında her şeyi anlatacağım. Her zaman Avrupa'ya seyahat etmek istemiş ama yeterli milin olmamışsa, bu kesinlikle sana göre."

"B & B, Maggie'nin telefona cevap verebileceğinden daha hızlı doluyor," diyorum, saçlarını kulaklarının arkasına iterek. "Bunu sen yaptın, Clara. Ve sana yüzüne karşı teşekkür etmek isteyen birçok insan var. Fraser Falls'a yapacağın bu tek seferlik seyahati çok daha fazlasına dönüştürmek ister misin?"

Dudaklarını ısıyor, uzun bir sessizlikle beni cezalandırıyor. "Koşullarım var."

"Başka bir şey beklemiyordum. Vur bana."

Clara bir parmağını kaldırır. "Beni ziyaret ettiğinde Elfi de getirmelisin," der ciddi bir şekilde.

Gülüyorum. "Tabii ki. Şu anda burada olurdu ama biri ona ren geyiği şeklinde köpek maması vermiş ve smokini ona olmuyor."

İkinci parmağını kaldırır. "Artık yasak konular yok."

"Anlaştık."

Üçüncü parmağını kaldırır. "Bana doğum oyununa bilet al. Ve sakalını asla uzatmayacaksın."

Boynumu garip bir şekilde kaşıyorum. "İki hafta önce sana bir tane aldığımı söylersem bu romantik mi olur, tuhaf mı? Sakal modası geçti."

"Kesinlikle romantik." Dördüncü parmak. "Çıplak komşunun kim olduğunu söyle bana."

Dişlerimin arasından garip bir şekilde nefes alıyorum. "Buna katılamam. Kasabanın gizli sırları."

Şaşkın görünüyor. "Arthur olduğunu biliyorum. Kemiklerimde hissediyorum."

Bugünü bu saçma sapan konuşmayla bitirdiğimizi düşünerek, onu yavaşça öptüm. "Sanırım Fraser Falls'a taşınman ve öğrenmen gerekecek."

Epilog

JACK

Bir Yıl Sonra

YILIN İLK KARI, gece yarısından hemen önce yağmaya başlar.

Sonbahara kadar uzayan sıcak bir yaz, muhtemelen sürekli değişen kışlarımızın sebebidir. Donald'ın iddia ettiği gibi bunun sebebi kesinlikle hükümet *değildir*. Dove, Donald'dan o kadar rahatsız olmuştu ki, son kasaba toplantısında herkese küresel ısınmanın hava koşullarını değiştirdiğini anlatan yirmi dakikalık bir YouTube videosu izlettirdi.

Flo, elbette, Donald ve Dove'un farklı ideolojileriyle ilgilenmiyordu, çünkü geçen yıl kar makinesi almasına izin vermediğimiz için çok kızgındı. *Bu*, onun hafifletmeyi umduğu türden bir felaketti, diye iddia etti.

Bu günlerde kar yağmaması bir felaket olarak kabul ediliyor.

"Ziyaretçilerimiz bunu bekliyor," diye vurguladı, Halloween'da mevsim normallerinin üzerinde sıcaklık olduğunda. "Biz büyülü kış harikalar diyarı deneyiminin vatanıyız!"

Bu, geçen yıl Fraser Falls hakkında yazılmış bir makaleden alıntı. Flo bunu o kadar sevdi ki, şehre girerken karşınıza çıkan hoş geldiniz tabelasına ekledi. Tanınırlık ve övgüler onu daha büyük ve daha iyi hedefler hayal etmeye itti ve hava koşullarını manipüle etmek de bunlardan biri olabilir diye düşünüyorum.

Hungry Fox'un barında, zaten temiz olan tezgahı silip, kapıyı izliyormuş gibi görünmemeye çalışıyorum. Tommy sinir bozucu derecede iyi bir ruh halinde (esas olarak bu gece hiçbir şeyi düşürmeden başarıyla çevirebildiği için

), o kadar ki beni de barın arkasına gelip onunla birlikte durmaya davet etti.

Bunu, Clara'yı beklerken kapıyı daha net görebilmem için yaptığını söyledi, ama ben, Clara'nın doğum günü hediyesi olarak ona bir kokteyl kursu aldığından beri, sonunda *Cocktail* filmindeki Tom Cruise gibi olmak hayallerini gerçekleştirirken bana içki siparişlerini bağırmak için yaptığını düşünüyorum.

"Clara buraya geleceğini söyledi, değil mi?" diye sordu, mason kavanozunu prosecco ile doldurup kenarına şeker kamışı asarak barın karşısındaki kadına uzattı.

"Bunu kaçırmazdı... Pardon, az önce doldurduğun mason kavanozu köpüklü şarapla mı doldurdun?"

"Dinle dostum," diyor Tommy, Fraser Falls Bears sweatshirt'ünün kollarını sıvayarak. "Yılbaşı gecesi. Bayan, yasal olarak doldurabileceğim en büyük prosecco'yu istedi. Bu iyi bir müşteri hizmeti."

Cevap vermek için ağızımı açtığım anda kapı gıcırdayarak açılır ve onu görürüm. Soğuktan kızarmış yanakları, rüzgardan dağınık saçları, sırlıslıkla süet botları ve buraya hiç yakışmayan şık bir paltoyla sarınmış. Düğmeleri açıp paltoyu omuzlarından çıkarır ve o anda Wilhelmina'nın Noel için ona ördüğü kazağı giydiğini fark ederim. Krem rengi, ortasında Elf'in örgü versiyonu olan bir kazak. Mükemmel görünüyor. Kazak özellikle mükemmel ve aslında şaşırtıcı derecede doğru.

Clara bara doğru yürür, eldivenlerini çıkarır ve kollarının üzerine asılı paltosunun cebine tikiştirir. "Hiç benim barmenlik yapma sıram gelecek mi?" der, dudaklarını bükerek.

Tommy ona bir mason kavanoz prosecco doldurur ve beni barın arkasından dışarı iter. "Artık yardımına ihtiyacım yok Jack. Dürüst olmak gerekirse, yardımdan çok engel oldun. Başka kimsenin sırası gelmeyecek. Üzgünüm Clara. Bira dökmede beceriksiz olan erkek arkadaşını suçla."

"Anlıyorum. O benim bulaşık makinesini yanlış doldurduğunda ben de öyle hissediyorum." Bana hakaret etmemiş gibi gülümsüyor ve bana öpücük vermek için eğiliyor. "Kar yağıyor, biliyor musunuz? Görünüşe göre Beyaz Saray sonunda Donald'ın mektuplarını okumuş ve bizi tekrar çalıştırmak için düğmeye basmış."

Clara'nın "*bizi*" demesi çok *hoşuma gidiyor*. "Onların gözünden düşmemiz için ne yaptık acaba?" diyor Tommy, bara yaslanarak.

"Muhtemelen Donald'ın podcast bölümünde onların çimlerini eleştirmesi yüzündendir," diyorum, ama seçeneklerin listesi uzun.

The *Landscape of Lies* podcast'i yaz aylarında yayınlanmaya başladı ve *bahçecilik* alanını seven, son derece niş *bir komplo teorisyenleri* kitlesinde büyük başarı elde etti. Yıllar boyunca yaptığı ses yalıtımı, ona stüdyo için mükemmel bir yer sağlamış.

Küçük resimde bir elinde ağ, diğer elinde kürek tutuyor. Bayan Celia'dan, ilk sponsorlu bölümünü yakında çekeceğini duydum.

Clara mason kavanozundan bir yudum aldı, sonra tiksintiyle başını sallayarak kavanozu Tommy'ye geri itti. "Bunun içine *nane* mi katılmış?"

Tommy içini çekip kavanozu tezgahın altına koyar. "Fazla almışım ve Şubat ayında son kullanma tarihi dolacak. Eğlenceli bir bayram sürprizi olur diye düşünmüştüm."

Kadın gerçekten kırılmış görünüyor. "O zaman mojito yap, tuhaf adam. Mükemmel bir köpüklü şarabı mahvetme."

O yavaşça başını sallar. "Sanki sadece nane içeren bir içki adı veriyormuşsun gibi geliyor. Sanırım deneyeceğim, ama dersimden sonra yanlış geliyor. Artık sadece taze, organik nane kullanıyorum. Nane bile aynı şey değil."

Hala etkilenmemiş görünüyor. "Şarap yanlış gelmiyor mu? Tuhaf. Sadece dene. Bana verdiğinden daha iyi olmalı."

Clara beni barın arka kapısından geçirip Tommy'nin yeni kurduğu, tamamen onaylanmış veranda uzantısına çıkarır. Dış mekan yerel ve diğer insanlarla doludur. B & B'de kalan bir grup iç mekana uygun ateş çukurunun yanındadır; Sailor köşede Luke ve Dove'un karşısında uyuyakalmıştır; Flo ve Maggie kendilerini ısıtıcıya yakın bir battaniye yuvasına sarmışlardır. Mel ve Winnie itfaiyeden gelen bazı adamlarla gülüşmektedirler.

"Beş dakika!" Tommy kapıdan bağılıyor, kaşığıyla, muhtemelen nane aromalı mojito dolu bir sürahiye vuruyor. "Geri sayım bitmeden bardan çıkmayanlar Donald'ın ağına yakalanma riskiyle karşı karşıya."

"Bütün gece burada oturup dünyanın akışını izleyebilirim," diyor Flo rüya gibi. Ona, yıllardır bu teras planlarını veto eden ana kişinin kendisi olduğunu hatırlatmamak için kendimi zor tutuyorum.

Sokağa çıktığımızda, Sailor uykusundan yeni bir coşkuyla uyanmış ve aynı derecede coşkulu babasıyla trafiği yönlendirir gibi havai fişekleri sallıyor. Winnie ve Mel, birbirlerinin yün atkılarını kazara ateşe vermemeleri için çılgınca uğraşıyorlar, ancak böyle bir durumda itfaiyeciyile çıkmak iyi bir fikir olabilir.

Ateş çukurundaki grup şampanya şişesini erken açınca Clara yanımda sıçradı. Elini güvenle elimde tutarak, tavernadan uzaklaşıp kaldırıma çıktık. Buradan Arthur ve Tommy'nin bu gecenin eğlencesinden korkmuş hallerini daha iyi görebiliyorduk.

Gözleri kapalı; yüzünü gökyüzüne doğru kaldırır ve kar tanelerinin yüzüne düşmesine izin verir. "Her şey mükemmel."

Geri sayım başlar. On. Dokuz. Sekiz.

Tommy, Arthur'a ölüleri uyandırmaya çalışır gibi havai fişeklerden uzaklaşması için bağıyor. Donald erken davranıp "Auld Lang Syne" şarkısını söylemeye başlıyor. Bir havai fişek yana doğru sıçrayarak, yeni onarılmış kilise çatısına doğru hızla uçuyor. Hepimiz nefesimizi tutuyoruz. Papaz Akinola diz çöküp çığlık atmak dışında her şeyi yapıyor.

Yedi. Altı. Beş.

Havai fişekler çatıdan hemen yukarıda patlayarak otoparkı canlı pembe, mor ve mavi renklerle dolduruyor.

Clara bana bakar. "Yılbaşı gecesini hiç sevmedim. Parlak ve yeni birine dönüşmek için çok fazla baskı var."

Dört. Üç.

Yüzünü ellerimle tutuyorum. "Neyse ki sen zaten yeterince parlak birisin."

İki. Bir.

Tavernanın önünde "*Mutlu Yıllar*" korusu yükselir, ardından tezahüratlar, kahkahalar ve tam zamanında söylenen "Auld Lang Syne" şarkısı gelir.

Clara parmak uçlarına yükselir ve kollarını boynuma dolayarak beni kendine çeker. Beni öper ve etrafımızdaki caddenin tüm gürültüsü ve kaosu yok olur. Bu an, bu yıl başardığım tek şey olsa bile, bu yılı iyi geçirmiş sayarım.

TOMMY'YE, özel günler için açılış saatlerini sabah 2'ye kadar uzatmasına gerek olmadığını söyledim.

saate kadar uzatmasına gerek olmadığını söyledim.

Tamamen ayık olan Papaz Akinola ve Bayan Celia'ya *bir daha* karaoke düeti yapamayacaklarını söylerken, doğru kararı verdiğimi düşünüyorum.

"Sonny ve Cher'in yorumlarını dinlemek isterdim," diyor Clara, ben onun paltosunu omuzlarına geçirirken saçlarını kaldırıyor.

Bu gece ikinci kez elimi tutuyor ve beni dışarı çıkarıyor. Her zamanki gibi onu takip ediyorum, çünkü o kadını her yere takip ederim. Main'e doğru giden kar, karaokeden uzaklaşıp kutlamalarına evde devam etmek isteyen insanlar tarafından kirli bir çamur haline getirilmiş. Clara o tarafa çekiyor, ama ben kıpırdamıyorum ve onu bana doğru çekiyorum.

"Yolumuzu uzatacağız," diye açıklıyorum ve onu sola yönlendiriyorum.

"Çocuğumu görmemi geciktiriyorsun," diyor, içtiği mojito onu kıkırdatıyor. Onları iğrenç bulduğunu söyledi, ama bu onu durdurmadı.

"Elf, Joe'nun ona bakmasından çok memnun. Beş dakika daha idare eder." Elf sayısız Yeni Yıl ve 4 Temmuz'u sorunsuz atlatmış olmasına rağmen, Clara, biz orada olmazsak havai fişeklerden korkacağına kendini ikna etti.

Sonuç olarak, Joe'ya yüz dolar ödeyerek bütün gece benim evimde PlayStation oynamasını sağladım. En yüksek ücret, dedi o küçük serseri. Tommy'ye yardım etmek için çıkmadan önce, onu Mr. Worldwide'a götürüp Tayland yemeği almamı sağladı.

"Tamam, ama eve geç kalırsak kızarsa, senin suçun olduğunu söyleyeceğim," diye şarkı söyler gibi konuşur.

"Ve sana inanacak çünkü göğsünde onun yüzü var. Uzak değil, söz veriyorum."

Sarhoş Clara, ayık Clara'dan daha az meraklı çünkü henüz nereye gittiğimizi sormadı. Antika dükkanının önünden geçerken, annesinin Noel için ona aldığı aynayı ne kadar sevdiğini anlatmaya başladı. Aslında annesi Aralık başında ziyarete geldiğinde kendisi için seçmişti, ama Clara övgüyü takdir ediyor.

Noel ağacı çiftliğinin bulunduğu kavşağa gelmeden önce sola döndüğümde, Clara şüpheyile bana bakmaya başladı. "Bu yolun varlığından haberdar değildim."

"Noel Baba koşusu sırasında fark etmedin mi? Ya da, bilirsin, sayısız kez buradan geçtiğimizde?"

Omuzlarını silkiyor. "Hayır."

İlk evi, sonra ikinciyi, üçüncü evi geçip, çıkmaz sokağın sonundaki büyük köşe arsaya varıyoruz. Beyaz çitlerin önünde durup kolumu omuzlarına atıyorum. O sadece şaşkın şaşkın bakıyor. Sanırım onun zeki olmasını istiyorsam, bunu içki içmeden önce yapmalıydım.

"Hırsızlık mı yapıyoruz?" diye sorar, etrafına bakarak Satıldı tabelasını görmezden gelir. "Beni pretzel gibi bükmeyi sevdiğini biliyorum, ama aslında o kadar esnek değilim. O kocaman pencereden Catwoman gibi geçmem imkansız."

Onun bileğini nazikçe tutup avucunu yukarı doğru çevirerek, bir anahtar takımı içine bırakıyorum. "Seni Catwoman olarak görmek isterdim, ama bu sefer ön kapıyı kullanabilirsin."

"Bir ev satın almışsın," diyor, daha çok kendi kendine konuşur gibi. Gözleri büyür ve kollarıma tutunur, sonra zıplamaya başlar. "Bir ev satın almışsın!" Clara bana atlar, anahtarlar başımın arkasında bir yerlerde çınlar.

"Bir ev aldım," diyorum, yüzümdeki acı verici derecede geniş gülümsemeyi saklamaya çalışarak. "Ve senin bir ofisin var."

"Bir ofisim var," diye tekrarlar. "Bir ev aldın ve evde bir ofis var."

"Tamam, içeri girelim, soğuk havanın beynine bir etkisi var galiba," derim ve onu kapıdan içeri iteklerim. Bu sefer elini tutar ve onu verandanın merdivenlerinden yukarı, kapıya doğru götürürüm.

Doğru anahtarı bulana kadar anahtarlarla uğraşır ve kilidi açar. Emlakçı ve banka stresleriyle uğraşırken tek düşündüğüm şey, onun bu kapıdan içeri girmesini görmektir.

Bu yıl, Clara'nın ne kadar değişiklikle başa çıkabileceğini test etti. Davenport'tan ayrılacağını, Max ile bir plan yapacağını, işlerini kurmak istedikleri yeri belirleyeceğini, nerede yaşamak istediğini belirleyeceğini fark etti. Geri çekilip, sorunlarını ortadan kaldırmak isteyen biri olarak

sorunlarını ortadan kaldırmak isteyen biri olarak, onun kendi başına halletmesine izin vermek zordu.

Neyse ki, üzerinde anlaşması kolay olan ve kontrolünü ele alabileceğim tek şey, daha büyük bir yere ihtiyacım olduğuydu. Yeni kurulan iş, onun tüm zamanını ve düşüncelerini kaplamadığında, ikimizin de yaşayabileceği bir yer. Ve Uber Eats'i ve güvenilir cep telefonu hizmetini geride bırakmaya hazır olduğunda.

Dahası da var. Burası, günün sonunda işimden uzaklaşıp kendime ait bir yerim olması için geldiğim bir yer. Elf için her zaman istediğim arka bahçenin olduğu bir yer. Sessiz, ev gibi ve *bize ait* hissettiren bir yer. Bir gün istediğimiz çocukları yetiştirebileceğimiz bir yer.

Şehirdeki evini satmaya karar verdiğini söylediği anda, doğru zamanın geldiğini anladım.

Clara etrafı inceler, gözleri şömineden aydınlatma armatürlerine, pencerelere atlar. "Biraz tadilat gerekiyor," derim.

Bana dönerek, yüzünde ilk başta okunamayan bir ifadeyle duruyor. "Bayıldım Jack. Bu, bana verebileceğin en güzel sürpriz."

Kollarımı ona doğru uzatıyorum, bana doğru adım attığında onu kucaklıyorum ve alnını öpüyorum. "Seni seviyorum Clara. Mutlu Yıllar."

Beni sıkıca sarar ve anahtarlar yere düşer. "Ben de seni seviyorum."

"O anahtarları sakla," diyorum, eğilip anahtarları alırken, o hemen cebine sokunca gülüyorum. "Onlar senin anahtarların."

"Senin evinin anahtarını aldığımı ve sonunda Tommy'nin anahtarını çalmayı bırakabileceğimi inanamıyorum." Ona yan gözle bakıyorum. Kapıyı nadiren kilitlediğim ve ne zaman geleceğini her zaman bildiğim için anahtara hiç ihtiyacı olmadı. "Sanırım sonunda bana güvenmeye başladın."

"Tabii ki güveniyorum," diyorum nazikçe, onun dalga geçtiğini bilerek. "Bekle, Tommy ne zamandan beri benim evimin anahtarına sahip?"

Parmaklarını dudaklarına götürerek, sanki dudaklarını kapatıyormuş gibi yaptı. "Kasabanın gizli sırları."

Teşekkür

BU KİTAPTAKİ İLK TEŞEKKÜR, Şubat ayında dönüp New York'un kuzeyindeki belirsiz bir küçük kasabada, eksantrik karakterlerin yer aldığı bir bebek skandalı hakkında bir kitap yazmak istediğimi söylediğimde "Tamam, harika, bunu yapabiliriz" diyen Atria ve Piatkus'taki yayın ekibime gitmelidir.

Zaman kısıtlamaları zorluydu ve bu kitabın ortaya çıkması için herkesin ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Tüm çabalarınız, fedakarlıklarınız ve Fraser Falls'a olan sevginiz için teşekkür ederim.

Tabii ki, hafta sonu Noel filmleri izleyerek geçirdiğimi ve yeni bir şey denemek için ilham aldığımı söylediğimde telefonu kapatmayan menajerim Kimberly Brower'a da teşekkür ederim. Senin sarsılmaz desteğin ve rehberliğin çok değerli ve sana sahip olduğum için inanılmaz derecede şanslıyım.

Asistanım Lauren'e, bu kitap için gösterdiğiniz tüm emek ve geniş komplo bilgilerin için teşekkür ederim. Donald sensiz aynı olmazdı.

Bu kitap üzerinde çalışırken sekiz ülkeye seyahat ettiğimiz halde hiç şikayet etmeyen kocama. Çalışırken her zaman bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim.

Becs ve Torie, beni desteklediğiniz ve her zaman dinlediğiniz için teşekkür ederim.

Ve eski ve yeni okuyucularıma, bana yeni bir şey deneme şansı verdikleri için teşekkür ederim. Size ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz. Umarım Fraser Falls gezinizden keyif almışsınızdır.

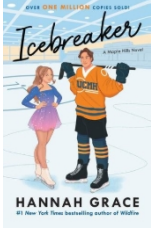
Yazardan daha fazlası

[Daydream](#)

[Wildfire](#)

[Buzkıran](#)

Yazar

HANNAH GRACE, İngiliz bir yazardır ve karakterlerinin hepsinde kendinden küçük bir parça taşıyan yetişkinlere yönelik çağdaş aşk romanları yazmaktadır. Her bölümde on bin kez herkesin gözlerini tarif etmediği, yanlışlıkla birden fazla karaktere aynı adı vermediği veya Amerikan İngilizcesinin yazım kurallarını Google'da aramadığı zamanlarda, onu internette aşırı paylaşım yaparken veya ara sıra okunacak kitaplar listesindeki kitaplardan birini okurken bulabilirsiniz. Hannah, *Icebreaker*, *Wildfire* ve *Daydream* kitaplarının yazarı ve *New York Times*'ın en çok satan yazarlarından biridir. Ayrıca iki köpeğin gururlu sahibidir.

SimonandSchuster.com

www.SimonandSchuster.com/Authors/Hannah-Grace

[@AtriaBooks](#)

Hannah Grace'in diğ er eserleri

Daydream Wildfire

Buzkıran

Simon & Schuster e-kitabını okumaktan keyif aldığınızı umuyoruz.

Posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap kazanın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen kitaplar ve daha fazlası hakkında güncel bilgiler alın. Kaydolmak ve şartlar ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydettirebilmemiz ve size okumaktan hoşlandığınız daha fazla kitap gönderebilmemiz için e-posta adresinizi tekrar girin. Gelen kutunuza özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

Simon & Schuster, LLC'nin bir
markası 1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020

www.SimonandSchuster.com

100 yılı aşkın bir süredir Simon & Schuster, yazarları ve onların yarattığı hikayeleri desteklemektedir. Yazarın fikri mülkiyet haklarına saygı göstererek, Simon & Schuster ve yazarın gelecek yıllarda da olağanüstü kitaplar yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Bu kitabın yetkili bir baskısını satın alarak yazarın telif hakkını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, açık izin olmadan herhangi bir formatta çoğaltılamaz veya saklanamaz, ayrıca herhangi bir web sitesine, veritabanına, dil öğrenme modeline veya diğer depolama, erişim veya yapay zeka sistemine yüklenemez. Tüm hakları saklıdır. Sorularınızı Simon & Schuster, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 veya permissions@simonandschuster.com adresine iletebilirsiniz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya kişilerle, hayatta olan veya olmayanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2025 Hannah Grace

Bu kitabın veya kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için Atria Books Subsidiary Rights Department, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.

İlk Atria Paperback baskısı Eylül 2025

ATRIA PAPERBACK ve kolofon, Simon & Schuster, LLC'nin ticari markalarıdır.

Simon & Schuster ifade özgürlüğüne güçlü bir şekilde inanır ve her türlü sansüre karşıdır.
Daha fazla bilgi için BooksBelong.com adresini ziyaret edin.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi için lütfen Simon & Schuster Special Sales'ı 1-866-506-1949 numaralı telefondan veya business@simonandschuster.com adresinden

Simon & Schuster Konuşmacı Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize davet edebilir. Daha fazla bilgi almak veya bir etkinlik rezervasyonu yapmak için Simon & Schuster Konuşmacı Bürosu'nu 1-866-248-3049 numaralı telefonda arayın veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Kapak illüstrasyonu: Sarah Jane

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2025942288

ISBN 978-1-6682-1373-5

ISBN 978-1-6682-1374-2 (e-kitap)

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Adanma](#)

[Bölüm 1: Clara](#)

[Bölüm 2: Clara](#)

[Bölüm 3: Jack](#)

[Bölüm 4: Jack](#)

[Bölüm 5: Clara](#)

[Bölüm 6: Jack](#)

[Bölüm 7: Clara](#)

[Bölüm 8: Jack](#)

[Bölüm 9: Clara](#)

[Bölüm 10: Clara](#)

[Bölüm 11: Clara](#)

[Bölüm 12: Jack](#)

[Bölüm 13: Jack](#)

[Bölüm 14: Clara](#)

[Bölüm 15: Clara](#)

[Bölüm 16: Clara](#)

[Bölüm 17: Jack](#)

[Bölüm 18: Jack](#)

[Bölüm 19: Clara](#)

[Bölüm 20: Clara](#)

[Bölüm 21: Clara](#)

[Bölüm 22: Clara](#)

[Bölüm 23: Jack](#)

[Bölüm 24: Clara](#)

[Bölüm 25: Clara](#)

[Bölüm 26: Clara](#)

[Bölüm 27: Clara](#)

[Bölüm 28: Jack](#)

[Bölüm 29: Clara](#)

[Bölüm 30: Clara](#)

[Bölüm 31: Jack](#)

[Bölüm 32: Jack](#)
[Bölüm 33: Clara](#)
[Bölüm 34: Clara](#)
[Bölüm 35: Jack](#)
[Bölüm 36: Jack](#)
[Bölüm 37: Clara](#)
[Bölüm 38: Clara](#)
[Bölüm 39: Jack](#)
[Bölüm 40: Clara](#)
[Bölüm 41: Jack](#)
[Bölüm 42: Clara](#)
[Bölüm 43: Clara](#)
[Bölüm 44: Jack Son](#)
[Söz: Jack Teşekkürler](#)
[Yazar Hakkında Telif](#)
[Hakkı](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

